ANNE HOLT

așa ceva nu se întâmplă niciodată

După «Eroare Judiciară», în aceeași serie, un nou roman scris de fostul ministru al justiției din Norvegia

FICTION CONNECTION 3

TREI

ANNE HOLT

Aşa ceva nu se întâmplă niciodată

O nouă anchetă a lui Vik şi Stubø

Traducere de Liliana Urian

3
TREI

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Coperta colecţiei:
Faber Studio (S. Olteanu, D. Dumbrăvician)
Foto copertă: © Bogdan Zwir

Director producţie:
Cristian Claudiu Coban

Redactor:
Domnica Drumea

Dtp:
Eugenia Ursu

Corectură: Elena Biţu, Eugenia Ursu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
HOLT, ANNE
Aşa ceva nu se întâmplă niciodată : o nouă anchetă a lui Vik şi Stubø / Anne Holt ; trad.: Liliana Urian. - Bucureşti : Editura Trei, 2010
ISBN 978-973-707-398-3

I. Urian, Liliana (trad.)
821.113.5-31=135.1

Titlul original: DET SOM ALDRI SKJER
Autor: Anne Holt

Copyright © Anne Holt, 2004
Publicată prin acord cu Salomonsson Agency

Copyright © Editura Trei, 2010
pentru prezenta ediţie

C. P. 27-0490, Bucureşti
Tel. /Fax: +4 021 300 60 90
e-mail: comenzi@edituratrei.ro, www.edituratrei.ro

ISBN: 978-973-707-398-3

„Pentru oameni, aşa cum sunt
ei astăzi, nu există decât o singură
noutate veritabilă — şi întotdeauna
este aceeaşi: moartea."

WALTER BENJAMIN, *Zentralpark*

Nu mai ştia câţi oameni omorâse. Şi asta n-avea nicio importanţă. În majoritatea domeniilor, calitatea prima asupra cantităţii. În consecinţă, şi în al ei. Chiar dacă, de-a lungul anilor, plăcerea unui stil original îşi pierduse farmecul. Nu o dată, intenţionase să facă altceva. Din când în când, se gândea că viaţa era plină de posibilităţi pentru oamenii ca ea. Aiurea. Era prea bătrână. Se simţea uzată. Ăsta era singurul lucru pentru care chiar era dotată. Şi câştiga bine. Plata cu ora îi provoca ameţeală, bineînţeles, dar una încă plăcută. Avea nevoie de timp ca să-şi încarce bateriile.

Singurul lucru care îi plăcea cu adevărat era să nu facă nimic. Acolo unde se afla nu era nimic de făcut. Şi totuşi, nu era mulţumită.

Poate era bine că ceilalţi nu veniseră.

Nu ştia exact.

În orice caz, vinul era supraapreciat. Scump şi acru.

unu

Foarte aproape de Oslo, la est, acolo unde colinele se nivelau către micul centru feroviar de lângă Nitelva, maşinile înţepeniseră de frig în timpul nopţii. Pietonii îşi îndesau căciulile pe urechi şi îşi strângeau şi mai tare fularele la gât, îndreptându-se cu paşi grăbiţi spre staţia de autobuz situată la un kilometru de acolo, pe drumul principal. Casele din micuţa fundătură se ascundeau de ger în spatele draperiilor trase şi al troienelor care barau aleile. Tocmai în fund, în apropierea pădurii, stalactite de gheaţă lungi de un metru atârnau, ca tot atâtea pericole potenţiale, de streaşina acoperişului de deasupra intrării într-o vilă veche.

Casa era albă.

Uşa cu vitralii şi mâner de alamă dădea spre un hol imens şi, în capăt, la stânga, spre un birou în care predominau arta minimalistă şi mobilele somptuoase. La o enormă masă de lucru şi între nişte cutii cu scrisori încă nedesfăcute, era aşezată o femeie moartă. Capul îi era căzut pe spate, mâinile i se sprijineau pe braţele fotoliului. O dâră groasă de sânge uscat pleca de la buza inferioară, cădea pe gâtul gol, se bifurca la nivelul pieptului şi se reunea

din nou pe pântecul de o fermitate impresionantă. Nasul era, de asemenea, plin de sânge. În lumina plafonierei, umbra lui părea o săgeată îndreptată spre gaura întunecată care fusese cândva o gură. Nu mai rămăsese decât un ciot din limba scoasă în mod evident cu multă delicateţe. Tăietura era clară, gestul precis.

Era cald în încăpere, aproape prea cald.

Inspectorul-şef Sigmund Berli, de la Kripos[1], îşi închise în sfârşit telefonul mobil şi îşi miji ochii spre un termometru cu afişaj digital plasat chiar în interiorul ferestrei panoramice dinspre partea de sud-est. Temperatura exterioară se apropia de minus douăzeci şi două de grade.

— Ciudat că acest tip de sticlă nu se sparge, constată el, ciocănind cu prudenţă în geam. Patruzeci şi şapte de grade diferenţă între interior şi exterior. Uimitor.

Nu părea să-l audă cineva.

Femeia era goală sub un halat de mătase cu revere aurii. Cordonul zăcea pe jos. Un ofiţer de poliţie, destul de tânăr, din Romerike[2], făcu rapid un pas înapoi la vederea panglicii galbene.

— Dumnezeule! se scuturã el înainte de a-şi trece mâna prin păr, jenat. Am crezut că-i un şarpe, ca să vezi!

Organul amputat al femeii era ambalat artistic în hârtie şi aşezat pe mapa de birou din faţa ei. Vârful ieşea afară din pachetul roşu. Parcă era o plantă exotică viguroasă; carne gălbejită, papile şi mai gălbejite şi urme violacee lăsate de vinul roşu în pliuri şi adâncituri. Un pahar

---

[1] KRIminalPOlitiSentralen — Departamentul de criminalistică în cadrul poliţiei norvegiene.

[2] Romerike — district tradiţional (*landskap*) situat la nord-est de Oslo, mic regat înainte de unificarea Norvegiei.

pe jumătate gol stătea în echilibru pe un teanc de hârtii de la marginea biroului. Nu se vedea nicio sticlă.

— Nu se poate măcar să-i acoperim ţâţele? sugeră agentul.

— E prea dezgustător ca să mai poată fi...

— O să aşteptăm pentru chestiile astea, decretă Sigmund Berli, strecurându-şi mobilul în buzunarul de la piept.

Îngenunche şi îşi miji ochii înspre moartă.

— Nu depun armele, murmură el. Chestia asta o să-l intereseze pe Yngvar. Şi pe tinerica lui, în cazul de faţă.

— Ce?

— Nimic. Se ştie ceva în legătură cu ora?

Berli îşi înăbuşi un strănut. Tăcerea din cameră făcea să-i ţiuie urechile şi se ridică în picioare cu gesturi ţepene, scuturându-şi, într-un mod complet inutil, pantalonii de praf. Un bărbat în uniformă stătea la uşa din hol. Cu mâinile la spate, schimbând fără încetare piciorul de sprijin, îşi luă ochii de la cadavru şi privi pe fereastră. Un brad mai purta încă podoabele de Crăciun. Ici şi colo, se distingeau lumini în locurile unde ziua încă nu ajungea complet, sub ramuri şi sub zăpada compactă.

— Nimeni nu ştie nimic aici? întrebă agasat Berli. N-aveţi nici măcar o oră aproximativă a decesului?

— Aseară, zise, în sfârşit, celălalt bărbat. Dar e prea devreme...

— Pentru a o spune, completă Sigmund Berli. Aseară. Destul de vag, aşadar. Unde sunt...

— Sunt absenţi în fiecare marţi. Familia, vreau să zic. Soţul şi o fată de şase ani. Dacă asta voiai să...

Agentul afişă un zâmbet vag.

— Da, confirmă Berli făcând turul biroului. Limba, începu el privind pachetul de pe masă. A fost tăiată în timp ce posesoarea ei era încă în viaţă?

— Nu ştiu, răspunse agentul. Am documentaţia pentru tine şi, întrucât toate examinările s-au terminat şi toată lumea este la comisariat şi...

— Da, i-o tăie Berli, fără ca agentul să ştie foarte bine cu ce era celălalt de acord. Cine a descoperit-o, din moment ce familia nu era aici?

— Omul de serviciu. Un filipinez care vine miercurea la şase dimineaţa. Începe de aici, din câte spune, şi continuă sus pentru a nu trezi oamenii prea devreme. Camerele sunt la etaj. La primul.

— Da, repetă Berli pe un ton egal. Şi ei lipsesc în fiecare marţi?

— E ceea ce spunea ea. În interviuri, zicea chestii de genul ăsta. Că scăpa de soţ şi de copil în fiecare marţi. Că-şi citea toate scrisorile. Că era o chestiune de onoare pentru ea să...

— După câte văd eu aici, murmură Berli, înfigând cu greu un stilou într-una din cutiile cu scrisori, este pur şi simplu imposibil pentru o singură persoană să citească tot.

Studie din nou cadavrul.

— *Sic transit gloria mundi*, declară, aruncând o privire în gura căscată. Statutul ei de celebritate nu prea-i mai foloseşte acum.

— Noi am adunat deja o grămadă de tăieturi din ziare şi totul este gata...

— Da, da.

Berli îi făcu semn să plece. Tăcerea era atât de adâncă, încât părea ireală. Nu se auzea niciun zgomot din stradă, nici măcar orologiul. Computerul era stins. Un radio mut îl fixa cu unicul său ochi roşu din vitrina unui dulap de lângă uşă. Pe placa lată de deasupra şemineului, o

gâscă sălbatică de Canada stătea în echilibru în zborul ei înţepenit. Labele îi erau decolorate, coada aproape lipsită complet de pene. Ziua glacială desena un dreptunghi fad pe covorul din spatele ferestrei de sud-est. Sigmund Berli îşi simţea tâmplele zvâcnind. Senzaţia dezagreabilă că se afla într-un mausoleu îl făcu să-şi plimbe un deget pe linia nasului. Nu prea ştia dacă era furios sau tulburat. Femeia era în fotoliul ei, cu picioarele desfăcute şi cu pieptul în sus, deschizând larg o gură fără limbă. Era ca şi cum profanatorul nu se mulţumise să-i sustragă femeii un organ esenţial, ci o şi deposedase de orice urmă de umanitate.

— Vă înfuriaţi mereu când sunteţi chemaţi prea târziu, reluă în cele din urmă agentul. Aşa că am lăsat totul cum a fost, chiar dacă, după cum am zis, am terminat cu partea obligatorie...

— Nu se termină niciodată, îl întrerupse Berli. Dar mulţumesc. N-ai procedat greşit. Mai ales cu această femeie remarcabilă. Oare presa a putut...

— Încă nu. L-am reţinut pe filipinez, va rămâne sub supraveghere atâta timp cât vom putea să ne-o permitem. Am fost, de asemenea, cât mai prudenţi posibil în exterior. Trebuie să securizăm indiciile, mai ales cu zăpada asta, iar vecinii trebuie că şi-au pus niscaiva întrebări. Deocamdată, niciunul n-a putut să ne spună nimic. Toată atenţia lor e îndreptată probabil spre noua prinţesă.

Un zâmbet fugar se transformă rapid într-o expresie de gravitate:

— Dar asta e în afară de orice îndoială... „Fiona i farta" ea însăşi, ucisă. La ea acasă, în felul ăsta...

— În felul ăsta, repetă Berli, clătinând din cap. Sugrumată, deci?

— Aşa a zis medicul. Nicio urmă de înţepătură, nici de glonţ. Urmele de pe gât, vezi...

— Hm! Uită-te mai degrabă la asta!

Berli privi limba de pe birou. Hârtia era pliată cu multă ingeniozitate, ca o vază masivă cu laturi elegante şi simetrice, lăsând să treacă vârful limbii prin deschiderea ei.

— Ai zice aproape că-i o corolă, remarcă poliţistul mai tânăr, strâmbând din nas. Cu ceva dezgustător în mijloc, dacă vrei. Destul de...

— Uimitor, murmură Berli. Cel care a făcut asta trebuie că se pregătise de mult. Nu-mi imaginez pe cineva comiţând o crimă de felul ăsta, pentru ca apoi să-şi facă timp pentru origami.

— Nu cred că se poate bănui ceva de natură sexuală în cazul de faţă.

— Origami, repetă Sigmund Berli. Arta japoneză a împăturirii hârtiei. Dar asta...

— Ce?

Berli se aplecă un pic mai mult asupra organului tăiat. Agentul îl imită. Cei doi poliţişti înţepeniră astfel, cap în cap, în timp ce respiraţia aproape că li se sincroniza.

— N-a fost doar secţionată, conchise în cele din urmă Berli, îndreptându-şi spatele. Vârful este despicat. A fost tăiată în două.

Bărbatul în uniformă se întoarse spre ei, pentru prima dată de la sosirea lui Berli. Faţa îi era lipsită de păr, ca a unui adolescent, plină de coşuri. Îşi trecea fără încetare limba peste buze, în timp ce mărul lui Adam tresălta pe deasupra gulerului strâmt al cămăşii.

— Pot să plec acum? gemu el cu o voce stinsă. Pot să plec?

*

— Moştenitoarea clonei, strigă fetiţa cu un zâmbet.

Bărbatul gol până la brâu îşi trecu încet lama peste gât, după care îşi spălă aparatul de ras şi se întoarse. Copilul era aşezat pe jos şi îşi băga părul prin găurile unei căşti de baie uzate.

— Nu poţi să te plimbi aşa, o dojeni el. Scoate-ţi asta, hai. O să găsim căciula pe care ai avut-o de Crăciun. Cred că vrei să fii frumoasă ca să mergi s-o vezi pe sora ta pentru prima oară, nu?

— Moştenitoarea clonei, repetă Kristiane, trăgându-şi casca de baie un pic mai jos pe cap. Vânzătoare din zonă. Termitieră a tronului.

— Probabil că vrei să spui moştenitoarea tronului, sugeră Yngvar Stubø, clătind ultimele resturi de spumă de ras. Este o persoană care va fi regină într-un viitor mai mult sau mai puţin îndepărtat.

— Sora mea va fi regină, decretă Kristiane. Şi tu, tu eşti cu siguranţă cel mai puternic om din lume, de fapt.

— Crezi?

El ridică fetiţa şi o puse călare pe şoldul lui. Privirea i se împăienjenea, ca şi cum contactul fizic şi cel vizual erau prea greu de suportat în acelaşi timp. Fetiţa era micuţă pentru cei zece ani pe care avea să-i împlinească în curând.

— Moştenitoarea tronului, declară Kristiane, uitându-se în tavan.

— Iată. Realmente, nu suntem singurii cărora li s-a născut un bebeluş astăzi. Mai e şi...

— Mette-Marit este frumoasă! strigă fetiţa bătând din palme. Ea apare la televizor. Am avut tartine cu brânză

la micul dejun. Mama lui Leonard a zis că s-a născut o prinţesă. Sora mea!

— Da, încuviinţă Yngvar, lăsând-o jos, înainte de a încerca să-i ia casca de baie fără s-o tragă prea mult de păr. Bebeluşul nostru este o micuţă prinţesă drăgălaşă. Dar ea nu va fi cu siguranţă moştenitoarea tronului. Cum ar trebui să o cheme, după părerea ta?

Casca se desprinse, în sfârşit. Fire lungi de păr rămaseră în interior, dar Kristiane nu păru să simtă durerea în momentul în care el îi luă accesoriul din cauciuc.

— Abendgebet, răspunse ea.

— Asta înseamnă „rugăciune de seară", îi explică Yngvar. Nu e un nume. Nu e numele fetiţei de deasupra patului tău, vreau să zic. Vine din germană şi explică ce face fetiţa din imagine...

— Abendgebet, repetă Kristiane.

— O să discutăm despre asta cu mama, zise răspicat Yngvar înainte de a-i pune pantalonii şi bluza. Du-te şi caută-ţi restul hainelor. Trebuie s-o luăm la picior!

— La picior, repetă Kristiane ieşind pe culoar. Arma la picior! Soldaţii, căpitanul şi generalul. Jack! Regele Americii! Vrei să vii cu noi să-l vezi pe bebe?

O enormă corcitură de câine cu blană maro-gălbuie şi limba atârnând dintr-o gură care părea să zâmbească sosi în mare viteză din camera copiilor. Se învârtea ca un nebun în jurul micuţei, schelălăind frenetic.

— Jack trebuie să rămână acasă, decise Yngvar. Unde ţi-e căciula?

— Jack vine, îl asigură cu veselie Kristiane, înnodând un fular roşu la gâtul câinelui. Moştenitoarea tronului este şi sora lui. În Norvegia, există egalitatea sexelor. Fetele

pot să facă ce vor. Asta zice mama lui Leonard. Şi tu nu eşti tatăl meu. Isak este tatăl meu. Asta spun eu.

— Şi nu e nimic fals, constată Yngvar râzând. Dar eu te iubesc foarte mult. Şi trebuie să mergem acolo. Jack rămâne aici. Câinii n-au voie în spitale.

— Spitalele sunt pentru bolnavi, răspunse Kristiane punându-şi haina. Bebe nu e bolnav. Mami nu e bolnavă. Şi totuşi sunt la spital. Casa bolnavilor.

— Logica e punctul tău forte.

Yngvar îi dădu un pupic şi îi puse căciula. Deodată, fetiţa îl privi drept în ochi. El încremeni, aşa cum făcea mereu în aceste rare clipe de deschidere, aceste lucarne efemere spre o existenţă unde nimeni nu ajungea niciodată cu adevărat.

— O moştenitoare a tronului s-a născut, declară ea solemn înainte de a inspira profund şi de a reproduce ceea ce se spusese la emisiunile TV de dimineaţă: un eveniment pentru ţară, pentru popor, dar, în primul rând, pentru părinţi, bineînţeles. Şi noi ne bucurăm cu toţii în mod deosebit, căci, de data asta, este o fetiţă.

Un sunet înăbuşit se auzi dinspre şirul de cuiere în care erau atârnate hainele de stradă.

— Telefon mobil, reacţionă ea automat. Dam-di-rum-ram.

Yngvar Stubø se ridică şi pipăi iritat hainele şi paltoanele agăţate la repezeală, până când găsi în sfârşit ceea ce căuta.

— Alo? răspunse el cu o voce rezervată. Aici Stubø.

Kristiane începuse să se dezbrace cu calm. Mai întâi căciula, apoi haina.

— O clipă, anunţă Yngvar în telefon. Kristiane! Nu... Aşteaptă.

Fetiţa îşi scosese deja cea mai mare parte a hainelor. Era acum în chiloţei roz şi maiou şi îşi punea colanţii pe cap.

— Nu mai vreau să aud, răspunse Yngvar Stubø. Am cincisprezece zile de concediu de paternitate. N-am mai dormit de douăzeci şi patru de ore, Sigmund. Fir-ar al dracului să fie, n-au trecut nici cinci ore de când s-a născut copilaşul meu, şi acum...

Kristiane aranjase cracii colanţilor ca pe nişte codiţe lungi care îi ajungeau până pe burtă.

— Pippi Langstrømpe[3], zise ea cu satisfacţie. Tjollahopp tjollahei.

— Nu! îi scăpă lui Yngvar pe un ton atât de aspru, încât Kristiane tresări şi începu să plângă. Sunt în concediu. Tocmai mi s-a născut un copil. Eu...

Plânsetele puştoaicei se transformară într-un ţipăt continuu. Yngvar nu se putea obişnui cu urletele acestei copile atât de slăbuţe.

— Kristiane, oftă el. Nu sunt furios pe tine. Vorbesc cu... Alo? Nu pot. Chiar dacă toată chestia asta este foarte spectaculoasă, nu pot pur şi simplu să-mi abandonez familia acum. Salut. Şi mult noroc!

Închise clapeta mobilului şi se aşeză pe jos. Ar fi trebuit să fie de mult la spital.

— Kristiane, repetă el. Micuţa mea Pippi. Nu vrei să mi-l arăţi pe Domnul Nilson?

Ştia că, dacă o lua în braţe, nu rezolva nimic. Aşa că începu să fluiere. Jack se culcă pe genunchii lui şi adormi.

---

[3] Pippi Şoseţica, Pippi Långstrump în versiunea originală suedeză, este unul dintre personajele cele mai cunoscute ale romancierei Astrid Lindgren (1907–2002), autoare celebră de cărţi pentru copii, creat la începutul anilor '40.

O pată umedă se întinse pe cracul pantalonului său, sub gura deschisă şi sforăitoare. Yngvar fluieră, fredonă şi cântă toate cântecelele care îi veniseră în minte. După patruzeci de minute, plânsetele copilei se potoliră. Fără să-l privească, Kristiane îşi scoase colanţii de pe cap şi începu să se îmbrace încet.

— E timpul să mergem s-o vedem pe moştenitoarea tronului, decretă ea cu o voce neutră.

Mobilul sunase de şapte ori.

Yngvar îl închise ezitând, fără să asculte mesageria vocală.

*

Trecuseră opt zile şi, după câte se părea, poliţia nu înaintase deloc. Ceea ce nu o mira.

Paginile de internet ale cotidienelor sunt jalnice, gândi femeia stând în faţa laptopului său. Deoarece nu-şi dăduse osteneala să rezerve o conexiune locală, accesul la net era teribil de scump. O enerva să-şi vadă banii risipiţi în timp ce aştepta un răspuns pe o linie analogică norvegiană leneşă. Bineînţeles, ar fi putut să-şi deschidă un cont la *Chez Net*. Îţi luau cinci euro pe un sfert de oră şi-ţi garantau cea mai mare viteză. Din nefericire, locul devenise cam neprimitor din cauza unei majorităţi formate din australieni beţi şi englezi gălăgioşi, chiar şi iarna. Se va adapta la situaţie, aşteptând.

În primele zile, în mod surprinzător, se vorbise puţin de crimă. Această fetiţă de sânge regal acapara atenţia. Lumea voia să fie amăgită în privinţa adevărului.

Media oferea din nou acoperirea perfectă.

Femeia din faţa laptopului pur şi simplu n-o suporta pe Fiona Helle. Fir-ar să fie, era *politically correct* să simtă astfel de lucruri, bineînţeles, dar trebuia să treacă peste ele. Ziarele foloseau termenul „popular", citea ea. Nu era fals, fiindcă emisiunile erau urmărite de peste un milion de telespectatori, în fiecare sâmbătă fără excepţie, de cinci sezoane la rând. Nu se uitase decât la câteva, chiar înainte de a pleca de acasă. Suficient pentru a constata că, măcar o dată, trebuia să admită că era de acord cu criticile — ca de obicei, insuportabil de arogante — cum că elita culturală era nimicită de genul acesta de divertisment. De fapt, o analiză agresivă de acest tip, apărută în *Aftenposten* sub forma unui articol semnat de un profesor de sociologie, o făcuse să se uite la televizor într-o sâmbătă seara şi să irosească o oră şi jumătate urmărind emisiunea „Fiona i farta".

Deşi nu fusese în van. Trecuse o eternitate de când nu se mai simţise provocată atât de tare. Participanţii erau fie idioţi, fie oameni profund nefericiţi. Nu puteai nicicum să le reproşezi că erau într-un fel sau altul. Fiona Helle, în schimb, avea un succes enorm, era calculată, deşi popularitatea ei nu avea nicio explicaţie logică, în timp ce ţopăia prin studio, îmbrăcată în creaţii primite acum o mie de ani de la H&M. Zâmbea cu neruşinare către cameră în timp ce bietele creaturi îşi dezvăluiau visurile disperate, speranţele false şi, în plus, inteligenţa foarte limitată. *Prime time.*

Femeia care se ridică de la biroul său de lângă fereastră şi începu să se învârtă prin acest salon necunoscut fără să ştie cu exactitate ce voia nu participa la o dezbatere publică. Dar, după ce urmărise un episod din „Fiona i farta", fusese tentată s-o facă. La jumătatea unui mesaj

pe care-l scria tremurând de indignare, nu se putu stăpâni să nu râdă de ea însăşi, înainte de a şterge documentul. Neliniştea n-o părăsise în restul serii. Somnul nu voia să vină şi, pe deasupra, îşi îngăduise să consume câteva dintre filmele lamentabile de pe TV3, dar care aveau un oarecare beneficiu, din câte îşi amintea.

Să se simtă provocată era cel puţin o formă de emoţie.

Şi modul ei de a se exprima nu erau nişte scrisori de cititor în *Dagbladet*[4].

Mâine va merge la Nisa unde va căuta nişte ziare norvegiene.

[4] Cotidian norvegian de largă circulaţie, fondat în 1869 şi devenit tabloid în 1983.

doi

Era noapte în casa duplex[5] din Tåsen. În capătul străzii, mai în jos de grădina din spatele gardului de scânduri, se înşirau trei felinare triste. Cu mult timp în urmă, nişte puşti neastâmpăraţi le spărseseră becurile cu bulgări de zăpadă. Vecinii păreau să ia în serios încurajările privind economisirea energiei electrice. Cerul era negru şi fără nori. La nord-est, peste Grefsenåsen, Inger Johanne distingea o constelaţie pe care credea c-o recunoaşte. Ceea ce îi dădea vaga senzaţie că era singură pe lume.

— Poftim, te găsesc tot aici, constată Yngvar cu o oarecare descurajare.

Postat pe pragul de la intrare, se scărpina între picioare, încă nedeşteptat de-a binelea. Boxerii i se strângeau în jurul coapselor. Umerii lui goi erau atât de laţi, încât rămânea foarte puţin loc între ei şi cadrul uşii.

— Cât timp o să mai joci jocul ăsta, draga mea?

— Nu ştiu. Haide, du-te la culcare.

[5] Casă împărţită între doi proprietari, fiecare din ei ocupând jumătate din imobil.

Inger Johanne se întoarse din nou spre fereastră. Viaţa într-un imobil dintr-un cartier rezidenţial era mai problematică decât îşi imaginase. Se obişnuise cu pocniturile în ţevi, cu plânsetele bebeluşilor care se propagau prin pereţi, cu certurile adolescenţilor şi cu televizorul doamnei de la parter, care auzea îngrozitor de prost şi adormea adesea în faţa emisiunilor difuzate la ore târzii. Într-un bloc, puteai să faci cafea în plină noapte. Să asculţi radioul. Să discuţi, eventual. Aici, ea abia dacă îndrăznea să deschidă frigiderul. Mirosul din baie o sufoca în fiecare dimineaţă după ce Yngvar se scula noaptea; îi interzisese să-i deranjeze pe vecinii de dedesubt, trăgând apa la closet înainte de ora şapte dimineaţa.

— Te fofilezi în dreapta şi-n stânga, ca o hoaţă; nu poţi să te aşezi, cel puţin?

— Nu vorbi atât de tare, răspunse Inger Johanne cu voce scăzută.

— Ei hai, încetează acum. Nu e atât de îngrozitor. Eşti obişnuită cu vecini, totuşi, Inger Johanne!

— Da. Cu mulţi. Mai mult sau mai puţin anonimi. Aici, totul este oarecum compact. Acum, nu mai suntem decât noi şi ei şi chestia asta devine efectiv... Nu ştiu.

— Dar ne plac mult Gitta şi Samuel! Ca să nu mai vorbesc de micuţul Leonard! Fără el, Kristiane n-ar fi avut...

— Uită-te la ei!

Inger Johanne întinse piciorul şi râse uşor.

— Nu am avut niciodată papuci. Acum, abia dacă mai îndrăznesc să mă dau jos din pat fără ei!

— Sunt drăguţi. Ai zice că-s nişte ciuperci.

— Sunt cam ciudaţi! Nu puteai s-o convingi să aleagă altceva? Iepuri? Ursuleţi? Sau nişte papuci clasici maro şi caraghioşi, pur şi simplu?

Parchetul scârţâi la fiecare pas al lui Yngvar către ea. Femeia făcu o grimasă şi se întoarse iarăşi către fereastră.

— Kristiane nu e prea uşor de influenţat. Şi tu, tu trebuie să încetezi să te mai temi aşa. N-o să se întâmple nimic.

— Asta spunea şi Isak când Kristiane era mică.

— E altceva. Kristiane...

— Nimeni nu ştie ce e în neregulă cu ea. Nimeni nu poate şti dacă totul este în regulă cu Ragnhild.

— Să înţeleg că eşti de acord să-i spunem Ragnhild?

— Da.

Yngvar o cuprinse cu braţele de mijloc.

— Ragnhild este o fetiţă de opt zile în plină formă, murmură el. Se trezeşte de trei ori pe noapte, îşi bea laptele şi adoarme la loc instantaneu. Exact aşa cum trebuie. Vrei cafea?

— Ei haide, nu face zgomot.

Dădu să-i spună ceva. Deschise gura, dar clătină imperceptibil din cap, apoi adună un pulover de pe jos şi îl îmbrăcă, îndreptându-se spre bucătărie.

— Stai jos, o sfătui el. Dacă ţii cu orice preţ să rămâi trează toată noaptea, măcar să-ţi găseşti o ocupaţie inteligentă.

Inger Johanne trase taburetul de bar lângă corpul central şi îşi strânse mai bine halatul în jurul ei. Degetele sale răsfoiră neatent dosarul gros care n-ar fi trebuit să se afle în bucătărie.

— Sigmund nu capitulează, constată ea frecându-se la ochi pe sub ochelari.

— Nu. Dar are dreptate. E un caz fascinant.

Ea se întoarse atât de brusc, încât apa din ibric dădu pe dinafară.

— Am fost să lucrez *o* oră, se apără el. Între momentul în care am plecat şi cel în care m-am întors a trecut...

— Relaxează-te. Nu e nicio problemă. Înţeleg perfect că trebuie să te duci din când în când. Trebuie să recunosc...

Documentul de deasupra era o fotografie, portretul reuşit al viitoarei victime. Cărarea care îi împărţea, prin mijlocul capului, părul lung până la umeri, îi subţia şi mai mult faţa deja slăbuţă. În afară de asta, puţine lucruri erau demodate la Fiona Helle. Privirea îi era provocatoare, buzele pline arcuite într-un zâmbet îndrăzneţ adresat fotografului. Ochii erau excesiv de machiaţi, dar, în mod paradoxal, lipsiţi de vulgaritate. Poza avea, de fapt, ceva obsedant, o atracţie erotică flagrantă care contrasta în mod evident cu tipul de emisiune familială şi populară pe care o crease şi care se bucurase de succes.

— Ce trebuie să recunoşti? vru să ştie Yngvar.

— Că...

— Că acest caz ţi se pare al naibii de interesant, rânji Yngvar, ciocnind ceştile de cafea. Mă duc să-mi caut nişte pantaloni.

Viaţa Fionei Helle nu era mai puţin fascinantă decât portretul ei. Master în istoria artei, reţinu Inger Johanne citind. Căsătorită la doar douăzeci şi doi de ani cu Bernt Helle, instalator. Atunci se mutaseră în vila bunicilor lui de la Lørenskog; trăiseră treisprezece ani fără copii. Venirea pe lume a micuţei Fiorella, în 1998, nu pusese capăt, în mod evident, nici ambiţiilor, nici carierei sale. Dimpotrivă. De la statutul cool din neînsemnata „Kul Kunst[6]", de pe NRK2, ea trecuse încet-încet în ramura divertismentului. După două sau trei sezoane ale unui

[6] „Arta cool".

talk-show difuzat la o oră târzie, joi seara, se întorsese în sfârşit în sânul familiei. În orice caz, asta era expresia pe care o folosise în nenumăratele interviuri date în ultimii trei ani. „Fiona i farta" era unul dintre cele mai mari succese ale canalului de stat din anii '60 încoace, în epoca în care oamenii n-aveau altceva de făcut decât să se strângă în jurul unui ecran de televizor care mergea pe *un* singur canal, pentru *o* singură experienţă comună a ceea ce însemna sâmbăta seara în Norvegia.

— Ţie îţi plăceau mult aceste emisiuni! Stimabilul domn plângea în faţa televizorului!

Inger Johanne îi zâmbi lui Yngvar care se întorsese, îmbrăcat într-un pulover de pluş roşu-aprins, pantaloni de jogging gri şi şosete de lână portocalii.

— Nici vorbă! protestă Yngvar, umplând ceştile de cafea. Eram emoţionat, de acord; dar să plâng? Niciodată!

Apropie un taburet de bar de cel al lui Inger Johanne.

— S-a întâmplat o dată, când cu puştoaica unui neamţ, îşi aminti el cu voce scăzută. Ar fi trebuit să ai o inimă de piatră ca să nu fii emoţionat de povestea asta. După ce fusese tratată ca un câine şi persecutată toată copilăria, plecase, adolescentă fiind, în Statele Unite. Spăla pe jos la World Trade Center încă de când se construise şi îşi luase primul concediu de boală din viaţa ei pe 11 septembrie. Îi păruse mereu rău pentru tânărul ei vecin norvegian care...

— Da, da, i-o tăie Inger Johanne, înmuindu-şi un pic buzele în cafeaua fierbinte. Ssst!

Înţepeni.

— E Ragnhild, zise cu o voce încordată.

— Nu... începu el, încercând s-o păcălească înainte ca ea să se năpustească în cameră.

Prea târziu. Ea traversă încăperea cu toată viteza, aproape fără zgomot, şi dispăru. Nelăsându-şi decât frica în urma ei. O senzaţie de aciditate în stomac îl făcu pe Yngvar să-şi adauge lapte în cafea.

Povestea lui era mai rea decât cea a lui Inger Johanne. Să facă o comparaţie nu era doar urât, era imposibil. Nu puteai măsura durerea, nici cântări pierderile. Cu toate astea, nu reuşea să evite s-o facă. De la întâlnirea lor, într-o primăvară tragică, aproape cu patru ani înainte, el se simţise prea adesea agasat de grijile pe care Inger Johanne şi le făcea din cauza ciudăţeniei lui Kristiane.

Inger Johanne avea un copil totuşi. Un copil viu, dotat cu o mare poftă de viaţă. Cam neobişnuită, dar, în felul ei, Kristiane era o puştoaică afectuoasă şi prietenoasă.

— Ştiu, spuse deodată Inger Johanne, care intrase pe nesimţite în cameră. Tu porţi o povară mai grea decât mine. Copilul tău este mort. Ar trebui să fiu recunoscătoare. Şi sunt.

Un freamăt al buzei inferioare, abia vizibil în semiîntuneric, o făcu să tacă. Îşi acoperi ochii cu mâna.

— Totul era bine cu Ragnhild?

Ea înălţă capul.

— Sunt efectiv moartă de frică. Atunci când doarme, mi-e frică să nu fie moartă. Când se trezeşte, mi-e frică să nu moară. Sau să nu se întâmple altceva.

— Inger Johanne, oftă el, bătând uşor cu palma pe scaunul de lângă el. Vino şi aşază-te aici.

Ea se lăsă să cadă încet alături de Yngvar. El o frecă pe spate cu o mână, de sus în jos, de jos în sus, cu repeziciune.

— Totul e bine.

— Eşti furios, şopti ea.

— Nu.

— Ba da.

Mâna se opri şi se strânse uşor în jurul cefei.

— Nu, îţi spun că nu. Dar acum...

— Nu pot doar să fiu...

— Ştii ce? o întrerupse el cu o voce veselă. Suntem de acord că fetiţele sunt bine. Niciunul dintre noi nu reuşeşte să doarmă. Aşa că o să muncim o oră la asta...

Degetele lui bondoace loviră uşor faţa Fionei Helle.

— Şi o să vedem apoi dacă e posibil să dormim un pic, OK?

— Eşti drăguţ, răspunse ea ştergându-se la nas cu dosul palmei. Iar cazul ăsta este mai rău decât vă temeţi.

— Mmm.

El îşi goli ceaşca, o dădu într-o parte şi întinse documentele din dosar pe imensul blat de lucru al bucătăriei. Fotografia era între ei. Yngvar atinse uşor cu degetul nasul Fionei Helle, îi trasă conturul gurii şi reflectă o clipă înainte de a ridica poza, mijindu-şi ochii.

— De unde ştii tu de ce ne temem, de fapt?

— Nicio urmă *what so ever**, răspunse ea pe un ton glumeţ. Aşa că urmele din zăpadă sunt, ca să zic aşa, inexplicabile. Sigur, aţi găsit amprente pe alee, care provin probabil de la autorii faptelor, dar condiţiile de temperatură şi vântul, plus o oarecare cantitate de zăpadă marţi seara, le reduce puternic însemnătatea. Singurul lucru sigur este că persoana în cauză purta şosete pe deasupra încălţărilor.

— După acel sinistru caz Orderud, cel mai mărunt hoţ de biciclete de rahat a recurs la trucul ăsta, bombăni el.

---

* În engl. în orig. – *de niciun fel.* (*N. red.*)

— Ai grijă cum vorbeşti.

— Fetele dorm.

— Măsura de la pantofi este între 41 şi 45. Ceea ce acoperă 90% din populaţia masculină.

— Şi o mică parte din cea feminină, zâmbi ea.

Inger Johanne îşi strânse şi mai mult picioarele sub taburet.

— De altfel, trucul pantofilor prea mari începe să fie bine cunoscut. Nu se poate spune nimic nici despre greutatea autorului faptelor, bazându-te pe adâncimea urmelor. Pur şi simplu, el a avut noroc cu vremea.

— Sau ea.

— Ea, poate. Dar, cinstit vorbind, aveai nevoie de puteri date naibii ca s-o imobilizezi pe Fiona Helle. O femeie sportivă, în cea mai bună perioadă din viaţa ei.

Îşi îndreptară din nou atenţia asupra fotografiei. Femeia îşi arăta destul de bine vârsta; cei patruzeci şi doi de ani îi lăsaseră urme vizibile în jurul ochilor. Ridurile erau de asemenea vizibile şi în jurul gurii, săgeţi subţiri care treceau prin machiaj. Cu toate acestea, avea o alură tinerească ce se manifesta în ochii vioi, în pielea foarte întinsă de pe gât şi de pe pomeţi.

— I-a fost tăiată limba în timp ce era încă în viaţă, reluă Yngvar. Teoria, în acest moment, este că strangularea a făcut-o să-şi piardă cunoştinţa, apoi i-a fost secţionată limba. Hemoragia a fost destul de puternică, deci nu putea să fie moartă. Ucigaşul a ales probabil cu atenţie această metodă sau poate...

— E practic imposibil să evaluezi astfel de lucruri, replică Inger Johanne, încruntându-se.

— Vreau să spun, a strangulat-o până când a făcut-o să-şi piardă cunoştinţa; a crezut, probabil, că era moartă.

— În orice caz, cauza decesului este sugrumarea. Probabil că a terminat totul cu mâinile. După faza cu limba.

Yngvar se cutremură înainte de a adăuga:

— Ai văzut asta?

Scoase un plic din hârtie de ambalaj şi îl privi câteva clipe, înainte de a se răzgândi şi de a-l pune la loc fără să-l deschidă.

— Arunc doar o privire. De obicei, fotografiile de la locul crimei nu mă afectează. Dar acum, de când o am pe Ragnhild...

Ochii femeii se umplură de lacrimi şi ea îşi ascunse faţa în mâini.

— Mă smiorcăi pentru o nimica toată, zise cu o voce aproape stridentă.

Apoi îşi veni în fire şi adăugă:

— Fotografiile ca astea mă lasă rece, ca să zic aşa. De obicei. Am văzut...

Îşi şterse rapid ochii înlăcrimaţi şi zâmbi forţat.

— Soţul. Are un alibi solid.

— Niciun alibi nu e solid, obiectă Yngvar.

Îi puse mâna pe spate. Simţi căldura prin mătasea fină.

— Ba da, ăsta e, replică Inger Johanne. Sau aproape, în orice caz. Era la mama lui, cu Fiorella. A trebuit să doarmă în aceeaşi cameră cu fiica lui, fiindcă şi sora lui era acolo cu soţul. Colac peste pupăză, sus-numitul avea gastroenterită şi aproape că n-a închis un ochi toată noaptea. De altfel...

Se frecă încă o dată la ochi. Yngvar zâmbi şi o şterse la nas cu degetul mare, pe care şi-l trecu peste cracul pantalonilor.

— De altfel, absolut nimic nu indică altceva decât conflicte de genul acelora pe care le întâlneşti în toate

căsniciile, conchise ea. Nu pe plan afectiv şi cu atât mai puţin pe plan economic. Ei sunt relativ egali în privinţa asta. El câştigă mai mult decât ea, ea posedă cea mai mare parte a casei. Firma lui pare solidă.

Femeia apucă mâna liberă a lui Yngvar. Pielea era aspră, unghiile tăiate scurt. Degetele lor mari se întâlniră, în mişcări circulare.

— În plus, s-au scurs deja opt zile, continuă ea. Fără ca voi să reuşiţi altceva decât să eliminaţi câţiva suspecţi evidenţi.

— Este un început, răspunse el fără entuziasm şi retrăgându-şi mâna.

— Destul de slab.

— La ce te gândeşti, atunci?

— La multe lucruri.

— Adică?

— Limba, răspunse ea, ridicându-se pentru a se duce după cafea.

O maşină înainta cu greu pe Hauges vei. Duduitul făcea să vibreze geamurile dulapului din colţ. Fasciculul luminos se reflecta în tavan, un nor efemer de lumină în camera scufundată în semiîntuneric.

— Limba, repetă el cu descurajare, ca şi cum ea tocmai îi amintise un element dezagreabil pe care ar fi vrut cu orice preţ să-l uite.

— Da. Limba. Metoda. Ura. Premeditarea. Corola...

Inger Johanne desenă nişte ghilimele în aer.

— Probabil că fusese confecţionată dinainte. Nu exista hârtie roşie în casă. Îţi trebuie opt minute ca să faci un pachet ca ăla, din câte văd în documentele tale. Şi, pentru asta, trebuie să fii bine antrenat.

Pentru prima dată, ea părea evident entuziasmată. Deschise un dulap şi luă două cubuleţe de zahăr pe o

farfurioară de argint. Linguriţa scoase un clinchet, atingându-se de pereţii ceştii atunci când Inger Johanne amestecă în ea.

— Cafea când nu reuşeşti să dormi, murmură ea. Nu e o tâmpenie.

Ridică ochii.

— Să tai limba cuiva este un act simbolic atât de puternic, de violent şi de oribil, încât cu greu poţi să-l legi de altceva decât de ură. O ură deosebit de intensă.

— Iar Fiona Helle era o persoană iubită, replică sec Yngvar. E bine, ţi-ai amestecat destul cafeaua, draga mea.

Ea lăsă linguriţa şi se aşeză din nou.

— Problema, Yngvar, este că e imposibil să ştii cine o ura. Fiindcă familia, rudele, colegii... întregul ei anturaj părea s-o aprecieze pe fata asta; după toate aparenţele, ucigaşul trebuie căutat acolo.

Arătătorul ei se înălţă spre fereastră. Baia vecinilor era luminată în toiul nopţii.

— Nu, nu la ei, zâmbi ea. Ci în sfera publică.

— Doamne-Dumnezeule, murmură Yngvar.

— Fiona Helle era una dintre vedetele de televiziune cele mai expuse din Norvegia. Cu greu ai fi găsit pe cineva care să nu ştie deloc cu ce se ocupa ea. Şi care să nu aibă o părere, fondată sau nu, despre ceea ce era ea.

— Peste patru milioane de suspecţi, aşadar.

— Mda.

Ea bău o gură mică de cafea, apoi îşi lăsă ceaşca jos.

— Lasă-i deoparte pe toţi cei care au mai puţin de cincisprezece ani şi mai mult de şaptezeci, ca şi milionul de fani convinşi.

— Câte persoane rămân, după tine?

— N-am nicio idee. Două sau trei milioane, poate?

— Două milioane de suspecţi...

— Care poate nici măcar nu i-au vorbit vreodată, adăugă ea. Nu e necesar să fi existat nici cea mai mică legătură între Fiona şi tipul care a făcut asta.

— Sau femeia.

— Sau femeia, încuviinţă ea. Noroc! Şi, în plus, apropo de povestea cu limba... Sst!

Plânsete de bebeluş ajunseseră la ei din camera reamenajată a copiilor. Yngvar se ridică înainte ca Inger Johanne să aibă timp să reacţioneze.

— Trebuie doar să mănânce, o opri el. Mă duc să ţi-o aduc. Instalează-te pe canapea.

Ea încercă să-şi vină în fire. Îşi simţea frica fizic, ca o injecţie cu o substanţă stimulantă. Pulsul i se accelera, căldura îi cuprindea obrajii. Ridicând mâna şi privindu-şi palma, văzu sudoarea de pe linia vieţii captând reflexia luminii răspândite de lampă. Îşi şterse mâinile pe halat şi se aşeză cu greutate.

— Aşadar, lui bebiţă îi e foame, îl auzi ea pe Yngvar pălăvrăgind deasupra capului micuţei. Mămica ta o să-ţi dea să mănânci, hai. Linişteşte-te...

Uşurarea de a vedea ochişorii clipind şi gura căutând sânul o făcu pe Inger Johanne să lăcrimeze din nou.

— Cred că mai am puţin şi ajung să mă comport ca o nebună, şopti ea poziţionându-şi mai bine sânul.

— Nu eşti nebună, o contrazise Yngvar. Doar un pic agitată şi înspăimântată.

— Limba, murmură Inger Johanne.

— Nu mai vorbi despre asta deocamdată. Destinde-te.

— Se spune că era despicată.

— Da, da...

— Minciuni, adulmecă ea ridicând ochii.

— Minciuni?

— Nu e vorba de tine, bineînţeles.

Îi şopti câteva cuvinte copilului înainte de a ridica iar capul.

— Limbă despicată. Asta nu poate să spună decât un lucru. Că exista cineva care credea că Fiona Helle era o mincinoasă.

— Toţi suntem mincinoşi câteodată, răspunse Yngvar trecându-şi cu precauţie degetele peste căpşorul pufos al bebeluşului. Uite! Se vede cum pulsează aici, în moalele capului!

— Cineva credea că Fiona Helle minţea, repetă Inger Johanne. Că minciunile ei erau atât de flagrante, încât ea merita să moară.

Ragnhild lăsă sânul. O grimasă pe care puteai cu uşurinţă s-o iei drept zâmbet îl făcu pe Yngvar să simtă cum i se taie picioarele şi îşi lipi faţa de obrăjorul cald şi umed. Urma de la supt de pe buza superioară a lui Ragnhild era rotundă şi roz. Sprâncenele minuscule erau aproape negre.

— În orice caz, trebuie să fi fost nişte minciuni îngrozitoare, şopti Yngvar. O minciună mai mare decât pot eu să-mi imaginez.

Ragnhild râgâi şi adormi.

*

Niciodată n-ar fi ales ea singură locul acesta.

Ceilalţi, lefterii notorii, îşi imaginau deodată că avea să fie marea aventură a vieţii lor dacă petreceau trei săptămâni pe Coasta de Azur. Ce să faci pe Coasta de Azur în decembrie? Era o enigmă în sine, dar ea acceptase să-i însoţească. Ar fi cel puţin o schimbare.

După moartea mamei ei, taică-său devenise insuportabil. Îşi petrecea timpul văicărindu-se, plângându-se şi ţinându-se scai de ea. Mirosea a om bătrân, un amestec de lenjerie murdară şi de control prost al vezicii. Degetele lui, care o frecau pe spate atunci când îşi luau la revedere într-un mod deosebit de deplasat, slăbiseră atât de mult, încât erau respingătoare. Datoria o constrângea să meargă să-l vadă cam o dată pe lună. Apartamentul din Sandaker nu fusese niciodată unul de lux, dar, de când tatăl ei era singur, nu mai semăna a nimic. După mai multe scrisori, apeluri telefonice furioase şi mulţi nervi, reuşise în sfârşit să-l convingă să-şi ia o menajeră. Ceea ce nu rezolva lucrurile. Vasul de toaletă era tot murdar. Mâncarea rămânea în frigider mult timp după data de expirare şi degaja un asemenea miros, că era imposibil să deschizi uşa fără să ţi se facă greaţă. Era de neconceput ca oamenii din comună să nu aibă ceva mai bun pentru un vechi şi fidel contribuabil decât o fătucă nedemnă de încredere, care abia dacă învăţase să pornească o maşină.

Fusese sedusă de ideea de a petrece Crăciunul fără tatăl ei, chiar dacă voiajul o făcea sceptică. Mai ales fiindcă puştii intrau probabil în joc. O agasa să constate că, în ziua de azi, copiii păreau alergici la orice formă de hrană sănătoasă. „Nu-mi place, nu-mi place", se smiorcăiau ei fără încetare. Refrenul de dinaintea fiecărei mese, fără excepţie. Nu e de mirare că erau slabi ca nişte ţâri la o vârstă aşa de fragedă, pentru a se umfla ca nişte sufleuri informe în momentul intrării în pubertate, răvăşiţi de dezordinea alimentară modernă. Mezina, o fetiţă de trei sau patru ani, încă mai avea un oarecare şarm. Femeia din faţa laptopului putea în mod clar să renunţe să-şi vadă fraţii şi surorile.

Dar casa era mare şi camera prevăzută pentru ea impresionantă. Îi arătaseră broşurile cu mult entuziasm. Îi bănuia că puseseră pariu că ea va plăti mai mult decât partea sa legitimă de chirie. Ştiau că avea bani, însă nu şi câţi, evident.

Trebuia s-o mărturisească, făcuse o triere severă în cercul cunoştinţelor ei. Oamenii erau preocupaţi doar de viaţa lor măruntă, de problemele lor exagerate, incapabili să se intereseze de orice altceva în afară de ei înşişi. În factura socială pe care o resimţise încet-încet ca pe o necesitate, îi urlau cifre roşii. Dădea mult mai mult decât primea. Din când în când, gândindu-se bine la asta, îşi spunea că nu întâlnise decât o mână de oameni care îi erau pe plac.

Voiau ca ea să-i însoţească, iar ea n-avusese curajul să mai petreacă încă un Crăciun cu tatăl ei.

Aşa se făcuse că se trezise acolo. În Gardermoen[7], cu biletele în mână, în momentul în care îi sunase mobilul. Mezina tocmai fusese internată în spital.

Spumegase de furie. Bineînţeles, prietenii ei nu puteau pleca lăsând un copil, dar chiar era necesar să i-o spună abia cu trei sferturi de oră înainte de plecarea avionului? Fetiţa începuse să se simtă rău în urmă cu patru ore. Ar mai fi avut încă posibilitatea de a alege.

Plecase.

Ceilalţi aveau să-şi plătească frumos partea lor de chirie — le dăduse bine de înţeles încă de când vorbiseră la telefon. În fond, aşteptase cu o oarecare nerăbdare să petreacă cele trei sferturi de oră în compania oamenilor pe care îi cunoştea din copilărie.

---

[7] Aeroportul din Oslo (care a înlocuit Fornebu în octombrie 1998), situat la 40 de kilometri nord-nord-est de capitală.

După nouăsprezece zile, proprietarul îi propusese să rămână până în martie. N-avea niciun locatar pe timpul iernii şi nu-i plăcea ideea de a lăsa casa neocupată (curăţenia lună pe care femeia o făcuse înainte de sosirea lui contase probabil). Mai mult ca sigur, în timp ce trecea dintr-o cameră în alta prefăcându-se că verifică instalaţia electrică, remarcase şi că un singur pat fusese folosit.

Mobilul ei funcţiona la fel de bine aici ca acasă. Şi nu plătea chirie.

Coasta de Azur era supraapreciată.

Villefranche era un pseudo-oraş turistic. Îşi pierduse de mult orice autenticitate, considera ea. Chiar şi fortul, vechi de mai multe secole, din apropierea mării, părea făcut din plastic şi carton. Când şoferii de taxi francezi vorbeau o engleză acceptabilă, trebuie că ceva se pierduse definitiv legat de locul acela.

Nu reuşea să-şi potolească mânia în faţa imobilităţii poliţiei.

Pe de altă parte, era un caz complicat. Poliţia norvegiană nu fusese niciodată extraordinară; nişte eunuci provinciali şi fricoşi.

Ea, în schimb, era o expertă.

Nopţile deveniseră mai lungi.

trei

Trecuseră şaptesprezece zile de la uciderea Fionei Helle şi calendarul arăta 6 februarie.

În biroul lui, situat în zona cea mai cenuşie din Østkant[8], Yngvar Stubø încerca să urmărească cu privirea nişte fire de nisip care curgeau într-o clepsidră. Partea din sticlă, bine conturată, era neobişnuit de mare. Suportul fusese lucrat de mână. Yngvar susţinuse întotdeauna că era stejar; pădurile norvegiene îmbătrâneau, căpătând o tentă întunecată şi patinată. Chiar înainte de Crăciun, un TIC[9] francez invitat studiase obiectul cu oarecare interes. Mahon, constatase el clătinând din cap la povestea lui Yngvar legată de instrumentul care aparţinea familiei lui de marinari de paisprezece generaţii.

— Ăsta, îi răspunsese francezul într-o engleză ireproşabilă, obiectul ăsta mic a fost realizat între 1880 şi 1900. Şi n-a urcat probabil niciodată la bordul unui vapor. Se

[8] „Partea de est", jumătate a capitalei situată la est de Uelands gate, care împarte în mod tradiţional Oslo în cartiere bogate (Vestkant) şi mai defavorizate (Østkant).

[9] Tehnician de Identificare Criminală.

produceau multe atunci pentru decorarea interioarelor burgheze.

Ridicase apoi din umeri.

— *But by all means*, adăugase, *pretty little thing*[10].

Yngvar hotărâse să acorde mai mult credit unei saga de familie decât unui francez aflat în trecere. Clepsidra stătuse pe placa de deasupra şemineului din casa bunicilor lui, inaccesibilă copiilor; un obiect preţios şi venerat, pe care tatăl lui îşi făcea timp câteodată să-l întoarcă în faţa puştanilor. Firele de nisip gri-argintiu scânteiau atunci lângă sticla suflată, căzând prin gaura despre care bunica spunea că n-avea nici măcar diametrul unui fir de păr.

Dosarele stivuite de-a lungul pereţilor şi de-o parte şi de alta a clepsidrei aşezate chiar în mijlocul mesei de lucru spuneau o altă poveste, mult mai concretă. Povestea uciderii Fionei Helle avusese un început oribil, dar nimic care să semene cu un sfârşit. Audierea sutelor de martori, nenumăratele analize tehnice, rapoartele specifice, fotografiile şi toate observaţiile tactice duceau peste tot şi totuşi nicăieri.

Yngvar nu-şi amintea să mai fi fost vreodată atât de dezarmat.

Se apropia de cincizeci de ani. Lucra în poliţie de la douăzeci şi doi de ani. Curăţase străzile făcând parte din forţele de ordine; băgase la zdup zdrenţăroşi şi şoferi cheflii în diverse stadii de beţie când era agent; intrase din simplă curiozitate în brigada de dresaj canin şi se plictisise în spatele unui birou lucrând pentru ØKOKRIM[11],

---

[10] *Dar, oricum ar fi, este un obiect drăguţ* (în engl. în orig.).

[11] Departament central de investigare şi urmărire a crimelor economice şi ecologice.

înainte de a ajunge printr-un concurs de împrejurări la Kripos. Avea impresia că toate astea se petrecuseră pe parcursul a mai multor vieţi. Bineînţeles, nu-şi amintea toate cazurile întâlnite. Încetase de mult să mai ţină la zi arhive mentale. Crimele deveniseră prea numeroase, violurile prea obscene. Cifrele ajungeau să nu mai spună nimic. Totuşi, un lucru era sigur şi de necombătut: din când în când, totul o lua razna. Aşa stăteau lucrurile şi Yngvar Stubø nu pierdea timpul meditând la eşecurile lui.

În cazul de faţă, în schimb, era diferit.

De data asta, nu văzuse victima. De data asta, nu luase lucrurile de la început. Intra în poveste şchiopătând, prin spate, fără repere. Într-un fel, chestia asta îi ascuţea şi mai mult simţurile. Îşi dădea seama mai clar în timpul întâlnirilor de grup unde frustrarea nu înceta să crească şi unde el nu făcea practic decât să o tolereze: gândea diferit de ei.

Ceilalţi rămâneau împotmoliţi pe nişte piste care nu existau în realitate. Cu o grijă extremă, încercau să reconstituie un puzzle care n-avea să fie niciodată terminat, pur şi simplu fiindcă piesele reprezentau un cer senin într-un loc unde poliţia căuta nişte umbre într-un tablou nocturn. Chiar dacă se găsiseră cu totul treizeci şi patru de amprente digitale acasă la Fiona Helle, nimic nu arăta că ucigaşul ar fi lăsat măcar una dintre ele. Prezenţa inexplicabilă a unui muc de ţigară lângă uşa de la intrare nu indica nici ea o direcţie precisă; ultimele analize îl datau cu mai multe săptămâni în urmă. Puteau încă de pe acum să tragă o linie groasă peste urmele din zăpadă, în orice caz atât timp cât nu le puteau lega de alte informaţii despre crimă. Balta de sânge de la locul faptei nu

oferea nici ea un punct de plecare satisfăcător. Provenea doar de la Fiona Helle. Urmele de salivă de pe birou, firele de păr găsite pe covor şi amprenta unsuroasă, roşiatică de pe paharul de vin spuneau, de fapt, o poveste dintre cele mai obişnuite despre o femeie instalată confortabil în biroul de la domiciliul său, pentru a-şi citi corespondenţa primită în cursul săptămânii.

— Un ucigaş-fantomă, rânji Sigmund Berli din uşă. Încep într-adevăr să cred aiurelile tipilor din Romerike. Că e vorba despre o sinucidere.

— Impresionant, zâmbi Yngvar ca răspuns. Mai întâi, s-a autostrangulat până aproape că a dat ortu' popii, apoi şi-a tăiat limba, după care s-a aşezat bine mersi ca să moară din pricina hemoragiei. Pentru ca apoi să se trezească un pic şi să-şi aranjeze limba într-un pacheţel drăguţ din hârtie roşie. E cel puţin original. În afară de asta, cum merge? Colaborarea, vreau să zic.

— Sunt tipi mişto băieţii ăştia din Romerike. E un district mare, să ştii. Or să-şi mai facă şi ei apariţia din când în când, bineînţeles. Dar ai zice că sunt mai degrabă fericiţi că ni s-a dat nouă cazul.

Sigmund Berli se aşeză şi trase fotoliul un pic mai aproape de birou.

— Snorre a fost ales să participe în weekendul ăsta la o mare competiţie pentru copiii de zece ani, anunţă el cu un semn elocvent din cap. Are numai opt ani şi e în echipa numărul unu, cu puştii de zece ani!

— Nu credeam că îi bagă aşa de mici în echipe pe cei mai buni jucători.

— E doar o şmecherie inventată de asociaţia sportivă. E ceva de necrezut. Băiatul trăieşte hocheiul douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru... Poftim, într-una din

zilele trecute, a adormit cu patinele în picioare! Dacă nu înţeleg importanţa competiţiei acum, n-au nicio şansă în viitor.

— Da, da. E fiul tău. Nu vreau să...

— În ce direcţie ne îndreptăm? îl întrerupse Sigmund, cuprinzând cu privirea toate dosarele şi vrafurile de documente. Unde o să ne ducă porcăria asta de caz?

Yngvar nu răspunse. Luă clepsidra, o întoarse încă o dată şi încercă să numere secundele. Dura un minut şi patru secunde pentru ca nisipul să se scurgă prin gât, o ştia de când era mic copil. Un defect de fabricaţie, presupuse el, şi începu să numere cu voce tare.

— Cincizeci şi doi, cincizeci şi trei.

Şi se goli.

— Greşesc de fiecare dată.

Întoarse din nou clepsidra.

— Unu. Doi. Trei.

— Yngvar! Încetează! Faptul că eşti de serviciu noaptea te-a dat peste cap sau ce?

— Nu. Ragnhild este perfectă. Nouă. Zece.

— În ce direcţie ne îndreptăm, Yngvar?

Vocea lui Sigmund era insistentă, şi el se aplecă spre colegul lui spunând:

— N-avem nici cea mai mică nenorocită de pistă. Fie ea tehnică sau tactică, din câte văd eu. Ieri şi astăzi, am trecut în revistă audierile care au avut loc. Fiona Helle era apreciată. De majoritatea oamenilor. O tipă amuzantă, spun ei. Pitorească. Mulţi subliniază că avea acea putere de atracţie fiindcă era foarte complexă. Erudită şi ataşată de expresiile culturale cele mai riguroase. Şi totuşi, citea benzi desenate şi adora *Stăpânul inelelor*.

— Oamenii atât de realizaţi ca Fiona au mereu...

Yngvar căuta termenul.

— Duşmani, propuse Sigmund.

— Nu. Nu neapărat. Dar oameni care nu îi iubesc prea mult. Găseşti mereu oameni care se simt daţi la o parte de acest gen de persoane. Eclipsaţi. Fiona Helle strălucea în toată splendoarea. Şi totuşi, mi-e greu să-mi imaginez că un angajat lezat de la NRK, cu ambiţii de a ajunge producător al emisiunilor de divertisment de sâmbătă seara, ar merge atât de departe încât să...

Făcu un semn din cap către panoul de afişaj, unde fotografia Fionei Helle, cu picioarele depărtate şi pieptul ridicat, ţipa spre ei în format de afiş.

— Atunci, eu cred mai degrabă că răspunsul este aici, continuă Yngvar, scoţând un pachet cu cópii ale unor scrisori, aranjate cu grijă într-o mapă roşie. Am ales douăzeci dintre ele. La întâmplare, de fapt. Ca să-mi fac o idee despre cei care îi scriau Fionei Helle.

Sigmund se încruntă şi luă plin de curiozitate prima foaie.

— *Dragă Fiona,* citi el cu voce tare. *Am douăzeci şi doi de ani şi locuiesc în Hemnesberget. Acum trei ani, am descoperit că tatăl meu era un marinar venezuelean. Mama mi-a zis că era un ticălos care a părăsit-o şi care n-a mai dat niciodată niciun semn...* (Sigmund îşi scărpină urechea.) Nu ştie să scrie, fir-ar să fie, bombăni el înainte de a continua: ... *după ce a aflat că o să mă nasc. Dar aici, e o doamnă de la Cooperativă care spune că Juan Maria era un tip mişto şi că mama era cea care voia ca ei să...*

Sigmund îşi examină vârful degetului. Un praf galben murdar părea să-l fascineze; aşteptă mai multe secunde înainte de a se şterge pe cracul pantalonilor.

— Toate sunt aşa disperate ca tipa asta? se interesă el.

— N-aş spune că tipa asta e disperată, răspunse Yngvar. A avut totuşi o iniţiativă frumoasă. Greşelile de ortografie şi gramatică n-au împiedicat-o să facă singură cercetări detectivistice destul de adânci. Ştie unde trăieşte tatăl ei. Scrisoarea este o rugăminte pentru ca „Fiona i farta" să se poată ocupa de problemă în acest stadiu. Fata e moartă de frică la ideea de a se vedea respinsă şi crede că are şanse mai mari să fie acceptată de tatăl ei dacă povestea se petrece la televizor.

— Doamne! oftă Sigmund, luând o altă scrisoare.

— Aceea e de o cu totul altă factură, preciză Yngvar în timp ce ochii colegului său fugeau pe pagină. Un dentist care ştie să se exprime, în pragul pensionării. Era doar un puşti în timpul războiului, trăia în Østkant. A slăbit, a ajuns foarte anemic şi a fost trimis fără părinţii lui la ţară, în '45, ca să se întremeze. Acolo, a întâlnit...

— Fiona Helle se juca într-adevăr cu focul, îl întrerupse Sigmund, parcurgând restul scrisorii. E vorba de...

— Destine, completă Yngvar pe un ton egal, făcând un gest amplu cu braţele. Fiecare scrisoare pe care această femeie o primea — şi nu erau puţine — era povestea unei vieţi marcate de absenţă şi suferinţă. De îndoială. Atunci, s-a lăsat şi ea lovită. Discuţia a sfârşit prin a fi destul de tipică. De o parte, intelectualii snobi care se distanţau de această exploatare a plebei ignorante cu o condescendenţă prost disimulată. De cealaltă parte, Poporul...

Desenă în aer un P mare...

— Care credea că snobii n-aveau decât să-şi ţină gura şi să închidă televizorul dacă nu le plăcea ce vedeau.

— Şi, în privinţa asta, avea probabil dreptate, bombăni Sigmund.

— Cele două fronturi trebuie că aveau un pic de dreptate, dar, ca de obicei, n-a ieşit nimic din această confruntare. Nimic altceva decât strigăte şi urlete, şi nişte cifre de audienţă şi mai bune pentru emisiune, normal. Şi trebuie spus, în apărarea Fionei Helle, că selecţia puţinelor persoane care ajungeau pe ecran era foarte strictă. Aveau nu mai puţin de trei psihologi în redacţie şi orice participant trebuia să se supună unui fel de *screening*. Nişte proceduri destul de complicate, din câte am înţeles.

— Şi cei care nu ajungeau?

— Exact. Există şi cei care şi-au aşternut toată viaţa într-o scrisoare adresată Fionei Helle. Mulţi dintre ei au întâmplări despre care nu au vorbit niciodată, cu nimeni. Trebuie să fie foarte dureros să fii respins, aşa cum au fost cei mai mulţi dintre ei. Mai ales fiindcă redacţia n-avea cum să răspundă la toată lumea. Au fost criticaţi şi din cauza asta...

Yngvar scoase o tabacheră mată de aluminiu din buzunarul de la piept. O deschise cu precauţie, luă un trabuc şi îl duse la nas.

— Au zis că Fiona Helle devenise Dumnezeu, spuse el. Un Dumnezeu care primea în linişte rugămintea rătăciţilor.

— Cădem în dramă.

— Sau în melodramă, mai degrabă. Şi încă cum.

Puse trabucul cu grijă la loc.

— Dar există şi puţintel adevăr, cum zice Kristiane când o prindem în flagrant delict cu minciuna.

Sigmund izbucni în râs.

— Copiii mei neagă totul, punct. Chiar dacă flagrantul delict este constituit şi probele se acumulează. Sunt cumpliţi. Snorre, mai ales.

Îşi trecu o mână prin păr, nemulţumit.

— Cel mai mic, explică el. Cel care îmi seamănă.

— Avem, aşadar..., oftă Yngvar, un număr necunoscut de persoane cu motive întemeiate de a fi *decepţionate*, dacă nu mai mult, de Fiona Helle.

— Decepţionate, repetă Sigmund. E puţin cam delicat...

Se ridicară din nou amândoi cu ochii la fotografia defunctei.

— Da. Iată de ce am lansat o mică cercetare. Vreau detalii despre ceea ce au devenit cei care au beneficiat efectiv de ajutorul Fionei. Toţi cei care au avut sfertul lor de oră de glorie şi şi-au întâlnit mama biologică în Coreea de Sud, tatăl dispărut în Argentina, fiica adoptivă din Drøbak sau Dumnezeu ştie ce altceva... Toţi cei care şi-au dat viaţa peste cap la ore de maximă audienţă.

— Dar chestia asta nu există deja?

— Nu. În realitate, nu.

— Dar NRK-ul nu are o situaţie a tuturor celor care...

— Nu.

Sigmund se lăsă să cadă din nou în fotoliu. Ochii îi erau aţintiţi spre tabachera cu trabucuri, aflată acum la locul ei în buzunarul de la piept al lui Yngvar.

— Nu te-ai lăsat... oftă el cu o voce obosită.

— Ce? Ah, despre asta vorbeşti. Trag pe nas, atâta tot. E o obişnuinţă veche. Dar nu mai fumez. Nu e la îndemână să trebuiască să ieşi pe verandă de fiecare dată. Mai ales cu un trabuc. Îţi ia ceva timp să-l fumezi până la capăt.

— Dar tu ce crezi?

— Eu?

— Crezi că toată această cercetare a indiciilor tehnice este timp pierdut?

Yngvar începu să râdă răguşit şi îşi duse pumnul închis la gură înainte de a tuşi.

— Sechele, explică el. Sechele de la această porcărie de obişnuinţă de a fuma.

Se strâmbă, înghiţi şi continuă.

— Bineînţeles că nu. Cercetările tehnice nu sunt zadarnice. Dar, fiindcă deocamdată se pare că nu găsim nimic în partea asta, cred că ar trebui să începem de la celălalt capăt. Decât să acţionăm pornind de la locul crimei către exterior, mai degrabă ar trebui să începem de la exterior. Lucrând spre interior. Dacă avem noroc, vom găsi pe cineva cu un mobil. Cu un mobil suficient de puternic, se-nţelege.

— Pleci? Atât de devreme?

Yngvar se ridicase şi se îndrepta deja către pardesiul flasc şi murdar atârnat în cuierul-pom de lângă fereastră.

— Da, răspunse el cu gravitate punându-şi haina. Sunt un tată modern. Începând de acum, am de gând să plec de la serviciu în fiecare zi la ora trei, ca să mă duc la copilaşul meu. În fiecare zi.

— Cum?

— Glumesc. Nătărăule.

Yngvar îl bătu cu palma pe umăr pe colegul lui.

— Weekend plăcut la toată lumea! strigă el, dispărând pe culoar.

— Ce naiba fac eu aici? bombăni Sigmund, uitându-se la uşa care se trântise în urma lui Yngvar. Ăsta nici măcar nu-i biroul meu!

Se uită la ceas. Era deja ora cinci şi jumătate. Nu-şi dădea seama cum trecuse ziua.

*

Femeia blondă în costum Armani şi pantofi de jogging se simţea liniştită coborând din taxi. Mai era o jumătate de oră până la miezul nopţii şi ea nu băuse, chipurile, nimic. În portretul care avea să apară a doua zi în VG[12], lumea va citi că Vibeke Heinerback nu înţelesese că devenise adultă înainte de a începe să se întoarcă acasă seara devreme, din grijă faţă de productivitatea de a doua zi. Îi plăcea foarte mult expresia: *productivitatea de a doua zi.* Era găselniţa ei. Asta spunea ceva despre ea, atât din punct de vedere politic, cât şi personal.

Pantofii de jogging nu erau prea potriviţi cu ţinuta ei. Dar, cu un deget rupt, n-avea multe posibilităţi şi, din fericire, producătorii nu tăiaseră la montaj partea din talk-show-ul din seara aceea în care ea îşi comenta lipsa de eleganţă, adăugând detaliul provocator despre vârsta ei, doar douăzeci şi şase de ani. Şi că îşi rupsese degetul în timpul unei partide de joc cu nepoţelul ei. Nu era întru totul adevărat, bineînţeles, dar, în proporţii mici, îţi era permis să blufezi. În orice caz, publicul din studio râsese copios şi Vibeke Heinerback zâmbea, încercând să bage cheia în broască.

Fusese o săptămână bună.

Din punct de vedere politic. Personal. Din toate punctele de vedere.

Lăsând la o parte degetul care o durea.

Întunericul era agasant. Se uită în sus. Iluminatul exterior nu funcţiona şi distingea cu greu becul spart. Aruncă o privire un pic neliniştită peste umăr. Lampa din verandă era şi ea moartă. Încercă să-şi menţină greutatea

[12] *Verdens Gang (Cursul lumii)* — unul din principalele cotidiene norvegiene, cu un tiraj mai mare decât *Aftenposten*, faţă de care se deosebeşte prin gustul pentru scandal.

corpului pe piciorul cel zdravăn în timp ce ridică legătura de chei în faţa ochilor, ca să verifice dacă nu cumva greşise cheia.

N-avu timp s-o mai facă.

*

A doua zi dimineaţă, Vibeke Heinerback fu găsită de logodnicul ei, care ajunsese destul de greu acasă, luând un autobuz de noapte şi un taxi, după ce plecase de la fratele lui care dăduse o petrecere pentru a-şi lua adio de la viaţa de burlac.

Era aşezată pe pat. Goală. Mâinile îi erau ţintuite de perete, la capul patului. Picioarele îi erau larg depărtate şi se părea că cineva încercase să-i bage o carte în vagin.

Logodnicul lui Vibeke Heinerback nu remarcă de la început acest detaliu. Îi dezlegă cu violenţă mâinile, vomită abundent peste tot, după care târî cadavrul jos, ca şi cum patul însuşi comisese atacul cu o asemenea sălbăticie. Nu-şi veni în fire complet şi nu-şi regăsi stăpânirea de sine decât după o jumătate de oră şi abia atunci fu în stare să cheme poliţia.

În cele din urmă, descoperise şi cartea verde rămasă prizonieră între coapsele lui Vibeke Heinerback.

Examinările ulterioare aveau să arate că era vorba de un exemplar, legat în piele, din Coran.

patru

Femeia aşezată pe locul 16 A părea simpatică. Consuma cantităţi mari de cafea şi citea ziare britanice. Stewardului îi era greu să ghicească de unde venea. Majoritatea pasagerilor erau suedezi, dar o familie de danezi ultrazgomotoşi aşezaţi în partea din spate a avionului tulbura viaţa tovarăşilor lor de călătorie. De asemenea, observase mulţi norvegieni. Chiar dacă sezonul de vacanţă era departe, mulţi dintre ei nu se lăsaseră rugaţi pentru a se năpusti într-un avion direct cu destinaţia Nisa în momentul în care preţurile erau derizorii.

De fapt, el avea de gând să renunţe la regim. Întotdeauna avusese o problemă cu greutatea şi colegii începuseră să-l ia la mişto. Dar, oricâte eforturi ar fi făcut să nu mănânce mult, ecranul cu afişaj luminos al cântarului din baie ameninţa în permanenţă să arate trei cifre.

Din fericire, avea călătoriile cu oameni ca pasagera de pe scaunul 16 A.

Era mai brunetă decât majoritatea scandinavelor. Avea ochii căprui şi, probabil, nici ea nu era pe deplin mulţumită de greutatea ei. Era mare şi relativ grea şi ea, dar, în primul rând, părea o tipă tare. Puternică, îşi

zise el, după ce se gândi un moment. E o femeie puternică.

În orice caz, îi plăcea cafeaua.

În plus, marele avantaj era că nu avea copii şi nu se plângea de nimic.

*

Cadavrul era cald încă.

În orice caz, gardianul parkingului Gallerian considera că trecuse maximum o oră de când prostituata părăsise această lume. În fine, putea să se înşele. Nu era un expert. Trebuia s-o recunoască, deşi era pentru a doua oară în trei luni când chema poliţia pentru că o biată femeie alegea să-şi facă ultimul shot la adăpost de vântul hibernal muşcător care mătura străzile din Stockholm şi îi obliga pe oameni să se deghizeze în exploratori polari. Dat fiind că temperatura din casa scării era destul de ridicată, nu se putea spune sigur câtă vreme trecuse.

Dar ea nu putea în niciun caz să fi petrecut mult timp aici.

Dacă nu poţi să priveşti nici înainte, nici în urmă — ţine capul sus, în această viaţă!

Maxima era foarte vizibilă, scrisă cu marker roşu pe perete. Târfa luase ordinul ad litteram. Era întinsă pe o parte, cu capul aşezat pe braţul drept şi cu genunchii strânşi, ca şi cum fusese culcată într-o poziţie foarte stabilă pentru a lăsa moartea să vină încetişor. Totuşi, faţa îi era întoarsă în sus, ochii deschişi şi expresia uşor uimită, aproape fericită.

Pace, gândi gardianul scoţându-şi telefonul mobil. Femeia părea că-şi găsise liniştea. Deşi tipul obosise să

alunge prostituatele cu lovituri de baston afară din enormul parking acoperit, în adâncul sufletului, el era de partea lor. Prezenţa lor agasantă îi amintea de bucuriile propriei existenţe. Munca lui era monotonă şi plictisitoare, dar soţia sa era simpatică şi copiii se descurcau bine. Îşi permitea să bea o bere vinerea şi se mândrea cu faptul că nu-şi plătea niciodată facturile după data limită.

Semnalul telefonic era dezastruos în aceste subsoluri.

O cunoştea pe femeie, era dintre obişnuitele casei. Părea să locuiască aici, la piciorul casei scării, o încăpere de doar cinci metri pătraţi, pe pereţii căreia dungile albastre şi roşii erau cu siguranţă menite să creeze viaţă şi lumină. O geantă era aruncată într-un colţ, trei ziare şi o revistă fuseseră băgate sub un sac de dormit rulat, chiar sub scară. O sticlă de apă minerală gazoasă fusese răsturnată în spatele ei.

Gardianul urcă înapoi. Astmul îl chinuia şi se opri pentru o clipă să-şi tragă sufletul. Ajunse în sfârşit sus şi deschise firava poartă care dădea spre Brunkebergs Torg[13].

Colegele fetei erau deja gata de lucru. Zări două, îngheţate, slabe; una dintre ele urcă la bordul unui BMW care acceleră imediat în direcţia Sergels Torg.

Reuşi în sfârşit să prindă secţia de poliţie. Îl anunţaseră că vor fi acolo în jumătate de oră.

— Asta e, bombăni el cu o voce scârbită închizând telefonul. Ultima oară petrecuse mai mult de o oră singur cu cadavrul târfei.

Îşi aprinse o ţigară. Cealaltă femeie, în colanţi subţiri şi blană falsă, agăţă pe cineva în capătul opus al pieţei.

[13] Piaţa Brunkebergs.

Târfa moartă nu era chiar atât de slabă. Dimpotrivă, îşi zise el trăgând cu putere din ţigară. Putea fi clasată mai degrabă printre cele durdulii. Astea nu erau numeroase. De regulă, prostituatele se sfrijesc odată cu vârsta. Corpul li se împuţinează şi slăbesc la fiecare injecţie, la fiecare pastilă. Târfa lui mânca probabil între partide şi între dozele de stupefiante.

Trebuia să coboare iarăşi ca să o supravegheze.

În loc de asta, îşi aprinse o altă ţigară şi aşteptă în frig până la sosirea poliţiei. Le luă câteva secunde ca să constate ceea ce gardianul parkingului ştia deja: femeia era decedată. O ambulanţă fu chemată şi cadavrul evacuat.

Trei zile mai târziu, Katinka Olsson urma să fie incinerată şi nimeni n-avea să simtă nevoia să ridice o stelă peste rămăşiţele pământeşti ale acestei prostituate în vârstă de aproape patruzeci de ani. Cei patru copii, pe care-i adusese pe lume înainte de a împlini treizeci de ani, nu vor şti niciodată că mama lor biologică păstra câte o poză de bebeluş a fiecăruia dintre ei în portofelul său, care nu conţinea de altfel nimic altceva; poze vechi cu marginile uzate, zdrenţuite, singura avere a Katinkăi Olsson.

Murise din pricina unei supradoze şi nimeni nu se va interesa vreodată de ea. Nimeni nu va purta doliu, nimeni nu se va întreba vreodată de ce o curviştină moartă era curată, mirosea bine şi purta haine impecabile, chiar dacă uzate.

Nimeni.

*

Locuinţa lui Vibeke Heinerback îl surprinse.

De unde stătea, în mijlocul acestui salon relativ mare, avea impresia că ea era o persoană mult mai complexă decât cea pe care reuşise să o contureze mass-media.

Reflectând la asta, nu-şi amintea să fi văzut reportaje despre casa lui Vibeke Heinerback. Yngvar Stubø îşi petrecuse dimineaţa consultând un impresionant vraf de interviuri şi tăieturi diverse, redarea colorată şi politicoasă a unei vieţi în aparenţă fericite...

Când iubitul ei o ceruse în căsătorie, cuplul plecase cu *Se og Hør*[14] la Paris. Fotografiile în care apăreau, mereu unul în braţele altuia, în faţa Turnului Eiffel, sub Arcul de Triumf, în faţa magazinelor de firmă de pe Champs-Elysées şi pe străzile din Montmartre, te duceau cu gândul la campaniile publicitare din anii şaptezeci. Vibeke şi Trond aveau amândoi părul blond-şters şi erau îngrijiţi până în cele mai mici detalii. Inspirau siguranţă de sine, cu cămăşile lor cu motive psihedelice pastel pe măsură. Doar paharele de vin, ridicate în cîteva poze, destrămau iluzia. Ar fi trebuit să fie sticle de Coca-Cola.

La alegerea lui Vibeke Heinerback drept cel mai tânăr şef de partid din Norvegia, o turmă de jurnalişti putuseră s-o urmărească până în pat, după mitingul naţional. Cotidienele şi săptămânalele se concentraseră pe baia ei de seară. Cu un picior stâng fin şi bine conturat pe marginea căzii, într-un ocean de bule roz, Vibeke Heinerback ridica o cupă de şampanie spre cititor. Dacă e să dăm crezare legendei, era în pragul unei crize de surmenaj.

---

[14] Cunoscută revistă norvegiană (al cărei titlu s-ar traduce prin „Vezi şi află"), cu ediţii şi în Suedia şi Danemarca; prezintă noutăţi din viaţa celebrităţilor.

Fotografia fusese făcută într-o cameră de hotel.

Vibeke Heinerback întruchipa pe deplin conceptul de reuşită a tinereţii scandinave. Câţiva ani la BI[15], asta era toată pregătirea de care avusese parte înainte ca politica să o absoarbă complet. Sfida, în pantofi cu tocuri înalte, zăpada topită de pe Karl Johan[16], dar se lăsa fotografiată şi în cizme de cauciuc pe câmpurile din jurul oraşului. La Parlament, era mereu îmbrăcată corect. Urma întocmai codul vestimentar în timpul dezbaterilor televizate, dar, când participa la emisiuni de calitate mai slabă, dădea dovadă de un gust care-i adusese, în urmă cu un an, locul trei pe lista femeilor cel mai bine îmbrăcate din ţară. Are într-adevăr simţul detaliilor impertinente, spunea admirativ juriul. Şi va avea, în mod evident copii. Mai târziu, zâmbea în faţa jurnaliştilor indiscreţi, care-i urmăreau ascensiunea în sânul unui partid pe care cele mai bune sondaje îl situau pe unul dintre primele locuri.

Yngvar simţi un soi de culpabilitate faţă de prejudecăţile lui, cercetând cu privirea salonul pentru a treia oară. Ochii i se opriră pe un frumos abajur din sticlă albă, lăptoasă. Trei tuburi subţiri din oţel susţineau pălăria şi făceau instrumentul să semene cu un OZN scos dintr-un film din anii '50. Mobilierul salonului era remarcabil. O canapea de colţ de culoare crem şi o masă din sticlă şi metal. Scaunele erau portocaliu-aprins, o culoare pe care o regăseai în pete mici într-un gigantic tablou abstract

---

[15] Bedriftsøkonomisk Institut — echivalentul Academiei de Studii Economice de la noi.

[16] Karl Johans gate – principala stradă din Oslo, cu o lungime de aprox. 1180 m, care se întinde între gara centrală şi palatul regal. A fost numită aşa după Karl XIV Johan, rege al Suediei şi Norvegiei între anii 1818 şi 1844.

agăţat pe peretele opus. Toate suprafeţele plane erau curate. Nu mai era niciun alt obiect decorativ în afară de o vază de Alvar Aalto[17], aşezată pe bufetul sobru. Un buchet de lalele se ofileau de sete.

Suportul pentru ziare, din metal, era plin până la refuz. Yngvar răsfoi un exemplar din *Her og Nå*[18]. Două divorţuri, a cincizecea aniversare a unui artist şi greşeala fatală al unui cântăreţ de *dance* toxicoman împodobeau coperta.

În măsura în care Yngvar o cunoştea pe Vibeke Heinerback, trebuia s-o admire, fără voia lui, pentru faptul că percepea instinctiv nevoia oamenilor de a li se propune soluţii facile. În schimb, nu găsise niciodată la ea o reală pricepere politică, o poziţie etică sau superioară. Vibeke Heinerback considera că preţul carburanţilor trebuia să scadă şi că modul în care se asigura îngrijirea persoanelor în vârstă era o ruşine pentru naţiune. Recomanda o diminuare a impozitelor şi o întărire a efectivelor de poliţie. Comerţul cu Suedia era un protest foarte natural din partea oamenilor, afirma ea; când politicienii alegeau să fixeze preţul alcoolului mai sus decât oriunde în Europa era problema lor.

Aşa o văzuse el: simplă, superficială şi de o inteligenţă foarte relativă. Puţin cultivată, gândea el; într-un interviu, apăruse informaţia că îl considera pe aşa-zisul ei autor preferat, Ayn Rand[19], bărbat.

---

17 Arhitect şi designer finlandez de obiecte casnice şi mobilă (1898–1976), supranumit părintele modernismului în ţările nordice.

18 Literal, „Aici şi acum", revistă norvegiană despre celebrităţi.

19 Ayn Rand – scriitoare americană de origine rusă (1905–1982), creatoare a obiectivismului în filosofie şi autoare a romanelor de succes (netraduse încă la noi) *The Fountainhead*, ecranizat în 1949, cu Gary Cooper şi Patricia Neal, şi *Atlas Shrugged*.

Probabil că jurnalistul era puţin cam mărginit, îşi zise Yngvar Stubø, studiind salonul cu şi mai multă atenţie. Nu Vibeke Heinerback.

Îşi lăsă degetele să alunece uşor pe cotorul cărţilor care se aliniau pe etajerele acoperind doi pereţi ai salonului, din pământ până în plafon. *The Fountainhead* se dezmembra de cât fusese citită şi răscitită; alături de ea, se afla o ediţie de buzunar din *Atlas Shrugged*. O vastă biografie a excentricei autoare şi filosoafe era într-o stare atât de deplorabilă, încât mai multe pagini se desprinseră când Yngvar încercă să vadă ex-librisul.

Jens Bjørneboe şi Knut Hamsun, Per Olov Enquist, Günter Grass şi Don DeLillo, Lu Xan şi Hannah Arendt. Nou şi vechi în acelaşi timp, în ceea ce putea să semene cu o logică, o schemă afectivă. Yngvar înţelese brusc totul.

— Priveşte, îi zise el lui Sigmund Berli, tocmai întors din dormitor. Literatura ei preferată este aranjată între nivelul umărului şi cel al capului! Cărţile care n-au fost aproape niciodată atinse sunt fie jos, fie foarte sus.

Se înălţă pe vârfuri şi arătă o antologie de scriitori chinezi de care nu auzise niciodată. Apoi se lăsă pe vine, apucă o carte de pe raftul de jos şi suflă praful de pe ea.

— Mircea Eliade, citi el.

Dădu din cap şi puse cartea la loc.

— E genul de chestii pe care le citeşte sora lui Inger Johanne. N-aş fi crezut asta despre domnişoara Heinerback.

— Sunt şi multe romane poliţiste.

Sigmund Berli îşi plimbă mâna peste rafturile dinspre uşa de la bucătărie. Yngvar miji ochii spre titluri. Erau toate acolo. *The grand old ladies* din literatura britanică şi

americanii aroganţi din anii '80. Clasici precum Chandler şi Hammett figurau în ediţii de lux americane alături de un catalog aproape complet al literaturii poliţiste norvegiene din ultimii zece ani.

— Oare ar putea fi cărţile prietenului ei?

— El tocmai s-a mutat. Alea sunt aici de ceva timp. Mă întreb de ce ea... de ce n-a spus nimic despre toate astea?

— Despre ce? Despre faptul că citea?

— Da. Vreau să zic, astăzi, am citit o grămadă de interviuri care conturează portretul unei persoane destul de insipide. Un animal politic, dacă vrei, dar care se interesează mai mult de afaceri izolate decât să lege lucrurile între ele. Chiar în aceste... — Yngvar desenă un chenar în aer înainte de a continua — ... rubrici, nu aşa se numesc? Aceste cadre de întrebări standard, ea n-a pomenit niciodată nimic de... asta. Ziare, asta răspundea când era întrebată ce citeşte. Cinci ziare pe zi şi nu mai avea prea mult timp pentru altceva.

— E posibil să fi citit înainte. Mai demult, vreau să zic. Şi să nu mai fi avut timp după aceea.

Sigmund plecase în bucătărie.

— Ia te uită la asta!

Bucătăria constituia un ciudat amestec de vechi şi nou. Dulapurile oblice probabil că datau chiar din perioada de după război. Când Yngvar deschise una dintre uşi, aceasta alunecă uşor şi fără zgomot pe nişte şine moderne din metal şi plastic. Chiuveta era enormă, aşezată pe un suport care ar fi putut figura într-un film din anii '30. Plăcuţele din porţelan indicând apa caldă şi rece cu litere drăguţe roşii şi albastre erau uzate şi scrisul aproape că nu se mai vedea. Suprafeţele pentru scurs vasele erau închise la culoare şi mate.

— Ardezie, constată Yngvar, ciocănind uşor cu degetul în piatră. A preferat să restaureze o bună parte din vechiul mobilier. Şi să-l combine cu elemente mai recente.

— Are clasă, răspunse Sigmund cu o voce ezitantă. E destul de mare, nu?

— Da. Şi scumpă.

— Cât câştigă ei la Storting[20]?

— Nu destul, răspunse Yngvar ciupindu-şi linia nasului. Când a venit poliţia aici?

— Pe la ora şapte, azi-dimineaţă. Tipul ei, Trond Arnesen, devastase complet locul. Vomitase şi făcuse ravagii în apartament. O târâse pe Julieta lui jos din pat — şi trec peste amănunte. Ai văzut camera?

— Hmm.

Yngvar se apropie de fereastră. Întunericul după-amiezii era mai dens înspre est, iar un strat compact de nori deasupra oraşului Lillestrøm anunţa căderi de zăpadă în timpul nopţii. Împinse cu prudenţă o masă de bucătărie în formă de arc de cerc şi îşi apropie mult faţa de fereastră, fără să o atingă. Rămase un moment aşa, cufundat în gândurile sale, fără să răspundă la comentariile lui Sigmund, care se îndepărtau pe măsură ce colegul lui făcea turul casei.

Consultă busola ceasului său de mână sofisticat. Şi desenă mental o hartă. Făcu atunci un pas înapoi şi închise un ochi fără a înceta să privească afară.

Tăind cei trei brazi din capătul grădinii, dând la o parte micuţa colină din nord-est şi sărind peste o mică parcelă aflată la câteva sute de metri, vedeai casa în care fusese ucisă Fiona Helle cu doar şaptesprezece zile înainte.

---

[20] Adunarea Naţională Norvegiană.

Nu puteau fi mai mult de cinci sute de metri între cele două locuri.

*

— Există cea mai mică posibilitate? A unei legături, vreau să zic?

Cu gesturi nerăbdătoare, Yngvar Stubø îşi umplu farfuria cu cartofi mai puţin prăjiţi înainte de a întinde braţul către flaconul Heinz.

— Chiar trebuie să pui ketchup pe orice?

— Crezi? Că există o legătură?

— Plec! strigă Kristiane de la intrare.

— Fir-ar să fie, oftă Inger Johanne înainte de a o lua la fugă spre scară, cu Ragnhild în braţe. Nu doarme!

Kristiane avea vârful nasului lipit de uşă. Fermoarul Eclair de la pufoaica ei roşie era tras până sus. Îşi legase strâns fularul la gât, iar căciula îi venea până pe ochi. Cizma stângă era în piciorul drept şi invers. În fiecare mână ţinea strâns câte o mănuşă.

— Plec, insistă ea, apăsând cu toată greutatea pe clanţa uşii.

— Nu acum, răspunse Inger Johanne, dându-i bebeluşul lui Yngvar. E mult prea târziu. E trecut de ora nouă. Te culcaseşi şi... Nu vrei s-o ţii un pic pe Ragnhild? Nu e drăgălaşă?

— Urâtă! scuipă Kristiane. Plod îngrozitor.

— Kristiane!

Vocea lui Yngvar Stubø era atât de tăioasă, încât Ragnhild începu să plângă.

O legănă, frustrat, şi murmură câteva cuvinte lângă pledul moale în care era înfăşurată. Kristiane începu să

urle. Sărea de pe un picior pe altul, lovindu-se cu pumnii în gură. Urletul se schimbă într-un horcăit răguşit şi descumpănit.

— Tata, bombănea ea din când în când. Mă duc la tata.

Inger Johanne făcu un gest amplu cu braţele şi se întoarse spre Yngvar care urca din nou scara.

— Poate e cel mai bine aşa, încercă ea. Cred că...

— Nici nu se pune problema, o întrerupse Yngvar. A petrecut o săptămână la Isak. Acum, o să rămână la noi. Este important să aibă senzaţia că participă. Că e integrată. Că e...

Plânsetele bebeluşului se opriră în sfârşit. O pată de culoare roşu-închis se forma pe obrazul roz. Părul de pe cap era pufos. Fetiţa îşi mişcă brusc genele, involuntar, ca după o lungă perioadă de somn profund. O grimasă îi dezveli giingiile.

— Că e sora ei, termină el calm, atingând uşor cu buzele pielea copilului. Kristiane trebuie să rămână la noi. Va putea să se întoarcă la Isak peste câteva zile.

— Tata! Mă duc la tata!

Yngvar coborî până la uşa cu tambur de la parter. Căldura cablurilor din podea îi ardea talpa piciorului prin şosete; se temea ca electricianul să nu fi comis o eroare în timpul renovării. Numai Dumnezeu ştie când vor avea timp să se ocupe de problema asta. Îi dădu bebeluşul înapoi lui Inger Johanne cu multă precauţie.

— Şi uite-l pe mormolocul Fabilius, strigă el ridicând-o pe Kristiane pe umeri, înainte de a urca iar scările patru câte patru.

— Nu, pufni Kristiane fără voia ei în momentul în care el îi scoase o cizmă, pe care o aruncă într-un ghiveci de flori. Nu!

— Din asta o să iasă un copăcel cu cizme peste o săptămână sau două. Şi aia...

O aruncă pe cealaltă într-un coş de hârtii.

— N-avem nevoie de ea, declară, aruncând-o pe fetiţă rapid în sus pentru a o prinde ferm în braţe. Mormolocii nu poartă pantofi. Acolo!

Deschise cu o lovitură zdravănă de picior uşa de la camera copiilor. Şi o dezbrăcă pe Kristiane într-un ritm infernal. Din fericire, ea mai purta încă pijamaua pe sub hainele de stradă.

— Repede, gâfâi el, sau mormolocul o să moară de cald. Şi acum, număr.

— Nu! urlă Kristiane fericită, băgându-se sub plapumă.

— Unu, începu el. Doi. Trei. Magia funcţionează. Fabilius doarme.

Apoi trânti uşa şi ridică din umeri.

— Poftim!

Inger Johanne o ţinea pe Ragnhild pe umărul ei, fără să spună nimic.

— Asta fac când suntem singuri, se scuză el pe un ton glumeţ. Rapid şi eficace. Tu crezi că e vreo legătură? Între uciderea Fionei Helle şi cea a lui Vibeke Heinerback?

— În felul ăsta o culci pe fetiţă?

Inger Johanne nu-l slăbea din ochi, incredulă.

— Hai, las-o baltă. Doarme deja. E magie. Vino.

Intră în salon cu pas tărăgănat şi începu să debaraseze masa. Resturile alimentare merseră la gunoi, cu excepţia cartofilor sote pe care îi termină. Grăsimea îi curgea pe degete şi, când îşi mai puse vin, sticla fu cât pe ce să-i alunece din mână.

— Oops... Tu vrei? Să ştii că asta nu mai are importanţă. Un păhărel n-o să-i facă rău lui Ragnhild.

— Nu, mersi. Dacă...

Inger o puse cu delicateţe pe Ragnhild în leagănul portabil pe care Yngvar acceptase în sfârşit să-l aducă şi să-l scoată din salon, în funcţie de locul unde se aflau. Deocamdată, era la capătul canapelei.

— Poate un păhărel, răspunse ea aşezându-se la masa goală. Ştergi cu o cârpă, te rog?

Cu o expresie neutră, aproape indiferentă, ea luă documentele pe care Yngvar i le aruncase când se întoarse. Dosarul era subţire. De data asta, nu erau fotografii. Câteva rapoarte, două note manuscrise şi o hartă a oraşului Lørenskog, cu o cruce roşie indicând locuinţa lui Vibeke Heinerback, erau prinse cu agrafe împreună, fără ca Inger Johanne să poată distinge în asta vreo logică bine definită.

— Nu prea aveţi pe ce să vă bazaţi nici în cazul ăsta, din câte văd eu.

— S-a descoperit crima azi-dimineaţă!

— Şi ai triat documentele. Voiai să mă scuteşti de fotografii?

— Nu.

El părea sincer şi se aşeză scărpinându-se în cap.

— Nu s-au făcut încă destule fotocopii, adăugă el căscând. Dar n-ai ratat nimic. Nu e plăcut la vedere. Mai ales că...

— Mulţumesc, mulţumesc.

El îi arătă amândouă palmele, clătinând din cap.

— Ai fost destul de precis la telefon. Din acest punct de vedere, iată că au, în orice caz, ceva în comun. Execuţii relativ oribile. Cele două cadavre sunt, pur şi simplu, mutilate.

Un rid apăru între sprâncenele lui Yngvar. Îşi lăsă capul într-o parte şi buzele i se mişcară, ca şi cum voia să vorbească, dar fără să ştie exact ce să spună.

— Mutilate, repetă el în cele din urmă. Să tai limba cuiva te trimite indiscutabil cu gândul la conceptul de mutilare. Şi în ceea ce-o priveşte pe Vibeke Heinerback...

Acea expresie de îndoială reapăru. El clipi din ochi, fără să-i deschidă complet, clătinând aproape imperceptibil din cap, ca şi cum scenariul unui ucigaş care vâna celebrităţi feminine reprezenta prea mult pentru el. Aruncă o privire în colţ, către leagăn.

— Crezi că ea poate să înţeleagă ceva din toate astea?

— N-are decât trei săptămâni.

— Dar, ştii, creierul este un burete. Poate că inconştient înţelege totul şi înregistrează. Şi, cine ştie, poate că o s-o marcheze mai târziu.

— E stupid.

Ea întinse mâna pe deasupra mesei şi o puse pe obrazul lui.

— Ţi-e teamă ca presa să nu aibă dreptate. Ai văzut ediţiile speciale ale ziarelor?

Yngvar scutură din cap. Ea continuă.

— Se dedau la un adevărat spectacol. Trebuie să fie groaznic pentru ei că nu s-a descoperit cadavrul decât dimineaţă şi că ştirea a fost comunicată publicului şi mai târziu. Ediţiile speciale sunt prost făcute. Pline de speculaţii, de date foarte relative când nu sunt false, din puţinul pe care l-am putut afla de la tine. Ucigaşul de celebrităţi, aşa îl numesc. Pe vinovat.

— Sau pe *vinovată*, adăugă Yngvar, luându-i mâna.

I-o sărută.

— Sau pe vinovată, de acord. Nu fi aşa de chiţibuşar. Din fericire, cei de la jurnalul de ştiri au fost un pic mai obiectivi, dar şi ei brodau pe ipoteza unui nebun obsedat

de femei frumoase şi realizate. Colac peste pupăză, VG a avut timp să-i ceară unui psiholog recunoscut să întocmească profilul unui misogin respins de mama lui, frustrat din punct de vedere sexual, handicapat.

Ea râse încetişor şi bău o gură de vin.

— Ştii, nu realizez decât acum cât e de bun. După ce n-am mai băut zece luni, vreau să spun.

— Eşti...

— Frumoasă, completă ea, zâmbind larg. Tu ce crezi?

— Despre tine?

— Despre legătura dintre crime. Ideea nu poate fi complet fantezistă. Tu, Sigmund şi mulţi alţii lucraţi la ambele cazuri. Cele două crime...

— ... au avut loc la Lørenskog, cele două victime sunt femei cunoscute, personalităţi remarcabile din mass-media, amândouă...

— ... au prestanţă. Aveau, în orice caz.

Ea răsuci paharul în mână şi vorbi mai departe.

— Şi, în ambele crime, făptaşul a lăsat un mesaj, profanarea simbolică a cadavrului.

Vorbea mai încet acum. Vocea îi devenise gravă, ca şi cum propriul raţionament o înspăimânta.

— Presa nu ştie încă nimic de carte, răspunse el. De Coran. De fapt, era lipită cu scotch între coapse. Se pare că scopul era să i-o înfigă în păsărică, dar...

— Nu folosi genul ăsta de expresii!

— Vagin, poftim. Cartea era prinsă cu scotch de coapsă, lângă vagin.

— Sau lângă anus.

— Sau lângă anus, repetă el uimit. Era probabil o chestie pe care voia s-o transmită în felul ăsta! *Up yours*, dacă vrei!

— Nu e imposibil. Şi altceva?

Yngvar clătină din cap şi ea turnă şi restul sticlei în paharul lui. Inger Johanne doar gustase dintr-al ei.

— Dacă trebuie într-adevăr să căutăm punctele comune dincolo de tot ceea ce sare în ochi, lucru care poate fi perfect întâmplător, în mod evident forţa simbolisticii este cea care mă frapează, reluă ea. Să tai limba cuiva şi să o despici în două este o acţiune atât de banală, atât de evidentă în simbolistica ei, încât ajungi să crezi că ucigaşul a devorat prea multe cărţi despre indieni în copilărie. O biblie musulmană în dos nu este nici ea ceva prea obscur ca mesaj.

— Nu cred că noii noştri compatrioţi apreciază faptul că tu califici Coranul drept biblie, comentă Yngvar, ridicând o mână la ceafă. Vrei să...?

Cu un zâmbet resemnat, ea se ridică şi se duse să se aşeze în spatele lui. Îşi rezemă spinarea de blatul de lucru şi apucă ferm muşchii cefei lui Yngvar.

Era atât de lat în spate. Enorm; muşchii lui formau pachete tari sub pielea uimitor de moale. Talia lui era cea care o atrăsese, în primul rând; fusese sedusă de un bărbat care putea să cântărească o sută cincisprezece kilograme fără să pară gras. Chiar după ce se mutaseră împreună, ea îl pusese la regim. Din grijă pentru sănătatea lui, spusese ea; abandonase lupta după trei săptămâni. Faptul că mânca mai puţin nu-l făcea pe Yngvar agresiv. Îl debusola. Într-o după-amiază, când îşi ştersese ceea ce puteau fi considerate nişte lacrimi în faţa unei farfurii cu o cină[21]

[21] Ora nu trebuie să surprindă. Norvegienii, ca mulţi dintre europeni, au zi de lucru continuă. Ei încep serviciul la ora 8 sau 9, iau o aşa-zisă pauză de prânz (un sfert sau o jumătate de oră) şi termină lucrul între 15:30 şi 17:30, rareori mai târziu. Aşadar, ei „cinează" când ajung acasă, în general între orele 16 şi 18.

formată dintr-o bucată de morun fiert fără unt şi fără slănină, dintr-un cartof şi dintr-o lingură de morcovi fierţi la aburi, înainte de a pleca la baie şi de a nu se mai arăta pe toată durata mesei, proiectul fusese suspendat. El punea unt peste orice, sos pe multe chestii şi considera că o cină decentă trebuia neapărat să se termine cu un desert.

— E bineînţeles prea devreme s-o spui, continuă Inger Johanne, înfigându-şi degetele mari în muşchii aflaţi între omoplaţi şi coloana vertebrală. Dar eu nu m-aş grăbi să spun că e vorba de acelaşi ucigaş.

— Evident că nu considerăm asta ca un fapt cert, gemu el. Mai sus. Un pic mai sus! Apropo, numai ideea mă terorizează. Vreau să spun... Ohh! Acolo, da.

— Vrei să spui că, dacă vorbim într-adevăr de un singur asasin, puteţi să vă aşteptaţi şi la alte victime.

Muşchii lui Yngvar se întăriră sub mâinile soţiei lui. Se ridică, o împinse uşor şi îşi puse cămaşa. Respiraţia lui Ragnhild ajungea până la ei în mici pufnete scurte şi o pisică se freca în mod evident de peretele exterior al casei. Tânguirea ei sfâşia liniştea serii şi Inger Johanne avu senzaţia că putea să simtă mirosul de pipi de pisică până la primul etaj.

— Poţi să mă ajuţi? întrebă Yngvar, cu o voce insistentă acum. Poţi să descifrezi ceva aici?

— Am prea puţine elemente. Şi tu o ştii. Trebuie să mă uit peste... Îmi trebuie...

Începu să râdă resemnată şi desfăcu braţele.

— Dumnezeule! Bineînţeles că nu, nu pot să vă ajut. Am un nou-născut de care trebuie să mă ocup! Sunt în concediu! Evident, putem discuta un pic, aşa, şi...

— Nimeni în ţara asta nu se pricepe la asta la fel de bine ca tine. De fapt, nu există niciun *profiler* aici şi noi...

— Sunt orice în afară de *profiler*, se înfurie ea. De câte ori trebuie să ţi-o repet? Aşa m-am săturat de...

— OK, o întrerupse el, arătându-i palmele în semn de pace. Dar ştii prea multe despre subiect ca să nu fii. Şi nu mai cunosc pe nimeni care să fi urmat cursurile unuia dintre cei mai buni agenţi FBI...

— Yngvar!

În ajunul căsătoriei lor, el promisese solemn şi cu mâna pe inimă să nu mai pună niciodată întrebări despre trecutul lui Inger Johanne la FBI. Se certaseră violent, ca doi străini, ea proferând termeni pe care Yngvar n-o credea capabilă să-i folosească, iar el căzând pradă furiei nedisimulate când înţelesese că o perioadă importantă din viaţa consoartei lui rămânea în umbră.

Dar ea nu voia să-şi împărtăşească amintirile. Niciodată, cu nimeni. Ca tânără studentă la psihologie în Boston, avusese şansa să participe la un *profiler course* organizat de Biroul Federal de Investigaţii. Instructorul era Warren Scifford, o legendă, la numai cincizeci de ani, atât pentru talentul lui, cât şi pentru puţinele scrupule pe care le avea atunci când dădea peste studente promiţătoare. I se spunea *The Chief* şi Inger Johanne avusese încredere în acest şef mai bătrân cu aproape treizeci de ani decât ea. Încet-încet, se crezuse specială, într-o oarecare măsură. Aleasă de el şi de FBI, credea evident că Scifford îşi va părăsi soţia imediat ce copiii vor fi un pic mai mari.

Totul eşuă şi aproape că o costă viaţa. Sări în primul avion spre Oslo, îşi începu studiile de Drept trei săptămâni mai târziu şi susţinu un masterat în timp record. Warren Scifford era un nume pe care încercase să-l uite timp de aproape treisprezece ani. Perioada petrecută la FBI, lunile cu Warren şi catastrofa care-l făcuse pe *The*

Chief să suporte o penalizare de şase luni, făcând muncă de birou, înainte de a redeveni unul dintre tipii nemaipomeniţi, erau un capitol din viaţa ei care îi revenea uneori vag în minte, fără să vrea şi provocându-i mereu o uşoară greaţă, dar despre care nu mai voise niciodată să vorbească, în nicio împrejurare.

Problema era că Yngvar îl cunoştea pe Warren Scifford. Se văzuseră ultima oară vara trecută, când Yngvar se dusese la o reuniune internaţională a poliţiei la New Orleans. Îi pomenise numele întâmplător, la masă, şi Inger Johanne spărsese două farfurii într-un brusc acces de furie. Fugise apoi în camera de oaspeţi, se încuiase acolo şi bocise până adormise. Timp de trei zile, Yngvar nu scosese de la ea decât cuvinte monosilabice.

Şi acum era din nou periculos de aproape de a-şi încălca promisiunea.

— Yngvar, repetă ea cu o voce tăioasă. *Don't even go there!*

— Relaxează-te! Dacă nu vrei să ne ajuţi, nu ne ajuţi şi gata.

El se lăsă pe scaun şi afişă un zâmbet blând.

— La urma urmei, nu e problema ta.

— Nu mai fi aşa, oftă ea.

— Să nu fiu cum? Spun doar ceea ce e evident. Nu e problema ta că nişte femei celebre sunt ucise şi mutilate în cartierele periferice din Oslo.

Îşi goli paharul şi îl puse la loc pe masă, un pic cam prea brutal.

— Am copii, insistă Inger Johanne. Am o fetiţă dificilă de nouă ani, un bebeluş de două săptămâni şi multe altele de care să mă ocup ca să nu m-apuc să joc un rol central într-o anchetă dificilă de crimă!

— Super! Super, îţi spun.

Yngvar se ridică brusc şi se duse să ia două cupe de desert dintr-un dulap de deasupra blatului de lucru.

— Salată de fructe, anunţă el. Vrei?

— Yngvar, serios... Aşază-te. Putem... Sunt cu totul dispusă să discut despre cazurile tale. Aşa, seara, când copiii sunt în pat. Dar tu ştii la fel de bine ca mine că o slujbă de *profiler* presupune multă muncă, în multe domenii, şi...

— Ştii ceva? o întrerupse el trântind cupa de plastic pe masă atât de tare, încât stropi de frişcă săriră în toate părţile. Moartea Fionei Helle e problema ei. Tragică. Mamă a unui copil mic, soţie, prea tânără pentru a muri. Vibeke Heinerback n-avea copii, de acord, dar găsesc totuşi că, la douăzeci şi şase de ani, e cam prea devreme să dai ortul popii. În fine, lăsând toate astea la o parte... Oamenii mor. Oamenii sunt asasinaţi.

Îşi plimbă o mână pe linia nasului, acel nas bine format ale cărui nări fremătau în puţinele dăţi când el se înfuria cu adevărat.

— O persoană este ucisă la fiecare două zile, în această ţară. Ceea ce mă scoate din sărite este că... Asta mă sperie...

Surprins de termenul folosit, se bâlbâi înainte să repete:

— Asta mă sperie. Mi-e frică, Inger Johanne. Nu înţeleg nimic din aceste crime. Există atâtea puncte comune între ele, încât singurul lucru la care mă gândesc este...

— Momentul în care va apărea următoarea victimă, îl ajută Inger Johanne, văzând că el nu mai reuşea să termine fraza.

— Da. Şi din cauza asta solicit ajutor. Ştiu că îţi cer mult. Ştiu că ai multe de făcut cu Kristiane şi Ragnhild, cu mama ta şi casa...

— OK.

— Ce?

— E-n regulă. O să văd ce pot face.

— Vorbeşti serios?

— Da. Dar îmi trebuie toate datele. Despre amândouă victimele. Şi să fie clar încă de pe-acum: pot să mă retrag în orice moment.

— În orice moment, încuviinţă el cu hotărâre. Trebuie să... Pot să iau un taxi ca să mă duc la birou şi...

— E aproape zece şi jumătate.

Râsul ei era anemic. Era un râs totuşi, gândi Yngvar. Îi examină faţa, în căutarea unei urme de agasare, un tremur al buzei inferioare, un muşchi desenând o umbră pe pomete. Nu văzu decât colţurile gurii ei adâncite de zâmbet şi un lung căscat.

— Mă duc să văd ce fac fetiţele, conchise ea.

Lui Yngvar îi plăcea felul ei de a merge. Era suplă fără a fi firavă. Chiar şi acum, la numai câteva săptămâni de la naştere, se deplasa cu o sprinteneală tinerească ce îl făcea să zâmbească. Şoldurile îi erau strâmte, umerii drepţi. Când se aplecă asupra lui Ragnhild, părul îi căzu pe faţă, mlădios şi în dezordine. Şi-l dădu după ureche şi spuse câteva cuvinte. Ragnhild sforăia uşor.

Yngvar o urmă în camera Kristianei. Ea deschise uşurel uşa. Puştoaica dormea cu capul la piciorul patului, cu plapuma sub ea şi cu geaca de iarnă pe post de plapumă. Respira regulat. Un uşor miros de somn şi de lenjerie de pat curată umplea camera şi Yngvar o cuprinse pe Inger Johanne cu braţele de mijloc.

— Orice-ar fi, chestia asta a funcţionat, şopti el şi putu s-o audă cum râde. Magia a funcţionat.

— Mulţumesc.

— Pentru ce?

Inger Johanne rămase neclintită. Yngvar nu-i dădea drumul. O vagă angoasă pe care încercase s-o ţină la distanţă toată după-amiaza o cotropea. O sesizase pe la ora unu în timpul unei conversaţii telefonice cu Yngvar, care îi explicase succint de ce avea să întârzie, şi şi-o reprimase. Îşi făcea mereu multe griji. Pentru copii, pentru mama ei, care începuse să facă prostii după cel de-al treilea infarct al soţului ei şi care nu-şi mai amintea uneori ce zi era, pentru cercetările ei, pe care nu ştia când o să le reia. Pentru împrumutul imobiliar şi pentru frânele proaste ale maşinii. Pentru indulgenţa demonstrată de Isak în materie de fixare a limitelor şi pentru războiul din Orientul Mijlociu. Avea mereu un motiv de îngrijorare. În după-amiaza aceea, consultase una din nenumăratele lucrări medicale pentru a şti dacă petele albe de pe incisivii Kristianei puteau fi un simptom al excesului de lapte sau al vreunei alte neglijenţe în alimentaţia ei. Angoasă, mustrări de conştiinţă şi sentimentul de nereuşită constituiau o stare normală în care se obişnuise încet-încet să trăiască.

Asta, totuşi, era ceva diferit.

În semiîntuneric, cu căldura lui Yngvar în spate şi cu sunetul răsuflării copilei adormite pe canapea ca un remember al fericirii şi al securităţii cotidiene, îi era imposibil să precizeze neplăcerea resimţită, senzaţia de a şti ceva ce nu reuşea să-şi amintească.

— Ce este? murmură Yngvar.

— Nimic, răspunse ea cu voce scăzută înainte de a închide cu precauţie uşa de la camera copiilor.

*

Trecuseră ani de zile de când nu se mai aventurase să bea cafea într-un avion. De data asta, simţise totuşi o aromă atât de suavă răspândindu-se în cabină, încât se întrebase instantaneu dacă nu cumva se afla un barista[22] la bord.

Stewardul responsabil cu rândul ei de scaune cântărea probabil lejer peste o sută de kile. Transpira ca un porc. În mod normal, broboanele de sudoare nu prea atrăgătoare care se desenau pe pânza de culoare deschisă a cămăşii lui ar fi enervat-o. Stewardesele bărbătoase nu-i puneau probleme. Dar trebuia să admită că versiunea mai feminină era de preferat, gândi corpolenta femeie care privea acum către sud-est, prin fereastra panoramică, spre colina care domina Villefranche. În general, stewarzii aveau o uşoară adâncitură în încheietura mâinii care le dădea un oarecare farmec şi foloseau loţiuni după ras amintind mai mult de parfumuri primăvăratice decât de mosc masculin. Acest vier cu părul roşcat era în consecinţă o excepţie uimitoare. În mod normal, l-ar fi ignorat. Dar mirosul de cafea o întorsese pe dos. Cerusе să fie servită de trei ori, şi încă zâmbind.

Şi vinul îi plăcea acum.

Descoperise în sfârşit că preţul cerut de Vinmonopolet[23], după ce marfa fusese adusă în Norvegia cu mii de precauţii şi, în consecinţă, cu un cost suplimentar, era identic cu cel pe care îl avea orice pivnicer din vechiul oraş. De neînţeles, gândi ea, dar adevărat. În după-amiaza aceea, desfăcuse o sticlă de douăzeci şi cinci de euro şi băuse un singur pahar. Nu-şi amintea să fi băut un vin

---

22 Specialist în prepararea cafelei, cu vaste cunoştinţe despre varietăţile de cafea, amestecuri, torefiere, păstrare, modalităţi de preparare etc.

23 Companie care deţine monopolul vânzărilor de alcool în Norvegia, având un lanţ de peste 200 de magazine.

mai bun. Tipul de la magazin o asigurase că, odată deschis, va ţine câteva zile. Îşi dorea să aibă dreptate.

Toţi aceşti ani, gândi ea trecându-şi o mână prin păr. Toate aceste proiecte, care nu-i aduceau niciodată nimic altceva decât bani şi neplăceri. Toată această ştiinţă, folosită doar pentru a satisface alte persoane.

În dimineaţa aceea, simţise suliţa iernii în aer. Februarie era luna cea mai friguroasă pe Coasta de Azur. Marea nu mai era azurie. Acoperită de o spumă gri, urla fără forţă spre ea, în timpul plimbărilor sale repetate pe plajă în cursul cărora profita de singurătate. Majoritatea copacilor îşi pierduseră frunzele. Doar câteva conifere mai aruncau încă străluciri verde-închis de-a lungul drumurilor. Chiar şi poteca spre Saint-Jean, unde copiii de bani gata, însoţiţi de mamele lor filiforme şi de taţii milionari, masacrau orice idilă cu lovituri de decibeli, era pustie. Ea se oprea adesea. Din loc în loc, îşi aprindea câte o ţigară, deşi se lăsase de fumat de ani de zile. Simţea un uşor parfum de gudron pe limbă. Era bun.

Începuse să se plimbe. Agitaţia care o tulburase atât de demult, încât abia îşi mai amintea, avea o altă savoare. Avea impresia că se înţelesese pe sine în sfârşit, că îşi dăduse seama de faptul că trăise prea mult într-o aşteptare sterilă. Îşi risipise ani din viaţă aşteptând ceea ce nu se întâmplă niciodată, gândi ea, lipindu-şi mâna de geamul rece al ferestrei.

— Evenimentele să se întâmple pur şi simplu, murmură şi văzu un nor trecător de abur gri pe hublou.

Mai simţea încă această agitaţie, această vagă tensiune în tot corpul. Dar în timp ce, în trecut, această tulburare o trăgea mereu în jos, acum simţea o frică dătătoare de putere.

— Frica, murmură ea cu satisfacţie, lăsându-şi mâna să mângâie geamul cu gesturi îndelungi şi leneşe.

Alese termenul cu grijă. O frică zdravănă, vie, arzătoare, iată ce simţea. Era ca şi cum ar fi îndrăgostită, îşi imagina.

În timp ce, în trecut, fusese deprimată fără să plângă, obosită fără să poată dormi, îşi percepea acum existenţa cu atâta forţă, încât izbucnea în râs în fiecare clipă. Dormea bine, chiar dacă o senzaţie o trezea constant, o senzaţie care semăna cu... fericirea.

Alese cuvântul fericire, chiar dacă era unul încă prea puternic.

Unii ar califica-o, cu siguranţă, drept o solitară. Era convinsă de asta, dar nu se îngrijora deloc. Dacă ar şti ce gândea ea cu adevărat despre toţi cei care credeau că o cunosc şi că ştiu ce face. Majoritatea se lăsau orbiţi de succes, chiar dacă ea locuia într-o ţară unde modestia era o virtute şi independenţa păcatul cel mai mare dintre toate.

O furie stranie, nedefinită, se născu în ea. Pielea i se contractă, îşi trecu o mână rece peste braţul stâng şi simţi cât de compactă era densitatea cărnurilor ei, dure şi înghesuite, ca şi cum pielea ar fi fost ceva prea strâmt.

De mult nu se mai obosise să se gândească la trecut. Nu merita efortul. Dar, în aceste ultime săptămâni, totul se schimbase radical.

Se născuse într-o sâmbătă ploioasă din noiembrie 1958. Încă de la primele îngrijiri acordate acelei fetiţe pe jumătate moartă, orfană de mamă la doar douăzeci de minute de la venirea ei pe lume, Norvegia dăduse bine de înţeles lumii că era ţara unde nimeni nu trebuia să creadă că se putea întâmpla orice.

Tatăl ei era în străinătate. Nu avea bunici. Una dintre infirmiere voise să o ia la ea acasă atunci când revenise în sfârşit la viaţă. Infirmiera considera că fetiţa avea nevoie de mai multă atenţie şi afecţiune decât putea să-i ofere un serviciu în trei schimburi dintr-un spital. Nu se voiau totuşi tratamente speciale de acest tip în ţara adeptă a egalitarismului unde nou-născuta era acum un nou cetăţean. Ea rămăsese într-un colţ al secţiei de pediatrie, cu mese şi schimbatul scutecului la ore fixe, până când tatăl se întorsese în sfârşit, trei luni mai târziu, şi o recuperase pentru a o integra într-o existenţă în care o nouă mamă era deja prezentă.

— Amărăciunea nu e stilul meu, declară femeia adresându-se propriului chip reflectat neclar în geam. Amărăciunea nu e stilul meu!

N-ar fi folosit niciodată expresia *furie arzătoare*. Şi totuşi, acest clişeu îi veni în minte în momentul în care se întoarse cu spatele la fereastră şi se întinse pe canapeaua mult prea elastică pentru a putea respira mai bine. Avea arsuri la stomac. Îşi ridică încet mâinile în dreptul feţei. Mâini groase şi boante, cu palme umede şi unghii scurte. Le întoarse şi remarcă o cicatrice pe dosul uneia dintre ele. Degetul mare avea o curbă nostimă. Încercă să-şi amintească o poveste pe care o ştia ascunsă undeva în memorie. Rapid, cu frenezie, îşi ridică mânecile puloverului, se răsuci şi îşi atinse pielea. Căldura era puternică acum, nu mai reuşea să înghită. Se aşeză brusc şi se privi, ca şi cum corpul ei aparţinea altcuiva. Îşi trecu degetele prin păr şi simţi grăsimea pielii capului pe vârful degetelor. Se scărpină până la sânge, lăsându-şi urme mici pe craniu.

Îşi supse cu aviditate degetele. Simţi un uşor gust metalic sub unghii; şi le roase împreună cu fragmente de

piele pe care le înghiţi. Totul părea atât de clar. Era important să privească în urmă, era decisiv să conecteze propria ei poveste la un tot.

Nu încercase decât o singură dată mai înainte.

Când reuşise în sfârşit să pună mâna pe un exemplar din epicriză, descrierea seacă şi ermetică a propriei sale naşteri, avea treizeci şi cinci de ani şi nu îndrăznea să citească nimic. Frunzărise paginile îngălbenite mirosind a arhive prăfuite pentru a avea confirmarea faptului că fusese temută, dorită şi aşteptată în acelaşi timp. Mama ei nu era cea care o adusese pe lume. Mama pe care o cunoscuse drept „mămică" era o străină. O intrusă. Cineva pentru care ea n-avea nevoie să simtă ceva.

Nicio furie, niciun gol nu se insinuaseră în ea. Îndoind paginile la loc cu precauţie, nu simţea decât oboseală. Sau mai degrabă o uşoară iritare, dar care o lăsa aproape indiferentă.

Nici măcar nu-şi reglase conturile cu bătrânii.

N-avusese curajul.

Mama cea falsă murise la foarte puţin timp după aceea.

Erau zece ani de atunci.

Vibeke Heinerback o enervase mereu.

Vibeke Heinerback era rasistă.

Nu pe faţă, nu în mod evident, bineînţeles. Această femeie era totuşi dotată cu o intuiţie politică şi cu o percepţie aproape impresionantă a modului de funcţionare a mass-mediei. În schimb, colegii ei de partid nu se zgârceau cu reflecţiile lor pe cât de stupide, pe atât de dezolante despre imigranţi. Pentru ei, somalezii şi chinezii erau la fel. Srilankezii bine integraţi erau băgaţi în aceeaşi oală cu somalezii care nu erau buni de nimic. Pentru

partidul lui Vibeke Heinerback, un negustor de fructe şi legume pakistanez conştiincios reprezenta aceeaşi povară pentru societate ca şi un arivist marocan venit în Norvegia cu gândul că se poate servi la fel de bine cu femei şi cu resurse de la stat.

Bineînţeles, Vibeke Heinerback avea partea ei de responsabilitate în toate astea.

Femeia care îşi petrecea iarna singură pe Coasta de Azur se ridică subit şi puse hotărâtă picioarele pe pământ. Se clătină uşor şi o vagă ameţeală o sili să întindă mâinile în faţă.

Totul se organiza atât de bine. Totul funcţiona.

Râse, surprinsă de forţa oscilaţiilor ei.

Inspectarea locuinţei cuiva îţi spune mai mult decât mii de interviuri, gândi ea când îi trecu greaţa.

Seara se lăsa şi voia să mai bea încă un pahar din vinul acesta bun din vechiul oraş. Lumina farului de la Capul Ferrat o surprinse cu ritmul fasciculului său, când privi golful. La nord, erau aprinse felinare de-a lungul drumurilor care tăiau peisajul abrupt.

Era o specialistă în domeniul ei şi, de acum înainte, nimeni în afară de ea n-avea s-o mai evalueze.

cinci

Faptul că trecuse prin apartamentul lui Vibeke Heinerback nu-i diminuase prejudecăţile lui Yngvar, dar îl ajutase cel puţin să-şi reprezinte modul în care avea să se desfăşoare ceremonia comemorării. Îşi parcă maşina la oarecare distanţă. Maşinile erau aranjate unele lângă altele de-a lungul şanţului, ceea ce făcea imposibilă circulaţia pe strada îngustă.

Fostul şef al partidului îşi pusese cu generozitate locuinţa la dispoziţie. Vila imensă din apropierea pieţei, la doar câteva sute de metri de fostele piste de la Fornebu, era lipsită de poluarea şi vacarmul avioanelor după mutarea atât de aşteptată a aeroportului. Cu vreo zece console, cu terase mari şi două coloane ionice lângă intrare, casa nelocuibilă din bârne, cu partea din spate arcuită, se ridicase ca o pasăre phoenix într-o grădină care încă nu era decât argilă şi pietriş cenuşiu, fără zăpadă pe panta dinspre fiord.

Impresia pe care ţi-o făceau persoanele îndoliate, îmbrăcate în negru din cap până-n picioare, era copleşitoare.

Ajungând la uşă, Yngvar salută o femeie şi murmură nişte condoleanţe, pentru mai multă siguranţă. Habar

n-avea cine era. După câţiva paşi în hol, fu cât pe ce să se împiedice de un suport pentru umbrele. Cel puţin cincisprezece persoane aşteptau să li se ia paltonul. Se simţi dintr-odată tras de mânecă şi, până să aibă timp să se întoarcă, un tânăr cu gâtul subţire, la care purta o cravată cu nodul prost făcut, îi luă paltonul şi îl conduse cu amabilitate către unul dintre numeroasele saloane.

Yngvar se trezi imediat în mână cu un pahar cu picior plin pe jumătate. Fiindcă era cu maşina, se uită cu perplexitate în jurul lui, în căutarea unui loc unde să-l abandoneze.

— E fără alcool, îi şopti o voce.

O recunoscu imediat pe femeie.

— Mulţumesc, răspunse confuz, dându-se un pic mai într-o parte ca să nu blocheze uşa. Aţi venit aici, după câte văd.

Încercă să-şi înăbuşe ultima frază şi simţi căldura cum îl învăluie.

— Da, răspunse cu amabilitate femeia, fără să ridice tonul în zumzăitul adunării. Suntem toţi aici, în cea mai mare parte. Asta nu e o chestie politică. Este o tragedie care ne afectează pe toţi.

Purta un costum negru ajustat pe corp, care, prin contrast cu părul blond, scurt, o făcea să pară mai palidă decât la televizor. Yngvar coborî privirea, mai mult din jenă, şi observă că ambianţa funebră n-o împiedicase pe şefa SV-ului să aleagă o fustă atât de scurtă, încât ţi se părea că depăşise cu cel puţin zece ani vârsta la care o putea purta. Dar picioarele ei erau frumoase şi el se gândi brusc că trebuia să ridice capul.

— Şi dumneavoastră sunteţi un prieten de-al lui Vibeke? se interesă femeia.

— Nu.

El tuşi uşor şi întinse mâna. Femeia o apucă.

— Yngvar Stubø. Kripos. Departamentul de criminalistică al poliţiei. Încântat.

Ochii ei erau albaştri şi vioi, iar lui i se păru ciudat felul în care-şi înclina capul într-o parte, trecându-şi paharul dintr-o mână în alta. Ea îşi reveni cu o uşoară mişcare din cap.

— Măcar de-aţi rezolva cazul ăsta, zise, înainte de a întoarce capul spre mijlocul încăperii, unde fostul şef al partidului, Kjell Mundal, urcase la tribună; probabil că fusese luată dintr-un hotel din apropiere.

— Dragi prieteni, începu el după ce îşi drese vocea ca să atragă atenţia. Sunteţi cu toţii bine-veniţi în locuinţa noastră, a lui Kari şi a mea, cu ocazia evenimentului pe care noi am considerat că e important să-l comemorăm.

Tuşi din nou, mai dur.

— Scuzaţi-mă. În urmă cu doar două zile, am aflat îngrozitoarea veste că Vibeke a fost smulsă cu brutalitate de lângă noi. Ea...

Yngvar ar fi putut să jure că acestui bărbat relativ în vârstă îi curgeau lacrimi din ochi. Lacrimi veritabile, gândi el uluit. Adevărate picături sărate care udau în public faţa aspră a omului care se dovedise a fi de trei decenii încoace politicianul cel mai dur, cel mai şiret şi cel mai rezistent din Norvegia.

— Nu este un secret pentru nimeni că Vibeke era...

Bărbatul se opri. Respiră adânc, ca şi cum şi-ar fi luat avânt.

— Nu vreau să spun o fiică pentru mine. Am patru fiice şi Vibeke nu era una din ele. Dar era o persoană care îmi era foarte apropiată. Din punct de vedere politic, bineînţeles,

în ciuda tinereţii ei; am colaborat strâns ani de zile, dar şi pe plan personal. În măsura în care, în politică, se poate...

Tăcu din nou. Liniştea era compactă. Nimeni nu bea. Nimeni nu-şi mişca scaunul sau piciorul pe parchetul închis la culoare din lemn de cireş. Abia dacă îndrăzneai să respiri. Yngvar cercetă din priviri încăperea, fără să-şi mişte capul. Înghesuit între un fotoliu cu rezemătoare şi doi bărbaţi pe care nu îi recunoscu, îl văzu pe preşedintele Comitetului Afacerilor Străine, cu mâinile adânc băgate în buzunare, într-un gest destul de necuviincios. Cu o încruntare din sprâncene plină de expectativă, el îşi miji ochii înspre fereastră, ca şi cum spera ca Vibeke Heinerback să-i surprindă, făcându-le semn de pe puntea micului vapor aflat în apropierea pontonului, mai în jos de casă. Lângă un aranjament de crini albi dintr-un enorm vas chinezesc, una dintre cele mai tinere reprezentante ale partidului laburist din Parlament plângea fără să se ascundă, dar înăbuşit. Făcuse parte din comitetul pentru finanţe şi o cunoştea deci pe Vibeke mai bine decât mulţi alţii, presupuse Yngvar. Ministrul de Finanţe stătea chiar alături de tribună, cu capul plecat. Îşi potrivea discret ochelarii. Preşedintele Storting-ului ţinea de mână o femeie şi Yngvar îşi plecă privirea, concluzionând că vila din Teisteveien era probabil ţinta cea mai puţin supravegheată a unui atac terorist din Europa în momentul acela. Îl trecură fiorii. O singură maşină de poliţie chiar pe marginea drumului, asta era tot ce văzuse când venise.

— ...în măsura în care politica este un mediu amical, conchise în cele din urmă bătrânul. Şi poate să fie. Sunt fericit că...

Yngvar îi făcu un mic semn din cap blondei cu picioare frumoase, care îi răspunse cu un surâs rapid şi trist. El se dădu înapoi încet în timp ce bătrânul îşi continua discursul.

— Scuzaţi-mă, şopti el către feţele iritate. Scuzaţi-mă. Chiar trebuie să...

În sfârşit, reuşi să ajungă în hol. Care era pustiu. Închise cu prudenţă uşile duble şi scoase un oftat puternic.

Nu fusese poate o idee atât de bună să vină. Se gândise că, făcând asta, solemnitatea durerii celor de aici îi va oferi un portret mai fidel al lui Vibeke Heinerback. În mod evident, nu era cea drept care se dădea. În orice caz, nu era numai asta. Chiar dacă el nu se gândea nici măcar o clipă că imaginea personalităţilor ar fi putut fi vreodată autentică, adevărată sau complementară celei zugrăvite pentru mase, cu o pensulă mare şi groasă, inspectarea scenei crimei cu două zile înainte îi lăsase o impresie mult mai puternică decât voia realmente să recunoască. Mai devreme în ziua aceea, căutând o cămaşă albă curată, se gândea că o să afle mai multe despre anturajul lui Vibeke Heinerback şi poate mai multe despre ea, cu ocazia unei comemorări neprevăzute, la atât de puţin timp de la moartea tinerei femei. Chiar acum, la doar câteva minute de la începutul discursului, recunoştea că probabil se înşelase. Era o zi pentru omagii. Pentru gânduri bune şi amintiri frumoase, pentru suferinţă şi pentru comunitatea politică în întregime.

Întorcând spatele saloanelor, Yngvar se întreba unde şi-ar putea găsi paltonul. Discursul fostului şef de partid, cu pauzele şi accesele lui de tuse, răzbătea prin lemnul uşilor solide.

Din stânga, printr-o uşă care dădea în ceea ce putea fi o bucătărie, se auzea o altă voce. O femeie şuşotea cu un glas crispat şi şuierător, ca şi cum ar fi vrut să ţipe, dar găsea ideea deplasată, ţinând seama de situaţie. Yngvar era pe punctul de a se arăta, când auzi:

— Şi chestia asta chiar nu e treaba ta!

O voce de bărbat, gravă, agresivă.

Sunetul unui pahar trântit pe masă fu urmat de o exclamaţie foarte clară de dispreţ din partea femeii. Apoi, ea zise ceva. Yngvar înţelese doar câteva cuvinte disparate, fără semnificaţie. Încercă să mai facă doi–trei paşi către fâşia de lumină care cădea dinspre uşa întredeschisă.

— Fii atent! ordonă femeia. Fii foarte atent acum, Rudolf!

Ea ieşi atât de repede în hol, încât Yngvar făcu involuntar un pas înapoi.

— Ei drăcie! zâmbi el. Chiar m-aţi speriat. Yngvar Stubø...

Femeia lăsă un bărbat să iasă în urma ei, închise uşa cu grijă, îi strânse mâna lui Yngvar şi îi întoarse zâmbetul. Era mai mică decât credea el, aproape uimitor de mică. Talia ei era de o fineţe extremă şi o mai sublinia un pic purtând o fustă neagră strâmtă care se termina chiar sub genunchi. Bluza de mătase gri avea volane la gât şi pe piept şi te putea trimite cu gândul la o Margaret Thatcher micşorată. Nas mare şi încovoiat, bărbie ascuţită. Ochii ei erau demni de o Doamnă de Fier. De un albastru glacial şi foarte vioi, chiar dacă restul feţei avea o expresie destinsă şi amabilă.

— Kari Mundal, se prezentă ea cu voce scăzută. Încântată. Bine aţi venit, ar trebui să spun. Lăsând la o parte circumstanţele. Şi îl cunoaşteţi poate pe Rudolf Fjord?

Bărbatul părea să fie de două ori mai înalt decât ea şi de două ori mai tânăr. În mod clar, se pricepea mai puţin să disimuleze ceea ce gândea. Mâna lui era jilavă când îl salută pe Yngvar. Timp de câteva secunde, privi şi în dreapta, şi în stânga, până când îşi veni în sfârşit în fire şi zâmbi. În acelaşi timp, făcu un semn din cap, aproape o reverenţă, ca o mărturisire că strângerea de mână nu fusese o mare reuşită.

— Pot să vă ajut? vru să ştie Kari Mundal. Căutaţi toaletele? Pe acolo.

Ea indică o direcţie.

— După ce se va încheia comemorarea, adăugă ea, vor fi puse câteva indicatoare. Evident, nu aşteptam atâta lume. Dar e bine aşa. Vibeke era...

Îşi trecu rapid o mână prin păr.

Kari Mundal era ceea ce puteai găsi mai apropiat de imaginea publică a gospodinei de altădată: acasă trei sute şaizeci şi cinci de zile pe an, mamă a patru fete şi trei băieţi şi soţie a unui om care nu încerca deloc să ascundă faptul că nevasta lui credincioasă era motivul principal al rezistenţei lui în arena politică.

— Toată lumea ar trebui să aibă o Kari acasă, declarase el adesea în interviuri, devenit pentru totdeauna imun la acuzaţiile vehemente că ar avea relaţii cu femei mai tinere. O Kari acasă e mai bine decât zece la slujbă!

Kari Mundal se ocupa de casă, de copii şi de călcatul cămăşilor de mai bine de patruzeci de ani. Apărea cu plăcere în reviste şi la televizor, în emisiunile de divertisment de sâmbăta şi, mai ales, după retragerea soţului ei din viaţa politică, devenise un fel de mascotă naţională, o bunicuţă *politically incorrect*, amabilă şi perspicace.

— Toaletele le căutaţi? se interesă ea, indicându-i din nou direcţia cu mâna.

— Da. Îmi pare rău că a trebuit să plec în mijlocul discursului soţului dumneavoastră, când...

— Când trebuie s-o faci, n-ai de ales, îl întrerupse ea. Mergem, Rudolf?

Rudolf Fjord se înclină iarăşi, cu rigiditate şi evident stingherit. O urmă pe femeia în vârstă, care deschise uşa salonului. Aceasta se închise fără zgomot în urma lor.

Yngvar era singur.

Vocea dinăuntru semăna cu o psalmodiere. Yngvar se întreba dacă adunarea n-o să înceapă în curând să cânte. Trupul lui Vibeke Heinerback nu putea fi înhumat fără un moment înălţător. Din acest punct de vedere, o ceremonie ca aceea nu avea nimic surprinzător. Totuşi, pentru prima oară de când venise aici, se gândi că erau câteva inconvenienţe legate de organizarea în locul acesta, la nişte particulari, cu ocazia unei şedinţe neprevăzute, dar în mod evident bine pusă la punct.

Aruncând o privire în încăperea unde Rudolf Fjord şi Kari Mundal se certaseră în surdină, avu confirmarea bănuielilor sale. Bucătăria era uriaşă, ca şi cum fusese construită special pentru ocazii ca aceea. Platouri de argint garnisite cu felii de pâine prăjită, aperitive şi gustări apetisante aşteptau unele lângă altele pe blaturi de lucru şi mese, înghesuite între salatiere pline de compoziţii multicolore. Lăzi cu sticle de apă minerală erau stivuite de-a lungul peretelui. În scobitura ferestrei, adâncă de cincizeci de centimetri şi probabil largă de doi metri, gazda pusese o mare cantitate de sticle de vin, roşu şi alb. Unele erau deja deschise.

Cu precauţie, Yngvar ridică folia de plastic de pe un platou şi îşi vârî trei bucăţi de carne de pui în gură.

Apoi se retrase.

Zări o încăpere foarte mică la capătul holului. Molfăind cu îndârjire şi încercând să-şi găsească haina în masa de paltoane, pălării şi fulare, îşi dădu seama că doamna Mundal nu îl întrebase cine era şi ce făcea acolo. Ea nu putea în niciun caz să-l cunoască: Yngvar nu se lăsase intervievat decât o dată de mass-media. A doua zi, îşi jurase, lui însuşi, precum şi superiorilor săi, că aşa ceva nu se va mai întâmpla niciodată.

Îşi găsi în sfârşit paltonul. Şi ieşi.

O dispută, gândi Yngvar în momentul în care aerul rece din larg îl asaltă.

Să te certi într-o zi ca aia. Micuţa doamnă Mundal şi Rudolf Fjord, al doilea în partid şi, dacă e să dai crezare ziarelor, moştenitor notoriu al funcţiilor de lider după Vibeke Heinerback. Dezacordul era în mod evident atât de mare, încât nici măcar nu ţinuseră să fie prezenţi în timpul discursului lui Kjell Mundal, în salonul principal.

O rafală scurtă îi flutură poalele paltonului în spatele picioarelor. Yngvar îşi îndoi spinarea pentru a se apăra de vremea urâtă şi o luă cu paşi greoi pe pietrişul grosier.

Chestia asta nu spunea neapărat mare lucru.

Ajungând la maşină, auzi elicopterele sosind. Erau două; unul se poziţiona deasupra unei coline la est, celălalt la joasă altitudine deasupra apei, la oarecare distanţă de plajă. Vaporaşul de lângă chei era tot al poliţiei. De-a lungul drumului, numără cinci oameni în uniformă, toţi înarmaţi.

Adunarea era, aşadar, în siguranţă.

În măsura în care putea fi cineva în siguranţă, îşi zise pornind motorul.

Înjură printre dinţi şi fu nevoit să dea înapoi cincizeci de metri ca să poată manevra.

*

Cel mai rău lucru nu erau durerile fizice. Se obişnuise cu ele. Trupul ei era chinuit de scleroza în plăci de mai bine de douăzeci de ani. Deşi n-avea decât şaizeci şi opt, ştia că sfârşitul se apropia. Nimic nu mai funcţiona. Escarele supurau şi o făceau să sufere. Trupul lui Yvonne Knutsen era o cochilie în jurul a ceea ce abia dacă mai semăna cu o viaţă. Zăcea înţepenită pe un pat într-o cameră fără suflet, într-o instituţie pe care n-o suportase niciodată. Tristeţea era pe cale să o golească de ultimele forţe.

Bernt era drăguţ, bineînţeles. Venea cu Fiorella în fiecare zi. Rămâneau mult timp, deşi Yvonne aţipea în mod constant. Medicamentele ei erau mai puternice acum.

Îşi dorea să moară. Dumnezeu refuza categoric să vină să o ia.

Cel mai rău, când stăteai întins aşa, era timpul. Se umfla când erai neputincios. Făcea cercuri, bucle, arcuri largi înainte de a reveni la punctul de plecare; ea nu voia. Timpul ei pe pământ ar fi trebuit să se termine de mult şi tristeţea făcea şi mai insuportabile eforturile spasmodice ale corpului ei fragil de a se agăţa de viaţă.

Fiona fusese o fiică bună. Bineînţeles, se certaseră, ca toate mamele şi fiicele. În unele perioade, relaţiile dintre ele se răciseră, dar nu te puteai aştepta la nimic altceva. Nu era niciodată nevoie de mai mult de câteva săptămâni

pentru ca totul să reintre în normal. Fiona era drăguţă. În vremea aceea, când ea mai putea încă să-şi facă toaleta şi să servească o cafea, ba chiar o cină, în zilele bune, prietenele lui Yvonne avuseseră dreptate să spună:

— Ai noroc, Yvonne.

Fiona n-o trădase niciodată.

Împreună împărtăşiseră un secret.

Un secret atât de mare, încât devenise invizibil.

Aşa cum timpul se umfla şi ieşea din el însuşi când nu mai avea niciun sens, tot aşa secretele puteau deveni atât de uriaşe, încât nu le mai vedeai. La început, timpul le îndepărtase ca un mărăcine. Când nu mai existase drum de întoarcere, ele se puseseră totuşi de acord cu o uşurinţă surprinzătoare:

— Hai să uităm.

Şi uitaseră.

Acum, Fiona era moartă şi singurătatea dădea o nouă viaţă acestui secret. O bântuia, mai ales noaptea, când ea credea că poate să-l vadă ca o umbră la fereastră, un răzbunător tăcut care găsise în sfârşit un motiv să vină s-o tulbure, acum că nu mai avea pe nimeni care să o ajute să uite.

Măcar dacă Dumnezeu ar putea-o lăsa s-o urmeze pe Fiona.

— Doamne, Dumnezeule, murmura ea în cameră.

Dar inima continua cu încăpăţânare să bată sub acea firavă cutie toracică.

*

Lumina zilei dispărea. Era ora patru după-amiaza, luni, 9 februarie. Un bărbat de treizeci şi şapte de ani se

căţăra, în mod ilegal, pe o macara galbenă. Aceasta se ridica la mai bine de douăzeci de metri deasupra unui talmeş-balmeş de materiale şi utilaje de şantier. Încă de la primii metri, simţise vântul muşcător pătrunzându-i prin haine. Mănuşile îi erau prea subţiri. Amicul lui îl prevenise. Metalul era ca gheaţa. Totuşi, nu îndrăznise să aleagă ceva mai călduros; în fond, era mai bine să aibă control asupra degetelor.

Nu mergea prea repede. Amicul lui era deja la jumătatea drumului. Dar el era mai tânăr şi mai bine antrenat.

Vegard Krogh încercă să gândească pozitiv.

De fapt, el nu era făcut pentru astfel de lucruri. Se îndrepta fără plăcere spre patruzeci de ani şi nu obţinuse niciodată recunoştinţa şi faima pe care le merita. Scria lucruri suficient de accesibile, considera el, dar de foarte bună calitate şi impregnate de un umor literar. Una peste alta, criticii, în măsura în care munca lui Vegard Krogh făcea din când în când obiectul şi a altceva decât al unei cronici în ziarul local la care lucra, erau de acord cu asta. Vegard Krogh avea vocea lui, după cum scrisese unul dintre ei; un condei original, ironic. Se numea talent. Şi atunci, el nu numai că îmbătrânise, ci devenise un autor cu greutate. O ştia bine: avea lucruri importante de spus. Talentul lui se manifestase deja. Ar fi trebuit să aibă o poziţie bună acum, să fi devenit cineva care să conteze. Pe tăbliţa de acasă, prinsese în piuneze o cronică la cel de-al treilea roman al lui, apărută în *Morgenbladet*. Nu foarte amplă, doar două coloane, uzată şi îngălbenită, după ce stătuse câţiva ani în bucătărie, dar erau folosite cuvintele „puternic, plin de viaţă şi uneori strălucit ca tehnică".

Cititorii, în schimb, îl trădaseră complet.

Nu te gândi! Caţără-te!

Ar fi trebuit să-şi pună o salopetă albastră de lucru. Apăruse o porţiune de piele goală între pulover şi cureaua pantalonilor. Frigul îi înţepa coloana vertebrală ca nişte stalactite. Cu o mână, încercă să-şi bage haina de lână în pantaloni. Chestia asta îl ajută doar pentru câteva secunde.

O să vadă el. Nu ştia exact de unde o să-şi ia energia. Fără să se gândească la frig, fără să se preocupe de înălţimea tot mai mare, fără să se gândească la gradul de pericol al proiectului pe care se hotărâse ferm să-l realizeze, se concentră să pună ferm un picior deasupra celuilalt. Să ridice o mână pe o treaptă în timp ce apuca metalul cu cealaltă. Iar şi iar. Să păstreze ritmul. Să dea totul.

Era sus.

Vântul era atât de puternic, încât simţea macaraua clătinându-se. Aruncă o privire sub el. Închise ochii.

— Nu te uita în jos! îi strigă amicul lui. Nu te uita încă în jos, Vegard! Uită-te la mine!

Pleoapele i se lipeau de iris.

Voia să vadă, dar nu îndrăznea. Greaţa îl inunda, în valuri violente.

— Ai făcut-o deja, reluă vocea tovarăşului său, mult mai aproape de data asta. O să fie bine.

O mână îl apucă de braţ. Şi strânse.

— Este exact ca astă-vară, continuă vocea. Singura diferenţă e vântul.

Şi ilegalitatea, îşi zise Vegard Krogh, încercând să nu se mai gândească la asta.

Klassekampen fusese un impas. Rămăsese prea mult acolo. Poate că putea să scrie ceea ce voia, totuşi. *Klassekampen* era important. Lua apărarea. Ziarele trebuiau

să ia apărarea, pe baze clare şi politice, iar Vegard avea dreptul să tune şi să fulgere după cum voia. Era suficient ca agresivitatea să fie orientată în direcţia cea bună, după cum se exprima redactorul-şef. Însă dat fiind că ziarul *Klassekampen* şi tânărul Vegard Krogh aveau concepţii aproape convergente despre viaţa culturală norvegiană, el era susţinut din plin în criticile lui acerbe şi bine scrise, în analizele lui furibunde şi în comentariile lui injurioase dintr-o bucată. Continuase aşa mai mulţi ani până să fie nevoit să admită cu o oarecare descurajare că aproape nimeni nu citea *Klassekampen*.

Nu fusese niciodată urmărit.

Obţinând postul de colaborator cultural pe TV2, avusese impresia că totul va merge mai bine. Timp de un an, fusese un fel de figură emblematică pentru tinerii vindicativi şi bine îmbrăcaţi pe care nu-i păcăleai şi care ştiau încotro trebuia să se îndrepte Norvegia. Vegard Krogh era unul dintre ei, un pic mai bătrâior poate, dar incontestabil unul dintre ei. Fusese mai întâi cunoscut ca reporter special pentru „Ung og Urban“[24], apoi prin cele zece minute de exclusivitate în „Absolutt Underholdning“[25], în fiecare joi.

Drept urmare, după un pic cam multe cvasi-acţionări în justiţie, care, graţie unui director de canal mult prea jovial şi indulgent, nu ajunseseră niciodată până în faţa tribunalului, el fusese tăiat de pe afiş. TV2 nu era atât de deschis precum *Klassekampen* în ceea ce ignoranţii ar fi numit cu siguranţă clovnerii, într-o reglare de conturi internă.

---

[24] Tânăr şi Urban.

[25] Divertisment absolut.

De fapt, Vegard Kroch nu era nemulţumit. TV2 era un canal ultracomercial, în genul a ceea ce era mai rău la americani.

Îndrăzni în sfârşit să se uite în jos.

— O vezi? îi strigă colegul lui. Pe discul portocaliu?

Vegard Krogh privi. Vântul dădea hanoracului său forma unui balon, o bulă enormă care îl împiedica să vadă.

— Dă-i drumul, bombăni el.

— Trebuie să mai avansăm un pic pe braţ, strigă amicul lui, mai binevoitor de data asta. O să reuşeşti să ajungi aici?

În cele din urmă, fu acolo unde trebuia să fie. Încercă să se destindă. Să nu se mai gândească la frig. Să uite de înălţime. Să se concentreze pe cartea de jos, un dreptunghi aproape invizibil aşezat pe o ţintă mare, portocalie. Lacrimile îi curgeau, le puse pe seama vântului, încercând să-şi aprecieze propriile forţe. La stânga, pe o grămadă de pietre de fundaţie, se afla camera. Fotograful îşi lăsase gluga pe cap. Vegard Krogh ridică mâna. O lumină vie îl orbi şi îi luă mai multe secunde până să vadă din nou ţinta.

Chingile erau bine fixate. Colegul lui le mai verifică pentru o ultimă oară.

— Acolo! ţipă el. Poţi să sari!

— Şi eşti sigur de coardă? urlă Vegard Krogh în mod inutil.

— Până la gram aproape. Te-am cântărit de trei ori înainte să o aleg, pentru Dumnezeu! Am măsurat turnul ăsta chiar ieri! Sari! Îngheţ de frig!

Vegard Krogh ţinti cartea, ultima lui culegere de eseuri, o pată aproape invizibilă pe o placă portocalie circulară.

Sări.

Căderea era prea lentă.

Avu timp să gândească. Avu prea mult timp să gândească. Se gândi că va avea în curând patruzeci de ani. Se gândi că soţia lui nu părea să fie fertilă; trecuseră trei ani de când încercau să aibă un copil, fără alt rezultat decât decepţii lunare care nu mai constituiau un subiect de conversaţie. Se gândi că locuiau tot într-un apartament cu două camere în Grønland şi că nu reuşiseră niciodată să pună deoparte altceva decât mărunţiş.

La jumătatea distanţei, încetă să mai gândească.

Cădea prea repede.

Mult prea repede, gândi fotograful; obiectivul urmări traiectoria bărbatului spre pământ.

Cartea se mări sub ochii lui Vegard. Nu putea să clipească, nu putea să vadă altceva în afară de coperta albă care se mărea întruna; întinse braţul în faţa lui, în jos, plonja către sol şi se gândi în sfârşit: chestia asta merge prea repede.

Vântul îi smulse căciula şi părul lui blond, un smoc fin pe frunte, atinse uşor placa portocalie în momentul în care Vegard Krogh înţelegea că totul se terminase. Cu grijă, ca şi cum ar fi avut tot timpul din lume, prinse cartea şi o strânse la piept; de-abia simţi cum atinge solul cu fruntea, iar bretonul lui sărută lemnul fosforescent.

Elasticul îl trase înapoi. Mişcarea se propagă în corpul lui, o tensiune puternică pornind din tălpi, o lovitură, ca o strângere în braţe, din picioare spre partea de sus a corpului; era ca şi cum coloana lui vertebrală era forţată în această smucire violentă.

Începu să râdă.

Zbiera sărind de jos în sus şi de la stânga la dreapta. Râdea în hohote în momentul în care maşina poliţiei

intra cu mare greutate pe şantier, iar fotograful încerca să-şi strângă lucrurile, alergând spre gaura făcută în gardul din jurul zonei închise.

Vegard Krogh nu se simţise niciodată atât de însufleţit. Să dea Domnul ca filmul să fie reuşit şi va fi perfect. Saltul fusese exact cum trebuia să fie, aşa cum era cartea, aşa cum Vegard Krogh considera mereu că fusese: îndrăzneţ, grav şi provocator, la limita a ceea ce era permis.

Nu muri în acea zi de luni de la jumătatea lui februarie; dimpotrivă, se simţea nemuritor, spânzurat cu capul în jos sub o macara galben-verzuie, deasupra unei plăci de lemn portocalie, în lumina girofarurilor de la maşina poliţiei care urla de la sol. Vegard Krogh oscila între culori periculoase într-o după-amiază mohorâtă şi vântoasă, agăţându-se de primul exemplar din noua lui carte: *Salt cu coarda elastică*.

Moartea lui Vegard Krogh fu amânată cu o săptămână şi trei zile, dar, evident, el nu ştia nimic despre asta.

*

Inger Johanne efectiv nu putea să-l sufere pe Sigmund Berli. Tipul ăsta era dezgustător. Se scobea în nas fără ruşine. Trăgea în mod constant vânturi fără ca măcar să-şi ceară scuze. Se scărpina în urechi, îşi rodea unghiile în văzul tuturor şi acum era ocupat cu ruperea unei mape de hârtie în bucăţele fără a se gândi că fragmentele erau luate de curentul de aer şi aterizau pe jos.

— E un tip de treabă, zicea adesea Yngvar cu o oarecare descurajare în faţa atitudinii mai mult decât rezervate a lui Inger Johanne. Doar că-i cam din topor. În plus,

Sigmund a fost singurul care a stat de vorbă cu mine după moartea lui Elizabeth şi a lui Trine.

Acest ultim argument era imparabil. După moartea brutală a primei soţii şi a fiicei lui Yngvar, acesta se prăbuşise aproape complet. Îşi părăsise slujba şi căzuse într-o depresie profundă şi distructivă până când Sigmund, cu o forţă bruscă şi o solicitudine emoţionantă, l-a readus la un soi de viaţă care nu a luat o formă definitivă decât atunci când a întâlnit-o pe Inger Johanne şi a pornit pe un nou drum.

— Ce este o coajă din nas pe pantaloni în faţa unei loialităţi adevărate? întrebase Yngvar, rezultatul fiind că individul stătea acum pe un taburet de bar acasă la Inger Johanne şi tocmai terminase de mâncat trei porţii de pui calitatea întâi cu salată rucola.

— E delicioasă chestia asta pe care o faci, aprecie el cu un zâmbet larg.

Mulţumirea îi era adresată lui Yngvar.

— Mulţumesc, răspunse Inger Johanne.

— Totuşi, eu am condimentat-o! rânji Yngvar. Ceea ce este cel mai important. Dar ai dreptate. Inger Johanne este bucătarul aici. Eu sunt doar... *Feinschmecker*[26]. Eu mă ocup de detalii. De tot ceea ce face dintr-o masă obişnuită o...

Râse când ea îl atacă înarmată cu o cârpă de bucătărie.

— Nu suportă s-o tachinez, explică trăgând-o spre el. Dar n-are suflet rău.

O îmbrăţişă şi nu mai vru să-i dea drumul.

— Disputa asta în bucătărie, începu Sigmund mototolind mapa cu un aer jenat înainte de a o lăsa deoparte

[26] „Cunoscător rafinat în ale gastronomiei" (în germ. în orig.).

fără să ştie prea bine ce va face cu hârtiuţele. Putea foarte bine să fie vorba despre o bagatelă.

— Da, răspunse Yngvar dându-i drumul lui Inger Johanne. Totuşi, cred că n-ar trebui să uităm că e posibil să avem ceva interesant aici. Nu numai că Rudolf Fjord şi Kari Mundal erau serios porniţi unul împotriva celuilalt, dar disputa era destul de importantă pentru ca ei să dea uitării discursul savant al lui Kjell Mundal. Într-adevăr, nu era stilul lui Kari să lase să-i scape o asemenea ocazie de a-şi adora şi susţine soţul. Iar Rudolf Fjord părea foarte întors pe dos.

— Politica, interveni Inger Johanne, este orice numai un mediu de inocenţi nu, toată lumea o ştie. Dacă suspiciunile de crime s-ar fonda pe baza discuţiilor un pic mai animate din culisele politicii, aţi avea mâinile pline de aşa ceva.

— Totuşi...

Yngvar trase celălalt taburet lângă corpul central şi se aşeză. Cu picioarele depărtate şi cu antebraţele pe blatul de lucru.

— Există ceva în toată această situaţie, începu el cu jumătate de voce, ceva...

Clătină din cap.

— S-a notat, declară el pe un ton calm. Dar să lăsăm chestia asta deoparte. Avem alte lucruri de luat în calcul. Deocamdată.

— Deocamdată, n-avem, ca să zic aşa, nimic, replică Sigmund pe un ton ţâfnos. În niciunul din cazuri. *Nada*[27].

— Aici exagerezi un pic. Avem nişte lucruri.

— Nişte lucruri, repetă Sigmund.

---

[27] „Nimic" (în spaniolă, în orig.).

— Dar nimic care să se potrivească. Nimic nu ne conduce nicăieri. Sunt de acord cu tine. Nu găsim nicio legătură între cele două femei, alta decât cea care sare în ochi. Şi pe care am văzut-o şi revăzut-o de mii de ori. Sălbăticia crimelor. Sexul victimelor. Faptul că erau persoane publice. Localitatea de domiciliu.

Căscă lung şi continuă.

— Dar ne putem îndoi că am căuta un ucigaş care are o aversiune deosebită faţă de Lørenskog. Vibeke şi Fiona nu se cunoşteau, n-aveau nici prieteni, nici cunoştinţe comune în afara celor la care trebuie mereu să te aştepţi într-o ţară mică aşa cum e a noastră. N-au fost niciodată implicate în niciun proiect comun. Aveau vieţi foarte diferite. O celibatară petrecăreaţă şi o soţie, mamă a unui copil de vârstă mică. Am impresia că...

— ... Până la urmă e vorba de două cazuri distincte, termină Inger Johanne, ţinând ceainicul sub robinet. Dar cei doi asasini probabil că erau puternici. Vibeke a fost ucisă în faţa casei ei şi dusă în cameră. Fiona a fost imobilizată.

— Vorbiţi adesea aşa? vru să ştie Sigmund.

— Cum?

— Terminându-vă frazele unul altuia. Ca gemenele surorii mele.

— Dar noi suntem gemeni spirituali, răspunse Inger Johanne cu un zâmbet, văzând că Sigmund nu percepea ironia. Gândim la fel, simţim la fel. Tot timpul. Cafea?

— Da, cu plăcere. Dar dacă...

Îşi puse o mână la gură şi încercă să-şi înăbuşe un râgâit profund.

— ...E vorba de două crime, ne putem imagina că asasinul numărul doi, cel care i-a făcut de petrecanie lui

Vibeke Heinerback, deci, a vrut probabil să dea iluzia unor crime în serie?

— Vorbeşti de serie, cu doar două crime! exclamă Yngvar. E aproape lamentabil. Atunci, în primul rând, trebuie să ne punem de acord cu faptul că nu e vorba de acelaşi om.

— Evident, asta nu e posibil, reacţionă Inger Johanne. Nu încă. În afară de asta, sunt de acord. Chiar dacă asemănările sunt numeroase, ele nu sunt totuşi îndeajuns de tipice pentru... crimele nu miros de la o poştă a crime în serie.

— Mă întrebam... începu Sigmund, roşind ca un puşti care are capul plin de întrebări fără răspuns despre toate problemele vieţii.

Îşi scărpină coapsa şi îşi lăsă capul într-o parte, ruşinat. Pentru o clipă, a fost drăguţ, gândi Inger Johanne. Umplu ibricul cu apă caldă, turnă lapte într-un vas mic şi aduse o cupă cu zahăr brun.

— Mă întrebam, încercă iarăşi Sigmund, cum acest gen de realizare a profilului, de *profiling*...

Nu putea să se decidă între norvegiană şi engleză, şi îşi ciupi nasul, prinzându-l între degetul mare şi arătător.

— Poţi să-i spui la fel de bine realizare a profilului, îl sfătui Inger Johanne. *Profiling*, asta sună efectiv a... poliţist de vineri seara, nu crezi?

El îşi umplu prea mult ceaşca şi fu nevoit să-şi lipească buza de marginea ei pentru a sorbi lichidul fierbinte înainte de a îndrăzni să o ridice.

— Ai! Uhh!

Îşi frecă viguros buza superioară şi continuă cu o voce mai puţin sigură:

— Avem şi noi un expert în materie. Un bun expert. Dar fiindcă tu ai învăţat asta la FBI şi de la acel mare vizir, îmi spuneam...

— Lapte? îl întrerupse Yngvar înainte de a-i umple brusc ceaşca, făcând-o să dea pe dinafară. Zahăr? Poftim!

— Realizarea profilului poate să însemne totul şi orice, răspunse Inger Johanne, întinzându-i o cârpă lui Sigmund. O crimă banală conţine în general elemente care duc spre caracteristicile vinovatului. Acest gen de profil se face în cursul oricărei anchete, de fapt. Numai că, pur şi simplu, nu se menţionează conceptul.

— Vrei să spui... începu Sigmund ştergând neglijent blatul de lucru în faţa lui; laptele cu cafea se răspândise în toate părţile. Că, atunci când găsim un tip în casa lui dezgustătoare, cu un cuţit înfipt în abdomen, iar tipul care a chemat poliţia se smiorcăie într-un colţ, beat criţă, se schiţează un profil? De genul: „Vinovatul s-a certat cu un apropiat în timp ce era beat şi avea un cuţit, şi nu voia să-l ucidă, se căieşte şi ar fi chemat ajutoarele după?"

Inger Johanne râse din toată inima şi şterse dârele de lichid maroniu cu hârtie absorbantă.

— Cum spuneam, acest profil pe care tocmai l-ai descris este atât de obişnuit şi uşor de construit, încât vă trebuie aproximativ treizeci de secunde pentru a decreta că golanul din colţul camerei este vinovatul. Totuşi, Yngvar şi cu tine nu aveţi probabil atâtea cazuri de genul ăsta. Kripos se ocupă de cazuri mai consistente.

— Dar, Inger Johanne, se însufleţi Sigmund. Presupun că tu analizezi fiecare caz distingându-l de celelalte.

— Se analizează *modus operandi*. Se distinge, cum spui tu, actul criminal analizându-se componentele lui elementare. Se trag apoi concluzii asupra factorilor simpli, ca şi asupra ansamblurilor de probe. În analiză, se pune accentul pe experienţa de viaţă a victimei şi pe comportamentul ei anterior, în mod subiectiv şi obiectiv, şi pe

actul criminal în sine. Este o muncă titanică. Şi... — ochelarii ei se abureau de la lichidul fierbinte din ceaşcă — puţine ştiinţe sunt aşa de inexacte, de dificile şi de puţin fiabile ca aceea a realizării profilului.

— În fond, ceea ce descrii tu este acelaşi lucru cu ancheta tactică, constată Sigmund, pe a cărui frunte apărea un rid ce exprima neîncrederea.

— Poate să semene.

Inger Johanne clătină din cap, apoi adăugă: diferenţa este în principal că ancheta tactică se bazează mai mult decât realizarea profilului pe... cum să spun... pe fapte incontestabile. *Profiler*-ii sunt adesea psihologi. În timp ce scopul unei anchete tactice este de a găsi un vinovat, sarcina unui *profiler* este de a afla modelul psihologic al unui criminal. Din acest punct de vedere, realizarea profilului nu este decât un instrument al anchetei tactice.

— Atunci, dacă ar trebui să spui ceva despre uciderea doar a Fionei Helle, sări din nou Sigmund ai cărui obraji se împurpuraseră, şi s-o uiţi complet pe cea a lui Vibeke Heinerback, ce ai spune?

Inger Johanne îi aruncă o privire lui Sigmund pe deasupra ceştii sale.

— Nu prea ştiu, răspunse ea fără să se grăbească. Toată chestia asta pare... atât de puţin norvegiană. Nu-mi place expresia, căci a trecut vremea când puteam să spunem că suntem la adăpost de crime oribile de genul ăsta. Dar, totuşi....

Scoase un oftat greu şi sorbi din ceaşcă.

— Ce-aş spune, reluă ea după câteva secunde, este că e posibil să vedem contururile a două profiluri destul de diferite. Dar să vedem punctele comune, mai întâi: uciderea Fionei Helle a fost bine pregătită. Este evident că vorbim

de un act premeditat, deci despre o persoană capabilă să planifice în detaliu moartea cuiva. Acea cupă din hârtie n-a avut alt rol decât cel de a conţine limba tăiată. Se potriveşte la perfecţie. Că ar putea cineva să se gândească să taie limba unei victime fără să o omoare — asta putem, după toate aparenţele, să o excludem complet. Momentul uciderii a fost şi el ales cu atenţie. Marţi seara. Toată lumea ştia că Fiona Helle era mereu singură în seara aia. În plus, se lăudase în mai multe interviuri că locuieşte la Lørenskog, „o oază de pace departe de vacarmul oraşului"...

Ea desenă nişte ghilimele în aer.

— Ciudată expresie, comentă Yngvar.

— Şi era destul de stupid să povesteşti la toată lumea că nu aveai niciun motiv să zăvorăşti uşile în această fundătură, dat fiind că toată lumea era cu ochii pe toată lumea şi că nimeni nu era rău.

Sigmund pufni şi continuă.

— Tocmai acest comentariu, cuvânt cu cuvânt, i-a incitat pe băieţii din Romerike să o sune pe tipă. Să o previnã pur şi simplu. Dar uşa era în continuare la fel de larg deschisă. Ea spusese că nu trebuie „să cedezi în faţa forţelor răului" sau o chestie de genul ăsta. Fir-ar să fie...

Mormăi câteva cuvinte de neînţeles în ceaşca lui de cafea.

— Oricum ar fi, continuă Inger Johanne, luând blocul de desen pe care Yngvar îl găsise în cutia roşie de jucării a Kristianei, crima a fost premeditată. Să analizăm un pic.

Îşi puse coatele pe blatul înalt de lucru.

— Avem bazele unei alte concluzii destul de sigure. Pun pariu că o crimă ca aceasta poartă stigmatul unei uri puternice. Premeditarea, deci intenţia fermă, criminală, pe care vinovatul a demonstrat-o, şi metoda...

Urmă un scurt moment de tăcere. Inger Johanne se încruntă aproape imperceptibil şi îşi întoarse capul spre intrare.

— Nu e nimic, o asigură Yngvar. Nimic.

— Să sugrumi pe cineva, să-l legi, să-i tai limba...

Inger Johanne coborâse complet tonul, era încordată, cu urechea la pândă.

— Ură, concluzionă ea. Dar problemele apar. Punerea în scenă, limba despicată, origami... Toată scena, pe scurt...

Creionul roşu trasa cercuri subţiri pe hârtie.

— Toată chestia asta poate fi o acoperire. O punere în scenă. Un camuflaj. Simbolistica este de o banalitate atât de evidentă, atât de...

— ...infantilă, propuse Sigmund.

— Da, efectiv. Atât de simplă, în orice caz, încât poate să pară un *cover-up*. Scopul a fost probabil să perturbe. Şi atunci, vorbim de o persoană extraordinar de calculată. Care trebuie că a nutrit pentru Fiona Helle o ură dintre cele mai intense. Şi n-am avansat mai mult decât...

— Decât punctul de plecare, termină Yngvar cu descurajare. Dar dacă simbolistica este autentică?

— Pentru a reprezenta o fiinţă rea... Indienii nu foloseau expresia cu sens propriu: „Faţa palidă cu limba despicată"? Dacă noi presupunem că ucigaşul a mutilat cadavrul pentru a spune ceva restului lumii, înseamnă că Fiona Helle nu a fost cea care pretindea că este. Că a fost o mincinoasă. O trădătoare. După părerea lui. A asasinului. Care, în acest profil vag şi, în consecinţă, complet inutilizabil, pare din ce în ce mai... sonat.

— Păcat... spuse Sigmund cu un căscat sonor şi foarte vizibil, că nu reuşim să găsim altceva în viaţa ei decât

nimicuri. Nu conflicte importante. Gelozii neînsemnate pe ici, pe colo, era o doamnă căreia îi surâdea totul. O dispută cu fiscul, în urmă cu câţiva ani. Un conflict cu vecinii legat de un brad care făcea umbră în biroul Fionei. Fleacuri. Copacul a fost tăiat, în treacăt fie spus. Fără ca problema să ajungă în faţa tribunalului.

— E uimitor că... începu Inger Johanne. Şi acum?

Îngrijorarea ei era foarte evidentă când privi spre Yngvar.

— Nu e nimic, repetă el. Calmează-te. Doarme.

Inger Johanne fusese de acord ca Ragnhild să doarmă în dormitor, în orice caz atunci când aveau pe cineva în vizită.

— E uimitor, repetă ea cu ezitare, că nu găsiţi nimic murdar în viaţa Fionei Helle. Foarte, foarte surprinzător. Avea patruzeci şi doi de ani. Probabil că aţi neglijat anumite lucruri.

— Încearcă tu să găseşti, îi replică Sigmund, rănit în amorul-propriu. De mai bine de câteva săptămâni, cincisprezece persoane stau călare pe cazul ăsta şi rezultatul e zero. Femeia asta era poate un model de virtute?

— Nu există aşa ceva, modele de virtute.

— Dar profilul?

— Ce profil?

— Cel pe care trebuia să-l faci.

— Nu pot să fac un profil al celui care a ucis-o pe Fiona Helle, răspunse Inger Johanne, terminându-şi cafeaua dintr-o singură înghiţitură. Nu unul care să ţină, în orice caz. Dar pot să vă dau un pont bun. Căutaţi minciunile din viaţa ei. Găsiţi minciuna. În momentul acela, s-ar putea să nu mai aveţi nevoie de un profil. În momentul acela, o să-l găsiţi pe tipul vostru.

— Sau pe tipă, completă Yngvar cu un mic zâmbet.

Inger Johanne nu catadicsi să răspundă. În loc de asta, se strecură spre dormitor.

— Întotdeauna e aşa de îngrijorată? şuşoti Sigmund.

— Da.

— N-aş suporta.

— Tu abia dacă îţi vezi familia.

— Termină. Sunt mai des acasă decât majoritatea oamenilor pe care îi cunosc.

— Ceea ce nu vrea să zică mare lucru...

— Molâule.

— Cap sec, zâmbi Yngvar. Încă un pic de cafea?

— Nu, mulţumesc. Dar aşa ceva aş bea...

Sigmund întinse un deget spre capătul blatului de lucru unde o sticlă scânteia în galben ocru în lumina sfeşnicului de pe pervazul ferestrei.

— Nu eşti cu maşina?

— Maşina e la nevastă. Şedinţă cu părinţii sau nu ştiu ce.

— Vezi, aveam dreptate...

Yngvar luă două pahare mari de coniac şi le umplu.

— *Skål*[28].

— Nu prea avem pentru ce să ciocnim, răspunse Sigmund înainte de a bea.

Ghearele lui Jack răzuiră parchetul. Ajuns în mijlocul încăperii, animalul se opri şi se întinse, căscând îndelung.

— Ai zice că-şi bate joc de noi! murmură Sigmund.

— Păi, asta face, răspunse Yngvar. Poate că şi de noi, cum zici tu. De preocupările noastre. El nu se gândeşte decât să se umfle-n pene.

---

[28] Noroc!

Câinele scoase un mârâit slab şi intră cu paşi târşâiţi în bucătărie. Se opri în faţa chiuvetei, sub care se afla găleata de gunoi şi scoase un geamăt uşor. Îşi lipi botul de podea şi linse cu aviditate pete de grăsime şi firimituri.

— Ai mâncare în farfuria ta, îl informă Yngvar. Uaf!

Jack scoase un lătrat sonor şi mârâi la uşă.

— Nu-l întărâta! Haide, Jack!

Inger Johanne se întoarse ţinând-o în braţe pe Ragnhild, care se sculase.

— Ştiam eu că am auzit ceva! declară ea fără să încerce să-şi ascundă triumful din voce. E udă. Poţi s-o schimbi. Jack! Culcat!

— Bebiţa vine la tăticul ei, gânguri Yngvar, primindu-şi cu delicateţe progenitura. Puişorul tatii, domnişorica este udă?

— Te-ai ramolit complet... oftă Sigmund.

— Un tată bun, aşa se cheamă asta.

Inger Johanne zâmbi şi îl urmări pe Yngvar din priviri până dispăru în baie. Jack îi urmă, cu urechile pleoştite. La peretele despărţitor al salonului, el se opri şi se mai uită o dată cu o privire rugătoare spre Inger Johanne.

— Culcat! ordonă ea şi câinele dispăru.

De la parter se auzea muzică în surdină. Jumătatea spectrului sonor dispărea în izolaţia podelei. Loviturile başilor erau tot ce mai rămânea şi Inger Johanne strâmbă din nas înainte de a pune vesela în maşină.

— E mult zgomot aici, constată Sigmund, fără să pară că ar vrea să plece. Altfel, e bine?

Arătă cu degetul sticla de coniac.

— Da, da. Evident. Serveşte-te.

Muzica se auzea tot mai tare.

— Trebuie să fie Selma, bombăni Inger Johanne. Adolescentă. Singură acasă, presupun.

Sigmund zâmbi şi îşi coborî nasul în paharul lui. Se relaxa, îşi zise el mirat. Ambianţa acestui cămin, culorile, lumina, mobilele aveau un efect liniştitor. Inger Johanne, de asemenea. La serviciu, oamenii şuşoteau că e severă. Se înşelau, gândi Sigmund înmuindu-şi buza vătămată în alcool. Arsura îl înţepă plăcut şi bău.

Inger Johanne nu era severă. Era puternică, îşi zise Sigmund, totul mergea strună chiar dacă ea era hipernervoasă în privinţa bebeluşului. Poate nu era atât de surprinzător, având în vedere bizareria celei mari, o fetiţă ciudată, plăpândă, care arăta cu trei ani mai mică decât vârsta ei. Yngvar o adusese de două–trei ori la slujbă şi putea să terorizeze pe oricine. La un moment dat, se comporta ca un copil de trei ani, pentru a scoate două secunde mai târziu chestii pe care ar fi putut să le spună un student. Probabil că avea ceva la creier. Ceva ce nu reuşeau să rezolve.

Sigmund îl apreciase mereu pe Yngvar. Se simţea bine în compania acestui coleg mai în vârstă. Totuşi, se vedeau rar în timpul liber. Asta până după accident, bineînţeles, când fata lui Yngvar căzuse peste mama ei în timpul unei tentative de a curăţa streşinile şi muriseră amândouă; atunci, Sigmund răspunsese prezent. Îşi amintea lumina soarelui la apus peste vârfurile copacilor, cele două cadavre din grădină, Yngvar care nu zicea nimic, care nu plângea, nu vorbea. Stătea nemişcat, cu nepoţelul lui care-i plângea în braţe, ca şi cum strângea la piept însăşi viaţa şi era cât pe ce s-o strivească.

— Îl mai luaţi pe Amund aici, în weekend? întrebă el pe neaşteptate.

— În principiu, îl luăm o dată la două weekenduri, răspunse Inger Johanne, surprinsă de întrebare. Dar acum, cu bebeluşul şi toate astea... La început, a fost mai mult o înţelegere pentru a-l mai ajuta pe ginerele lui Yngvar.

— Nu.

— Ce?

Inger Johanne se întoarse spre el.

— Nu era din cauza asta, răspunse el calm. Pe vremea aia, am vorbit mult despre acest lucru cu Bjarne. Ginerele.

— Ştiu cum îl cheamă pe ginerele lui Yngvar.

— Fără îndoială că ştii. În fine... Această înţelegere era pentru a-l ajuta pe Yngvar. Ca să-i dăm un motiv pentru care să trăiască. Ne făceam griji, înţelegi? Peste măsură, Bjarne şi cu mine. E plăcut să vezi...

El îşi termină băutura dintr-o înghiţitură şi aruncă o privire veselă în jurul lui.

— E un cămin bun, declară cu o solemnitate neaşteptată în voce; ochii îi erau umezi.

Inger Johanne clătină din cap, cu un râset înăbuşit. Îşi lăsă braţele lungi de-a lungul corpului, îşi înclină capul într-o parte şi urmări din ochi mâinile lui Sigmund. Acesta se servi cu o a treia porţie de băutură, după care înşurubă dopul la loc, făcându-l să trosnească într-un mod teatral.

— Gata! Ajunge pentru astăzi. *Skål*, Inger Johanne. Eşti o fată a-ntâia, trebuie s-o recunosc. Mi-ar plăcea să mă întorc la nevestica mea în fiecare zi, ştiind că vrea să afle ce fac la slujbă. Cunoscând câte ceva despre asta. Ca tine. Tu eşti o nevastă agreabilă. Înc-o dată, *Skål*!

— Şi tu eşti o figură, Sigmund.

— Oh, nu! Doar niţel cherchelit. Hopa!

Ridică paharul în cinstea lui Yngvar, care îşi înălţă braţele într-un gest de triumf şi bătu din palme.

— Un bebeluş, o fetiţă de nouă ani şi o potaie îngrozitoare dorm de rup. Frânţi de oboseală şi frumoşi, şi unii, şi alţii.

Se lăsă să cadă pe unul din taburetele de bar.

— Faci chef, Sigmund? Lunea?

— Da, n-o să mai am prea multe ocazii, altfel, răspunse Sigmund care începuse să sughită. Dar, ia zi-mi, Inger Johanne...

— Da?

— Dacă ar trebui să te gândeşti la ce-i mai rău... ucigaşul în serie care să fie cel mai greu de... prins, adică. Dacă ar trebui să realizezi un profil al ucigaşului în serie perfect, cum ar arăta el?

— N-aveţi destule probleme şi aşa, voi doi, cu criminalii care există de-adevăratelea? întrebă ea, aplecându-se asupra blatului de lucru.

— Haide, zâmbi Yngvar. Povesteşte. Spune cum ar fi.

Lumânarea de pe pervazul ferestrei era pe cale să se consume de tot. Pâlpâia în agonie. Particule de funingine zburătăceau, reflectându-se în geamul întunecat. Inger Johanne scoase o altă lumânare, o fixă în sfeşnic şi aprinse fitilul. Rămase nemişcată apoi câteva secunde pentru a studia flacăra.

— Ar fi o femeie, articulă ea rar. Pur şi simplu fiindcă noi ne imaginăm întotdeauna un bărbat. Ne e greu să ne imaginăm răul incarnat în trăsăturile unei femei. În realitate, e ciudat. Istoria ne-a arătat într-un mod categoric că femeile pot fi rele.

— O femeie, încuviinţă Yngvar. Altceva?

Inger Johanne se uită țintă la ei și enumără în mare viteză pe degete:

— Cultivată, bineînțeles, și competentă, inteligentă, calculată și fără scrupule. Așa sunt, de obicei. Dar cel mai rău lucru, cel mai rău dintre toate, ar fi...

Dintr-odată, păru că se gândește la cu totul altceva, ca și cum căuta o idee care îi scăpa. Cei doi bărbați își sorbeau coniacul, în timp ce un grup de tineri țipau în stradă. Se stinse o lumină la vecini; tenebrele de dincolo de fereastra bucătăriei se adânciră, iar imaginea reflectată a lumânării deveni mai clară.

— Este exact ca și cum... începu ea, potrivindu-și ochelarii cu un deget țeapăn. E ca și cum... Cazul ăsta îmi dă o impresie de... *déjà-vu*. Pur și simplu nu reușesc să...

Studie din nou flacăra lumânării. Aceasta dansa în curentul de aer care intra printre ferestrele pe care nu avuseseră încă bani să le înlocuiască. Un zâmbet rapid trecu peste trăsăturile lui Inger Johanne.

— Uitați ce-am spus. Sunt niște prostii, cu siguranță.

— Continuă, o încurajă Sigmund. Deocamdată, te-ai mulțumit să faci o listă de evidențe. Ce mai trebuie pentru ca femeia ta să fie imposibil de prins? Ucigașii nu sunt întotdeauna mai mult sau mai puțin nebuni?

— Nebuni, nu, zise Inger Johanne și scutură din cap cu hotărâre. Dereglați, fără nicio îndoială. Insensibili. Pariez că ea suferă de o anumită tulburare a personalității. Dar nu e deloc nebună. În sensul juridic al termenului, asasinii sunt foarte rar iresponsabili, de fapt. Dar ceea ce ar complica într-adevăr lucrurile... Ceea ce ar face aproape imposibilă capturarea ei, dacă nu e prinsă în flagrant delict...

— Ceea ce această *wonder woman* n-ar permite să i se întâmple, bineînțeles, o întrerupse Yngvar, frecându-și ceafa.

— Exact, aprobă Inger Johanne.

Grupul de băieţi trecuse mai departe. Luminile continuau să se stingă pe Hauges vei. Dedesubt, liniştea domnea în sfârşit. Doar una din veşnicele mâţe mieuna în grădină, dar dispăru curând. Inger Johanne se trezi ascultând liniştea, siguranţa acestei case; pentru prima oară de când se mutaseră, se simţea cu adevărat acasă. Surprinsă, îşi trecu mâna peste blatul de lucru. O crestătură îi agăţă un deget. Kristiane se jucase cu cuţitul într-un moment de neatenţie al părinţilor. Inger Johanne îşi lăsă privirea să alunece pe peretele salonului către vest. Plintele aveau zgârieturi lăsate de ghearele lui Jack, parchetul, mici urme făcute de şinele leagănului lui Ragnhild. Desenul în cariocă al unui zgârie-nori roşu-deschis se ridica oblic între podea şi partea de jos a ferestrei.

Aspiră pe nas cu zgomot. Camera mirosea a mâncare şi a aer uşor închis, a bebeluş curat şi a câine murdar. Un iz de coniac pluti în faţa ei în momentul în care Yngvar îşi goli paharul. Ea se aplecă înainte pentru a strânge o jucărie colorată dintr-un colţ de lângă maşina de spălat vase şi observă că, pe jos, Kristiane îşi scrisese numele cu litere caraghioase, aplecate.

Se instalaseră în sfârşit, gândi Inger Johanne. Erau la ei acasă acum.

— Cel mai rău, conchise ea, făcându-şi de lucru cu un cap de leu zâmbitor înconjurat cu inele de dentiţie şi panglici multicolore, cel mai rău ar fi un asasin fără mobil.

Oftă greu, lăsă jucăria şi îşi scoase ochelarii. Cu un colţ de cămaşă, încercă să şteargă urmele unsuroase de mâncare şi cele de degete de copii. Îşi întoarse apoi ochii miopi spre Sigmund şi repetă:

— Asasinul cel mai greu de prins este acela care ucide fără mobil. Ucigaşul inteligent, profesionist, fără cea mai mică bănuială a vreunui motiv pentru care ar vrea să-i facă rău victimei lui. Orice anchetă tactică modernă se reduce, în fapt, la găsirea unui mobil al actului criminal. Chiar ucigaşul în serie serios bolnav va fi descoperit, căci până şi o selecţie absurdă şi în aparenţă aleatorie a victimelor va avea un soi de logică ascunsă, o schemă de conexiuni. Când nu există nimic din toate astea, niciun motiv, nicio legătură, nicio logică, oricât de absurdă, eşti păcălit. Un asasin de genul ăsta va putea să ne râdă în nas... pentru totdeauna.

Flacăra din colţul ferestrei tremură mai tare şi se stinse. Inger Johanne îşi puse iar ochelarii, apucă dispozitivul de închidere şi fixă corect fereastra.

— Dar eu n-am auzit niciodată de aşa ceva, adăugă ea pe un ton glumeţ. Trebuie să mă duc să mă culc. Alte întrebări înainte să plec?

Niciuna.

*

Rudolf Fjord făcea curăţenie în baie.

Era ora trei dimineaţa, într-o zi de marţi. Tipul freca în patru labe, deşelat, rosturile pardoselii. Cu o perie de dinţi şi cu sare de amoniac. Mirosul urât îi muta nasul din loc. Tuşea, freca, înjura şi clătea cu apă prea fierbinte pentru mâinile lui goale. Era la jumătate. De la chiuvetă şi până la vasul toaletei, dalele erau încadrate de margini deschise la culoare; rosturi gri-deschis în jurul plăcilor de gresie albastru-metalic. E ciudat cum o baie se poate murdări în halul ăsta în decurs de şase luni. Trebuia

să cureţe şi pereţii, gândi el, ştergându-şi nasul cu o mânecă. Va goli dulapurile, va şterge sertarele. Chiar şi interiorul rezervorului toaletei se va bucura de vizita lui. Mai avea câteva ore bune până când trebuia să meargă la slujbă.

Nu putea să doarmă.

Va goli poate şi etajerele, va curăţa cărţile cu aspiratorul, una câte una. Asta îi va omorî timpul.

Uşurarea pe care o simţise la moartea lui Vibeke, acea uşurare euforică din dimineaţa de sâmbătă, durase douăsprezece minute. Înţelegând că, în mod paradoxal, Vibeke Heinerback era o mai bună asigurare în viaţă decât moartă, se simţise doborât la propriu. Încercase să se ridice de pe canapea, dar picioarele nu-l ascultaseră. Sudoarea curgea pe el, dându-i în acelaşi timp senzaţia că e rece. Ideile i se învârteau în cerc. Se dusese în cele din urmă să facă un duş şi îmbrăcase în grabă o ţinută adecvată pentru reuniunea extraordinară a grupului parlamentar.

Se uitaseră la el.

Pe furiş.

Rudolf Fjord ridică periuţa de dinţi în sus.

Părul era tocit şi murdar. Inutilizabil. Se îndreptă cu mare greutate şi scotoci fără nicio noimă în coşul de gunoi, în căutarea unei alte periuţe. Zadarnic. Nodul pe care îl avea în gât se mărea. Trase un sertar al dulapului din baie şi se tăie urât, încercând să scoată o periuţă nouă de dinţi din ambalajul de plastic rigid. Mirosul de sare de amoniac era de nesuportat. Nu găsea niciun pansament.

Îl priviseră într-adevăr cu discreţie.

— Dragi colegi de partid, declarase Vibeke cu un zâmbet, pe un ton un pic crispat, atunci când jurnaliştii

încercaseră cu o curiozitate excesivă să facă săpături privind relaţia lor. Eu şi Rudolf colaborăm fără nicio problemă.

Încercă să respire mai calm.

Se ridică. Îşi bombă torsul, îşi supse burta, ca la plajă, anul trecut, în acea vară excelentă când vremea era minunată şi nimic nu se hotărâse încă. Era sigur că va deveni şeful partidului din clipa în care bătrânul va decreta în sfârşit că a venit momentul unei schimbări.

Pur şi simplu, nu mai reuşea să respire.

Stele roşii dansau în faţa ochilor săi. Era gata-gata să se prăbuşească. Clătinându-se, cu mâinile pe perete, ieşi din baie. Pe culoar, lucrurile merseră mai bine, simţi greaţă, dar nu vomită. Continuă să meargă împleticindu-se spre salon, spre uşa de la terasă. Era închisă. Încercă să fie calm, ceva nu era în regulă cu balamalele, trebuia ridicată un pic, aşa. Sângele desena figuri ciudate pe cadrul uşii. Aceasta se deschise.

Aerul rece îl asaltă, înviorându-l.

Deschise gura şi respiră.

Îl priviseră atât de ciudat.

E uimitor, gândiseră fără îndoială. E surprinzător ca Rudolf Fjord să fie în mod evident cel mai tulburat de moartea brutală a lui Vibeke Heinerback.

Kari Mundal fusese cea mai rea.

Oamenii nu ştiau cu adevărat cum era ea în realitate. O femeiuşcă de casă îndârjită, energică.

Era energică, da.

În cel mai bun caz, nu se va întâmpla nimic, gândi Rudolf sorbind cu lăcomie aerul proapăt. Era mai calm şi, cu mâinile uşor tremurânde, se încheie la cămaşă. Sângele începuse deja să se coaguleze. Îşi supse prudent degetul.

Probabil că amestecul de sare de amoniac era mai puţin concentrat, îşi zise el.

În cel mai bun caz, nu se va întâmpla absolut nimic.

şase

Casa de la marginea pădurii era tipică pentru epoca ei. Nu foarte impunătoare, aproape cât un salon spaţios. O cutie din lemn datând din anii '50, cu lambriuri verticale şi o singură consolă în mijlocul faţadei simetrice. Tamburul uşii de la intrare era mic, prevăzut cu câte o bancă de o parte şi de alta. Scara era turnată din beton şi trebuia reparată treapta din mijloc. În afară de asta, clădirea era bine întreţinută. Yngvar Stubø era în stradă, chiar lângă portal. Observă că acoperişul fusese refăcut, culoarea roşie a lemnului era atât de intensă, încât lumina lunii se reflecta în vopsea.

Lampa unuia dintre stâlpii portalului era moartă. Fiindcă toate probele fuseseră securizate de mult, se aplecă spre sticla spartă şi ridică un capac de fier forjat pentru a vedea mai bine becul. Şi el era ţăndări. Nu mai rămăsese decât un vârf mic de sticlă dantelată în dulie. Îşi plimbă un deget de-a lungul bazei lămpii. Cioburi minuscule de sticlă fină, mată i se lipiră de piele. Firul era intact, constată el în fasciculul de lumină al unei Maglite[29]. Îşi stinse lanterna, îşi puse o pereche de

[29] Marcă de lanterne.

mănuşi şi stătu nemişcat câteva secunde pentru a-şi lăsa ochii să se obişnuiască cu întunericul.

Sub acoperişul tamburului, chiar deasupra intrării propriu-zise, mai era o lampă. Care nu funcţiona. Seara fusese senină şi rece. Luna plutea deasupra arborilor desfrunziţi din partea de jos a grădinii, un pătrar perfect, ca şi cum cineva o tăiase cu grijă în două. Lumina ei îţi permitea să distingi detaliile casei, aleea cu pietriş şi terenul neamenajat, deşi singura sursă de lumină din apropiere era un felinar situat la cincizeci de metri de acolo, în stradă.

— E destul de întuneric aici, veni remarca inutilă a lui Trond.

— Da. Şi era şi mai întuneric săptămâna trecută. Nu era nici măcar lună.

Trond aspiră pe nas cu zgomot. Yngvar îi puse o mână pe umăr.

— Ascultă, începu el cu voce scăzută; aburul care-i ieşea din gură se ridică în nori albăstrii între ei. Înţeleg că trebuie să-ţi fie foarte, foarte greu. Vreau doar să ştii următorul lucru, Trond... Nu e nicio problemă dacă-ţi spun Trond, nu?

Bărbatul dădu din cap în semn că nu şi îşi trecu limba peste buze.

— Nu eşti suspect în acest caz, OK?

Bărbatul înălţă capul şi îşi muşcă buza.

— Ştim că ai fost la o petrecere a burlacilor care a durat toată seara crimei. Ştim că tu şi Vibeke vă înţelegeaţi bine. Trebuia să vă căsătoriţi la vară, din câte am înţeles. De fapt, aş putea spune atâtea lucruri care...

Privi în jur, făcând-o pe conspiratorul.

— Nu dezvăluim niciodată acest gen de informaţii, şopti fără a-i da drumul la umăr, dar toată familia lui Vibeke

este în afara oricărei bănuieli. Părinţii, fratele ei. Tu. În realitate, tu ai fost primul tăiat de pe lista noastră. Chiar primul. Înţelegi?

— Da, murmură Trond Arnesen, trecându-şi mâna înmănuşată peste ochi. Dar eu moştenesc... Rămân cu această casă şi cu tot... Noi aveam...

Hohotele de plâns îi înăbuşiră cuvintele, un plâns ciudat, liniştit. Yngvar îşi lăsă mâna să coboare pe spatele lui. Fără a-i da drumul. Puştiul era cu un cap mai mic decât Yngvar şi se aplecă încet spre el când îşi acoperi faţa cu mâinile.

— Faptul că aveaţi un contract de concubinaj nu înseamnă decât că eraţi nişte tineri plini de bun-simţ, îl consolă Yngvar cu voce scăzută. N-ai niciun motiv să te temi de poliţie. Niciunul. Înţelegi ce spun?

Logodnicul lui Vibeke Heinerback fusese atât de terorizat în timpul audierilor, încât poliţistul nu s-a putut stăpâni să nu râdă, în ciuda circumstanţelor tragice. Acest bărbat cu părul blond tăiat scurt, şic în tricoul său polo Lacoste, băuse atâta apă, de parcă mai suferea încă de mahmureală, înţepenit la masă, la trei zile după petrecerea burlacilor dată de fratele său. Abia dacă reuşise să răspundă la întrebările privind data lui de naştere şi adresa.

— Relaxează-te, repetă Yngvar. O să mergem cu calm în cameră. Este curată şi aranjată acum. Nu mai este sânge, OK? Totul este aproape la fel ca înainte... Înţelegi ce spun?

Trond Arnesen îşi veni în fire. Tuşi în pumnul strâns şi îşi trecu o mână prin păr. După ce respiră adânc de două–trei ori, afişă un zâmbet palid:

— Sunt gata.

Pietrişul, amestecat cu zăpadă şi gheaţă, trosnea sub picioarele lor. În josul scărilor, Trond se mai opri o dată, ca şi cum avea nevoie să-şi ia avânt. Şovăi câteva secunde. Apoi îşi trecu iarăşi mâna prin păr, într-un gest involuntar, lipsit de orice semnificaţie; îşi aranjă fularul şi haina înainte de a urca scările dintr-un salt. Un poliţist în uniformă îl conduse până în cameră. Yngvar îl urmă. Nu schimbară niciun cuvânt.

Patul era gol, cu excepţia a două perne. Camera era aranjată. O enormă reproducere după *Istoria* de Munch era agăţată deasupra capului patului. Trei huse de plapumă pliate meticulos, câteva prosoape de baie şi o pernă pestriţă fuseseră depozitate pe o etajeră, lângă un perete.

Salteaua era curată, fără urme de sânge. Podeaua fusese spălată şi în încăpere mai plutea încă un uşor miros de săpun negru. Yngvar scoase fotografiile aranjate într-un plic din hârtie groasă de ambalaj. Îşi frecă gânditor o nară timp de câteva minute, studiind clişeele. Apoi se întoarse spre Trond Arnesen, livid în lumina crudă a plafonierei.

— Gata, Trond? întrebă el amabil.

Acesta înghiţi în sec, înălţă capul şi înaintă cu un pas.

— Ce vreţi să fac?

*

Bernt Helle era văduv de douăzeci şi patru de zile. Ţinea o socoteală precisă a timpului. În fiecare dimineaţă, tăia cu o cruce roşie ziua precedentă, pe un calendar pe care Fiona îl agăţase în bucătărie pentru ca Fiorella să poată înţelege mai bine conceptele de zile, săptămâni şi

luni. O creatură Mumini[30] era desenată deasupra fiecărei date. În dimineaţa aceasta, îl bifase pe Sniff, care purta numărul 12 atârnat la un lanţ de argint din jurul gâtului. Bernt Helle nu ştia exact de ce continua să facă genul ăsta de lucruri. În fiecare dimineaţă, o nouă cruce. Fiecare oră era un alt pas mic care îl îndepărta de rana despre care îi spuneau că se va vindeca în timp.

În fiecare seară, un pat dublu gol.

Astăzi este vineri, 13, gândi el mângâind-o cu o mână pe cap pe soacra lui.

Fiona era extrem de superstiţioasă. Se temea de pisicile negre. Evita scările. Avea numeroase talismane şi credea că roşul e o culoare care te făcea nervos.

— Eşti tot aici..., constată Yvonne Knutsen clipind. Trebuie să pleci acum, înţelege.

— Oh, nu! Fiorella este la mama în seara asta. E vineri, ştii?

— Nu, răspunse ea dezorientată.

— Da, e vi...

— Nu ştiam. Pentru mine, toate zilele seamănă între ele. Îmi mai dai un pic de apă?

Bău lacom cu paiul.

— Oare ţi-ai zis deja, întrebă Bernt deodată, fără a se gândi, că Fiorella avea ceva... că era ca şi cum ea...

Yvonne dormea. În orice caz, ochii i se închiseseră şi respiraţia îi era regulată pe buzele uscate.

Bernt nu înţelesese niciodată ataşamentul Fionei pentru spiritualitate. Dacă ar fi fost măcar vorba de biserică, de biserica clasică de stat în credinţa căreia fusese crescută,

30 Personaje create de scriitoarea şi ilustratoarea finlandeză Tove Jansson. Muminii sunt o familie de troli (giganţi din mitologia nordică) care seamănă cu nişte hipopotami.

ceea ce o făcea să aibă mereu impresia că putea participa cu o emoţie autentică la căsătorii, înmormântări şi alte slujbe de la miezul nopţii. Dar Fiona nu ţinea de nicio biserică. Şi de nicio sectă, din fericire. Nicio parohie, nicio altă apartenenţă decât la ea însăşi, cu tendinţa de a cădea în ceva interior pe care nu-l împărtăşea niciodată cu el. Când era foarte tânăr, i se părea fascinant ca ea să citească atât de mult. Despre religie, filosofie orientală, gânditori şi importante curente de gândire. La un moment dat, trebuie să fi fost la începutul anilor '80, poate şi mai devreme, cochetase cu *New Age*. Slavă Domnului, chestia asta nu durase mult. Dar, de atunci, după mai bine de zece ani de căutare a unui punct de ancorare, se îndepărtase şi mai mult. Nu tot timpul şi, cu siguranţă, nu în toate domeniile. Când Fiorella venise în sfârşit pe lume, sentimentul comunităţii era atât de puternic, încât organizaseră o altă căsătorie, la cincisprezece ani de la prima.

Ireparabila singurătate a sufletului, aşa numise cu ironie chestia asta în rarele dăţi când el o întrebase. Atunci se închidea în ea, zâmbea fără ca ochii să-i fie atinşi vreodată de căldură, iar faţa i se crispa.

I se întâmplase să se întrebe dacă nu cumva avea un secret. Era greu să-ţi imaginezi aşa ceva. Se ştiau de o viaţă, casele în care crescuseră nu erau separate decât de două sute de paşi, care însă erau bine delimitaţi. În timpul adolescenţei, abia dacă se văzuseră, erau prea diferiţi. Când împliniseră amândoi douăzeci de ani, se întâlniseră întâmplător într-un bar din Oslo şi lui nu-i venise să creadă că are un asemenea noroc. Tocmai îşi dăduse masteratul şi intrase în firma de instalaţii a tatălui său. La bar, îşi ridicase pantalonii; nici vorbă ca ea să descopere că începuse să facă burtă. Fiona avea părul lung,

blond şi studia la Blindern. S-au cuplat chiar din seara aia şi, de atunci, Bernt Helle nu mai cunoscuse vreodată nici-o altă femeie.

Ea era oarecum neliniştită, dar, în acelaşi timp, se agăţa de tot ceea ce era durabil şi bine ancorat.

— N-ar fi trebuit s-o fac, declară subit Yvonne deschizând iar ochii. N-ar fi trebuit s-o facem.

— Yvonne, zise Bernt, aplecându-se deasupra ei.

— Oh! suspină ea cu voce stinsă. Visam. Apă, te rog.

Începe să delireze, gândi el cu descurajare.

Ea adormi la loc.

Nu mai era posibil să ai o conversaţie normală cu Yvonne, îşi zise. Nu era nimic. Împărtăşeau o mare durere. Era suficient.

Se ridică şi se uită la ceas. În curând, avea să fie miezul nopţii. Îşi îmbrăcă în tăcere paltonul şi aranjă plapuma peste Yvonne. În mod evident, ea se săturase de tot. Fiecare suporta pierderea în felul său; ea luptându-se să părăsească această viaţă cu puţinul de forţe pe care îl mai avea.

Bernt, în schimb, spera să-şi poată găsi din nou un loc în ea.

*

Reconstituirea se terminase. Aproape toată lumea plecase. În cameră nu mai erau decât Yngvar Stubø şi Trond Arnesen. Tânărul nu reuşea să se smulgă de acolo. Privirea îi rătăcea fără încetare prin încăpere şi îşi trecea mâinile peste obiecte, ca pentru a se asigura că erau încă acolo.

— Vi se pare ciudat că vreau să mă mut iar aici? îl întrebă pe Stubø fără să-l privească.

— Deloc. E cât se poate de normal, dacă vrei să ştii părerea mea. E casa ta. E în continuare casa ta, chiar dacă Vibeke a murit. Din câte am înţeles, ai ajutat-o să o renoveze?

— Da. Inclusiv camera asta.

— Ţi se pare la fel ca în amintirea ta?

— Nu.

— Trebuie să încerci. Camera aceea seamănă cu asta.

Yngvar făcu un gest amplu cu braţele şi ezită înainte de a continua.

— Oamenii noştri n-au făcut nimic altceva decât să... cureţe. Din nefericire, lenjeria de pat şi pledurile nu erau recuperabile. În afară de asta, totul e ca înainte, din câte am înţeles. Şi aşa trebuie să-ţi aminteşti de ea. O să locuieşti aici, Trond. O să trăieşti aici mulţi ani, e foarte posibil. Seara aceea, de săptămâna trecută, o s-o stochezi altundeva în memorie, într-un fel sau în altul. De fapt, înţeleg ce simţi. Şi pot să te asigur: o să treacă. Şi eu am trăit acelaşi lucru, Trond. O să treacă.

Tânărul îl privi drept în faţă. Ochii îi erau albaştri, cu reflexe verzi. Abia atunci remarcă Yngvar că Trond avea o nuanţă de roşcat în părul blond stufos şi că nişte pete de roşeaţă se desenau la baza nasului, în ciuda palorii ca de ceară a feţei.

— Ce vreţi să spuneţi? murmură el.

— Mi-am găsit familia moartă în grădină, răspunse rar Yngvar fără să-şi mute privirea. Un accident. Eram convins că nu voi mai fi niciodată în stare să mă întorc în locul acela. Voiam să mă mut, dar fără să am forţa s-o fac. Într-o zi, câteva luni mai târziu, poate, am deschis uşa terasei şi am ieşit afară. Nu îndrăzneam să deschid ochii. Dar am început să ascult.

Trond se aşeză pe pat. Corpul îi era încordat, la pândă, ca şi cum se îndoia că mobila îl ţine. Se prinse cu amândouă mâinile de plapumă.

— Şi ce-aţi auzit? vru el să ştie.

Yngvar îşi băgă mâna în buzunarul de la piept şi scoase o tabacheră cu trabucuri. O lăsă să alunece între degetul mare şi arătător, înainte şi-napoi, de mai multe ori.

— O grămadă de lucruri, răspunse el cu o voce înăbuşită. Auzeam o grămadă de lucruri. Păsările erau tot acolo. Aşa cum fuseseră de când ne mutaserăm ca tineri căsătoriţi, cu mult timp înainte. Ştii, n-aveam decât douăzeci de ani. Mai întâi închiriaserăm, apoi cumpăraserăm. Cântau.

Simţi subit că-şi pierde suflul.

— Cântau, repetă el mai tare. Păsările cântau ca întotdeauna. Şi, dincolo de cântece, dincolo de toate piiuturile alea afurisite, o auzeam... o auzeam pe Trine. Fata mea. O auzeam strigându-mi numele când n-avea decât trei ani şi plângea de mama focului fiindcă se rostogolise din balansoar. Auzeam clinchetul cuburilor de gheaţă într-un pahar când soţia mea venea cu siropul de fructe. Râsetul lui Trine jucându-se cu câinele vecinilor devenise atât de distinct, mi se părea că aud trosnind lemnele pentru grătarul pe care-l făceam seara târziu şi... dintr-odată, am putut să le simt pe amândouă. Pe soţia mea. Şi pe fata mea. Am deschis ochii. Era grădina noastră. Era o grădină plină cu cele mai frumoase amintiri pe care le am. Nu puteam să mă mut, evident că nu.

— Staţi şi azi tot acolo?

Trond se relaxă. Spatele i se rotunji şi îşi puse coatele pe genunchi.

— Nu. Dar asta este o altă poveste.

Yngvar râse scurt şi puse tabachera cu trabucuri la locul ei.

— Vor veni şi alte poveşti. Întotdeauna vin, Trond. Asta-i viaţa. Dar, până atunci, va trebui să recucereşti această cameră. Această casă. Acest loc. E al tău. Şi e plin de amintiri frumoase. Aminteşte-ţi-le. Uită seara aceea îngrozitoare.

Trond se ridică, se întinse, îşi lăsă capul într-o parte, apoi în alta, trăgând de cracii pantalonilor.

— Sunteţi un poliţist simpatic, declară el cu un mic surâs.

— Majoritatea poliţiştilor sunt de treabă.

Tânărul continua să zâmbească. Privi pentru ultima oară în jurul lui şi se îndreptă spre uşă.

Trond Arnesen era, în sfârşit, gata de plecare.

Ajuns în mijlocul încăperii, şovăi, se opri, mai făcu un pas, înainte să schimbe direcţia şi să se întoarcă la noptiera situată în stânga patului. Trase un mic sertar, încet, cu un gest ezitant, ca şi cum se aştepta la o descoperire înspăimântătoare.

— Aţi spus că nimic altceva n-a fost mişcat de aici? întrebă el. Că doar s-a făcut curat? Nimic n-a fost luat?

— Nu. Nu de aici. Am luat câteva hârtii şi PC-ul bineînţeles, aşa cum ţi-am spus, şi...

— Dar nimic din această cameră?

— Nu.

— Ceasul meu. Era pe noptieră. Şi cartea.

— Da?

— Am un ceas subacvatic. O chestie mare. Nu pot să dorm cu el, aşa că îl scot seara.

Degetele lui băteau darabana pe noptieră. Îşi puse un deget pe nas, într-un gest ce exprima concentrarea.

— Dar nu te-ai culcat! Erai la fratele tău...

— Exact, îl întrerupse Trond. Mă îmbrăcasem elegant. Conveniserăm să purtăm un soi de smoching caraghios şi un ditamai ceasul subacvatic din plastic negru nu se potrivea cu restul. Aşa că îl lăsasem aici...

— Eşti sigur? întrebă Yngvar aproape cu duritate.

Trond Arnesen se întoarse spre el şi Yngvar simţi un pic de iritare în răspuns:

— Cartea şi ceasul meu erau aici. Pe noptieră. Vibeke era...

Pronunţându-i numele, tonul tranşant din voce îi dispăru.

— Vibeke era un pic alergică, murmură el. Nu voia cărţi în cameră. Nu aveam dreptul s-o aduc decât pe cea pe care o citeam. Ultima carte a lui Bencke. Ajunsesem la jumătate. Era aici.

— Bine... Dar trebuie să te întreb încă o dată: eşti sigur?

— Da! Ceasul meu... Vreau să spun că îmi plăcea ceasul ăsta. Mi-l făcuse cadou Vibeke. Avea o grămadă de funcţionalităţi. Niciodată nu l-aş fi...

Şovăi. O roşeaţă aproape imperceptibilă îi apăru pe frunte şi Trond îşi ciupi distrat lobul urechii.

— Bineînţeles, pot să mă înşel, continuă el cu o voce neutră. Nu prea ştiu, eu...

— Dar crezi că-ţi aminteşti...

— Cred că-mi amintesc... Totuşi, nu puteam să fi pus cartea în altă parte, nu? Nu citesc decât în pat, eu...

Se uită la Yngvar, evident dezorientat. Cartea nu era mare lucru, gândi poliţistul.

Pentru o clipă, Trond Arnesen se lăsase convins că totul ar putea continua să fie ca înainte. Timp de câteva minute, Yngvar îl făcuse să creadă că imaginea lui Vibeke

crucificată în patul ei ar putea să fie ştearsă, să dispară într-o bună zi.

— Totuşi, nu puteam, nu? Nu cartea. Ceasul, poate, l-am pus în altă parte, dar...

— Vino. Voi afla ce s-a întâmplat. Sunt sigur că doar s-au rătăcit pe undeva. Haide, plecăm.

Trond Arnesen mai trase încă o dată sertarul. Era gol. Trecu atunci în cealaltă parte a patului. Nu găsi ce căuta nici acolo. Cu o privire de nebun, fugi în baie. Yngvar nu se mişcă. Auzi zgomote de sertare, de dulapuri care se deschideau şi se închideau, pocnetul a ceea ce putea fi capacul unui coş de gunoi, uşi închise brusc, obiecte scuturate, clinchete.

Tânărul apăru deodată în uşă, cu palmele goale întoarse spre cer.

— Poate doar eu sunt de vină că nu mai ştiu unde pun lucrurile, oftă el cu o voce groasă.

Cu ochii plecaţi, ieşi din cameră în urma lui Yngvar.

— Vibeke zicea mereu că sunt geniul dezordinii.

*

Răutatea este o iluzie, îşi spuse ea.

Se afla lângă bustul lui Jean Cocteau. O lucrare de mântuială, cu trăsături prelinse, considera ea, ca şi cum un copil se jucase cu ceară topită, iar cineva avusese brusc ideea să împietrească această prestaţie lipsită de talent. Sculptura era plasată pe ţărmul cheiului, la câţiva paşi de micuţa capelă pe care însuşi Cocteau o decorase. Trebuia să plăteşti ca să intri. În consecinţă, nu aruncase decât o privire rapidă asupra frescelor. Era de Crăciun când voise să intre în casa Domnului, într-un acces de nostalgie

a sărbătorilor religioase. Biserica Saint-Michel, situată foarte aproape de colină, era insuportabilă cu kitsch-ul ei catolic şi litania bolborosită a preotului. Se răzgândise.

Să plătească pentru a da ochii cu un Dumnezeu în care nu crezuse totuşi niciodată era mai rău. Avusese chef să-i reamintească femeii durdulii, din spatele uşii capelei lui Cocteau, de lupta lui Isus împotriva negustorilor de la Templu. Această femeie cu figură înăcrită stătea pe un scaun îndărătul unei mese pline cu suvenire meschine, vândute la preţuri care făceau să ţi se zburlească părul din cap, şi cerea doi euro pe biletul de intrare. Era destul de frustrant ca vocabularul ei franţuzesc să fie limitat la câteva înjurături bombănite.

Ziua de vineri, 13, era acum pe sfârşite. Pagubele provocate de furtuna puternică de după-amiază erau importante. Restaurantele de pe plajă îşi văzuseră vitrinele panoramice distruse de mare. Nişte tineri în cămăşi albe alergau în toate părţile, cu răsuflarea tăiată, ducând panouri de placaj pe care le băteau în cuie fără prea mare grijă, drept protecţie temporară împotriva intemperiilor şi a vântului. Nişte scaune fuseseră transformate în surcele. O masă plutea la câţiva metri de chei. Majoritatea vapoarelor din golfuleţ erau încă ancorate acolo şi suportaseră bine vremea urâtă. Nu se putea spune la fel despre patru sau cinci bărci legate în apropierea cheiului. Nu mai distingeai decât resturi de lemn şi parâme plutind în apa negricioasă, învolburată.

Se sprijini de Jean Cocteau.

Răutatea este o iluzie, gândi ea din nou.

Meseria ei era să afle ce se ascundea în spatele oamenilor. Nu dădea greş niciodată. Ştia mai multe despre trădare, înşelătorie şi ticăloşie decât mulţi, mulţi oameni.

Altădată, simţise un fel de mândrie la gândul ăsta.

La început, în urmă cu nouăsprezece ani, când încă avea douăzeci de ani şi descoperise cât de uşor îi era, ce talent ascuns suprinzător avea de a manipula, simţise uneori entuziasm. Chiar bucurie. În orice caz, asta părea să-şi amintească. Nici măcar nu era supărată pe anii de studiu din care nu va trage niciodată vreun profit; acea înverşunare cronofagă, la universitate, al cărei singur scop veritabil era acela de a ucide timpul. Totul nu era decât muncă în zadar, o ştia, dar nimic nu mai avusese importanţă atunci când decisese care avea să fie etajera ei de sprijin în viaţă, la douăzeci şi şase de ani.

Expresia o făcuse să zâmbească.

Într-o seară din martie 1985, se trezise cu un extras de cont într-o mână şi o halbă de bere în cealaltă. Încerca să-şi imagineze etajera ei, acel loc unic într-o bibliotecă imaginară pe peretele vieţii. Cu siguranţă, această etajeră avea să facă din ea o persoană deosebită şi importantă, specială. Râsese în hohote de metafora arhicunoscută, imaginându-şi mulţimea în căutarea unui loc, forfotind în jur ca să dibuiască un raft liber.

Marea era mai calmă acum. Nu erau decât câteva grade. Care dispăreau şi alea înghiţite de vântul din sud. Băieţii în cămaşă astupaseră găurile cele mai mari şi, după cum se vedea, nu puteau face mai mult. Un cuplu tânăr în haine închise la culoare se îndrepta spre ea. Pufniră în râs şi şuşotiră câteva fraze ininteligibile trecând prin dreptul ei. Se întoarse şi îi privi cum îşi continuau drumul cu paşi şovăielnici pe pavaj şi cum dispăreau în întuneric.

Păreau norvegieni. Aveau rucsacuri în spate.

Din fericire, era ultima fotografie cu ea, făcută în urmă cu doisprezece ani. Aproape bătuţi pe muchie. Era

mai slabă pe vremea aia. Mult mai slabă şi avea părul lung. Fotografia, la care mai arunca din când în când câte-o privire, din pură întâmplare, reprezenta pe altcineva. Aşa trebuia să gândească. Acum, purta ochelari. Părul lung nu i se mai potrivea. Uitându-se în oglindă, constata cum viaţa se încrustase fără milă în ceea ce fusese cândva o faţă banală. Nasul ei, care era pe atunci atât de mic, semăna în prezent cu un boboc de floare. Ochii, care nu fuseseră niciodată mari, dar, în orice caz, erau căprui şi, aşadar, altfel decât ai tuturor celorlalţi, dispăreau acum aproape complet în spatele ochelarilor şi al unui breton mult prea lung.

Reprezentarea unicităţii era o păcăleală.

Oamenii se asemănau unii cu alţii în mod jalnic.

Nu ştia în ce moment avusese revelaţia acestui adevăr. Experienţa venise probabil încet-încet, gândea ea. Ceea ce munca ei avea repetitiv sfârşise prin a o face nerăbdătoare, fără ca ea să poată să pună degetul pe ceea ce dorea să schimbe. Bineînţeles, fiecare plan era special, fiecare crimă o entitate particulară. Circumstanţele se schimbau, victimele nu erau niciodată asemănătoare. Ea făcea eforturi; nu dădea chix niciodată. Totuşi, nu reuşea s-o vadă altfel decât ca o agasantă succesiune de repetiţii.

Nu mai ucidea timpul.

El trecea, singur.

Până acum, îşi zise, oftând din greu.

Oamenii semănau atât de mult între ei...

Timpul, pe care oamenii se înverşunau atâta să-l „umple", era un concept gol, creat să dea o lipsă de sens unei semnificaţii false; să-şi capete un loc în viaţă.

Femeia îşi puse o căciulă şi începu să urce încet scările înţepenite dintre vechile case de piatră. Străduţele

înguste erau cufundate în întuneric. Furtuna afectase probabil instalaţiile electrice.

Studiind comportamentul uman, ea înţelesese la un moment dat că solicitudinea, solidaritatea şi bunătatea nu erau decât expresii goale pentru a desemna comportamentul dorit, care-şi găsea forme ale legitimităţii lui, rând pe rând, în Cele Zece Porunci, în perspectivele călugărilor eterni, în profeţiile belicoase ale vreunui arab, în himerele filosofilor sau în poveştile unui evreu persecutat.

Răutatea e esenţa omului, gândi ea.

Răutatea nu e nici opera Satanei, nici victoria păcatului, nici rezultatul dialectic al sărăciei materiale şi al nedreptăţii. Nimănui nu-i va da prin cap să judece răutatea leoaicei care-şi abandonează puiul bolnav fără a se gândi că, lipsită de îngrijire, progenitura ei e sortită unei morţi atroce. Nu găseşti niciun reproş în descrierea pe care zoologia o face crocodilului mascul care-şi elimină propriii pui cu certitudinea instinctivă că habitatul lui nu va suporta o încărcătură suplimentară.

Se opri pe străduţă lângă uşa modestă a bisericii Saint-Michel. Ezită o clipă. Gâfâia după ce urcase toate acele trepte. Puse încet mâna pe clanţă, apoi ridică din umeri şi îşi continuă drumul. Era timpul să se întoarcă. Ploaia reîncepuse; stropi fini, uşori, care se depuneau ca aburul pe piele.

N-avea niciun rost să stigmatizezi un comportament natural, gândi ea. Era raţiunea pentru care animalele erau libere. Fiindcă oamenii voiau să se distrugă, fără cultură, fără reguli, interdicţii ori ameninţarea cu sancţiunea menită să îndrepte, era poate totuşi adecvat să pună semnul lui Cain pe fruntea celor care ieşeau din norme şi îşi urmau natura.

— Totuşi, asta nu e răutate, murmură ea, încercând să-şi recapete suflul în Piaţa Păcii.

Panoul cu semnul crucii din dreptul farmaciei îşi trimitea la intervale regulate lumina lui verde şi agresivă spre cafeneaua închisă şi goală de pe cealaltă parte a străzii. Ea se opri în faţa vitrinei agenţiei imobiliare.

Coapsele o dureau, o durere difuză, deşi nu urcase decât vreo sută de trepte. Îşi gustă sudoarea de pe buza superioară. O bătătură îi ardea călcâiul stâng. Trecuse o eternitate de când nu mai simţise plăcere după un efort fizic. Durerile uşoare îi dădeau senzaţia că există. Înălţă capul spre cer şi simţi apa de ploaie curgându-i pe gât, pe decolteu, pe piele; simţi cum i se întăresc sfârcurile.

Totul se schimbase. Până şi viaţa ajunsese să fie tangibilă, să aibă o intensitate tactilă niciodată resimţită mai înainte.

În sfârşit, era unică.

şapte

Sarcina era prea grea. Inger Johanne Vik strâmbă din nas aplecată asupra ceaiului ei. Prea concentrat, era nepermis de acru. Scuipă lichidul galben-brun înapoi în ceaşcă.

— Câh! murmură ea, fericită că era singură în momentul în care îşi lăsă ceaşca şi deschise frigiderul.

Ar fi trebuit să refuze. Cele două crime erau destul de complicate pentru poliţiştii profesionişti care lucrau în echipă, având acces la tehnologii moderne, programe perfecţionate, baze de date şi fiind disponibili douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru.

Inger Johanne n-avea nimic din toate astea. Ea era complet pe dinafară. Zilele ei erau dedicate copiilor. Uneori, avea impresia că funcţionează pe pilot automat, între maşina de spălat şi temele Kristianei, între pregătirea meselor şi momentele de calm cu titlu de încercare, pe canapea, cu un copil la sân. Chiar şi săptămânile fără fata cea mare erau ticsite cu sarcini de executat.

Dar nopţile erau lungi.

Timpul pe care-l petrecea aplecată asupra fotocopiilor aduse în fiecare după-amiază, fără a fi avut nici cea

mai mică autorizaţie, se scurgeau încet, ca şi cum până şi orologiul considera că are dreptul la un pic de odihnă după o zi epuizantă.

Luă o sticlă de Farris[31], o deschise şi bău cu lăcomie.

— Ruptură perianală, murmură, aşezându-se din nou la blatul de lucru pentru a parcurge raportul definitiv al autopsiei în cazul uciderii Fionei Helle.

Anal, înţelegea. Ruptură, asta însemna ceva sfâşiat. Prefixul peri- era mai delicat.

— Periscop, murmură ea molfăindu-şi creionul. Periferic. Peri...

Îşi lovi uşor fruntea. Din fericire, nu avusese nevoie să întrebe. Era penibil pentru o femeie deja adultă să nu înţeleagă imediat cuvântul. Chiar dacă cele două fiice ale ei veniseră pe lume prin cezariană, mai multe prietene de-ale lui Inger Johanne îi descriseseră problema în termeni pitoreşti.

Micuţa Fiorella lăsase urme.

Bine, bine.

Puse deoparte documentele şi se concentră asupra raportului reconstituirii. Acesta nu-i spunea nimic nou. Dădu nerăbdătoare câteva pagini. Întrucât cazul adunase deja sute, poate mii de documente, ea nu avea, bineînţeles, acces la toate.

Yngvar tria. Ea citea totul.

Fără să găsească.

Hârtiile erau un şir nesfârşit de repetiţii, o învârtire în jurul cozii. Niciun secret nu ţi se revela. Nu întâlneai nicio rezistenţă, nimic de care să te poticneşti, nimic asupra căruia să întârzii puţin în speranţa de a vedea lucrurile într-o altă lumină.

[31] Farris — brand renumit de apă minerală norvegiană.

Oarecum descurajată, închise brusc dosarul.

Trebuia să înveţe să spună nu mult mai des.

Ca atunci când mama ei o sunase, mai devreme în ziua aceea, ca să invite toată familia la prânz duminica următoare. În compania lui Isak, fireşte.

De la divorţul lor trecuseră aproape şase ani. Chiar dacă i se întâmpla să fie în acelaşi timp îngrijorată şi agasată în faţa educaţiei indulgente pe care Isak i-o dădea Kristianei, fără ore fixe de culcare, cu mese improvizate şi bomboane în fiecare zi, simţea o bucurie sinceră să-i vadă împreună. Kristiane şi Isak semănau fizic şi mental în pofida handicapului inexplicabil al fiicei lor, căreia nu i se pusese încă niciun diagnostic. Pentru Inger Johanne era mai greu de acceptat că fostul ei soţ încă îi vizita părinţii. Mai mult decât ea, ca să fie sinceră.

Era mâhnită din această pricină şi îl făcea responsabil pe el de ruşinea pe care o simţea.

— Revino-ţi!

Fără a şti foarte bine de ce, scoase din nou raportul autopsiei.

Sufocare, se putea citi.

Cunoştea deja cauza decesului. Limba făcea obiectul unei descrieri tehnice.

Nimic nou în privinţa asta.

Vânătăi în jurul încheieturii. Nicio urmă de agresiune sexuală. Grupa sanguină A. O umflătură în gură, în obrazul stâng, mare cât un bob de mazăre, benignă. Nişte cicatrici, în mai multe locuri. Toate vechi. După o operaţie la umăr, patru aluniţe scoase şi o cezariană. Plus un semn în formă de stea cu cinci colţuri pe braţul drept. Poate în urma unei înţepături vechi. Lobul unei urechi

era iritat. Unghia de la arătătorul stâng era albastră şi se desprindea în momentul decesului.

Raportul, cu detaliile lui meticuloase, tot nu-i aducea nimic. Doar vagul presentiment că era vorba despre ceva important se ascundea în subconştient; chestia asta îi intrase efectiv în cap la un moment dat, ideea că ceva şchiopăta.

Nu reuşea să se concentreze. Se enerva din cauza lui Isak, a mamei ei, a prieteniei lor.

Energie inutil consumată, bineînţeles. Isak era Isak. Mama ei era aşa cum fusese întotdeauna, evitând conflictele, ambiguă şi extrem de loială cu cei pe care îi iubea.

Încetează să-ţi mai faci griji, îşi zise Inger Johanne fără convingere şi fără a reuşi acest lucru.

— Concentrează-te! îşi ordonă cu jumătate de voce.Trebuie să te concen...

Acolo.

Degetul i se oprise în josul unei pagini.

Asta, asta nu se potriveşte.

Îşi înghiţi saliva. Când ridică mâna pentru a da pagina, în căutarea febrilă a unei explicaţii, a ceva ce poate citise prea repede, observă că îi tremurau degetele. O uşoară accelerare a respiraţiei o făcu să tragă aer pe gură.

Acolo.

Avea dreptate. Asta, asta nu putea pur şi simplu să se potrivească. Apucă telefonul şi simţi că palma îi era umedă.

*

Într-un cu totul alt loc din Oslo, Yngvar Stubø îl veghea pe nepoţelul lui de aproape şase ani. Puştiul dormea

aşezat pe genunchii lui. Bunicul îşi frecă nasul de căpşorul lui brunet. Parfumul săpunului pentru copii era plăcut. Ţâncul ar fi trebuit să fie dus la culcare. Ginerele lui era un tip agreabil şi flexibil, dar nu făcea concesii în privinţa faptului că puştiul trebuia să adoarmă singur. Totuşi, Yngvar nu reuşea să reziste acestor ochi negri şi rotunzi ca nişte mărgele. Plecase de-acasă subtilizând unul dintre biberoanele lui Ragnhild. Când înţelesese că ar putea fi un băieţel hrănit cu biberonul, răsfăţat pe genunchi, Amund făcuse o figură nostimă.

Oricât de surprinzător ar fi putut părea, puştiul nu fusese niciodată gelos pe Kristiane. Dimpotrivă, fetiţa asta haioasă, cu patru ani mai mare decât el, îl fascina. Surioara cu care se alesese cu şase luni în urmă era însă o altă poveste. Sosirea lui Ragnhild, cu trei săptămâni mai înainte, făcuse într-adevăr obiectul unei respingeri pur şi simplu.

Telefonul sună.

Amund continua să doarmă la fel de profund.

Strânsoarea biberonului slăbi când Yngvar se aplecă încet către masa joasă ca să răspundă.

— Alo? zise el cu voce scăzută, cu receptorul fixat între bărbie şi umăr, întinzând o mână pentru a apuca telecomanda.

— Salut, bătrâne! Ce faceţi, băieţi, sunteţi bine?

El zâmbi. Tonul vesel al vocii o trădă.

— Da, da! Ne-am distrat. Am jucat un joc tâmpit de cărţi şi am făcut lego. Dar bănuiesc că n-ai sunat ca să te interesezi de asta.

— N-o să vă deranjez prea mult...

— Puştiul doarme. Am tot timpul.

— Ai putea... Mâine sau cât mai repede posibil, trebuie să verifici două lucruri pentru mine.

— Bine.

El apăsă pe butonul greşit al telecomenzii. Prezentatorul jurnalului de ştiri avu timp să urle că patru soldaţi americani fusese ucişi la Bassorah înainte ca Yngvar să găsească butonul cel bun. Amund gemu şi îşi răsuci gâtul pentru a-şi sprijini faţa de braţul bunicului său.

— Sunt un pic... Aşteaptă.

— N-am mult timp, insistă ea. Trebuie să-mi găseşti registrul cu naşterea Fiorellei. Cel cu Fiona Helle, altfel spus. Şi când s-a născut fiica ei.

— Bine. De ce?

— Nu-mi place să vorbesc despre astfel de lucruri la telefon, ezită Inger Johanne. Întrucât îţi petreci noaptea la Bjarne şi Randi, va trebui să treci mâine-dimineaţă pe aici pentru alte precizări sau...

— Probabil că nu voi avea timp. I-am promis lui Amund că-l duc la grădiniţă.

— Atunci, ai încredere în mine. Ar putea fi important.

— Am mereu încredere în tine.

— Pe bună dreptate.

Râsul lui răsună zgomotos în receptor.

— Încă un lucru. Voiai să mai fac un lucru.

— Trebuie să mă laşi... Din documente reiese că mama Fionei este foarte bolnavă şi...

— Da. Eu m-am ocupat de asta. Scleroză în plăci. Perfect conştientă, dar complet terminată.

— N-are probleme cu memoria?

— Din câte ştiu eu, scleroza în plăci nu afectează creierul.

— Nu fi aşa.

Amund îşi băgă degetul în gură şi se întoarse spre Yngvar.

— Nu sunt aşa, zâmbi el. Doar te tachinez.

— Trebuie să vorbesc cu ea.

— Tu?

— Lucrez pentru tine, Yngvar.

— În mod complet informal şi fără girul nimănui. Nu e îndeajuns de grav că trişez în privinţa documentelor? Şeful şi-a dat un fel de acord tacit în privinţa asta. Însă nu pot să-ţi dau cu adevărat puterea să...

— Dar nimic nu mă împiedică, în calitate de individ oarecare, să mă duc să văd o bătrână într-un spital.

— Atunci de ce mă întrebi?

— Ragnhild. Nu cred că ar fi o idee bună s-o iau cu mine. Există vreo şansă cât de mică să poţi veni acasă devreme, mâine?

— Devreme, repetă el. Ce vrea să însemne asta?

— Ora unu? Două?

— Pot, eventual, să mă retrag pe la două şi jumătate. Merge?

— O să fie bine. Mersi.

— Eşti sigură că nu poţi să-mi spui ? Trebuie să recunosc că sunt mai mult decât curios...

— Şi eu am chef să-ţi povestesc, răspunse ea sorbind dintr-un pahar; vocea îi dispăru aproape complet. Dar tu eşti cel care m-a învăţat să fiu atentă la telefon.

— O să mă stăpânesc, atunci. Pe mâine.

— Trebuie să-l culci pe Amund.

— E culcat! răspunse el siderat.

— Nu. Doarme pe genunchii tăi, cu biberonul lui Ragnhild.

— Fir-ar!

— Culcă-l pe puşti, Yngvar. Şi somn uşor. Eşti cel mai bun din lume.

— Şi tu eşti...

— Aşteaptă. Dacă ai timp, poţi să mai verifici o chestie? Ai putea să încerci să afli dacă a lipsit de la şcoală mai mult timp când era la liceu?

— Poftim?

— Dacă a urmat un program de schimb[32] sau ceva de genul ăsta. Sejur lingvistic sau boală de lungă durată, sau vreo vizită la o mătuşă din Australia, ceva de genul ăsta. N-ar trebui să fie aşa de complicat de aflat, nu?

— Poţi foarte bine s-o întrebi pe mama ei, răspunse el pe un ton obosit. Fiindcă oricum mergi s-o vezi, vreau să zic. Ea trebuie să fie cea mai potrivită pentru a răspunde la întrebările astea.

— Nu sunt sigură că o să vrea să răspundă. Întreabă-l pe soţul ei. Sau pe o fostă prietenă. Pe cineva. O s-o faci?

— Bineînţeles. Du-te la culcare!

— Noapte bună, scumpule.

— Vorbesc serios. Culcă-te! Dă-le încolo de hârtii! N-or să fugă. Noapte bună.

Închise şi se ridică prudent de pe canapeaua prea elastică. Îi fu greu să-şi găsească echilibrul şi îl strânse tare pe Amund. Puştiul gemu, dar continuă să atârne în braţele lui ca un mic fotoliu de puf insuficient umplut.

— Nu înţeleg de ce toată lumea pleacă de la principiul că eu te corup, şuşoti Yngvar. Pur şi simplu, nu înţeleg.

Îşi duse nepoţelul în camera de oaspeţi, îl aşeză pe pat, lângă perete, se dezbrăcă în tăcere, îşi puse o pijama şi se întinse cu spatele la micuţ.

— Tati, şopti băieţelul în somn; cu o mână, mângâia ceafa lui Yngvar.

---

[32] Program de schimb — program în cadrul căruia un tânăr (elev, student) îşi poate efectua o parte din studii în străinătate pe o anumita perioadă (3 luni–1 an).

Dormiră adânc nouă ore în şir şi Yngvar ajunse cu aproape o oră întârziere la slujbă.

*

Trond Arnesen avusese grijă ca becul de la poartă, precum şi cel de la uşa rotativă să funcţioneze înainte de a reveni să se instaleze în micuţa vilă pe care acum o moştenea. Totuşi, întunericul de afară părea periculos. Fratele lui se oferise să petreacă primele zile cu el. Trond se opusese. Trecerea la o viaţă solitară nu putea să se facă progresiv. Era la el acasă, chiar dacă nu se mutase decât de câteva luni. Vibeke era de modă veche şi nu acceptase coabitarea decât după fixarea datei căsătoriei.

Încerca să evite ferestrele. Înainte să se întunece complet, trăsese draperiile. Fantele dintre ele erau ameninţătoare, ca nişte fisuri negre în vid.

Televizorul difuza nişte imagini silenţioase. Vibeke îi cumpărase un ecran cu plasmă de 100 de centimetri de ziua lui. Mult prea generoşi, nu prea mai aveau mijloace pentru aşa ceva după renovare. Ca să te uiţi la fotbal, îl rugase ea cu un zâmbet, deschizând o sticlă scumpă de şampanie. Împlinea treizeci de ani în ziua aceea şi hotărâseră să facă un copil la toamnă.

Nu voia să se uite la televizor. Era prea agitat, dar personajele mute de pe ecran dădeau impresia unei prezenţe apropiate. Petrecuse mai multe ore trecând dintr-o cameră în alta, aşezându-se, atingând cutare sau cutare obiect, ridicându-se, continuând să meargă, neliniştit la ideea a ceea ce ar putea găsi în spatele uşii următoare. În baie, se simţi în siguranţă. Nu avea fereastră, era cald şi, pe la ora şase, închisese uşa şi rămăsese acolo o oră

întreagă. Descurajat de comportamentul său, făcuse o baie, ca pentru a-şi justifica această căutare a siguranţei într-o casă în care nu înţelegea cum avea să poată continua să trăiască, în această zi de luni, 16 februarie.

Auzi un zgomot afară.

Venea din spatele casei, crezu el, dinspre povârnişul situat la cincizeci de metri mai jos în grădină, unde o palisadă marca graniţa cu un teren dezafectat pe care se depozitase fier vechi.

Înţepeni şi ciuli urechile.

Liniştea era totală. Nu auzea nici măcar bâzâitul obişnuit al termostatului de la aparatul de aer condiţionat.

Halucinaţii, evident.

Adulţii, gândi el cu amărăciune, luând la întâmplare o carte de pe unul din rafturi.

Îi examină coperta din spate. Numele autorului îi era complet necunoscut. Cartea trebuie că era nouă. O aşează cu faţa în jos peste celelalte. Lui Vibeke nu-i plăcea asta, îşi aminti el atunci, şi o luă iar pentru a o pune la locul ei între alte două.

Zgomotul semănase cu o pârâitură şi se auzea din nou.

Fratele lui îl socotise întotdeauna un fricos. Nu era adevărat. Trond Arnesen nu era un fricos; era prudent. Când frăţiorul lui, cu cincisprezece luni mai mic decât el, se urca înaintea lui în toţi copacii, asta se întâmpla pur şi simplu fiindcă bunul simţ îi spunea că era o chestie idioată să te caţări mai sus. Când, la şapte ani, fratele lui sărise de pe acoperişul unui garaj înalt de patru metri, echipat cu o paraşută făcută dintr-un cearşaf şi din patru bucăţi de coardă, Trond îl avertiza, de pe pământ, să nu facă asta. Frate-său îşi rupsese un picior.

Trond nu era un fricos. Era doar conştient de consecinţe.

Teama care îl cuprindea acum n-avea nimic de-a face cu percepţia viitorului. Simţea un gust bizar de cocleală pe limba care i se păru dintr-odată uscată şi prea groasă. Când frica îi ajunse la timpane, nu se putu abţine să nu scuture din cap pentru a auzi şi altceva decât sângele zvâcnindu-i în vene.

Privirea lui cercetă încăperea în grabă.

Mobilele lui Vibeke.

Lucrurile lui Vibeke erau împrăştiate ici şi colo. Un număr din *Elle* cu un post-it în dreptul unui articol despre dificultăţile cotidiene ale familiilor cu copii mici. O brichetă din metal şi plastic pe care el i-o dăruise de Crăciun ca s-o facă să înţeleagă că nu mai era nevoită să-şi ascundă ţigările.

Lucrurile lui Vibeke.

Casa ei.

Nu era fricos şi, chiar dacă sunetul venise din spatele casei, se duse spre uşă fără să arunce nici măcar o privire pe fereastra salonului ca să verifice dacă trosnitura fusese produsă de un animal; un elan rătăcit sau poate pur şi simplu una din acele pisici vagaboande costelive.

Deschise uşa fără să se gândească, fără să ezite.

— Salut, bolborosi Rudolf Fjord, evident dezorientat. Salut, Trond.

Stătea la baza scărilor, cu piciorul aşezat pe prima treaptă.

— Salut, repetă el cu o voce pierită.

— Imbecilule, şuieră Trond. Ce te-a apucat să dai târcoale prin grădină aşa? Dumnezeule, ce cauţi...

— Voiam pur şi simplu să verific dacă e cineva, răspunse Rudolf Fjord urcând un pic mai sus, dar cu o voce la

fel de sugrumată, ca şi cum încerca să-şi vină în fire, dar fără să reuşească prea bine. Condoleanţe.

Trond Arnesen făcu un gest larg cu braţele şi ieşi pe prag.

— Condoleanţe? Vii la... — ridică rapid mâneca puloverului; ceasul subacvatic tot nu apăruse... — o oră imposibilă luni seara, continuă el pe un ton furios, ca să-mi prezinţi *condoleanţele* tale! Şi, de altfel, ai făcut-o deja! Pentru numele lui Dumnezeu... M-ai... Cară-te!

— Linişteşte-te!

Rudolf Fjord îşi venise în fire. Întinse mâna într-o tentativă de salut, fără ca Trond să manifeste dorinţa de a face la fel.

— Voiam pur şi simplu să verific dacă eşti aici, încercă din nou Rudolf. Nu te-aş fi deranjat dacă te-ai fi culcat. De-asta am făcut înconjurul casei. Ai tras draperiile la toate ferestrele, poftim! Numai când am văzut o dungă de lumină la fereastra salonului am înţeles că eşti încă treaz. Eram pe punctul de a suna când...

— Ce vrei? Spune ce vrei, Rudolf!

Trond nu-l apreciase niciodată pe colegul lui Vibeke. Nici ea. De câte ori Trond pusese întrebări, ea se închisese ca o scoică, răspunzând doar că tipul ăsta nu era sincer. Fără să spună nimic în plus. Trond nu ştia câtă încredere puteai să-i acorzi lui Rudolf Fjord, dar nu-i plăcea modul în care tipul trata femeile. Era elegant, după părerea lui Trond; înalt, bine făcut, bărbie puternică şi privire albastră destul de intensă. Rudolf se servea de femei. Le folosea.

— Încă o dată, voiam...

— Ultima şansă, ţipă Trond. Nu veneai să-ţi manifeşti simpatia chiar în miez de noapte. Aşa că va trebui să-mi spui ceva mai mult decât asta. Ce faci aici?

— Mă gândeam, răspunse Rudolf Fjord, părând efectiv că-şi caută cuvintele care îi scăpau printre degete, în timp ce privirea lui cerceta grădina, mă gândeam să-ţi cer permisiunea să caut câteva acte importante pe care Vibeke le-a luat de la birou. Ar fi trebuit să le aducă înapoi în luna care a urmat uciderii ei. Vreau să spun...

— Nu, serios vorbind!

Trond Arnesen râdea, un râs sonor, fără bucurie.

— Eşti complet... imbecil! Regele idioţilor!

Începu iar să râdă, aproape debusolat.

— Poliţia a luat toate hârtiile, bineînţeles. Eşti... Aşadar, nu înţelegi nimic, nu? N-ai nicio idee despre ceea ce se întâmplă când cineva este asasinat, nu?

Înaintă un pas. Se opri la marginea scărilor. Îşi puse ambele mâini pe urechi, ca şi cum tocmai asistase la o catastrofă. Apoi îşi lăsă braţele să cadă şi scoase un oftat greu.

— Discută cu poliţia. Salut.

În momentul în care trecuse de uşă şi vru s-o închidă, Rudolf Fjord ajunse în capătul scărilor dintr-un salt. Piciorul lui ateriză ca un opritor de uşă pe prag, gamba îi trecu prin deschizătura dintre cadru şi batantă. Trond coborî privirea. Îşi percepu cu oarecare uimire propria furie înainte de a trage de uşă din toate puterile.

— Au! La dracu, Trond! Stai puţin! Stai... Au!

— Retrage-ţi piciorul! ordonă Trond, slăbind uşa pentru o clipă.

— Dar PC-ul meu, obiectă Rudolf şi îşi împinse şi mai mult gamba. În plus...

Trond Arnesen nici nu se clinti. Avea ambele mâini pe clanţă.

— O să-ţi rup piciorul, zise el, perfect calm acum. Scoate-l! Am nevoie de acele hârtii. Şi de PC.

— Minţi. PC-ul era al ei. Personal. Eu i l-am făcut cadou.
— Dar celălalt...
— Nu există altul.
— Dar...

Trond îşi adună toate forţele şi trase.

— Au! Aaaau! Şi împrumutase şi o carte!

Piciorul era serios strivit. Trond se uita fascinat la cizma neagră. Unghiul uşii se imprima în piele, foarte aproape de gleznă.

— Ce carte? întrebă el fără să ridice ochii.
— Ultima carte a lui Bencke.

Asta, în tot cazul, era adevărat. Trond remarcase un ex-libris, uimit că cei doi îşi împrumutau cărţi.

— A dispărut.
— Dispărut?!
— Dumnezeule, Rudolf! Cartea a dispărut şi, în clipa asta, e cea mai mică grijă a mea. Şi a ta la fel, în cazul de faţă. Cumpăr-o din nou în format de buzunar.
— Atunci, lasă-mă!

Trond îşi slăbi presiunea cu câţiva centimetri. Rudolf Fjord îşi trase în viteză piciorul. Un geamăt slab îi scăpă atunci când încercă prudent să-şi maseze gamba pentru a pune sângele din nou în circulaţie.

— Salut, suspină el.

Coborî scara şontâc-şontâc. Trond îl privi cum pleacă. Pe aleea care ducea spre poartă, era să cadă de mai multe ori. În ciuda spatelui lat şi a paltonului scump din piele de cămilă, Rudolf Fjord arăta jalnic în timp ce o lua pe drum şchiopătând. Maşina lui nu era foarte aproape. Trond abia dacă îi distingea capota, ca o placă de oţel sub felinarul din susul străzii. Simţi o undă de compasiune pentru individul ăsta. Fără să înţeleagă de ce.

„Bietul de el", îşi zise simţind că nu-i mai era frică să fie singur.

*

Rudolf Fjord rămase nemişcat la volanul maşinii până se aburiră geamurile. Totul era liniştit. Piciorul îl durea rău de tot. Nu îndrăznea să şi-l scoată din cizmă ca să vadă dacă avea o rană adevărată de teamă că n-o să-l poată băga la loc. Încercă să apese pedala ambreiajului. Din fericire, durerea nu era insuportabilă. Se temuse că nu va fi în stare să conducă.

Cu puţin noroc, n-avea să se întâmple nimic.

Hârtiile erau în mâna poliţiei. Ei nu vor descoperi nimic. Nu asta căutau.

Rudolf Fjord nici măcar nu era sigur că se afla ceva în ele. Vibeke nu-i povestise niciodată ce ştia. Presupunerile ei erau disimulate. Ameninţările imprecise. Dar probabil aflase ceva.

Rudolf Fjord sperase să găsească o casă goală. Nu înţelegea de ce; în momentul acesta, fuga lui i se părea în întregime absurdă. Intratul prin efracţie ar fi avut un efect dezastruos. Nu era nici pregătit, nici echipat pentru aşa ceva. Poate contase pe o discuţie liniştită. Sperase că Trond o să-i dea ceea ce îi cere, fără nicio întrebare. Că ar fi posibil să pună punct; că această istorioară insuportabilă, spinoasă, s-ar fi terminat cu bine.

Oboseala îl apăsa în spatele ochilor, care i se uscaseră de nesomn.

Niciodată nu îi fusese atât de frică, încât să i se facă rău.

Poate că ea nu făcuse decât să blufeze.

Evident că nu, îşi zise.

Piciorul îi zvâcnea tot mai tare. Gamba i se contracta. Şterse nervos parbrizul şi demară.

Cu puţin noroc, n-avea să se întâmple nimic.

*

Trei întâlniri lamentabile fuseseră în sfârşit expediate. Yngvar Stubø se prăbuşi în fotoliul lui din birou şi privi descurajat la vrafurile cu corespondenţă de studiat. Trecu rapid în revistă scrisori şi note. Nimic urgent. Clepsidra era periculos de aproape de marginea biroului. O puse cu prudenţă pe un teren mai sigur. Firele de nisip formau o moviliţă argintie în receptaculul inferior. Firele se puseră în mişcare, tot mai repede, tot mai numeroase.

Timpul se scurgea.

Era tot mai clar în fiecare zi. Nimeni nu spunea mare lucru. O pretinsă siguranţă era mereu perceptibilă la fiecare; un entuziasm infim îi mai ajuta încă să accepte orele suplimentare fără prea multe proteste. Asistai mereu la manifestări de optimism printre numeroşii anchetatori. Totuşi, se făceau noi descoperiri în fiecare zi; chiar dacă ele se dovedeau nesemnificative după aceea.

Chestia asta nu putea să mai dureze.

Cam trei săptămâni, îşi zise Yngvar. Nemulţumirea se va extinde rapid imediat ce va fi apărut. Cunoştea refrenul, fiindcă-l auzise în cazul unor crime în care dovezile tangibile se lăsau aşteptate. Trecuseră exact patru săptămâni de când Fiona Helle fusese ucisă. După douăzeci şi opt de zile de anchetă intensă, ar fi trebuit cel puţin să aibă un potenţial suspect, să arate cu degetul spre un presupus vinovat. Un indiciu, o direcţie de urmat.

Nu exista nimic care să semene cu aşa ceva, ascuns în dosarele stivuite pe biroul lui Yngvar Stubø. Şi oamenii aveau să se sature în curând. Descurajarea contamina destul de trist ultimul caz, ca şi cum toată lumea, în ciuda avertismentelor repetate, pleca de la principiul că Vibeke Heinerback fusese eliminată de asasinul Fionei Helle şi că individul în discuţie le scăpase pur şi simplu.

Cazurile nu vor fi clasate. Bineînţeles că nu. Zvonurile despre utilizarea resurselor, absenţa rezultatelor şi creşterea numărului de ore suplimentare alimentau totuşi proteste virulente. Toată lumea ştia ceea ce nimeni nu voia să spună: fiecare oră care trecea îndepărta soluţia enigmei. Departamentul de criminalistică avea probabil personalul cel mai motivat din toată ţara. Era, fără nicio îndoială, cel mai competent din Norvegia. Brusc, toţi anchetatorii implicaţi erau dureros de conştienţi de legătura dintre timpul care se scurgea şi elucidarea cazurilor.

Îi era poftă de un trabuc.

Ridică receptorul telefonului şi formă numărul mâzgălit pe o bucată de hârtie în partea de jos a panoului de afişaj.

Pofta de un trabuc era puternică aşa cum nu mai fusese de ani de zile.

— Bernt Helle? Sunt Yngvar Stubø. Kripos.

— Bună ziua, răspunse vocea de la celălalt capăt al firului.

Tăcere.

— Sper că totul e-n regulă, ţinând cont de împrejurări, reluă Yngvar.

— Mda.

Din nou tăcere.

— Sun fiindcă am o întrebare cu care nu vreau să vă plictisesc mult, explică Yngvar, apăsând pe tasta speaker-ului ca să poată pune jos receptorul, şi îşi duse o mână în buzunarul de la piept. Doar o mică informaţie, de fapt.

— Bine, răspunse Bernt Helle în pragul unui acces violent de tuse. Eram pe punctul de a...

Îşi drese glasul. Apoi, un nou acces de tuse.

— Daţi-i drumul, zise el în sfârşit. Despre ce e vorba?

Tabachera pentru trabucuri avea nişte zgârieturi.

— Nu prea ştiu dacă asta are importanţă, începu Yngvar, încercând să-şi amintească de cât timp avea tabachera aceea. Dar puteţi să-mi spuneţi... Fiona a urmat cumva vreun program de schimb, în vreo perioadă?

— Un program de schimb?

— Da. Ştiţi, genul de pro...

— Ştiu ce este, i-o tăie Bernt Helle pe un ton obosit înainte de a se pune iar pe tuşit. Fiona n-a fost în străinătate în perioada aia. Sunt sigur. Chiar dacă nu o cunoşteam foarte bine în anii aceia. Ea era la liceu când eu îmi făceam ucenicia. Ştiţi...

Yngvar ştia.

De altfel, se simţea ca un idiot. Dacă ar mai fi aşteptat zece zile până să sune, ar fi avut o vagă idee asupra adevăratului motiv al telefonului său. Dar Inger Johanne insistase.

Scoase cu delicateţe trabucul din cutiuţa de aluminiu.

— Da. Şi dacă ar fi făcut realmente un sejur de studii în străinătate, aţi fi vorbit în mod evident despre acest lucru după aceea.

— E clar. Nu-mi închipui altceva.

O ghilotină din argint era aşezată pe raftul din spatele lui Yngvar. O adevărată ghilotină în miniatură. Pocnetul produs de capacul tabacherei îl făcu să saliveze. Aprinse bricheta cu gaz şi aplecă uşor trabucul deasupra flăcării.

— Nu în străinătate, în niciun caz, constată el. Niciun voiaj lingvistic în Anglia? În timpul vacanţelor de vară? Vizite prelungite la un prieten străin sau la un părinte?

— Nu... Ascultaţi...

Un acces violent de tuse se auzi în speaker.

— Scuzaţi-mă, îşi trase nasul Bernt Helle.

Trabucul avea un gust mai bun decât în visele lui Yngvar. Fumul era albăstrui, aspru pe limbă, nu prea cald. Parfumul era înţepător.

— Evident că nu pot descrie în amănunt tot ce a făcut Fiona în perioada când era la liceu, continuă Bernt Helle. După cum v-am spus, nu eram împreună pe atunci. Ne-am regăsit puţin mai târziu, după ce...

Un strănut puternic.

— Îmi pare rău.

— Nu face nimic. Ar trebui să mergeţi să vă culcaţi.

— Am de lucru. Şi o fetiţă care tocmai şi-a pierdut mama. Chiar nu e momentul să mă duc să mă culc.

— Atunci, eu sunt cel care o să vă rog să mă scuzaţi. N-o să vă mai reţin. Multă sănătate.

Yngvar închise telefonul. O ceaţă fină şi cenuşie umplea încăperea. Fuma fără să se grăbească. Un pufăit la treizeci de secunde îi dădea timp să simtă gustul şi împiedica trabucul să se încingă.

Nu va reuşi niciodată să se lase. Trebuia să facă pauze. Perioade lungi fără să se bucure de un trabuc bun, cu gust de piper şi de piele tăbăcită, poate un strop de cacao dulce. În forul lui interior, chiar se întreba dacă fetiţele simţeau

oarece arome puternice, din când în când, vineri seara. Trabucurile cubaneze erau cele mai bune, bineînţeles, dar el se delecta şi cu un sumatra dulce, vineri, după o masă copioasă, însoţit de un coniac sau, de preferinţă, de un calvados rece.

Vremea aceea trecuse.

Îşi puse degetul arătător pe buza inferioară. Trabucul era puţin uscat după săptămâni întregi în care stătuse în buzunarul său de la piept. Asta n-avea nicio importanţă. Yngvar se simţea deja mai uşor şi se prăbuşi în fotoliu înainte de a forma trei rotocoale de fum perfecte. Care urcară încet spre plafon şi dispărură.

— Nu trebuia să ajungi acasă devreme?

Picioarele lui Yngvar, încrucişate pe birou, aterizară cu zgomot pe podea.

— Cât e ceasul? se interesă el, stingându-şi cu grijă trabucul într-o ceaşcă cu zaţ pe fund.

— Două şi jumătate.

— Fir-ar să fie!

— Chestia asta miroase până departe pe culoar, îl atenţionă Sigmund Berli, aspirând aerul cu o mină dezaprobatoare. Şeful o să facă o criză, Yngvar. N-ai citit noua circulară despre...

— Ba da. Trebuie să fug.

Trase cuierul-pom după el în încercarea de a-şi desprinde mantoul.

— Ar trebui să fiu acasă, îi zise lui Sigmund, trecând ca o rachetă prin faţa lui, fără să se preocupe să ridice cuierul. Sunt în mare întârziere.

— Aşteaptă! îi strigă Sigmund.

Yngvar încetini şi se opri, încercând să-şi bage braţul într-o mânecă întoarsă pe dos.

— Tocmai s-a întâmplat, îl informă Sigmund întinzându-i un plic.

— Futu-i..., bodogăni Yngvar cu dinţii strânşi, cu mantoul pe jumătate îmbrăcat. Ce naiba are chestia asta?

Sigmund pufni în râs. Calm, ca şi cum ar fi ajutat un copil prea repezit şi recalcitrant, el întoarse mâneca pe faţă, ţinu mantoul de guler şi îl lăsă pe Yngvar să-şi strecoare braţul.

— Poftim! declară vesel Sigmund, vârând plicul sub nasul lui Yngvar. Ai spus că e urgent.

— Se poate spune şi aşa. Serviciu rapid.

Yngvar afişă un zâmbet larg, aranjă plicul în buzunar şi porni în pas alergător. Sigmund simţi podeaua ondulându-se sub picioarele lui la fiecare pas de elefant pe care-l făcea.

— Într-o bună zi, o să ai necazuri cu aceste hârtii pe care le cari dintr-un loc în altul, zise Sigmund cu jumătate de voce, ca pentru el însuşi. Nu e deloc amuzant...

Mirosul de trabuc plutea încă în urma lui Yngvar; înţepător, dezagreabil.

*

Cu berea lui trezită în mână, Vegard Krogh era fericit.

Probabil că ceva nu era în regulă cu pompele de bere din Coma, singurul restaurant decent din Grünerløkka. Îşi ridică paharul spre fereastră. Avea doar un guler anemic de spumă. Lumina după-amiezii reuşea să-şi croiască drum prin berea stătută. Reflexe galben-brune dansau pe masă în faţa lui şi el zâmbi larg înainte de a bea. Cascadoria cu coarda elastică se transformase într-o catastrofă.

Filmul era reuşit până la jumătatea căderii. Vegard Krogh dispărea apoi din imagine. Obiectivul urca uşor spre cer. Prindea un cocor. Cobora în picaj spre sol. Deodată, timp de o fracţiune de secundă, îl zăreai pe Vegard Krogh, scuturat cu violenţă. În sus. Din cauza sunetului sirenelor şi a eforturilor cameramanului de a părăsi locul, restul filmului arăta pământul, pietrele şi materialele de construcţie.

Asta nu mai avea nicio importanţă acum.

Invitaţia sosise în ajun.

Vegard Krogh sperase, o aşteptase. Uneori, era foarte sigur. Avea să vină. Se gândea la ea seara. Ultima lui reprezentare conştientă înainte de a adormi era o frumoasă invitaţie ornată cu o monogramă cu o caligrafie îngrijită.

Şi apoi sosise.

Mâinile îi tremurau deschizând plicul; gros, rigid, ca o coajă de ou. Invitaţia era exact aşa cum şi-o imaginase. O invitaţie de vis, în cutia de scrisori, în momentul în care avea cel mai mult nevoie de aşa ceva. Vegard Krogh îşi atinsese, finalmente, scopul.

Putea în sfârşit să se numere printre cei care însemnau ceva. De acum înainte, va fi unul dintre ei. Unul dintre cei aleşi care răspundeau „nu comentez" atunci când presa de scandal punea întrebări — cum telefona, de exemplu, fără încetare la prietenii cuplului regal, în ciuda neplăcerilor cauzate.

— O să mă îmbăt, murmură Vegard Krogh, înecându-şi zâmbetul euforic în bere.

În Suedia, copiii de sânge regal se înconjurau de lume bună, de nobleţe şi decadenţă, gândi el. În Norvegia, totul era diferit. În Norvegia, cultura era cea care conta. Muzica. Literatura. Arta.

În urmă cu şase ani, oferise pentru prima oară vin unui dandy în haine de femeie şi cu ochii daţi peste cap. Tânărul vrăjea fetele, aşezat în colţul lui. Vegard era beat, dar nu pierdea niciodată din ochi locul în care mergeau fetele. Bărbatul mulţumi politicos şi intră în conversaţie, înainte ca Vegard să aibă succes pe lângă o brunetă şi să plece.

Se mai întâlneau întâmplător, din când în când. Mai beau câte un pahar. Stăteau la taclale. Până acum vreo doi–trei ani, când probabil cercul relaţiilor fusese revizuit şi Vegard tăiat de pe listă.

Pesemne că *Salt cu coarda elastică* avusese efect.

Îi scrisese o dedicaţie pe un exemplar şi i-l trimisese. Până în prezent, cartea nu făcuse obiectul niciunei cronici, la opt zile după apariţia ei. Ea ajunsese totuşi la criticul cel mai important.

De la un săritor cu coarda elastică la altul. Îndrăzneşte! Prietenul tău, Vegard.

Îi trebuise o oră ca să găsească formularea. Era important acum să nu meargă prea departe.

Vegard Krogh îşi termină berea dintr-o singură înghiţitură, satisfăcut.

Paharul de merlot scump începuse în sfârşit să dea roade.

Ţinută: Casual & sharp, se putea citi.

Se va umili şi va împrumuta bani de la mama lui.

De data asta, ea nu se va supăra.

*

— Dar zici că Stubø ăsta e simpatic!

Bård Arnesen se aplecă peste masă şi îi dădu o palmă de încurajare pe umăr fratelui său. Se scărpină apoi

în cap înainte de a salva o frunză de salată pe cale să se înece în vinegreta de pe fundul unei salatiere din sticlă.

— Să-i minţi pe copoi nu e o chestie foarte inteligentă, Trond.

Trond nu răspunse. Privea drept în faţa lui, fără să-şi fixeze atenţia pe nimic. Farfuria lui era pe jumătate goală. Împingea resturile mâncării într-o parte, apoi în cealaltă; carne şi cartofi sote. Apucă fără tragere de inimă o bucată de sparanghel între degete, o vârî în gură şi mestecă lent, fără să înghită.

— Alo? Aici Pământul! Mă faci să mă gândesc la o vacă.

Bård îşi agită o palmă deschisă prin faţa ochilor fratelui său.

— Va fi mult mai rău dacă or să descopere ei, insistă el. De fapt, e destul de ciudat că n-au...

— Trebuie să pricepi că nu pot să-i spun nimic despre asta lui Stubø. În primul rând, o să-mi distrug alibiul. Apoi, o să mă trezesc în rahat până aici...

Mâna lui descrise o mişcare bruscă la nivelul frunţii.

—... doar fiindcă am minţit. Drept în capcană, Bård. Drept în capcană.

— Dar din moment ce zici că te consideră nevinovat... Stubø ăsta a zis că ai fost primul tăiat de pe listele lor. Ai zis...

— Am spus, da! Şi ce contează asta, ce *am spus* eu?!

Doi pumni se abătură asupra mesei. Faţa lui se străduia să rămână calmă; buza inferioară îi tremura, nările i se dilatau şi ochii ameninţau să-i dispară în craniu. Împinse iar farfuria, o trase spre el, puse cuţitul în echilibru pe furculiţă şi împături şervetul iar şi iar, până când nu mai putu să continue.

Bård tăcea. Aburul gros de fiertură care umplea bucătăria se încărcase cu izul greţos al fricii fratelui său. Bård nu-l văzuse niciodată pe Trond aşa. Din câte îşi putea aminti, fusese mereu fricos. Îngrijorat pentru tot. Mereu agăţat de fusta mamei. Smiorcăindu-se de fiecare dată când păţea ceva rău.

Dar asta nu era nici nelinişte, nici nervozitate.

Fratele lui era mort de frică şi mesteca întruna un fir de sparanghel care nu voia să se ducă.

— Hei, zise amabil Bård, bătându-l uşor cu palma pe umăr. Nimeni nu se va gândi serios că tu ai ucis-o pe Vibeke. Fir-ar să fie, era fata *ideală*! Drăguţă, amuzantă, cu bigudiuri, o coşmelie şi toate alea. Chiar nu puteai să... Of! Trond!

Îşi trosni degetele, descurajat.

— Ascultă-mă, ce naiba!

— Te ascult.

— Scuipă chestia aia.

Trond scuipă. Un cocoloş gri-verzui ateriză peste rasolul din farfurie.

— Poţi să ai încredere în mine, Trond.

Afirmaţia aceasta nu-i trezi nicio reacţie.

— Eşti fratele meu, Trond.

Tot linişte.

— La dracu!

Bård se ridică atât de rapid, încât scaunul se răsturnă. Spătarul lovi uşa dulapului şi făcu să sară o aşchie de vopsea. Descumpănit, pipăi cu degetul pata verde de pe suprafaţa albă.

— O să aranjez asta, articulă el cu o voce egală. O s-o vopsesc iar.

Fratele lui tot nu reacţionă. Doar îşi trecu pe furiş o mână peste ochi.

— Ce ai făcut în aceste ore? vru să ştie Bård. Nici măcar mie nu poţi să-mi spui? Propriului tău frate, Dumnezeule!

— E vorba de o oră şi jumătate.

— Mă rog.

— Tu ai vorbit de ore, la plural. N-au fost mai multe. A fost una şi jumătate. Doar una şi jumătate.

Trond Arnesen reuşise să uite scurtul răstimp ascuns. Fusese mai uşor decât crezuse. Uimitor de uşor. Întregul episod dispăruse pe drumul de întoarcere. Când taxiul care-l dusese de la staţia de autobuz, sâmbătă, 7 februarie, la ora şapte fără douăzeci dimineaţa, se oprise pentru a-l lăsa să vomite pe marginea drumului, încercase pentru un scurt moment să facă inventarul a ceea ce scuipase în zăpadă. Aplecat, cu mâinile pe genunchi, recunoscuse o arahidă încă intactă în mijlocului acelui jet de vin roşu. Văzând fibrele de carne în jur, începuse din nou să vomite. Şoferul taxiului se burzuluia, impacientat. Trond nu se mai mişca. Era pentru ultima oară, gândise în mahmureala lui, contemplându-şi fascinat propria vomă, resturile respingătoare a tot ceea ce îngurgitase în acele ultime douăzeci şi patru de ore. Ieşise tot. Exit. Se terminase.

N-o s-o mai facă niciodată.

Cu vârful piciorului, scormonise zăpada pentru a acoperi acea mizerie, dar îşi pierduse echilibrul. Şoferul de taxi îl ajutase să urce iar în maşină. Îl dusese acasă. Totul era uitat, şi era pentru ultima, ultima oară.

De atunci, nimeni nu-i pusese vreo întrebare.

Petrecerea burlacilor, la care se întorsese în sfârşit cu mare dificultate, începuse în cursul serii. La ora şase, vineri după-amiază, nouăsprezece bărbaţi îmbrăcaţi impecabil în smoching descinseseră în oraş. Atunci se

întâlniseră cu echipa de fotbal a lui Bård, în maiouri de un roşu murdar, care avea de sărbătorit o victorie. Grupul se mărise. Lucrurile o luaseră de la capăt. Zece sau doisprezece colegi de-ai lui Bård debarcaseră rapid pe la ora opt, în momentul în care însurăţelul vindea ţăruşi pentru năvoade la un stand de pe strada Karl Johan, cu cincizeci de coroane bucata. La zece şi jumătate, când fratele lui Trond îi ceruse acestuia din urmă să-l ajute să meargă la toaletă ca să-şi golească vezica, petrecerea burlacilor se transformase într-o reuniune masculină dintre cele mai etilice, pestriţe şi zgomotoase; băieţi de la Skeid[33] şi angajaţi de la Telenor[34], precum şi un grup de jucători de bowling de la Hokksund li se alăturaseră pe la ora nouă, ca şi doi sau trei băutori de bere a căror identitate era complet necunoscută pentru toată lumea.

Erau, cu siguranţă, mai mult de cincizeci de persoane, estima Trond.

Şi nimeni nu remarcase nimic.

Nimeni nu povestise nimic altceva poliţiei: Trond fusese la o petrecere a burlacilor cu fratele lui, între ora şase, vineri după-amiază, şi momentul în care cineva îl urcase în primul autobuz care pleca spre Lørenskog, sâmbătă dimineaţa.

Asta spusese toată lumea. Totul era uitat.

— Cum ţi-ai amintit de asta? întrebă el, în sfârşit.

— Nu poţi, pur şi simplu, să-mi spui unde erai?

Vocea lui nu mai era nerăbdătoare. Fratele lui miza acum pe un ton smiorcăit şi rugător de frate mai mic pe care Trond îl cunoştea din copilărie şi pe care tot nu reuşea să-l suporte foarte bine.

---

[33] Echipă norvegiană de fotbal.

[34] Telenor ASA — cea mai mare companie norvegiană de telecomunicaţii.

— Cum ţi-ai amintit şi de ce îmi povesteşti asta acum?

Era fratele mai mare, totuşi.

Bård ridică din umeri.

— Cu toate câte s-au întâmplat... Au fost alte subiecte care m-au preocupat, dacă vrei... Dar acum că... Ai şters-o englezeşte! Te-am căutat! După ce am fost la budă. M-ai ajutat. Îţi aminteşti?

Trond clătină din cap. Fără să spună nimic.

— Tu erai probabil singurul care nu te făcuseşi muci. Trebuia să împrumut bani. Tocasem peste trei mii. Făcusem cinste la toată lumea, mi se pare. Dar tu nu erai acolo. Nu te-am găsit nicăieri.

— Ai întrebat unde sunt?

— Toată lumea a întrebat unde eşti, tot timpul! Nu-ţi aminteşti? Ne simţeam aproape ca la noi acasă. Ce mai bulibăşeală!

Zâmbi larg înainte de a continua.

— Când te-am revăzut, era douăsprezece şi trei minute. Ştiu aşa de exact, fiindcă ai făcut un circ întreg din cauza ceasului tău de mână, pe care...

— Ceasul meu? Nu aveam ceas.

— Ba da. Nu mai vorbi prostii. Erai la tejghea şi voiai să cronometrezi concursul de băut bere cu ceasul ăla al tău monstruos.

Pe Trond îl luă cu călduri. Ba, mai mult. Simţea mirosul propriului corp, greţos, amar. Vezica îi era plină. Voia să meargă la toaletă, dar genunchii refuzau să-l ajute.

De ce am recunoscut? gândi el. *De ce n-am putut să neg, pur şi simplu? Bård era beat criţă. Putea să se înşele. Să încurce orele. Era o nebunie. Toată lumea a confirmat că eram acolo şi că beam. Ar fi trebuit să neg. Aveam posibilitatea să neg. Neg.*

— Încurci borcanele, zise el, apucând strâns cu amândouă mâinile marginea mesei. N-am lipsit. Tu ai dispărut la toaletă. Nu ştii cât timp ai...

— Ce prostii îndrugi?! Ştiu bine când mi s-a rupt filmul! Am avut mintea limpede până a doua zi dimineaţa la ora opt. Eram eu beat în noaptea aia, dar nu destul ca să nu ştiu ce văd.

Trond se forţă să se ridice. Inspiră profund. Îşi bombă torsul, îşi împinse umerii în spate. El era fratele mai mare. Şi cel mai înalt, de asemenea, avea aproape cu zece centimetri mai mult decât fratele lui.

— Trebuie să mă duc să mă piş, explică el cu o voce tăioasă.

— A, da?

— Tu eşti fratele meu. Noi suntem fraţi.

— A, da? repetă Bård pe jumătate surprins, pe jumătate agasat; era ca şi cum Trond se chinuia să-i demonstreze că pământul era rotund şi se învârtea în jurul soarelui. Şi ce-i cu asta?

— Te înşeli. Am stat acolo tot timpul.

— Mă iei drept un idiot sau ce...?

Făcu înconjurul mesei în mare viteză şi se plantă în faţa lui Trond. Strânse pumnii. Bård era mai scund decât fratele lui, dar mult mai vânjos. Între feţele lor, distanţa nu era decât de-o palmă.

— Ai recunoscut-o acum zece minute, şuieră el.

Ochii i se mijiseră şi Trond simţi o ploaie de salivă pe piele.

— N-am recunoscut nimic.

— Ai zis că n-ai putut să-i povesteşti nimic lui Stubø. Ai zis că ai minţit. Poate asta nu e o mărturisire?

— Chiar trebuie să mă duc să mă piş.

— Mărturiseşte!

Deodată, luându-l prin surprindere, Trond îl cuprinse cu braţele de talie. Bård se luptă să-şi păstreze echilibrul, se agăţă cu mâna stângă de cămaşa fratelui său în timp ce încerca să găsească un punct de sprijin cu dreapta. Puţin mai târziu, când dădu să facă un pas în lateral, înţelese că piciorul lui Trond îi bara drumul. Se clătină. În cădere, Bård agăţă firul robotului de bucătărie. Imaginea reflectată a masivului aparat Kenwood[35] îl făcu să întoarcă repede capul într-un reflex de apărare. Colţul din oţel îi tăie urechea. Ţipă şi încercă să ridice mâna pentru a-şi pipăi rana. Braţele îi erau însă imobilizate. Doar capul îi era liber şi şi-l smucea într-o parte şi-n alta urlând.

Trond lovi.

Imobilizându-şi fratele între genunchi, îl izbea fără reţinere.

Închise ochii şi încinse un dans cu Bård.

Când nu mai avu putere, se ridică rapid în picioare. Îşi trecu degetele prin păr ca şi cum nu-i venea să creadă ce se întâmplase şi îşi dorea să nu fi fost nimic real. Fratele lui gemea. Îi curgea sânge de la una din urechi. Un ochi începuse deja să i se umfle. Buza de sus îi era crăpată. Cămaşa sfâşiată. Era ud în dreptul abdomenului, o pată închisă la culoare în formă de fluture pe ţesătura kaki.

— Te-ai pişat pe mine, bâigui Bård, ridicând o mână la ureche. Fir-ar al dracului, te-ai pişat pe mine!

Sfârşit de oboseală, nefiind sigur că n-are nimic rupt, se aşeză pe scaun. Îşi studie mâna însângerată şi o duse din nou la ureche.

---

[35] Marcă englezească de electrocasnice.

— Lobul mai e acolo? vru el să ştie; vocea îi era aspră, şi scuipă sânge. Mi-am pierdut lobul urechii, Trond?

Fratele lui mai mare se lăsă pe vine şi îi examină rana.

— Nu. E o tăietură urâtă. Dar urechea e întreagă.

Bård începu să râdă. Trond crezu mai întâi că plânge. Dar fratele lui râdea, atât de tare, că îl apucă tusea; îşi prinsese genunchii cu mâinile şi râdea în hohote, scuipând şi mai mult sânge.

— Ce te-a apucat, Dumnezeule mare? gemu el. E prima oară când mă strângi în braţe cu atâta patos. Niciodată n-ai reuşit să mă pui la podea. Te-ai mai bătut şi altădată, nu-i aşa?

— Hai!

Trond îi întinse mâna.

— Aşteaptă. Mă doare peste tot. Trebuie s-o fac eu singur.

Avu nevoie de câteva minute pentru a se ridica. Ruşinat, Trond se uită la el cum o face, cu braţele pe lângă corp. Îşi scărpină coapsa ezitant.

— Cel mai rău lucru e fuga asta, reluă Bård, scuturându-şi cu prudenţă un picior. Şi, în plus, ai un alibi solid.

— Ce?

— Această oră şi jumătate, răspunse Bård, pipăindu-şi uşor unul din incisivi.

— Ce?

— Pot să jur cu mâna pe Biblie că erai în centrul oraşului la ora zece şi jumătate şi în jur de douăsprezece noaptea. N-ai putut să vii până aici şi să te şi întorci în intervalul ăsta. Nu fără a fi văzut, în orice caz.

— Aş fi putut lua un taxi.

— Şoferul ar fi mărturisit demult.

— Aş fi putut să conduc eu.

— Maşina ta este la tata şi la mama. Toţi băieţii o ştiu, au trecut să ne ia de acolo.

— Aş fi putut să fur una.

— Drace, urechea asta! scrâşni Bård, închizând un ochi şi încercând să-şi mişte umărul. Ce mă doare! Va fi nevoie să mi-o coasă?

Trond se aplecă un pic mai aproape.

— Probabil. Pot să te duc la un doctor de gardă.

— Oricum ar fi, ai un alibi, Trond.

— Da. Am fost la Smuget. Tot timpul.

Bård îşi muşcă prudent buza masacrată.

— Bine, încuviinţă el.

Se priviră. Era ca şi cum s-ar fi privit pe el însuşi în ochi, gândi Trond, chiar dacă fratele lui era bătut şi plin de sânge. Acelaşi ochi stâng uşor pieziş. Aceleaşi pete verzui în irisul albastru. Pliul de tip mongol de-o parte şi de alta a rădăcinii nasului; mama lor le spusese mereu că era ceva foarte rar întâlnit în ţara lor. Chiar şi sprâncenele, atât de deschise la culoare, încât fruntea părea goală, erau identice. Aproape că-l omorâse pe fratele lui în bătaie. Şi nu înţelegea de ce. Cu atât mai puţin nu înţelegea cum se întâmplase asta; Bård era mai puternic, mai rapid şi mult mai curajos.

— Bine, repetă Bård, ştergându-se la nas cu dosul palmei. Ai fost la Smuget. Toată seara. Super.

Plecă şchiopătând spre uşa salonului.

— N-o să mai aduc vorba despre asta, adăugă el, oprindu-se. Dar...

Se întoarse pe jumătate şi trase adânc aer în piept.

— Nimeni nu va crede că tu ai ucis-o pe Vibeke, Trond. Cred că ar trebui să povesteşti totul la poliţie. Pot să vin cu tine, dacă vrei.

— Am fost tot timpul la Smuget. Aşa că nu e necesar să fac asta.

Bård ridică din umeri şi porni iar, şchiopătând.

Se ducea să confişte pantalonii cei mai scumpi ai lui Trond. Therese, logodnica lui, ar putea să-i scurteze. Pantalonii aceia şic erau cel mai neînsemnat lucru pe care putea să-l pretindă.

— Ce mai mamă de bătaie mi-ai tras, murmură el, impresionat.

*

Vizita la Yvonne Knutsen fusese un eşec. Inger Johanne fusese prevenită încă de când ajunsese pe culoar. O infirmieră îi şoptise că pacienta, afectată serios de scleroza în plăci, îi respingea pe majoritatea vizitatorilor. Numai ginerele şi nepoţica ei erau mereu bine-veniţi.

Femeia în alb avea dreptate. Yvonne Knutsen se închise în ea chiar în momentul în care Inger Johanne intră. Zăcea ţeapănă ca o bucată de lemn în patul ei din mijlocul camerei. Aceasta era, de altfel, destul de austeră. Un tablou fad era atârnat pe unul din pereţi. O ciudăţenie, într-un cadru mort. Un scaun rustic din lemn era tras lângă pat. Soarele puternic, care o orbise pe Inger Johanne în drumul spre spital, se redusese la un disc palid deasupra orizontului, în spatele geamului murdar. Tot ce-a putut Inger Johanne să scoată de la Yvonne Knutsen a fost un „Vă rog, plecaţi", înainte ca bolnava să întoarcă obosită capul şi să pară că a adormit.

— Îmi pare sincer rău, o compătimise infirmiera, punând o mână consolatoare pe umărul lui Inger Johanne când aceasta ieşise, ca şi cum ar fi fost mama ei cea pe

care tocmai o părăsise, imobilă în pat, aşteptând moartea.

Drumul de întoarcere a fost îngrozitor. Pe E18, în direcţia Oslo, făcu pană de cauciuc. Când găsi în sfârşit un loc rezervat opririlor de urgenţă, pneul era făcut zdrenţe. Ploua torenţial. Până să pună cricul, se udase leoarcă.

Ajunse în sfârşit la liman cu mai mult de o oră întârziere.

— Scleroza în plăci este o boală oribilă, murmură ea, aranjând perna de care se servea pentru a alăpta.

Se schimbase într-un trening şi o ţinea pe Ragnhild, pe jumătate adormită, la sân.

— Ţie toate bolile ţi se par oribile, observă Yngvar.

— Nu.

— Ba da!

El puse o lingură zdravănă de miere în ceaiul lui Inger Johanne şi amestecă îndelung.

— Bea. Am adăugat şi ghimbir. O să te ajute.

— E prea fierbinte. Imaginează-ţi, dacă Ragnhild se mişcă şi dacă vărs asta pe...

— Gata!

Yngvar îi luă bebeluşul.

— E în siguranţă. Acum, bea, o să te revigoreze. Vrei să-ţi pun şi-un pic de tărie în el?

— Nu, mersi. Era o privelişte înspăimântătoare.

Inger Johanne duse ceaşca la buze.

— Povesteşte, o invită Yngvar, aşezându-se pe canapea în faţa ei.

Inger Johanne îşi trase picioarele sub ea, iar el împinse perna.

— Fiona are doi copii, începu ea.

— Fiona are... are o fată.

— Da. Dar nu e nicio îndoială că a adus pe lume doi copii.

Ragnhild regurgită. Yngvar o sprijini de umărul lui şi o bătu uşor cu palma pe spate.

— Acum, nu mai înţeleg nimic.

— Nici eu. Dacă vrei să ştii.

Întinse mâna spre hârtiile pe care i le dăduse el când se întorsese, udă leoarcă şi furioasă. Ultima pagină era încă umedă.

— În registrul despre sarcina şi naşterea Fionei, scrie negru pe alb că este primul ei copil. Şi pot să te asigur...

Ea aruncă hârtiile pe masă şi se aşeză mai confortabil.

— Un doctor sau o moaşă pot fără nicio problemă să afirme că o femeie a avut deja un copil sau nu. E o pură formalitate. Totuşi, nu există nimic de genul ăsta în aceste hârtii. Fiorella a fost născută prin cezariană şi era ceva prevăzut. Din câte înţeleg din registru, suferea de un fel de angoasă de naştere, care, în mod evident, a fost luată în serios. Cezariană, la o dată programată, fără să văd în asta altceva decât raţiuni pur psihice.

Yngvar o pusese pe Ragnhild în leagănul ei, adus din nou în salon. Mergea cu precauţie încălţat cu papucii de casă.

— Asta nu înţeleg eu.

— Nu e de mirare. Toată lumea pare să creadă că Fiorella era singurul copil al Fionei. Doctorii, de asemenea, chiar dacă ei trebuiau să ştie că nu era adevărat.

— Dar tu, răspunse Yngvar, pe a cărui frunte apăru un rid de îngrijorare, tu eşti deci mai la curent decât toată lumea.

— Nu eu. Legistul.

Ea se duse în bucătărie şi se întoarse cu ceainicul într-o mână şi raportul autopsiei în cealaltă.

— Ruptură perianală, citi ea.

— Ce vrea să spună asta?

— Gândeşte-te.

— Mă gândesc. Ce vrea să spună?

— Gândeşte-te la cuvântul ăsta, insistă ea cu nerăbdare, turnându-şi puţin ceai. O să răcesc. Începe cu anal.

— Termină. Nu naşti prin fund! Explică-mi ce înseamnă! Cum poţi să...

— Perineul, îl întrerupse ea, este numele zonei care separă vaginul de anus. O ruptură perianală este o leziune care poate surveni în timpul naşterii, când...

— Stop! o rugă el cu o grimasă. Înţeleg. Dar de ce n-am văzut acest amănunt? Fiindcă e atât de...

Şocat, se aplecă spre masa joasă, apucă raportul autopsiei şi începu să-l citească.

— Nu l-aţi înţeles, asta-i tot. L-aţi neglijat, pur şi simplu. V-aţi cramponat de faptul că nu era nicio urmă de violenţă sexuală şi...

— Neglijat! ţipă Yngvar. *Neglijat?!*

— Nu sunteţi primii. În afacerea Knutby, s-a spus că poliţia suedeză a clasat un caz drept crimă fiindcă habar n-aveau ce voia să însemne „doză toxică". Tu nu citeşti ziarele?

— Deloc, bombăni el, răsfoind cu febrilitate fără să găsească ceea ce căuta. Dar aceste noi... Registrul ăsta!

Lovi cu arătătorul în hârtii.

— De ce ar minţi medicii? Dosarul este fals?

— După câte se pare, nu. L-am sunat pe Even. Vărul meu. Medicul pe care l-ai întâlnit...

— Îmi amintesc de Even. Ce-a zis?

Yngvar se aşeză pe canapea, chiar în faţa ei.

— Nu poate fi decât un singur motiv pentru care registrele să nu conţină informaţii în acelaşi timp pertinente şi observabile pentru medic şi moaşă.

— Şi care-ar fi acest motiv?

— Că ar fi devastator pentru pacientă dacă ei l-ar menţiona acolo. Devastator, a zis Even. Şi trebuie să fie ceva, din câte am înţeles eu.

Tăcură o clipă. Yngvar îşi scărpină ceafa. Îl apuca iar dorinţa să fumeze un trabuc. Înghiţi în sec şi se uită cu privirea pierdută pe fereastra salonului. Ploaia lovea în geam. O maşină se oprise pe stradă. Nişte tineri, gândi el; motorul duduia întruna. Unii ţipau, alţii râdeau. O uşă se trânti şi maşina plecă făcând un zgomot asurzitor spre capătul străduţei, înainte de a dispărea cu totul.

Ragnhild dormea profund. Jack veni de pe culoar cu paşi târşâiţi. Se opri o clipă, cu capul aplecat şi urechile ridicate, ca şi cum o asemenea linişte îi părea suspectă. Îşi puse botul pe genunchii lui Yngvar. Îi atinse coapsa cu laba.

— Nu pe canapea, murmură Yngvar. Culcă-te jos. Culcat!

Câinele păru să ridice din umeri, înainte de a se duce să se fofileze pe sub masă şi să sară pe cealaltă canapea, alături de Inger Johanne.

— Acest gen de leziune nu poate apărea în urma unui viol sau ceva de genul ăsta? întrebă în cele din urmă Yngvar, fără a face vreun comentariu asupra educaţiei superficiale a acestui animal murdar, cu blana gălbuie.

— Yngvar, ce naiba...

— Dar...

— Imaginează-ţi o naştere. Un cap de copil. De ce se dilată femeile, după părerea ta?

Yngvar îşi vârî două degete în urechi.

— Răspunsul e nu, concluzionă Inger Johanne. Nu e viol.

— Dar, încercă iarăşi Yngvar, un bărbat... Bernt n-ar fi descoperit, dacă...

— Nu. Cel puţin din ce mi-a spus Evan. Nu neapărat. Nici cu ocazia relaţiilor sexuale, nici... a altor divertismente.

El zâmbi.

— Ciudat.

Îi zâmbi şi ea.

— Dar aşa stau lucrurile.

Jack mârâi în somn.

— *Summa summarum*, reluă Yngvar, ridicându-se şi frecându-şi bărbia cu degetul mare şi arătătorul. Constatăm următorul lucru: Fiona Helle a fost însărcinată de două ori. Primul copil s-a născut în circumstanţe care i-au cauzat o ruptură urâtă. Trebuie să fi fost foarte demult, fiindcă nimic nu indică faptul că Bernt Helle ar şti ceva de acest copil. Şi nici nimeni altcineva. Fiona şi-a mărturisit public fericirea de a avea primul ei copil destul de târziu. Slabe şanse să fi riscat acest gen de afirmaţii dacă ar fi ştiut şi altcineva...

Se duse la fereastră. Curentul de aer se simţea foarte desluşit. Îşi plimbă degetul arătător de-a lungul pervazului.

— Dumnezeule, vântul trece efectiv prin perete, murmură el. Trebuie să ne ocupăm rapid de treaba asta. Nu e bine pentru fete.

— Câţiva curenţi de aer împrospătează un pic aerul din interior, răspunse Inger Johanne dând din mână. Continuă.

— Ei bine...

Yngvar ezită, fărâmiţând chitul vechi care se dezlipea complet.

— Bernt nu mi se pare un mincinos, reluă el, întorcându-se spre ea. Comportamentul acestui tip a fost perfect încă de la începutul anchetei. Chiar dacă trebuie să fie sătul până peste cap de toată trăncăneala noastră, care nu pare să dea rezultate. El răspunde, vine. Sună. Vine să ne vadă când i-o cerem. Pare foarte serios, un tip dezgheţat la minte, ce mai. De fapt, ar fi înţeles că o informaţie ca asta era pertinentă pentru noi. Nu?

Inger Johanne strâmbă din nas.

— Da... Poate. În orice caz, cred că putem presupune că acest copil nu s-a născut după ce cei doi au devenit un cuplu. Bârfele circulă repede prin sătucuri. În plus, ei s-au căsătorit foarte de tineri şi nu-mi imaginez nişte tineri însurăţei bine aşezaţi, ţinând secretă o sarcină. În realitate, cred că soluţia acestei enigme vine de la sine. Trebuie să fie vorba de o sarcină nedorită, survenită la o vârstă foarte fragedă.

— Să nu-mi vorbeşti acum de incest, o preveni el. Incestul este exact ceea ce nu-i trebuie acestui caz.

— Chestia asta n-are de-a face cu tatăl Fionei, oricum; a murit când ea avea nouă ani. La vârsta aia, cred că poţi fi liniştit. Dar trebuie să fi fost atât de tânără, încât a fost expediată fără prea multă ceremonie Dumnezeu ştie unde, pentru o perioadă. Fiona era adolescentă...

Gura ei articulă nişte numere mute în timp ce număra.

— ...Spre sfârşitul anilor '70, încheie ea. Avea şaisprezece ani în '68.

— Atât de târziu, constată Yngvar decepţionat. Nu era chiar catastrofal să fii o mamă adolescentă în epoca aia.

— Ha! exclamă Inger Johanne, ridicând ochii la cer. Tipic pentru bărbaţi! Mie îmi era îngrozitor de frică să nu rămân însărcinată la şaisprezece ani, chiar dacă era la mijlocul anilor '80.

— Şaisprezece ani, repetă Yngvar. Tu n-aveai decât şaisprezece ani...

— Las-o baltă, se ambală Inger Johanne. Nu putem să ne concentrăm pe cazul nostru?

— Oh, ba da! Dar şaisprezece ani...

Se aşeză şi îl scărpină pe Jack după ureche.

— Fiona n-a părăsit ţara în această perioadă. Nu pentru mult timp, în orice caz. Am verificat asta cu Bernt. Presupun că el ar fi ştiut-o. Chiar dacă toţi cei pe care îi cunosc eu nu sunt aşa de indiscreţi cu privire la sejururile lor de studii în străinătate, mă îndoiesc că Fiona ar fi ascuns un...

— Încetează, îl întrerupse Inger Johanne aplecându-se spre el.

Yngvar îi dădu un pupic.

— Deci, un copil s-a născut. Chestia asta nu are în mod necesar cine ştie ce importanţă pentru anchetă. Pe de altă parte, creează fatalmente nişte asociaţii cu emisiunea...

— ... a cărei moderatoare a fost mai mulţi ani, cu un mare succes de public şi cu un important sprijin mediatic.

— Copii renegaţi şi mame cu ochii scăldaţi în lacrimi. Reunire de familii şi respingeri dureroase. Lucruri de genul ăsta.

Jack înălţă capul. Una din urechi îi era ridicată în sus. În casă se auzea şuieratul vântului puternic. Ploaia lovea în rafale geamurile dinspre sud. Inger Johanne se aplecă asupra lui Ragnhild şi acoperi bebeluşul, care continua să doarmă un somn la fel de adânc. Combina stereo se deschise şi se închise singură de mai multe ori. Plafoniera de deasupra mesei dădea semne de slăbiciune.

Apoi se făcu întuneric.

— Futu-i! înjură Yngvar.

— Ragnhild!

— Stai liniştită.

— De aceea m-am dus s-o văd pe Yvonne Knutsen, explică Inger Johanne în întuneric. Ea ştie ce s-a întâmplat. Sigur aşa a fost.

— E destul de sigur, încuviinţă Yngvar; pe faţa lui dansară câteva umbre în momentul în care scăpără un chibrit.

— Poate de-aia a refuzat să vorbească cu mine. Copilul ăsta poate că a apărut, poate...

— Se adună o mulţime de „poate", constată el. Opreşte-te! Găsi în sfârşit o lumânare.

Ea îl urmări din ochi. Era foarte îndemânatic în ciuda taliei lui. Mergea apăsat, de parcă insista pe faptul că era atât de mare. Dar, ghemuit în semiîntuneric în faţa şemineului, în timp ce rupea fâşii de hârtie de ziar şi punea lemne în coşul de oţel pentru a face un rug, degaja o uşurinţă nonşalantă a mişcărilor, o blândeţe fascinantă în trupul lui masiv.

Hârtiile luară repede foc.

El aplaudă încetişor şi zâmbi.

— Trişez numai un pic, pentru mai multă siguranţă, se justifică el, strecurând câteva surcele între lemne. Mă duc

să mai aduc lemne din pivniţă. Pana de curent ar putea să mai dureze, pe vremea asta. Unde e lanterna de buzunar?

Ea făcu un gest spre intrare. Yngvar plecă.

Flăcările trosneau într-o căldură blândă şi cufundau salonul într-o lumină portocaliu-roşiatică. Inger Johanne îşi simţea deja faţa încălzindu-i-se. Mai aranjă încă o dată plăpumioara în jurul fetiţei şi se bucură că fata cea mare, Kristiane, era la Isak. O cuvertură de lână era întinsă pe spătarul canapelei. Şi-o trase pe picioare, se trânti pe spate şi închise ochii.

Yngvar trebuia să vorbească cu obstetricianul. Sau cu moaşa. Amândoi vor invoca obligaţia de confidenţialitate, dar vor ceda în cele din urmă. Cum trebuiau s-o facă mereu în cazuri ca acesta.

Chestia asta va lua timp, gândi Inger Johanne.

Dacă exista într-adevăr un descendent în viaţă al Fionei Helle, asta însemna că se apropiau pentru prima oară de ceea ce putea să semene cu o pistă. Slabă, bineînţeles, şi care nu va duce aparent nicăieri. El sau ea nu va fi primul copil din lume născut în ruşine şi adoptat cu dragoste. Era vorba probabil de un adult bine integrat, de douăzeci şi ceva de ani. Student, poate, sau un dulgher cu un Volvo şi doi plozi. Nu un asasin cu sânge rece, căutând să se răzbune pentru un abandon vechi de un sfert de secol.

Dar Fiona murise cu limba amputată şi despicată.

Acest copil era marea minciună a Fionei.

Vibeke Heinerback fusese răstignită pe perete.

Două femei. Două cazuri.

Un copil nelegitim.

Inger Johanne se ridică brusc în şezut. Era pe punctul de a adormi când i se păruse că recunoaşte încă un lucru; senzaţia dezagreabilă că o idee importantă nu reuşea să se materializeze. Îl ridică pe Jack şi îl strânse în braţe, lipindu-şi faţa de blana câinelui.

— Putem să vorbim despre altceva? întrebă ea când Yngvar urcă încărcat cu un braţ de lemne.

El puse jos bucăţile de pin uscat.

— Cum să nu! răspunse el sărutând-o pe păr. Putem să vorbim despre ce vrei tu. Dacă îmi doresc un nou cal, de exemplu.

— Un nou cal? Ţi-am spus-o de sute şi sute de ori: nu vreau un nou cal.

— O să vedem, răspunse Yngvar râzând şi îndreptându-se spre bucătărie. Kristiane mă încurajează. Ragnhild la fel. Şi Jack. Asta înseamnă patru contra unu.

Inger Johanne vru să râdă cu el, dar continua să aibă o senzaţie de indispoziţie; urmele unui sentiment trecător de pericol.

— Uită. Poţi să uiţi de calul ăsta.

opt

Furtuna se potolise. Tot mai sufla un vânt rece, dar pătura de nori se risipise în fâşii albăstrii spre sud. Zăpada murdară din grădini şi de pe marginea drumurilor se împuţinase şi se topea după ploaie. În Maridalsveien, Inger Johanne încerca să evite băltoacele de noroi, manevrând căruciorul pe trotuarul îngust. Era o circulaţie intensă şi autobuzele treceau făcând un zgomot asurzitor. Nu era prea plăcut şi traversă strada pieziş, pe la Badebakken, pentru a coborî spre Akerselva. Jack trăgea de lesă şi voia să miroasă absolut tot.

Temperatura scădea. Se anunţase zăpadă seara. Inger Johanne se opri şi îşi aranjă fularul înainte de a-şi continua drumul. Îngheţase şi îşi trase nasul. Ar fi trebuit să-şi pună o căciulă. În orice caz, lui Ragnhild îi era destul de cald în sacul din blană de oaie, înfăşurată pe deasupra şi într-un pled. Faţa ei mică abia dacă se vedea când Inger Johanne trase cu grijă colţul sacului. Suzeta se mişca ritmic şi ea putu să vadă, după mişcările din spatele pleoapelor fine, că Ragnhild dormea.

În faţa parcului pentru copii Heftyeløkka, se aşeză pe o bancă. Jack putu să alerge în libertate. Coborî în mare

viteză spre râu şi lătră la raţele care nu-şi făcură deloc griji. Se mulţumiră să mai dea puţin din labe prin fantele dintre sloiurile de gheaţă. Regele Americii chelălăi, lătră şi înmuie o labă ezitantă în apă.

— Termină, murmură ea, de frică să n-o trezească pe Ragnhild.

Vântul rece trecea prin *duffel coat*[36]-ul ei, dar era bine să fie acolo, singură, mişcând cu o mână căruciorul înainte şi-napoi. Era marţi, 17 februarie şi, la prânz, ar putea să sune. În opt minute, constată ea, uitându-se la telefonul mobil. Cea mai bună prietenă a Fionei Helle spusese că atunci se va întoarce. Păruse surprinsă, dar gata să coopereze. Inger Johanne nu se prezentase ca făcând parte din poliţie. Explicaţiile ei vagi puteau totuşi să-i dea Sarei Brubakk impresia că era vorba de o problemă cu caracter oficial.

Nu era bine.

Nu ăsta era stilul ei. În realitate, voia să iasă din povestea asta, îşi zicea ea, să nu mai meargă mai departe şi, cu siguranţă, nu cu metode la limita acceptabilului.

Inger Johanne îşi suflă nasul. Era pe cale să răcească, aşa cum se aşteptase.

Drumul era aproape pustiu. Un tip care făcea jogging venea răsuflând greu într-un nor de abur. Făcu un semn din cap şi zâmbi, dar tresări atunci când Jack ţâşni dintr-un tufiş şi se făcu că vrea să-l prindă de tălpi.

— Ţineţi-vă potaia în lesă! ţipă el înainte de a sprinta ca o săgeată.

---

[36] Haină de iarnă confecţionată din *duffel*, o lână foarte groasă al cărei nume vine de la orăşelul belgian Duffel, unde se fabrică materialul. E recognoscibilă după modul particular de a se încheia, cu nişte „nasturi" mari de formă conică, din lemn sau corn, fixaţi la capătul unei legături din piele, care se introduc pe partea cealaltă în găici tot din piele.

— Vino aici, Jack!

Câinele se supuse şi se culcă lângă cărucior.

Era douăsprezece şi ea formă numărul.

— Inger Johanne Vik, începu ea. Am discutat în dimineaţa asta şi...

— Da, bună ziua, din nou. Lăsaţi-mă doar să mă fac comodă. Tocmai am intrat şi...

Îşi drese vocea. Scuipă.

— Alo?

— Sunt tot aici, confirmă Inger Johanne.

— Gata, m-am aşezat. Despre ce e vorba, mai exact?

— Am doar o întrebare privind anii de liceu ai Fionei Helle. Anii adolescenţei ei. Eraţi în aceeaşi clasă, nu-i aşa?

— Da, aşa cum v-am zis când am fost interogată. Fiona şi cu mine am fost în aceeaşi clasă de la început. Eram nedespărţite. Mereu prietene. A fost îngrozitor după ce... De-abia de o săptămână am reuşit să-mi reiau serviciul, de fapt. Pur şi simplu, mi-am luat un concediu pe motiv de doliu. Şeful meu este foarte...

— Înţeleg. Şi nu vreau să vă plictisesc mult. Vreau doar să aflu dacă s-a întâmplat ca Fiona să... lipsească de la şcoală? Destul de mult, vreau să zic.

— Să lipsească de la şcoală...

— Da. Nu câteva zile pentru o răceală, vreau să zic, ci o perioadă mai îndelungată?

— A fost la Modum Bad[37], da. Când eram în liceu. Asta a durat destul de mult.

— Poftim?

Lui Inger Johanne nu-i mai era frig. Îşi trecu telefonul mobil în mâna dreaptă.

---

[37] Instituţie de tratare a tulburărilor psihice, fondată la Modum (Buskerud, la 40 de kilometri de Oslo) în 1957.

— Ce-aţi spus?

— Fiona a făcut un soi de depresie nervoasă, cred. N-am vorbit despre asta, dacă vreţi să ştiţi. Trebuia să reîncepem şcoala după vacanţă. Îmi amintesc că eu fusesem plecată în Franţa, cu familia mea, toată vara. Eram fericită la ideea că o s-o revăd pe Fiona şi că noi... Dar ea n-a venit. Era în spital.

— La Modum Bad?

— Daaa... Ştiţi, nu sunt sigură. Am crezut mereu că era Modum Bad, dar asta poate fiindcă eu nu cunoşteam alt loc unde erau internaţi oamenii pentru astfel de lucruri. Pentru boli de nervi, vreau să zic.

— De unde ştiţi că era vorba de o boală nervoasă?

Tăcere.

Îşi drese din nou vocea, puţin mai uşor de data asta.

— Acum, că mă întrebaţi..., răspunse Sara Brubakk, nu mai sunt sigură de mare lucru, ca să vă spun drept. Doar că a lipsit. O perioadă lungă. Din câte îmi amintesc, cred că nu s-a întors înainte de Crăciun. Sau... Ba da, s-a întors puţin mai înainte. Era un spectacol organizat de şcoală şi începeam întotdeauna repetiţiile la începutul lunii decembrie.

— Un spectacol? Chiar imediat după o depresie nervoasă?

Jack mârâia înăbuşit spre o raţă temerară. Aceasta îşi scutura penele înfoiate şi încerca să şterpelească o bucăţică de pâine aflată la câţiva metri de botul câinelui.

— Linişte! îi ordonă Inger Johanne.

— Ce?

— Scuzaţi-mă. Vorbeam cu câinele. Deci, Fiona a participat la... v-a povestit de ce a lipsit?

— Da. În fine, nu. A trecut foarte mult timp de-atunci, ştiţi cum e.

Din tonul ei, părea că vrea să se scuze. În acelaşi timp, părea sincer dornică să ajute.

— Aşa cum v-am zis, eram cele mai bune prietene. Ne spuneam totul, aşa cum fac cele mai bune prietene. Dar îmi amintesc că eram cam furioasă, într-un fel, pentru că Fiona nu prea voia să intre în detalii referitor la locul unde fusese şi la problema pe care o avusese. De asta sunt sigură. Din câte-mi amintesc, mama mi-a zis că trebuia să fac uitată toată povestea. Că nu era uşor, genul ăsta de lucruri... boala.

— Dar povestea asta cu boala de nervi şi cu Modum Bad ar putea fi la fel de bine nişte concluzii pe care le trăseseraţi dumneavoastră şi nu neapărat lucrurile pe care le ştiaţi sau le ştiţi, rezumă Inger Johanne.

— Aşa cred, din nefericire.

— Îmi puteţi spune ceva legat de impresia pe care o lăsa când s-a întors?

— Oh... ce impresie? Ca de obicei, de fapt. Ca înainte. Trecuseră... cinci luni, cam aşa, nu?... de când n-o văzusem. Între Sfântul Ioan[38] şi sfârşitul lui noiembrie? La vârsta aia, creşti repede. Dar noi eram prietene la cataramă. Rămăseserăm prietene, vreau să zic.

Se apropia un grup de copii de grădiniţă. Doi câte doi, ţinându-se de mână, înaintau legănându-se pe drum în nişte hanorace prea largi. Un copilaş căruia îi curgea nasul şi a cărui căciulă îi căzuse pe ochi plângea de-ţi rupea sufletul. Un adult îl apucă de braţ.

— Aproape că am ajuns, copii. Haideţi!

— Ar fi putut fi însărcinată? vru să ştie Inger Johanne.

---

[38] E vorba de naşterea Sfântului Ioan Botezătorul, celebrată de creştini pe 24 iunie. La noi, sărbătoarea e cunoscută popular sub numele de Sânziene sau Drăgaică.

— Însărcinată? *Însărcinată?*

Sara Brubakk izbucni într-un râs cristalin.

— Nu, puteţi să renunţaţi la ideea asta! Doamne, şi oricum se va dovedi că nu putea avea copii. Ştiţi, Fiorella este un bebeluş conceput în eprubetă.

Inger Johanne nu ştia. Ăsta era un amănunt un pic prea intim din viaţa Fionei Helle şi nu ajunsese niciodată în dosarele stufoase de la Kripos.

— În plus..., adăugă Sara Brubakk, Fiona mi-ar fi vorbit de o asemenea chestie, sunt sigură sută la sută. Eram realmente ca două degete de la mână. Însărcinată? Nu, este exclus.

— Dar nu aţi văzut-o timp de cinci luni, obiectă Inger Johanne.

— Nu. Dar însărcinată? Cu siguranţă, nu.

— OK. Mii de mulţumiri.

— Asta-i tot?

— Pentru moment. Mulţumesc.

— O să rezolvaţi cazul ăsta?

— În general, asta facem, replică Inger Johanne. Numai că ne ia timp. Înţeleg că asta poate fi dificil pentru voi. Pentru familie şi apropiaţi.

— Da. Dar nu ezitaţi să mă sunaţi dacă mai e ceva. Nu vreau decât să ajut.

— Înţeleg. La revedere.

Grupul de copii rătăcise printre clădirile de cărămidă de pe Mor Go'hjertas vei şi dispăruse. Raţele se linişteau. Se adunau în grupuri mici pe sloiurile de gheaţă, cu labele strânse sub ele, cu ciocul la căldură, în penele guşii.

Inger Johanne începu să se plimbe pe malul râului.

A rămas mult timp un caz fără secrete, gândi ea; Jack mergea cuminte alături de ea. *Un caz lipsit, în mod uimitor,*

de ură şi secrete. Şi apoi, iată-le! Ca întotdeauna, ca în toate cazurile, după toate crimele. Minciunile. Jumătăţile de adevăr. Faptele disimulate şi poveştile uitate, ascunse.

Ragnhild plângea. Inger Johanne aruncă o privire sub prelata căruciorului. Gingiile fără dinţi apăreau într-un rictus furios. Mama ei îl astupă cu suzeta. Se făcu linişte.

De mult timp avea senzaţia că cele două cazuri, al Fionei şi al lui Vibeke, scoteau la iveală mult prea puţine contradicţii şi conflicte subiacente.

Mări pasul. Vântul era muşcător şi puternic. Ragnhild nu va întârzia să se trezească de-a binelea. Trebuiau să se întoarcă.

Respingerea maternă a produs asasini şi înainte de această poveste, gândi ea, luptându-se cu colţul trotuarului de pe Bergensgata. *Dar de ce după aproape douăzeci şi şase de ani? Copilul, acest copil adult, aflase abia acum adevărul? Descoperirea unei vechi trădări poate fi cauza unui sentiment atât de intens de ură? Poate fi motorul unei crime ca aceea, o execuţie atroce, atât de încărcată de simboluri? Sau...*

Se opri. Jack îi aruncă o privire surprinsă, cu limba atârnând în jos, afară din gura lucioasă. Un autobuz trecu în viteză. Gazele de eşapament o făcură pe Inger Johanne să tuşească şi să se întoarcă cu spatele.

Nu era nevoie ca respingerea să fie aşa de veche.

Cochetase cu ideea asta cu o seară înainte, când Yngvar o pusese în gardă în privinţa presupunerilor ei hazardate. Copilul abandonat al Fionei Helle putea să nu fi venit să-şi revadă mama decât foarte recent. Ironia sorţii, gândi Inger Johanne, dat fiind că Fiona însăşi devenise obiectul regretelor pe care îşi construise cariera, exploatând valoarea lor de divertisment.

Nu judeca după aparenţe. Yngvar are dreptate. Chestia asta devine prea trasă de păr. Şi dacă acest copil există cu adevărat...

— Ce poate să aibă de-a face o persoană ca asta cu Vibeke Heinerback? se întrebă ea cu voce tare, clătinând din cap.

Probabil că era vorba de doi ucigaşi.

Sau poate nu.

Ba da. Doi. Sau unul singur.

Trebuie să renunţ, gândi ea. *E o nebunie. Treabă de amator. Un profiler dispune de programe performante. Munceşte în echipă. Are acces la arhive şi la competenţe de vârf. Eu numai profiler nu sunt. Sunt o femeie ca oricare alta cu un nou-născut şi o corcitură de câine. Dar e ceva, e o chestie care...*

Mergea repede. Ragnhild ţipa în căruciorul care se zdruncina, tresălta şi fu cât pe ce să se răstoarne în momentul în care Inger Johanne alunecă pe o ridicătură de gheaţă dând colţul pe Haugesgate.

Când ajunse în sfârşit acasă, zăvorî uşa şi puse lanţul înainte de a-şi scoate haina.

*

Trond Arnesen nu reuşea să doarmă. Era ora două dimineaţa, într-o zi de miercuri. Se ridicase de mai multe ori ca să bea apă; îşi simţea gura uscată fără să înţeleagă de ce. Nu era nimic la televizor. În orice caz, nimic care să-i trezească interesul sau care să poată măcar să-l facă să nu se mai gândească, să-l elibereze câteva minute de acea morişcă mentală care se învârtea iar şi iar, ţinând somnul la distanţă.

Se dădu bătut. Se ridică pentru a patra oară. Se îmbrăcă.

Un tur, îşi zise. Un pic de aer.

Zăpada îşi făcuse apariţia pe la ora opt. Se depusese ca un văl subţire şi curat pe sol, pe deasupra frunzelor în putrefacţie şi a gunoaielor, a nămeţilor negricioşi şi a străzilor pline de noroi. Pietrişul scârţâia sub picioare şi poarta scoase un sunet ascuţit când o deschise. Fără un scop precis, o luă spre vârful colinei, ca şi cum felinarul care se afla acolo îl atrăgea.

Nu exista niciun mod de a spune adevărul.

N-ar fi putut să-l spună nici măcar când încă mai avea posibilitatea, în acea cameră supraîncălzită, în compania poliţistului care părea a fi pe punctul de a izbucni în râs.

Fusese chiar ultima oară în vinerea aceea şi, normal, fusese atât de simplu să uite.

Apoi venise Bård.

Idiotul.

Trond îşi băgă mâinile în buzunarele pufoaicei. Mergea repede. Nu era nimeni altcineva afară la ora aia, iar în casele întunecate, din lungul străzii, oamenii erau în pat de mult timp. O pisică ajunse pe şosea, încremeni o clipă ţintuindu-l cu ochii ei galbeni fosforescenţi, înainte de a se fofila printre tufişurile de pe partea cealaltă, în care dispăru.

Vibeke îi lipsea. Un gol i se căscase sub coaste; un regret pe care nu-şi amintea să-l fi simţit mai înainte, dar care semăna cu senzaţia de pierdere încercată faţă de mama lui când era copil, la şcoala în aer liber.

Vibeke era atât de puternică... Ea ar fi rezolvat chestia asta.

Lacrimile îi lăsau urme de gheaţă pe obraji.

Îşi trase nasul, se şterse bărbăteşte cu degetele şi se opri. Aici oprise taxiul pentru a-l lăsa să vomite. Zăpada acoperea locul, dar era aproape convins că acela era. Îşi înfipse cu ezitare vârful pantofului în troian. Era mai lumină aici, cu un felinar la fiecare cincisprezece metri. Zăpada străluci ca nişte diamante alb-albăstrii când o lovi cu piciorul.

Ceasul lui de mână ieşi la iveală.

Se aplecă surprins.

Era ceasul lui. Suflă deasupra lui, scuturând zăpada, îl apropie de ochi. Ora trei fără douăzeci. Acul secundar avansa imperturbabil, iar cadranul cu data arăta optsprezece.

La încheietura lui, plasticul era insuportabil de rece.

Era fericit şi zâmbi. Ceasul îi amintea de Vibeke; puse mâna în jurul brăţării negre şi strânse.

Trebuia să transmită mesajul.

Întrucât făcuse tărăboi pentru pierderea ceasului subacvatic, trebuia să-l prevină pe Yngvar Stubø de reapariţia lui. Trond se înşelase pur şi simplu. Nu-l lăsase acasă, îl luase cu el la petrecere şi îl pierduse în momentul în care se uşura, îndoit de spate, mort de beat.

Poliţistul poate că răscolea cerul şi pământul ca să rezolve povestea asta. Trond nu dorea să fie răscolite cerul şi pământul. El voia să fie lăsat în pace şi să aibă cât mai puţin posibil de-a face cu poliţia.

Soluţia era un SMS. Avea numărul lui Stubø, cu garanţia de a putea să-l sune oricând. Un SMS era cât se poate de neutru. Un mesaj scris era banal şi fără patos, mijlocul modern de a vehicula informaţii triviale şi lucruri insignifiante.

Găsit ceasul. Îl pierdusem. Îmi pare rău pentru tevatură! Trond Arnesen.

Gata, se rezolvase. Făcu cale-ntoarsă. Nu putea să bată străzile toată noaptea. Poate o să găsească un DVD cu care să-şi omoare timpul. Ar putea lua unul din somniferele lui Vibeke. Nu încercase niciodată şi, luând două, se va deconecta cu siguranţă, sută la sută. Propunerea era tentantă.

I se rupea de cartea rătăcită. Rudolf Fjord putea să-şi cumpere alta nouă.

*

— Yngvar.

Ea îi dădu un cot.

— Mmm...

Yngvar se răsuci pe o parte.

— Mi-e frică.

— Nu-ţi fie frică. Dormi.

— Nu reuşesc.

El scoase un oftat ostentativ şi îşi puse perna pe faţă.

— Trebuie să dormi şi tu din când în când, zise cu o voce parţial sufocată. Măcar aşa, din când în când.

Îşi arătă un ochi şi căscă.

— Bun, de ce-ţi mai e frică acum?

— Am fost trezită de bip-ul mobilului tău, apoi...

— Mi-a sunat mobilul? Oh, fir-ar să fie, ar trebui...

Mâinile lui căutară pe bâjbâite întrerupătorul veiozei. Paharul cu apă se răsturnă.

— La naiba! gemu el. Unde...

Lumina îl atinse în plină figură. Se strâmbă şi se ridică în şezut, pe pat.

— N-a sunat, i-o tăie rapid Inger Johanne. A făcut bip. Şi apoi...

Yngvar manipulă cu stângăcie telefonul. Veioza verde pâlpâia.

— Doamne..., murmură el. Asta-i oră să trimiţi un SMS? Bietul băiat. Pun pariu că nu reuşea să doarmă. Mi s-a părut mie puţin cam fricos ca să fie cinstit.

— Cine?

— Trond Arnesen. Uită de asta. Nu e important.

Se ridică încet, cu mişcări anchilozate şi îşi trase boxerii pe el.

— E bine că ai acceptat în cele din urmă ca Ragnhild să doarmă singură. Altfel, am fi bântuit toţi ca nişte zombi. Dacă nu o facem deja...

— Nu fi nesuferit. Unde te duci?

— Apa, bombăni el. Trebuie să mă duc după o cârpă de şters.

— Las-o baltă. Nu e decât apă.

O clipă, el ezită. Apoi ridică din umeri şi se strecură sub plapumă. Micşoră lumina şi întinse braţul către Inger Johanne. Ea se cuibări lângă el.

— De ce ţi-e frică? repetă Yngvar. Ragnhild e bine.

— Nu e asta. E vorba de cazurile astea...

— Ştiam eu, răspunse el sec, întinzându-se mai confortabil.

Lumina continua să-i bată supărător în ochi.

— N-ar fi trebuit niciodată să te bag în toată nebunia asta. Sunt un idiot. Pot să sting?

— Mmm. Pur şi simplu, nu cred că aveţi mult timp.

— Ce vrei să spui?

— Ceea ce spun.

— Ştim cu toţii că timpul este cel mai mare duşman al nostru, răspunse el cu un căscat lung. Dar, pe de altă

parte, când nu găseşti nicio pistă nouă, e mai bine să fii meticulos. Să stivuieşti cărămizile una peste alta.

— Dar dacă...

El se eliberă brusc şi se ridică în şezut.

— E aproape trei dimineaţa, gemu. Vreau să dorm! Nu putem să lăsăm chestia asta deoparte până mâine-dimineaţă?

— Şi dacă asasinul vâna doar una dintre victime? sugeră ea, vorbind rar. Dacă, de exemplu, cu Fiona avea el ce-avea, iar Vibeke a fost eliminată pentru a-şi disimula adevăratul mobil?

— Hello! strigă Yngvar umflându-şi obrajii. Trăim în Norvegia! Crimă de camuflaj! Tu ai mai *auzit vorbindu-se* despre acest gen de lucruri?

— Da. Şi nu o dată.

— Dar nu aici!

El lovi cu amândouă palmele pe plapumă într-un plesnet înfundat.

— Nu în micul regat al Norvegiei, unde oamenii sunt băgaţi la pârnaie în special pentru lovituri de cuţit, atunci când se iau la harţă! În plus, o crimă este un camuflaj jalnic, trebuie s-o spun! *Dar acum, trebuie să dormim!*

— Şşşt!

— O să vorbesc cât de tare vreau.

— O crimă este un camuflaj uşor, nu neg asta. Iată de ce nu aveţi mult timp.

Yngvar sări pe podeaua care scârţâi sub greutatea lui. Apa se prelinse şi el înjură. Paharul se rostogoli încet sub pat. Trase cu violenţă plapuma spre el şi se îndreptă către uşă.

— Tu te descurci bine cu puţin somn, eşti de admirat, constată Yngvar cu o voce în care ei i se păru că percepe un tremur uşor, ca şi cum se chinuia să nu plângă. Dar eu, nu. Dacă ţi-e frică...

Umerii i se lăsară în jos. Se luptă cu aşternutul. Scoase un oftat greu.

— Atunci poţi să mă trezeşti, bineînţeles, continuă el. Dar va trebui să-ţi fie cu adevărat frică. Să fii moartă de spaimă. Mă duc să mă culc în patul Kristianei. Noapte bună.

Uşa se trânti. Ragnhild începu să plângă.

— Nu, se auzi o voce înăbuşită în antreu. Nuuu!

*

Lui Vegard Krogh nu-i plăcea pădurea pe care trebuia s-o traverseze ca să ajungă la casa mamei lui. Când era mic, nu îndrăznea niciodată s-o ia pe cărăruie decât în plină zi şi, de preferinţă, însoţit. Se spunea că bântuiau stafii printre copaci. Cândva, locul ar fi fost un cimitir. În secolul al XVIII-lea, ar fi fost distrus fără nicio consideraţie pentru morţi. Fantomele se răzbunau, atacând fără încetare pe oricine îndrăznea să se aventureze în pădure după căderea nopţii, ziceau tinerii din zonă.

Baliverne, bineînţeles, şi Vegard Krogh n-avea curajul să ocolească. Se înserase bine în acea zi de joi, 19 februarie. Zăpada, care în aceste ultime zile se depusese pe crengile goale şi, într-un covor subţire, printre copaci, răspândea, din fericire, un pic de lumină. În orice caz, îşi vedea picioarele.

Purta două genţi elegante de firmă. Mama lui îi împrumutase cincisprezece mii de coroane fără ezitare şi cruţându-l de inevitabilele admonestări plângăcioase, fără să-i mai spună că era mare acum, căsătorit, şi trebuia să-şi administreze un pic mai bine veniturile personale. Dimpotrivă; îi dăduse banii cu o mică scânteiere în ochi.

În schimb, el îi promisese să petreacă la ea câteva seri. De acord, cu lucruri bune de mâncat pe masă şi cu vin gratis în pahare.

Cincisprezece mii nu însemnau cine ştie ce. Dar el era satisfăcut. Ocupându-se de blog, în ziua aceea, fusese tentat să menţioneze invitaţia. Evitase. Discreţie, îşi spusese, mulţumindu-se cu o descriere a cumpărăturilor. Compusese un text ironic despre magazinele în care găseai cinci haine şi doi angajaţi, având şi unul, şi altul o asemenea lehamite de viaţă pentru a putea în orice moment să-şi tragă un glonţ în scăfârlie.

Cititorii cei mai importanţi vor înţelege poate de ce el, care purta în mod obişnuit jeanşi şi hanorac cu glugă, cheltuise o avere la Kamikaze şi Ferner Jacobsen, unde găsise în cele din urmă ceva ce considera a fi în acelaşi timp *casual* şi *sharp*.

Trei dintre eseurile din *Salt cu coarda elastică* fuseseră postate pe pagina sa personală. Nu ceruse acordul editurii. Oricum, ei nu ridicau niciun deget pentru a promova produsul. Aşa că nu conta. Mâine, avea să propună şi altele. Oamenii se năpustiseră asupra lor. Nu fusese nevoie decât de câteva ore pentru ca prima discuţie să înceapă. Textul despre cultura facilă bine înrădăcinată, mai ales, suscitase foarte multe reacţii. Se servea de imaginea unei cutii de lapte ca metaforă într-o poveste despre produse de masă superflue în Statul-Providenţă. Acestea n-aveau niciun gust, nu foloseau nimănui şi erau disponibile peste tot în ambalaje uşor de recunoscut, reciclabile la infinit, urmând o schemă corectă politic. *Cultura degresată* se intitula eseul şi, după ce dăduse un link spre paginile literare din *Dagbladet*, se evaporase de acolo.

Vegard Krogh mergea în voie. Cizmele lui erau noi şi îi veneau bine. Talpa lor groasă îi permitea să înainteze pe o cărare alunecoasă care, altfel, i-ar fi putut crea probleme.

Trebuia să-i bată mai mult la cap ca să obţină un contract de freelance la NRK. „Store Studio"[39] nu era chiar pe stilul lui. Prea facil, bineînţeles, şi mult prea superficial. Totuşi, show-ul era alert, din când în când destul de serios şi, în plus, Anne Lindmo era o femeie elegantă. Se va strădui mai mult pentru a obţine această slujbă.

Aproape că ieşise din pădure. După un deluşor unde construise altădată o cabană într-un stejar bătrân, chiar la marginea pădurii, se afla casa copilăriei lui. Vor lua cina, îi promisese mamei lui, chiar dacă el ajungea târziu.

Cineva venea în urma lui. Frica îl sugrumă; recunoscu frica resimţită în timpul curselor frenetice pe care le făcea în copilărie prin pădure, când fantomele îl urmăreau.

Întoarse calm capul înapoi, remarcând că mâna lui strângea şi mai tare genţile cu cumpărături, ca şi cum răul care putea să i se întâmple era să i se fure noua lui ţinută.

Înţelese atunci că persoana nu era în spatele lui. Ieşea din pădure, dintre copaci, unde nu era drum şi unde urmele se topeau într-o reţea de găuri negre neregulate în zăpada căzută recent. Nu se distingea decât o siluetă. Vegard Krogh fu aproape orbit de o lumină puternică a unei lanterne de buzunar.

Ţinuta era neobişnuită.

În întregime albă.

Şi scârţâia uşor.

---

[39] „Studioul mare."

Frica se risipi un pic.

— Doamne-Dumnezeule! exclamă Vergard Krogh, ridicând un braţ pentru a se feri de lumina puternică. Îi speriaţi pe oameni fofilându-vă în felul ăsta.

Lanterna fu lăsată în jos şi întoarsă într-o parte; fu rândul feţei individului să fie luminată. De jos în sus, aşa cum puştii insolenţi îi îngrozeau pe cei mai mici, în serile de vară când întunericul nu era niciodată deplin, când se speriau unii pe alţii şi alergau înspăimântaţi, crezând că sunt stafii.

— Hei, se miră Vegard Krogh cu oarecare agasare; miji ochii şi privi mai atent faţa. Dumneavoastră? Este...

Se aplecă înainte, furios.

— Dumneavoastră sunteţi? Ce... Pentru numele lui Dumnezeu, m-aţi...

Când lanterna electrică de două kilograme îl izbi cu putere şi foarte aproape de tâmplă, el nu muri. Doar se prăbuşi în genunchi.

Lanterna îl lovi din nou, în ceafă de data asta, cu un pârâit slab care poate l-ar fi fascinat dacă ar fi fost în stare să-l audă. Dar Vegard Krogh era surd. Muri înainte ca trupul lui să atingă solul alunecos, îngheţat.

nouă

Vineri, 20 februarie, dis-de-dimineaţă, primul lucru care îl frapă pe Yngvar Stubø când trecu, în urma lui Sigmund Berli şi a lui Bernt Helle, pragul uşilor de sticlă ale spitalului vopsit în galben, situat la periferia oraşului Oslo, fu duhoarea instituţiei. Nu înţelegea de ce persoanele internate pentru a fi îngrijite erau obligate să trăiască în mirosul de peşte fiert în exces şi de detergenţi ultraputernici. Sărăcia publică nu era o problemă neînsemnată, dar aerul proaspăt era gratuit totuşi. Intrând în camera unde Yvonne Knutsen zăcea nemişcată în patul ei, şi asta pentru al treilea an consecutiv, puţin a lipsit să nu cedeze tentaţiei de a merge să deschidă ferestrele.

— Yvonne, murmură Bernt Helle, eu sunt. Am venit cu nişte poliţişti astăzi. Dormi?

— Nu.

Ea întoarse capul spre ginerele ei. Zâmbetul îi era rezervat. Bernt Helle puse o mână pe antebraţul femeii şi depuse un sărut rapid pe obrazul ei. Trase apoi lângă pat unicul scaun din cameră şi se aşeză. Yngvar şi Sigmund stăteau tot lângă uşă.

— Ştiu că nu le vorbeşti decât în silă oamenilor, continuă Bernt Helle punând laba lui enormă în jurul mâinii firave a lui Yvonne Knutsen, sub pielea căreia se vedeau venele de un albastru-închis. Altora decât Fiorellei şi mie, vreau să zic. Dar acum e destul de important să vorbeşti. Vezi tu...

Îşi trecu o mână prin păr şi scoase un oftat adânc.

— Ce este? vru să ştie Yvonne.

— Înţelegi, s-a întâmplat...

Nu era în stare să spună nimic. Pipăi un metru pliant care ieşea dintr-unul din buzunarele pantonilor lui kaki de dulgher.

Yngvar se apropie.

— Bună ziua, Yngvar Stubø, salută el ridicând mâna, fără să o atingă. Ne-am cunoscut deja. Chiar după...

— Îmi amintesc, evident. Din nefericire, nu sunt încă senilă. Îmi amintesc atât de bine, încât mi se pare că aţi promis să nu mai veniţi să mă plictisiţi.

— Aşa este. Dar situaţia s-a schimbat.

— Nu şi pentru mine.

— O altă crimă a avut loc.

— Bine, răspunse femeia.

— Şi de data asta e vorba tot de o persoană celebră.

— Cine?

— Vegard Krogh.

— N-am auzit niciodată de individul ăsta.

— E oarecum cunoscut. Totul e relativ. Se întâmplă că noi...

— Se întâmplă că eu aştept moartea în acest pat, i-o tăie Yvonne Knutsen.

Vocea ei era calmă, fără urmă de patos sau îndoioşare.

— Şi cu cât mai repede, cu atât mai bine. Şi, aşteptând, aş prefera să fiu lăsată în pace. Să nu vorbesc cu nimeni.

O cerere modestă, dacă vreţi să-mi ştiţi părerea. Ţinând cont de starea mea.

Yngvar îşi lăsă privirea să alunece pe cuvertura matlasată. Nici măcar o singură mişcare nu lăsa să se presupună că o fiinţă vie se afla acolo, nici măcar cutia toracică nu se ridica în mod vizibil sub plapumă. Doar faţa lăsa să se vadă rămăşiţele a ceea ce cândva fusese o femeie frumoasă, cu fruntea înaltă şi cu ochi migdalaţi. Gura nu mai era decât o fantă între nişte obraji scobiţi, dar existau totuşi suficiente indicii în această mască mortuară lividă, ca s-o poţi ghici într-o fracţiune de secundă pe Yvonne Knutsen aşa cum fusese probabil: impunătoare, sigură pe ea şi atrăgătoare.

— Înţeleg, răspunse el. Chiar înţeleg. Problema e că, din nefericire, nu vă pot satisface cererea. Situaţia este acum atât de gravă, încât trebuie să urmăm toate pistele.

— Aşa cum v-am zis, nu-l cunosc pe Vegard Krag şi nu pot...

— Krogh, rectifică Sigmund de la postul lui de pază, din mijlocul camerei. Vegard Krogh.

— Krogh, repetă ea cu o voce de robot fără a privi în direcţia lui Sigmund. Nu cunosc pe nimeni cu acest nume. În consecinţă, nu văd cu ce aş putea să vă ajut.

— Am câteva întrebări legate de copilul Fionei, reluă cu calm Yngvar.

— Fiorella? reacţionă cu uimire femeia din pat, privind la Yngvar, apoi la Bernt şi din nou la Yngvar. Ce legătură are cu ea?

— Nu Fiorella. Primul copil. Mi-ar plăcea să ştiu mai multe despre acest copil pe care Fiona l-a adus pe lume când era adolescentă.

Yvonne Knutsen se schimbă literalmente la faţă. Nasul i se înroşi. Culoarea se întinse rapid, într-un motiv în formă de fluture, pe pielea de un gri pal. Respiraţia i se acceleră şi ea făcu un efort nereuşit de a se ridica în şezut. Gura i se mări. Îşi umezi buzele, care se înroşiră şi se umflară. Ochii, care doar cu câteva secunde mai devreme păreau să i-o fi luat înaintea morţii, străluceau de o tulburare profundă.

Bernt îi puse cu precauţie o mână pe piept.

— Stai liniştită!

— Bernt..., gâfâi ea.

— E-n regulă.

— Dar...

— Relaxează-te!

Yngvar Stubø se mai apropie un pic. Îşi sprijini coapsele de patul înalt şi se aplecă deasupra bolnavei.

— Înţeleg că asta trebuie să fi fost o...

Bernt Helle îl respinse. Pentru prima oară în cursul lungii şi infructuoasei anchete asupra uciderii Fionei, el dădea dovadă de agresivitate. Nu încetă decât atunci când Yngvar fu la un metru de pat. El mângâie atunci cu o mână creştetul Yvonnei.

— De fapt, este o uşurare pentru mine să o ştiu, declară el cu voce joasă, ca şi cum poliţiştii nu-l mai interesau. Fiona era atât de... într-un fel, căuta atât de mult ceva. M-am întrebat adesea care era motivul. Nu văd de ce ar fi fost atât de greu să povestească, după atâţia ani...

Vocea lui căpătă o nuanţă de furie înăbuşită; îşi dădu seama şi se stăpâni. Yngvar văzu că o strângea mai tare de mână pe soacra lui în momentul în care continuă:

— Sunt multe lucruri care îmi scapă şi accept acest lucru. Noi doi trebuie să discutăm. Sincer, vreau să spun.

Dar deocamdată trebuie să ai amabilitatea de a răspunde la întrebările lui Stubø. Este important, Yvonne. Te rog.

Ea plângea în tăcere. Lacrimile erau mari ca nişte picături de apă. Se opreau o secundă–două la colţul ochiului înainte de a se desprinde şi de a curge spre păr, până sub tâmplă.

— Nu voiam... Noi credeam... Era...

— Şşşt... Linişteşte-te acum.

— Viaţa ei ar fi fost distrusă, şopti Yvonne. Avea doar şaisprezece ani. Tatăl...

Cuvintele dispărură. Un firicel subţire de lichid transparent îi curgea din nara stângă; se şterse pe faţă cu dosul palmei.

— Era un ratat, reluă cu voce tare. Şi Fiona urma să intre la liceu. Băiatul dăduse bir cu fugiţii şi era prea târziu pentru... Ar fi trebuit să-mi dau seama, bineînţeles, dar cine poate... La adolescenţă, au dreptul la viaţa lor privată. Se îngrăşase puţin, în perioada aceea intermediară... Eu...

— Yvonne, o întrerupse Bernt Helle cu o voce fermă, încercând să-i prindă privirea. Acum, o să mă asculţi. Ascultă-mă!

Ea îşi întorsese din nou privirea de la ginerele ei. Încercă să-şi elibereze mâna din strânsoarea puternică.

— Ascultă-mă, repetă el, ca şi cum îi vorbea fiicei lui, într-un moment dificil. O să avem tot timpul de care va fi nevoie, noi amândoi, mai târziu. Deocamdată, important este ca poliţia să aibă răspunsurile la întrebările ei.

Nimeni nu zicea nimic. Yvonne abandonase lupta cu muşchii ei recalcitranţi. Era din nou fără forţă, neputincioasă. Chiar şi părul ei părea mort, răsfirat în şuviţe subţiri şi grizonante pe pernă.

— Îl cheamă Mats Bohus, dezvălui ea dintr-odată, cu aceeaşi voce bătrână, seacă şi egală în acelaşi timp.

— Ce?

— Mats Bohus. E născut pe 13 octombrie, 1978. Nu ştiu mai mult.

— Cum poţi..., începu Bernt Helle, fără a-şi termina întrebarea.

Yngvar se apropie din nou de pat.

— Acest Mats Bohus a venit s-o vadă pe Fiona recent, constată el, ca şi cum n-avea nevoie de confirmarea Yvonnei.

Ea încuviinţă însă cu un murmur, fără a-l privi.

— Înainte sau după Anul Nou?

— Chiar înainte de Crăciun, şopti Yvonne. El era... Este...

Secreţia nazală era abundentă. Bernt Helle scoase o batistă din sertarul noptierei şi o strecură în mâna soacrei lui. Cu mari eforturi, aceasta reuşi să se şteargă cu bucata de pânză la nas.

— Am îndepărtat-o, reluă ea. Am trimis-o la sora mea, la Dokka. Un loc oarecum izolat. Destul de pustiu pentru ca întrebările să rămână fără răspuns.

Yngvar se cutremură văzând-o cum râde. Scotea sunetul unui corb răniţ; râsul ei era răguşit, aspru, cu totul lipsit de bucurie.

— Şi apoi, a născut prea devreme. Eu nu eram prezentă. Nu era nimeni. Era cât pe ce să moară amândoi. Atunci...

Răsuflarea i se transformă într-un sughiţ, iar un acces de tuse îl împinse pe Bernt s-o ridice în pat. Când se calmă, în sfârşit, o şterse uşor în jurul gurii şi o întinse din nou.

— Ceva nu era în regulă la copilul ăsta, declară ea pe un ton dur. Dar asta nu mai era problema noastră.

— Ceva nu era în regulă la copilul ăsta, repetă Yngvar. Ce anume?

— Era prea mare. Apatic şi incredibil de... urât.

Timp de câteva zeci de secunde, Yngvar o văzu pe Ragnhild, tocmai scoasă din pântecul mamei ei, roşie, vâscoasă şi groaznic de urâtă. Îşi duse o mână la gură şi tuşi. Ochii i se mijiră. Yvonne Knutsen păru să nu remarce dezaprobarea.

— Ce s-a întâmplat atunci? întrebă Bernt Helle cu o voce stinsă.

— Am uitat. Trebuia să uităm.

— Să uitaţi...

Yngvar se îndepărtă încet.

— Copilul a fost îndepărtat. Adoptat. N-am ştiut de cine, bineînţeles. Era mai bine. Şi pentru el, şi pentru Fiona. Ea avea toată viaţa în faţa ei. Dacă măcar reuşeam să uităm.

— Aţi reuşit? *Tu* ai reuşit, Yvonne?

Bernt Helle îi dăduse drumul la mână şi stătea chiar pe marginea scaunului, ca şi cum era gata să sară. Piciorul stâng îi tremura. Tocul pantofului lovea tare şi repetat în linoleum.

— Am uitat. Fiona a uitat. Era mai bine. Nu înţelegi, Bernt?!

Degetele ei zgâriară cearşaful în locul unde mâna ginerelui său nu mai era. Privirea acestuia era aţintită spre tabloul strâmb şi decolorat. Se întoarse pe scaun, aplecându-şi capul într-o parte. Ochii lui nu voiau să părăsească imaginea. Contempla acea juxtapunere abstractă de cuburi şi cilindri în culori şterse.

— Trebuie să încerci să înţelegi, îl imploră Yvonne. Fiona era prea tânără. Cel mai bine era să-l îndepărteze, să lase copilul să se nască şi apoi să uite totul, pur şi simplu. Să continue ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Era absolut necesar, Bernt. Trebuia să ţin cont de Fiona. Numai de ea. Eram responsabilă pentru ea. Eram mama ei. Copilul ar fi avut o viaţă mai bună la nişte părinţi adulţi, la nişte oameni capabili să...

— Nu vorbim de perioada interbelică, i-o tăie Bernt, dându-se şi mai mult înapoi. Chestia asta s-a petrecut la sfârşitul anilor '70! Deceniul femeii, Yvonne! Gro Harlem Brundtland[40] şi protecţia mediului înconjurător, întreruperea de bunăvoie a sarcinii şi dreptul la vot al femeilor, era...

Se ridică pe neaşteptate. Adoptă o atitudine pe jumătate ameninţătoare, pe jumătate decepţionată, cu pumnii încordaţi, înainte de a privi spre tavan şi de a-şi pune mâinile pe cap.

— Ani de zile, ne-am luptat ca să avem un copil! Ne-am dus în străinătate, la numeroase clinici, am încercat, iar şi iar, şi...

— Eu cred, îl întrerupse sec Yngvar, că ar trebui să ţinem seama de propriile tale vorbe pline de bun-simţ, Helle. Că este o problemă despre care trebuie vorbit, dar care poate aştepta.

Uriaşul îl privi surprins, ca şi cum tocmai şi-ar fi amintit că poliţia era prezentă.

— Da, răspunse el cu o voce egală. Dar cred că...

Făcu încet înconjurul patului. Aerul era greu în cameră. Yngvar simţea sudoarea curgându-i la subsuoară,

[40] Ministru al mediului înconjurător, între 1974–1979, şi prima femeie prim-ministru din Norvegia între februarie–octombrie 1981.

în firicele reci, spre cureaua pantalonilor. Îşi trecu degetul arătător pe sub nas.

— Ce-o să faceţi? vru el să ştie, bătând în retragere.

Bernt Helle nu răspunse. Îndreptă cu prudenţă tabloul. Un pic într-o parte; o idee în cealaltă.

— Înţeleg că aveţi nevoie de răspunsuri, explică el, întors în continuare cu faţa spre perete. Şi eu sunt cu adevărat dornic să ajut. Dar, în acest moment, nu pot face mare lucru. N-ar trebui să fiu aici. Aşa că plec.

Sigmund se postă în faţa uşii.

— Nu sunt arestat, reacţionă Bernt Helle; îl întrecea cu un cap pe poliţistul bondoc. Daţi-vă la o parte.

— Lasă-l să plece, hotărî Yngvar Stubø. Are, bineînţeles, dreptul să facă ce vrea. Îţi mulţumesc mult pentru ajutorul tău, Helle.

Soţul nu răspunse. Uşa se închise atât de încet în urma lui, încât îi auziră paşii, cauciuc dur pe linoleumul cerat, făcând un zgomot tot mai stins pe măsură ce înainta pe culoar. Yngvar îi luă locul lui Helle pe scaun.

— Aşadar, între noi acum.

Bolnava părea să se simtă şi mai rău. Roşul din obraji îi dispăruse. Faţa nu-i mai era gri-pal ca atunci când veniseră, ci avea acum o înspăimântătoare tentă alb-albăstruie. Ochii i se închiseră încet. Buza inferioară îi tremura, singura dovadă că Yvonne Knutsen mai era încă în viaţă.

— Înţeleg că e greu, încercă el. Şi n-o să vă tulbur mult timp. Trebuie doar să ştiu ce s-a petrecut când...

— Plecaţi!

— Da, doar o să...

— Plecaţi!

Vocea i se stinse.

— Ce voia? întrebă Yngvar. Mats Bohus. Ce s-a întâmplat când a venit?

— Plecaţi!

— Locuieşte aici, la...

— Vă rog, plecaţi!

Mâna ei căuta pe pipăite soneria de urgenţă, prinsă cu scotch de cadrul patului. El se ridică.

— Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat, zise pe un ton calm. La revedere.

— Dar, protestă Sigmund Berli în momentul în care Yngvar îl apucă de braţ pentru a-l conduce pe culoar, trebuie...

— Tipul se numeşte Mats Bohus şi ştim când s-a născut, îl întrerupse Yngvar, aruncând o privire pe deasupra umărului său.

Yvonne Knutsen se chinuia să respire şi apăsa pe sonerie, iar şi iar.

— Chiar poate fi greu de găsit când ştim atâtea despre el? şuşoti Yngvar fără să se mişte din uşă.

Când un bărbat de vreo treizeci de ani, în halat, veni liniştit să răspundă la apelurile frenetice, Yngvar îl trase din nou pe Sigmund de mânecă pentru a o lua din loc.

— Chestia asta nu poate fi totuşi o muncă herculeeană, insistă el, ca şi când încerca să se convingă pe sine.

Îşi privi rapid ceasul de mână.

— E deja douăsprezece şi un sfert. N-avem mult timp la dispoziţie.

Aerul de afară, rece şi tare, încărcat de mirosul de brad şi de lemn ars provenind de la o casă situată la o aruncătură de băţ de acolo, îl făcu totuşi să se oprească şi să aştepte câteva minute, înainte de a se lăsa să cadă greu pe scaunul pasagerului.

— Condu tu, îi ceru el lui Sigmund, care se instală cu uimire la volan şi băgă cheia în contact. N-avem mult timp la dispoziţie.

*

Singurătatea nu mai era atât de insuportabilă. Dimpotrivă, se chinuia să-i împiedice pe oameni să vină. Aceştia stăteau la coadă. Părinţii lui, mai ales maică-sa, îl sunau de mai multe ori pe zi. De acord, nu-l mai văzuse pe fratele lui de la acea încăierare de neînţeles, dar prieteni, colegi şi cunoştinţe mai mult sau mai puţin îndepărtate păreau cu toţii să creadă că Trond Arnesen n-avea nici cea mai mică şansă să reuşească să trăiască singur. În ajun, două prietene din liceu veniseră să-i bată la uşă cu o farfurie de lasagna făcută în casă. Păruseră ofensate de refuzul lui de a le lăsa să intre.

Citise undeva că lucrurile ar fi trebuit să stea exact invers.

În revistele feminine colorate ţipător, de care nu se debarasase încă, se spunea că, în general, cei apropiaţi erau reduşi la tăcere după decesele tragice din familie. Citise despre cazuri de copii morţi lăsând un gol pe care cei din anturajul părinţilor îl evitau într-o tăcere jenată.

Nu era cazul lui. Oamenii se impuneau. La slujbă, superiorul său îi spusese că trebuia să se menajeze. „Să-şi lase durerea să dospească" era expresia pe care o folosise când îi pusese mâna pe umăr în dimineaţa aceea, propunându-i să-l conducă acasă cu maşina. Când Trond acceptase, îi fusese greu să nu-l invite pe şeful lui să intre. Avea în jur de cincizeci de ani, îşi ascundea chelia dându-şi părul dintr-o parte a scalpului în cealaltă şi avea un

nas ciudat, ca o trompetă, în mijlocul feţei rotunde ca o bilă. Aruncase priviri piezişe în toate părţile ca pentru a aduna impresii pe baza cărora să însăileze poveşti odată întors la slujbă. În cele din urmă, se plictisise şi plecase.

Se găsise o altă celebritate asasinată.

Trond lăsă ziarul şi se duse la bucătărie. Frigiderul conţinea tot ce ar fi avut nevoie în weekend. Mama lui insistase să meargă la cumpărături. Îşi deschise o bere. Nu era nici ora unu noaptea, dar zăvorâse uşile, scosese telefonul fix din priză şi îşi închisese mobilul. Voia să fie singur până luni. Ideea îl linişti complet. Pentru prima oară de la uciderea lui Vibeke, simţea un oarecare calm.

Acea oră şi jumătate secretă era practic uitată. Bău jumătate de cutie dintr-odată înainte de a se aşeza într-un fotoliu cu ziarele din ziua respectivă.

Chiar şi *Aftenposten* o cotise. Prima pagină şi două pagini întregi din interior erau consacrate aproape în totalitate unui ucigaş care, dacă era să dai crezare comentariului sinistru al ziarului, era o maşină de ucis fără seamăn în istoria criminală norvegiană. Era descris cu multă imaginaţie ca o siluetă întunecată, pe şase coloane. Reprezentau un bărbat, evident, cu faţa însemnată şi cu părul des. Pieptul îi fusese împodobit cu fotografii reprezentându-i pe Fiona Helle, Vibeke Heinerback şi Vegard Krogh. Nu se mai vorbea acum de un misogin furibund respins de mama lui. De data asta, tendinţa era mai degrabă să fie considerat un arivist ratat. Printre rândurile unui vast interviu cu trei psihologi de renume şi un poliţist pensionar din Bergen, se putea citi că era posibil ca ucigaşul să fie găsit printre participanţii concediaţi de la „Robinson", printre cântăreţii neacceptaţi de la „Idol"

sau printre perdanţii finalei de „Grand Prix". Acest asasin brutal cunoscuse în mod clar sfertul lui de oră de celebritate, fără să poată suporta apoi şocul provocat de stingerea bruscă a luminilor proiectoarelor. Dacă era să dai crezare experţilor.

Vegard Krogh era descris ca un talent sclipitor, un artist deplin.

Fusese găsit cu un stilou înfipt în ochi.

Trond râdea atât de tare, încât berea dădea pe de lături.

Vegard Krogh era cel mai mare ticălos de pe Terra.

Tipul ăsta o dispreţuise pe Vibeke şi tot ceea ce reprezenta ea. Nu era singurul, nici pe departe, dar Vegard Krogh nu se mulţumise cu un dezacord banal. După una dintre declaraţiile lui Vibeke despre incapacitatea culturii de a se adapta la piaţă, Vegard venise să o vadă la Casa Artiştilor. Era într-o vineri, era târziu şi toată lumea se afla acolo. El începuse prin a căuta pe faţă motiv de ceartă. Când Vibeke îi întorsese spatele, arătându-i degetul mijlociu, el îi turnase bere în cap. Urmase un tămbălău infernal. Trond voia ca incidentul să fie denunţat la poliţie.

— Asta nu va face decât să-i dea şi mai multă importanţă decât are în realitate, spusese Vibeke. Vrea atenţie şi eu n-am puterea să i-o acord.

Nu-l mai văzuseră şi nici nu mai auziseră de Vegard Krogh, în afara câtorva replici veninoase adresate lui Vibeke în *Observer*. Ei nu-i păsa, dar Trond se înfuria rău de câte ori citea asemenea scrieri infame. Când tipul îşi făcuse o scurtă apariţie în „Absolutt Underholdning", Trond încetase să se mai uite pe TV2.

O jigodie de cea mai joasă speţă, considera Trond.

Vegard Krogh voia mai mult decât orice să fie celebru şi se părea că în cele din urmă reuşise.

Trond bău restul de bere şi se duse să-şi ia alta.

Se pregătea să-şi petreacă tot weekendul singur şi hotărî să se îmbete. Va face poate o baie. Se va uita la un film. Va înghiţi câteva pastile din dulăpiorul cu medicamente al lui Vibeke, ca să doarmă douăsprezece ore neîntors.

Cele nouăzeci de minute secrete erau practic uitate.

*

— Un stilou, constată Sigmund Berli cu o voce neutră.

— Mont Blanc, preciză legistul. Modelul Bohème. Personal, din câte am citit în ziare. Nu voiam să-l scot înainte de a putea să-l vedeţi.

— Cum a...

Yngvar îl întrerupse şi se aplecă spre cadavru. Miji ochii spre faţa lividă. Gura era întredeschisă. Nasul era zgâriat. Ochiul intact fixa un punct din plafon. În celălalt era implântat un stilou gros. Înconjurând masa metalică, Yngvar putu să vadă că instrumentul era înfipt în colţul ochiului. Adânc, presupuse el, doar cinci–şase centimetri din stiloul negru ieşeau la suprafaţă, formând un unghi drept perfect cu pometele. O mică piatră preţioasă incrustată în agrafă strălucea în roşu-rubiniu în lumina crudă.

— În consecinţă, globul ocular n-a fost perforat? se interesă Yngvar, aplecându-se şi mai mult.

Pupila dreaptă a defunctului părea înspăimântător de vie, dirijată de un strabism ciudat spre colţul orbitei. Ai fi zis că Vegard Krogh avusese timp să înţeleagă că stiloul lui preferat îi intrase în creier.

— Bun, începu legistul. După toate probabilităţile, globul ocular este distrus. Dar el... Ucigaşul n-a înfipt stiloul chiar în ochi.

— Dar poate că a încercat, obiectă Yngvar.

— Da. Se poate ca obiectul să fi alunecat pe ochi. Aici...

Se folosi de o mică lanternă, făcându-i fasciculul roşu să danseze în colţul ochiului.

— ...este mai uşor, bineînţeles.

— Interesant, murmură Yngvar.

Sigmund Berli nu zicea nimic. Fără să fi remarcat cineva, se îndepărtase de masa metalică.

— Deci, era mort când s-a întâmplat, continuă Yngvar.

— Da, aşa cred. Ceea ce l-a ucis a fost lovitura în ceafă. Aşa cum v-am zis, aşteptam să-l examinez în detaliu, dar am înţeles că voiaţi să-l vedeţi mai întâi. Totuşi, pare evident că a fost lovit aici...

Punctul roşu vibră pe tâmpla stângă a lui Vegard Krogh. Firele de păr erau închise la culoare şi încurcate.

— Foarte probabil, asta e ceea ce l-a făcut să-şi piardă cunoştinţa. Apoi, a fost lovitura în ceafă...

Legistul îşi scărpină obrazul şi se ghemui pe jumătate, astfel că faţa lui fu la aceeaşi înălţime ca şi capul cadavrului.

— ... care l-a ucis. E un pic delicat să arăţi fără să-l întorci şi nu vreau s-o fac fără să-i fi scos stiloul, şi...

— Nicio problemă, îl întrerupse Yngvar. Pot aştepta raportul definitiv. O lovitură în ceafă, deci. După un knock-out în tâmpla stângă. Cu ce?

— Cu ceva greu. Din metal, probabil. Pun pariu că e vorba de o bucată mare dintr-un tub de instalaţie. Când va fi examinat mai de aproape, se vor găsi cu siguranţă nişte particule în răni, care ne vor da informaţii mai exacte.

— Atunci, ştim că e vorba, după toate aparenţele, de un ucigaş dreptaci, deduse Yngvar. Fără ca asta să ne facă să avansăm prea mult.

— Dreptaci?

— Tâmpla stângă, explică Yngvar pe un ton absent. Lovitură cu mâna dreaptă.

— Doar dacă erau faţă în faţă, interveni Sigmund, care sugea o pastilă în uşă, unde ajunsese în cele din urmă. Dacă asasinul a venit prin spate, a putut...

— Erau faţă în faţă, i-o tăie Yngvar. În orice caz, la concluzia asta au ajuns tehnicienii criminalişti. Pornind de la urme. Mulţumesc pentru ajutor.

Îi întinse mâna legistului, care i-o strânse şi apoi se duse să se aşeze la un birou, în colţ.

— Ce te-a apucat? pufni Yngvar când uşa sălii de autopsie se închise în urma lor. Tu suporţi fără să crâcneşti şi lucruri mai rele decât asta, de obicei!

— Dumnezeule... Un stilou în ochi, la dracu!

— Nu ştiu ce e mai rău, răspunse Yngvar, căutându-şi carneţelul de notiţe în buzunarul paltonului. Stiloul în ochi, limba împachetată frumos sau Coranul înfipt în fofoloancă.

— Stiloul în ochi, bombăni Sigmund. Un nenorocit de stilou de snob înfipt în creier este de departe cel mai rău lucru pe care l-am văzut.

*

Un trecător se opri pentru o clipă în faţa caselor impunătoare situate mai în jos de Kvadraturen[41]. Era grăbit.

[41] Piaţa din centrul vechi al oraşului Oslo, considerată „inima" acestuia.

Dacă nu prindea autobuzul, trebuia să aştepte o oră întreagă. Totuşi, se opri. În interior, se aplauda. Atât de frenetic, încât avea senzaţia că simte vibraţiile în sol, ca şi cum entuziasmul manifestat în spatele acelor ziduri solide de piatră era aşa de mare, că punea tot oraşul Oslo în mişcare. Bărbatul ridică ochii. Trecea prin faţa acestui loc, ca să se ducă la serviciu şi să se întoarcă, cinci zile pe săptămână, de cinci ani. În curând, aveau să fie două mii cinci sute de treceri prin faţa unei clădiri aflată într-o asemenea stare de degradare, încât vecinii solicitaseră demolarea ei.

Timp de patru anotimpuri, el văzuse casa revenind la viaţă. Iarna trecută, fusese îmbrăcată în schele şi prelate plastifiate, care tremurau şi pocneau în vijeliile fiordului. În cursul primăverii, edificiul fusese redus la o faţadă goală, ca un decor hollywoodian. Înainte ca vara să ia sfârşit, imensul spaţiu de patru etaje redevenise o casă, echipată cu scări enorme şi podele din lemn nobil, cu uşi frumoase şi cu ferestre restaurate cu grijă, ornate cu vitralii la parter. În timpul toamnei, înjurături în poloneză şi daneză continuau să se reverse de pe schele şi din găurile căscate ale clădirii; douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Ziarele relatau depăşiri de buget, întârzieri şi litigii legate de folosirea fondurilor.

În preajma Crăciunului, noul sediu al partidului fu în sfârşit dat în folosinţă. Exact la timp şi cu prima reprezentaţie a unei noi piese de teatru de Crăciun pentru copii, în somptuoasa şi odată costisitoarea sală de recepţie.

Bărbatul îşi lăsă privirea să alunece pe faţadă.

Încerca o bucurie inexplicabilă ori de câte ori trecea prin faţa acestei clădiri. Culorile erau replici exacte ale celor alese la sfârşitul secolului al nouăsprezecelea, când

fusese ridicată pentru a servi drept locuinţă şi birouri pentru cel mai bogat antreprenor din oraş. În 1998, când nepotul foarte în vârstă al acestuia murise fără descendenţi, partidul se văzuse nevoit să închirieze proprietatea. Dat fiind că aproape n-aveau mijloacele pentru a plăti impozitele locale, ea rămăsese neocupată până când un neoliberal, adept al politicii fiscale bine mediatizate, donă o sumă astronomică pentru crearea celui mai rafinat sediu de partid din toată Scandinavia.

Aclamaţiile nu încetau.

Bărbatul nu se putu împiedica să zâmbească. Îşi strânse şi mai mult paltonul în jurul lui şi porni cu paşi mici şi repezi spre staţia de autobuz.

Dacă, în loc de asta, ar fi urcat scara de piatră către uşa grea şi imensă din stejar, ar fi găsit-o deschisă. Şi, intrând în hol, probabil s-ar fi bucurat. Săbii din lemn masiv se întrepătrundeau în spirală într-o vitrină din mijlocul încăperii unde deviza partidului era gravată în aur în spatele geamului: *Individ — Piaţă — Morală.*

Fiindcă bărbatul care sărea în autobuz trei case mai încolo era un social-democrat activ, el ar fi fost cu siguranţă agasat în faţa acestui mesaj banal. Totuşi, frumuseţea încăperii, cu globurile decorate de mână şi lustrele din metal şi cristal, l-ar fi împins să urce încet scările. Tălpile picioarelor i s-ar fi afundat în covoarele groase ca în iarba de vară. S-ar fi lăsat poate atras de aplauzele fără sfârşit în salonul de recepţie. Dincolo de uşile duble din capătul culoarului larg, în cealaltă parte a încăperii, l-ar fi văzut, la o tribună, cu braţele ridicate în semn de victorie, pe Rudolf Fjord.

Bărbatul instalat în autobuz, care se temea de clipa când trebuia să-i spună concubinei lui că uitase să treacă

pe la Vinmonopol, ar fi fost probabil surprins de entuziasmul pe care acest congres naţional extraordinar îndrăznea să-l afişeze la atât de puţin timp după uciderea tinerei conducătoare a partidului.

Un nou lider tocmai fusese ales.

Dacă acest trecător, a cărui frunte era acum sprijinită de un geam lateral al autobuzului şi care se întreba ce prieten ar putea să-i împrumute trei sticle de vin roşu, ar fi parcurs rândurile de bănci din salonul de recepţie, el ar fi văzut ceva ce până acum doar Rudolf Fjord remarcase.

Printre toţi delegaţii care strigau, aplaudau şi fluierau, numai unul nu zâmbea, nu râdea. O femeie. Mâinile ei se duceau încet una către cealaltă, într-un protest tăcut.

Această femeie era Kari Mundal. Bărbatul din autobuz ar fi văzut-o întorcând spatele tribunei şi ieşind din salonul de recepţie, cu calm, înainte ca Rudolf Fjord să fi avut timp să le mulţumească militanţilor pentru încrederea lor extraordinară.

Toate astea, un observator atent le-ar fi remarcat.

Dar trecătorul dorise să prindă autobuzul pentru a se întoarce acasă. Pentru moment, el dormea, cu capul pe umărul unui necunoscut.

*

Era ora unu, în noaptea de vineri spre sâmbătă. Kristiane se întorsese. Era agitată, ca întotdeauna după ce stătea departe de mama ei şi nu adormise înainte de miezul nopţii. Yngvar se dusese la culcare cam la aceeaşi oră. Fără ca nici măcar să încerce s-o convingă pe Inger

Johanne să facă la fel. Abia dacă schimbaseră un cuvânt în toată această agitaţie. Isak rămăsese la ei până seara târziu.

Inger Johanne ştia că trebuia să încerce să nu se înfurie pe el. În acelaşi timp, simţea că s-ar obosi degeaba. În primul rând, o enerva siguranţa lui; faptul de la sine înţeles că ateriza întotdeauna la momentul potrivit, că ei n-aveau altceva de făcut decât să-l servească cu mâncare şi să stea la palavre cu el de câte ori o aducea înapoi pe Kristiane. Chiar şi acum, la numai o lună de la naştere, el ţopăia peste tot prin apartament, jucându-se de-a Superman cu Kristiane în cârcă, fără să-i pese că Ragnhild dormea.

— Bucură-te, o consolase Yngvar, cu o voce uşor resemnată, înainte de a se duce la culcare. Kristiane are un tată bun. Este cam... Îşi permite unele lucruri, dar o iubeşte pe fetiţa asta. Fii un pic mai indulgentă!

Poate că mai ales din cauza lui Yngvar nu reuşea să fie complet tolerantă faţă de Isak. El era cel care ar fi trebuit să protesteze. Yngvar, soţul ei, ar fi trebuit să bareze drumul intrusului, primul ei bărbat pirpiriu care îl bătea mereu amical pe spate pe succesorul său de două ori mai mare decât el, propunându-i o bere caldă dintr-un bax de şase pe care obişnuia să-l aducă o dată la două vineri împreună cu geanta cu lenjeria murdară a Kristianei. Mereu lenjerie murdară. Despre lucrurile ei de toaletă nu-şi amintea niciodată.

— Ştii, am bere la rece, zâmbea mereu Yngvar.

Inger Johanne refuza să vadă în asta un semn de slăbiciune.

De complezenţă.

Se ridică dintr-un salt de pe canapea.

— Ce mai e acum? vru să ştie Yngvar.

Ea se opri şi ridică din umeri.

— Nimic. Culcă-te la loc.

Yngvar se îmbrăcă iar. Puloverul lui lălâu şi pantalonii gri de jogging o călcau pe nervi. De Crăciun, îi făcuse cadou un trening Nike albastru-închis. Era în şifonier, intact.

— Culcă-te la loc, repetă ea sec, ducându-se spre bucătărie.

— Trebuie să terminăm cu asta. Nu poţi să fii furioasă pe mine din două în două vineri. Nu e posibil.

— Nu sunt furioasă pe tine, răspunse Inger Johanne în faţa robinetului deschis. Dacă bombăn un pic, e împotriva lui Isak. Dar, hai s-o lăsăm baltă!

— Nu, nu putem...

— Las-o baltă, Yngvar.

Şi o lăsară baltă. El se întoarse cu paşi târşâiţi în salon. O auzi umplând un pahar cu apă. Pe care îl dădu pe gât cu înghiţituri mari. Sunetul paharului în chiuvetă fu mai dur decât era necesar. Apoi se făcu linişte.

— Lucrăm un pic?

Yngvar schiţă un zâmbet. O prinse de mână în momentul în care trecu pentru a se duce să se aşeze pe cealaltă canapea. Ea nu-l lăsă s-o păstreze decât o clipă, apoi şi-o retrase.

— Un stilou în ochi, începu ea încet, prăvălindu-se peste perne; părea că trebuie să facă un efort fie şi numai pentru a afla despre ce e vorba. Foarte sugestiv, în orice caz.

— În marginea ochiului, încuviinţă Yngvar, încă neştiind prea bine dacă să se resemneze în privinţa ei. Şi, pentru prima oară, putem vorbi despre o victimă care avea duşmani. Vibeke Heinerback avea opozanţi şi unele

persoane din mediul politic n-o iubeau. Fiona Helle provoca gelozii şi era bârfită pe la spate. Vegard Krogh, în schimb, îşi atrăsese duşmănia tuturor, fără excepţie. Atât prin conduita, cât şi prin scrierile lui. Mai ales prin scrierile lui.

— Oamenii de teapa asta sunt într-adevăr infecţi, se inflamă Inger Johanne. Răi de gură când sunt acasă la ei, în faţa calculatorului, blânzi şi laşi când sunt în faţa celor pe care îi înjură. Dacă nu sunt atât de beţi, încât s-o fi luat razna, se-nţelege.

— Eşti tranşantă, murmură Yngvar. Mai ştii şi alte chestii?

Ea clătină din cap şi se înfăşură şi mai bine cu pledul.

— Găsesc că aceşti *hot heads*[42] nu pun probleme, zise el aşezând un pahar plin în faţa lui, pe măsuţa joasă. Vrei?

Ea scutură din cap.

— Serios, reluă ea cu o înflăcărare neobişnuită, oamenii ăştia tulbură orice dezbatere publică. În ţara asta *este complet imposibil să...*

Propria voce o făcu să tresară şi încercă să şi-o tempereze înainte de a vorbi mai departe:

— Nu mai serveşte la nimic să continui să discuţi. Nu în ziare, în orice caz. Oamenii sunt mai preocupaţi să găsească formularea care va nimeri în plin, îi interesează mai mult să facă paradă cu execuţiile elocvente ale adversarilor decât să dezbată cu adevărat o problemă. S-o pună în lumină. Dincolo de prejudecăţi. Pentru a dobândi competenţe. Şi a împărtăşi cunoştinţe.

Yngvar se trânti pe canapea şi ridică paharul. Se uită la ea. Părul îi era încâlcit şi avea pungi sub ochi. Ca toată lumea în această perioadă a anului, era palidă, dar lui

[42] „Capete înfierbântate" (în engleză, în orig.).

i se părea că pielea feţei ei căpătase în plus un aspect transparent, vulnerabilitate pe care încerca s-o ascundă în spatele unei furii necunoscute de el.

— Vino aici, o invită el cu blândeţe. Nu trebuie să pui atâta la inimă. Mai lasă oamenii să ţipe unii la alţii. Rareori o fac cu răutate. Discuţii care se inflamează, ciondăneli şi spirite încinse, ăsta e doar spectacol. Pur şi simplu, nu trebuie niciodată să iei aşa ceva în serios.

Inger Johanne îşi strânse picioarele sub ea şi îşi trecu degetele prin păr. Buza de jos îi tremura.

— Vino aici, repetă Yngvar. Vino aici, draga mea.

— Mă enervează chestia asta..., răspunse ea cu jumătate de voce. Şi aş prefera să stau în colţul meu.

— OK. Nicio problemă.

— Mats Bohus.

— Aşa-l cheamă, ce-i cu el?

— L-aţi găsit?

— Nu.

— De ce?

Yngvar îşi trecu o mână prin părul blond, care în curând urma să aibă nevoie de foarfece. Ştia că ţeasta asta care îşi pierdea podoaba, cu părul mai lung la ceafă şi pe urechi părea cam caraghioasă. De obicei, avea părul scurt. Părea mai des când îl tundea.

— Locuieşte în Oslo, răspunse el. La Bislett. Louises gate. Dar nu e acolo. Vecinii îl descriu ca pe un individ ciudat. Cam absent, dacă e să dai crezare bătrânei care locuieşte chiar vizavi. N-au fost niciodată probleme cu tipul ăsta, dar dispare, adesea, perioade lungi de timp. Nu vorbeşte niciodată cu nimeni decât ca să zică bună ziua sau un salut pe scări. Pe de altă parte, avem impresia că arată ca dracu'. Poţi să-mi tai părul mâine?

— Pot să-ţi tai părul şi acum.

El râse şi mai bău un pic de vin.

— Acum?

— Da. Acum avem timp.

Jack dădu energic din coadă când Yngvar ridică din umeri şi se duse după maşina de tuns.

— Nu, nu mergem să ne plimbăm! îi explică el pe un ton ferm. Culcat!

Câinele fugi într-un colţ, se învârti de mai multe ori în jurul propriei cozi şi se lăsă să cadă pe parchet cu un zgomot surd.

— Nu prea scurt! o preveni Yngvar, înnodându-şi un prosop în jurul gâtului. Vreau să zic, nu ras. Vreau păr, totuşi.

— Bineînţeles. Stai jos.

Se simţi ca o oaie când maşina de tuns începu să-i micşoreze tufa pe care o avea în ceafă. Vibraţiile îi răsunau în craniu.

— Mă gâdilă pe la urechi, zâmbi el, scuturându-şi părul căzut pe piept.

— Stai liniştit.

— Ucigaşul a avut o baftă incredibilă, reluă el gânditor. E vorba efectiv de un singur bărbat care face lista celebrităţilor norvegiene sau care a orchestrat asta într-un mod halucinant, sau nu mai e vorba doar de şansă...

— Nu neapărat, răspunse Inger Johanne, făcând maşina să avanseze cu fermitate pe tâmpla stângă a lui Yngvar.

— Ba da, stărui el. Încă o dată, a intrat şi a ieşit de la locul faptei fără să fie văzut. Aşa pare până acum, iar treizeci de băieţi de la Asker og Bærum[43] sunt implicaţi

[43] Tribunal districtual din Norvegia servind localităţile Asker şi Bærum, situate în suburbia capitalei Oslo.

într-o vastă operaţiune de cercetare din casă în casă. Indiciile sunt numeroase la faţa locului şi destul de clare ca să ne facem o idee despre modul în care s-au derulat minutele dinaintea crimei. Asasinul a aşteptat în pădure, l-a lăsat pe Vegard Krogh să treacă pe drum, l-a ajuns din urmă, l-a făcut să se întoarcă înainte de a-l lovi. Dar nimic...

Maşina de tuns ciupi pielea.

— Au! Fii atentă! Şi am zis că nu vreau să fiu tuns prea scurt!

— O să fii frumos foc. Ce ziceai?

— Deocamdată, nu prea avem răspunsuri. Niciun indiciu esenţial. E dificil de spus altceva decât că ucigaşul nu e de categoria pană, judecând după greutate şi după măsura de la pantofi. Are noroc.

Ea opri maşina de tuns. Şi stătu o clipă nemişcată în spatele lui, gânditoare.

— De fapt, norocul nu este obligatoriu. Priceperea şi atenţia sunt suficiente. Toate victimele erau persoane mai mult sau mai puţin cunoscute şi e uimitor...

Se făcu linişte. Cei doi copii dormeau profund. Vecinii de dedesubt se culcaseră. Niciun sunet nu răzbătea nici din grădină, nici din stradă. Nicio pisică. Nicio maşină, niciun adolescent beat în drum spre un after party. Casa era tăcută; noua anexă se liniştise în sfârşit şi nu se mai tânguia noaptea. Până şi Regele Americii dormea adânc, în tăcere.

— M-am dus s-o văd pe Line astăzi, continuă ea în cele din urmă. Computerul nostru e deplorabil şi la Line internetul merge brici. Nu mi-au trebuit decât câteva minute pentru a descoperi că aceste victime, aceste...

Lăsă jos maşina de tuns şi se ghemui în faţa lui.

— Aceste personalităţi sunt în realitate publice, spuse ea, punându-şi coatele pe genunchi. Realmente! În mod bizar, pagina personală a lui Vibeke Heinerback a rămas la fel de când a avut loc crima, este...

— Îmi imaginez că familia ei are alte preocupări.

— Departe de mine ideea de a critica, se apără ea repede. Vreau să spun că petrecerea burlacilor organizată de cumnatul ei...

— Cumnat potenţial.

— Nu mă întrerupe. Petrecerea burlacilor era menţionată pe pagina ei personală, cu un link spre pagina lui Trond. Acolo, i se oferea cititorului un program detaliat! Deci, oricine putea deduce că, după toate aparenţele, Vibeke se va întoarce singură acasă în seara aia. Este de notorietate publică faptul că se bagă în pat la o oră decentă, fiindcă o repetă sus şi tare în toate interviurile.

— Nu prea înţeleg unde vrei să ajungi. Probabil că arăt caraghios.

— O să fii perfect.

Se postă din nou în spatele lui şi porni maşina de tuns.

— Fiona Helle nu se lăsa nici ea rugată să-şi împărtăşească viaţa privată. Făcuse cunoscut lumii întregi că era singură în fiecare marţi, fără excepţie. Vegard Krogh ţinea un blog, unul din acele trucuri bizare, narcisice, din care nu e greu să-ţi dai seama că persoana care îl administrează se crede nemaipomenit de interesantă în ochii lumii. Ieri, el le povestise cititorilor săi că fusese obligat să cineze la mama lui, pentru că îi datora bani. Tipul ăsta odios era într-adevăr un mare...

— Ce faci? întrebă Yngvar şi se trase într-o parte cu un răcnet surd. Nu ras, am zis!

Ea mai plimbă de câteva ori, rapid, maşina de tuns între ceafă şi frunte.

— Asta e, conchise cu o voce sceptică. Cel puţin, acum este egal. O să zicem că e o tunsoare de vară, vrei?

— În februarie? Dă-mi să văd.

Îi întinse oglinda cam fără tragere de inimă. Expresia lui trecu de la incredulitate la decepţie.

— Zici că-s o pâine! gemu el. Capul meu te face să te gândeşti la crusta unei imense pâini rotunde! Ţi-am zis să nu tai tot!

— N-am tăiat tot! Eşti frumos foc. Dar acum trebuie să ne concentrăm.

— Semăn cu Kojak!

— Crezi că ele mint mult? întrebă ea, încercând să adune părul pe făraş.

— Cine? bombăni el.

— Celebrităţile.

— Dacă mint?

— Da. Când sunt intervievate.

— Păi...

— Am văzut că unele o recunosc. Sau se laudă cu asta, depinde de felul în care vezi lucrurile. Dacă este adevărat, pot să le înţeleg. Îşi fabrică o pseudoviaţă la care oricine poate lua parte, păstrând realitatea pentru ele.

— Tocmai ai spus că îşi etalau viaţa pe net.

— Bucăţi din ea. Lucruri inocente. Îmi imaginez că asta face minciunile mai eficace. Nu ştiu. Probabil că spun tâmpenii.

Ea băgă părul într-o pungă de plastic, o înnodă cu grijă şi o puse în găleata de gunoi. Yngvar nu se mişcase de pe taburetul lui şi încă avea prosopul în jurul gâtului.

Oglinda era pusă pe parchet, cu faţa în jos. Un firicel de sânge curgea dintr-o tăietură chiar în spatele unei urechi. Inger Johanne udă una dintre bavetele murdare ale lui Ragnhild şi apăsă cu ea pe rană.

— Îmi pare rău, murmură ea. Ar fi trebuit să fiu mai atentă.

— De ce ziceai că nu e nevoie de noroc? Vrei să spui că acest ucigaş n-a avut neapărat o baftă chioară?

— Crima banală, simplă, nu necesită o planificare meticuloasă. Numai dacă nu e vorba de cineva care, în mod inevitabil, va fi bănuit, bineînţeles. Dacă am de gând să elimin o persoană despre care toată lumea ştie că am motive întemeiate să vreau s-o ucid, ar trebui să mai reflectez. Să-mi procur un alibi, de exemplu. Este cea mai mare provocare.

— Şi este considerabilă, încuviinţă Yngvar. Iată de ce doar puţini reuşesc.

— Exact. Ia exemplul unui hold-up... Aici e vorba de elaborare! Un jaf armat reuşit se bazează pe analize prealabile şi pe o logistică gândită cu grijă. Competenţe de vârf. Arme moderne şi alte echipamente sofisticate. Dar noi, indivizii, noi suntem...

Îşi puse mâinile pe creştetul lui Yngvar. Firele de păr tăiate îi înţepau plăcut palmele.

— ... atât de vulnerabili. Un strat subţire de piele. În interior, suntem foarte vulnerabili. O lovitură la cap, un cuţit în locul potrivit. Un brânci pe scări. De fapt, e ciudat că asta nu se întâmplă mai des.

— Zugrăveşti imagini foarte întunecate pentru o femeie mărinimoasă care tocmai a născut un copil, constată el, ridicându-se. Chiar asta gândeşti?

— Da. Am spus-o cu puţin timp înainte. Când Sigmund era aici. Că scenariul cel mai catastrofal este un ucigaş fără mobil. Dacă nu-l poţi prinde asupra faptului sau, dacă nu este în mod excepţional un tip neîndemânatic, nu pui mâna pe el.

— În această privinţă, eu nu sunt pur şi simplu de acord, răspunse Yngvar, scuipând păr şi încercând să se scuture pe spate. Şi o crimă necesită o planificare. O competenţă.

Ea aruncă o privire la sticla de vin, plină pe trei sferturi. Se duse să ia un pahar şi îl umplu.

— De acord, încuviinţă ea. Ai dreptate. Îţi trebuie o oarecare competenţă. Dar, în acelaşi timp, asta-i tot. De exemplu, n-ai nevoie de mult material. Niciuna din cele trei victime n-a fost ucisă cu o armă de foc, pe care nu ţi-o procuri totuşi aşa, cu una cu două, şi care lasă, în plus, indicii interesante. Cel mai important este că poţi să te răzgândeşti. Până în ultimul moment. Dacă ceva merge prost, dacă apare ceva neprevăzut, poţi foarte liniştit să nu comiţi această crimă. Mai ales fiindcă n-ai nevoie să te pui de acord cu cineva pentru a ucide; ceea ce este un avantaj enorm. Ce ştie o singură persoană nu ştie nimeni; ce ştiu două persoane ştie toată lumea.

— Mama ta, replică Yngvar, aşezându-se greoi pe canapea.

— Mmm. Ea nu zice decât inepţii.

Inger Johanne îi urmă exemplul. De data asta, se aşează lângă el.

— Mă înspăimântă să mă gândesc la posibilitatea că poate fi vorba de o persoană realmente capabilă de asta. Un... profesionist.

— Chiar există într-adevăr aşa ceva? Ucigaşi profesionişti? Vreau să zic, la noi în ţară, în partea asta a Europei?

Ea înclină capul într-o parte şi îl privi ca şi cum tocmai întrebase dacă erau câteodată ierni în Norvegia.

— De acord, bombăni el. Aşa ceva există. Dar atunci, n-ar avea un mobil? O cauză pentru care să se lupte? O cauză denaturată, fie că e vorba de bani sau de voinţa lui Dumnezeu?

Privirile li se încrucişară. Ea se întinse lângă el. Yngvar îşi trecu braţul în jurul ei şi o strânse la piept.

— Ce părere ai despre acest Mats Bohus? întrebă ea cu voce joasă.

— Că trebuie să-l găsim.

— Dar crezi că are vreo legătură cu crimele?

Yngvar scoase un oftat greu. Ea se instală mai confortabil, îşi urcă iar picioarele pe canapea şi luă o mică înghiţitură de vin. Yngvar îşi lăsă degetele să alunece pe antebraţul ei.

— Ne putem uşor imagina că a putut fi implicat în uciderea Fionei Helle, răspunse el. În orice caz, are un mobil, dacă este găsit. Se ştie prea puţin despre ceea ce s-a petrecut când s-a dus s-o vadă. Dar, la naiba, de ce tipul ăsta le-ar vrea răul lui Vibeke Heinerback şi Vegard Krogh?

— Nemo, anunţă puştoaica de nouă ani din uşă. Sulamit şi cu mine vrem să-l vedem pe Nemo.

— Kristiane, zâmbi Inger Johanne. Vino aici. E noapte, draga mea. Nu ne uităm la filme în toiul nopţii.

— Ba da, răspunse Kristiane, căţărându-se pe canapea şi făcându-şi loc între ei. Leonard zice că Sulamit nu este un canar.

Strânse camionul de pompieri la piept şi depuse un pupic pe scara ruptă.

— Tu eşti cea care hotărăşte dacă Sulamit este un canar.

— Numai eu, aprobă Kristiane.

— Dar eu cred că Leonard îl vede pe Sulamit ca pe un camion de pompieri. Nu e grav, nu?

— Ba da. Canar.

— Canar pentru tine. Camion de pompieri pentru Leonard.

— Şi canar pentru tine, conchise Kristiane, ridicând spre Yngvar jalnica jucărie fără roţi; el sărută plasticul rece.

— Trebuie să te duci înapoi la culcare, zise Inger Johanne.

— Cu voi.

— În patul tău, rectifică Yngvar. Hai, vino!

Luă în braţe copilul şi camionul de pompieri şi dispăru. Inger Johanne nu se mişcă. Din cauza oboselii, o dureau membrele. De mult nu se mai simţise atât de obosită. Parcă era golită de toate puterile; după naştere, gura sugarului aspira şi puţinul pe care-l mai avea, o dată la patru ore, douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Fiinţa aia mititică o făcea nervoasă, o epuiza şi era evident că ar fi trebuit să-i consacre mai mult timp Kristianei. Dar nu avea timp mai mult.

Nici măcar nopţile nu-i mai aparţineau.

Mats Bohus putea în mod evident să-şi fi ucis mama biologică.

Dar putuse să le ucidă şi pe celelalte două victime?

Trebuia să doarmă.

Bău. Ţinu vinul în gură, îl lăsă să alunece sub limbă, savură şi înghiţi.

Dacă Mats Bohus voia să camufleze uciderea mamei lui, comisese o gafă banală. O asasinase întâi pe Fiona Helle. Crima reală dintr-o serie de crime de camuflaj n-ar fi niciodată prima.

Un lucru elementar, gândi ea. Eroare de debutant. Fără cunoştinţe.

Asasinul era profesionist. Erudit.

Sau poate că nu.

Trebuia să doarmă.

Exista un alt caz. Semăna cu ăsta. Undeva, într-un ungher al minţii ei, exista o poveste pe care n-o găsea.

Calmul era deplin. Ceva îi lipsea, nu ştia prea bine ce anume.

Inger Johanne adormi. Niciun vis nu o tulbură.

*

Sigmund Berli goli a patra ceaşcă de cafea amară în trei ore. În plus, era şi rece. Strâmbă din nas. Lângă ecran era o pungă de jeleuri. Îşi vârî trei în gură şi începu să mestece încet. Nevastă-sa era disperată că el se îngrăşa. Trebuia să încerce să vină să stea ca el, la patru dimineaţa, în faţa unei porcării de computer care nu voia să dea nimic din el! Să încerce ea să stea trează timp de douăzeci şi patru de ore ca să găsească o logică în nişte coloane, nume, cifre şi scrisori dansând pe o suprafaţă luminoasă pătrată care te face să plângi!

Putea fi dificil să găseşti o persoană căutată. Chiar şi într-o ţară mică precum Norvegia, existau locuri unde să te ascunzi. Spaţiul Schengen favorizase cooperarea între poliţiile europene, utilă în cazul vânării de oameni. În acelaşi timp, frontierele erau mai uşor de forţat,

ascunzătorile mai numeroase. O persoană căutată putea să se salveze. Un norvegian de rând, în schimb, un Mats Bohus, cu un cazier curat şi sută la sută norvegian, cu un domiciliu fix şi prezent în registrul de stare civilă, ar fi trebuit să fie găsit în câteva ore.

Trecuseră aproape douăzeci şi patru de ore de când se luptau cu problema asta.

Dispărut. Individul se evaporase.

Când în sfârşit a sosit mesajul că fusese văzut ultima oară în apartamentul lui din Louises gate în data de 20 ianuarie, întregul Kripos s-a pus în mişcare. Yngvar a fost în mod evident singurul care a avut permisiunea să se ducă acasă. Cu nou-născutul şi toate cele.

Un pic de invidie. Un strop de dorinţă; Sigmund vedea faţa lui Inger Johanne reflectată în ecranul lui. Îşi aruncă trei bomboane roşii în gură. Zahărul se sparse între dinţi. Limba i se lipi de cerul gurii. Îşi luă ceaşca, deşi ştia că e goală.

Străinii, toţi străinii ăştia intrau şi ieşeau din Norvegia după cum voiau, ca şi cum treceau pur şi simplu să se uşureze. Se jucau cu poliţia. Măcar dacă oamenii ar şti... Din fericire, unii începeau să înţeleagă. Străinii.

Dar Mats Bohus?

Pe 20 ianuarie, Fiona Helle fusese ucisă. De atunci, nimeni nu îl văzuse. Unde era, Dumnezeule mare?

— La naiba, Sigmund!

Lars Kirkeland era la uşă, cu cămaşa scoasă din pantaloni şi cu ochii roşii. Afişă un zâmbet nătâng şi lovi cu pumnul strâns în pervaz.

— L-am găsit!

Sigmund izbucni în râs, bătu de două ori din palme şi băgă restul de jeleuri în gură.

— Mmm, zise el, mestecând de zor. Trebuie să-l sun pe Yngvar.

*

Ar fi trebuit să aleagă un alt hotel. Hotelul SAS, de exemplu, cu design Arne Jacobsen şi un personal discret, distins. Aici avea tot ce trebuie şi putea evita să iasă. Copenhaga era un oraş norvegian, mult prea norvegian, asaltat de bărbaţi îmbuibaţi de bere şi cu pălării idioate şi de femei purtând genţi de la promoţiii şi ochelari de soare ieftini. Ca un banc de somoni ghidaţi de instinct, se plimbau pe Rådhusplassen, între Tivoli şi Strøget, mereu Tivoli sau Strøget, ca şi cum Copenhaga era făcută dintr-o piaţă cu un magazin de băuturi într-o parte şi o stradă comercială murdară în cealaltă.

Nu-şi părăsea camera. Chiar şi acum, cu frigul ăsta cumplit de februarie venind dinspre Øresund, Copenhaga era plină de norvegieni. Făceau cumpărături, beau şi se adunau în taverne sordide, mâncau chiftele din carne visând la următoarea vizită, în primăvară, când berea va putea fi băută afară şi când va începe, în sfârşit, sezonul la Tivoli[44].

Voia să se întoarcă acasă.

Acasă. Îşi dădu seama cu uimire că Villefranche era acasă. Nu-i plăcea Coasta de Azur. Deloc. Înainte.

Totul era atât de nou.

Simţea că renaşte, gândi ea zâmbind la propriul clişeu. Degetele i se plimbară pe pântec. Era mai ferm, în orice caz mai plat. Stătea goală în pat, pe plapumă.

[44] Celebrul parc Tivoli din Copenhaga este deschis numai în perioada aprilie–septembrie şi de sărbători (Halloween şi Crăciun).

Draperiile de catifea nu erau trase. Doar draperiile franjurate, subţiri o separau de o eventuală persoană de afară, dacă cineva ar vrea s-o privească, dacă era o persoană pe partea cealaltă a străzii, la o fereastră de la etajul întâi sau al doilea, dacă voia într-adevăr să o vadă, ea era vizibilă. Un curent de aer pătrunse pe fereastră. Se zgribuli. Îşi simţi pielea ca de găină sub vârful degetelor când şi le trecu peste braţ. *Braille*, gândi femeia; noua ei viaţă era descrisă pe pielea ei în alfabetul orbilor.

Ştia că îşi asuma riscuri, acum. Nimeni nu o ştia mai bine decât ea şi ar fi putut să continue optând pentru calea cea mai sigură.

Prima era perfectă. Inaccesibilă.

Dar ceea ce era sigur devenise rapid prea sigur. O înţelesese încă de la întoarcerea în oraşul din Golful Îngerilor.

A fi captiva plictisului, a fi înţepenită în certitudine erau lucruri la care nu se gândise niciodată şi pe care nu era, aşadar, în măsură să le stăpânească. Nu înainte de a se trezi în sfârşit şi de a ieşi dintr-o existenţă sufocată de rutină şi de datorii în care nu făcea niciodată mai mult decât acel lucru pentru care era plătită. Niciodată mai mult, niciodată mai puţin. Zilele se adunau încet. Formând săptămâni şi ani. Îmbătrânea. Devenind tot mai abilă. Urma să împlinească patruzeci şi cinci de ani şi era pe cale să moară de plictiseală.

Pericolul aducea o nouă viaţă. Frica o ţinea trează. Spaima făcea să-i bată inima. Zilele fugeau şi o invitau să le urmeze în pas alergător, într-o teroare fericită, ca un copil care aleargă după un elefant de circ ce a evadat.

Şi mori atât de-ncet, încât crezi că trăieşti[45], gândi femeia, încercând să-şi amintească poemul. *Era vorba de mine. De mine vorbea poetul.*

The Chief pretinde că ea este cea mai bună. Se înşală.

Eu sunt jumper-ul care testează materialul pe care nimeni nu îndrăzneşte să-l încerce. Ea este cea care rămâne pe pământ şi ştie dacă o să ţină sau o să se rupă. Eu cobor în plonjeu liber în adâncimi unde nimeni n-a fost. Ea este în vapor şi a calculat în ce moment vor plesni plămânii. Este o teoreticiană aşa cum eram şi eu cândva. Acum, eu sunt cea care acţionez. Eu sunt Executanta şi, în sfârşit, exist.

Degetele îi alunecară între coapse. Privirea căută ferestrele de peste drum. Erau luminate şi o umbră se mişca într-una din camere. Apoi dispăru. Îi era frig şi se întoarse spre fereastră. Picioarele ei erau depărtate. Cel care aruncase o umbră nu mai reveni.

Putea să-i facă zile fripte lui Inger Johanne la nesfârşit.

Dar nu era destul de sportiv.

Nu mai era niciun suspans în chestia asta.

*

Ragnhild regurgită. Un lichid tulbure cu pete albe îi curse pe bărbie, până în pliurile adânci ale gâtului. Inger Johanne o şterse cu precauţie şi o lipi de umărul ei.

— Dormi? şopti ea.

— Mmm!

Yngvar se întoarse cu mişcări greoaie şi îşi trase perna pe cap.

---

[45] Citat din poemul care dă titlul volumului de poezii al lui Bertrand Besigye (ed. Gyldendal, Norsk, 1993).

— Mă gândeam la un lucru, explică ea cu o voce joasă.

— Mâine, gemu el întorcându-se din nou.

— Chiar dacă toate victimele aveau legături puternice cu Oslo, continuă ea şi mai încet, toate crimele au fost comise în afara oraşului. Te-ai gândit la asta?

— Mâine. Te rog.

— Vegard Krogh locuia în Oslo. Nu se afla decât întâmplător la Asker în seara aceea. Fiona şi Vibeke lucrau la Oslo. Lucrau mult. Îşi petreceau cea mai mare parte din timp în capitală. Şi totuşi, au fost ucise în afara oraşului. Ciudat, nu?

— Nu.

Yngvar se ridică în coate.

— Trebuie să încetezi, declară el cu gravitate.

— Nu te frapează faptul că ar putea să existe un *motiv* pentru chestia asta? întrebă ea imperturbabilă. Te-ai întrebat ce se întâmplă când o crimă are loc în afara oraşului?

— Nu m-am întrebat, nu.

— Kripos, răspunse ea aşezând-o prudent pe Ragnhild, care adormise, în leagănul ei.

— Kripos, repetă el cu o voce spartă.

— Nu asistaţi niciodată poliţia din Oslo în cazurile de crimă?

— Ba da.

— Nu pe plan tactic.

— Ei bine, eu...

— Dar ascultă-mă!

El se întinse în pat şi începu să fixexe plafonul.

— Ascult.

— S-ar putea ca ucigaşul să dorească o rezistenţă mai puternică? Un adversar mai competent?

— La dracu', Inger Johanne! Supoziţiile au şi ele nişte limite! În primul rând, nici măcar nu se ştie dacă e vorba de un singur ucigaş. În al doilea rând, suntem foarte, *foarte* aproape de un suspect posibil. Şi apoi... Poliţia din Oslo este suficient de competentă. Am impresia că majoritatea criminalilor nebuni ar găsi-o destul de motivantă.

— După dispariţia acelei Wilhelmsen, circulau zvonuri că aproape totul se duce naibii...

— Nu pleca urechea la zvonuri.

— Pur şi simplu nu vrei ca asta să te afecteze.

— Nu la ora patru şi zece dimineaţa, preciză el, ascunzându-şi faţa în mâini.

— Tu eşti cel mai bun, declară ea calm.

— Nu.

— Ba da. Se scriu articole despre tine. În ziare. Chiar dacă n-ai mai acceptat interviuri după acea gafă...

— Nu-mi aminti de asta, o rugă el cu o voce pe jumătate înăbuşită.

— Se vorbeşte despre tine ca de un mare tactician. Marele outsider, inteligent, ciudat, care nu vrea să urce scările sistemului, dar care...

— Încetează, acum.

— Trebuie să dăm alarma.

— Tu *trebuie* să încetezi să-ţi mai fie atât de frică, draga mea!

Braţul lui ateriză moale pe pântecul lui Inger Johanne, care continua să stea aşezată pe jumătate în pat. Ea îşi împreună degetele cu cele ale lui Yngvar. Telefonul sună.

— La dracu'!

Yngvar căută pe bâjbâite pe noptieră, în semiîntuneric.

— Alo?! răcni el.

— Eu sunt. Sigmund. L-am găsit. Vii?

Yngvar se ridică în şezut. Picioarele îi atinseră podeaua rece. Îşi frecă faţa şi simţi mâna caldă a lui Inger Johanne în spatele lui.

— Vin, răspunse el înainte de a închide.

Se întoarse şi îşi trecu o mână peste cap, nefiind obişnuit să-l găsească atât de golaş.

— Mats Bohus, explică el calm. L-au găsit.

zece

Medicul responsabil al serviciului de psihiatrie salută cu amabilitate, deşi cu o oarecare rezervă. Şi el fusese trezit scandalos de devreme. Era încă întuneric de cealaltă parte a ferestrelor biroului său când le propuse lui Yngvar Stubø şi Sigmund Berli să ia loc pe o canapea gri pestriţă. O femeie cu buze foarte roşii şi îmbrăcată într-un halat de infirmieră le aduse cafea. Parfumul primăvăratic pe care-l lăsă în urma ei îl făcu să zâmbească pe Sigmund, întors spre uşa care se închise fără zgomot. Biroul era bine aranjat, te simţeai aici aproape ca acasă. Pe un raft din spatele fotoliului doctorului, Yngvar văzu nişte statuete care îl făcură să se gândească la Africa: măşti şi zeiţe fără cap, umflate ca nişte burdufuri. Un desen de copil îşi arăta culorile ţipătoare din rama lui.

— Înţeleg, răspunse doctorul când Yngvar îi explică de ce fusese necesar să-i vorbească. Întrebaţi ce aveţi de întrebat. Şi eu o să vă răspund cât pot de bine. Acum că formalităţile sunt în regulă.

Yngvar bău o mică înghiţitură de cafea. Era fierbinte. Pe deasupra ceştii, îl studie pe doctorul Bonheur. Tipul avea probabil în jur de patruzeci de ani, dar se ţinea

bine. Părul îi era şi mai scurt decât al lui Yngvar. Faţa avea o nuanţă măslinie, ochii erau căprui. Chiar dacă numele te făcea să te gândeşti la o origine străină, vorbea fără niciun fel de accent. Era suplu şi mişcările îi erau rapide în timp ce se duse până la un mic frigider, unde umplu un vas cu lapte şi îi îndemnă să se servească. Refuzară amândoi.

— Am nevoie de cât mai mult combustibil, se justifică Yngvar cu un zâmbet. La o oră aşa matinală.

Sigmund căscă, fără să pună mâna la gură. Îi dădură lacrimile şi scuturâ repede din cap.

— N-am dormit azi-noapte, explică el.

— Mi-am dat seama, răspunse doctorul, ai cărui ochi scânteiau, iar Yngvar avu brusc senzaţia dezagreabilă că era studiat.

— Mats Bohus, începu Yngvar. Care-i problema lui?

— În acest moment?

— Mda... Am avut impresia că intra şi ieşea de aici de o bună bucată de vreme. Nu prea mă pricep la psihiatrie şi nu mi-e foarte clar dacă aceste afecţiuni... acest... există un diagnostic?

— Da. Tulburare bipolară. Este maniaco-depresiv. Şi da, intră şi iese de aici, puteţi spune asta. Mats Bohus nu s-a temut niciodată să ceară ajutor. Din acest punct de vedere, este un pacient model. Regretabil este că, în general, vine prea târziu.

— Născut la 13 octombrie 1978, citi Yngvar din blocnotesul lui înainte de a da câteva pagini. Aşa e?

— Da. A venit pentru prima dată la vârsta de optsprezece ani. Recomandat de un generalist care îl trata oricum de câteva luni. De atunci, a... petrecut mult timp aici.

— Vine aici când e maniac sau când e deprimat? vru să ştie Sigmund.

— Când e cu moralul la pământ, zâmbi doctorul Bonheur. E neobişnuit ca oamenii să simtă vreo nevoie de asistenţă atunci când sunt pe culmea valului. În momentul acela, sunt gata să înfrunte lumea, în general. În orice caz, asta simt... Trebuie să ştiţi că...

Din nou, Yngvar simţi privirea medicului aţintită asupra lui, o privire scrutătoare, ca şi cum era măsurat şi cântărit.

— Mats este un băiat inteligent, continuă doctorul Bonheur. Când era mic, nu era deosebit de dotat la şcoală. Dar părinţii lui au avut prezenţa de spirit să-l mute într-o instituţie mai mică. Una particulară. Fără să adopt o poziţie în această problemă...

Îşi arătă palmele, cu un zâmbet. Yngvar observă că degetul mic de la dreapta îi lipsea. Nu mai era decât un ciot rozaliu pe o mână măslinie.

— Dar pentru Mats, Steinerskole era fără nicio îndoială de preferat. Este un...

Ezită din nou. Părea să-şi aleagă fiecare cuvânt.

— Este un bărbat cu totul neobişnuit. Foarte cultivat. Joacă şah ca un maestru. Şi este foarte îndemânatic.

Yngvar remarcase o tablă de şah lângă uşă, când intrase. Era ca o măsuţă cu picioare şi părea făcută din ebonită şi fildeş incrustate într-un lemn preţios. Piesele fuseseră abandonate în mijlocul unei partide. Yngvar se ridică şi se duse la masă. Calul alb de la C3 spumega de furie cu un realism surprinzător. Copitele îi erau ridicate asupra pionului vecin, un bărbat cu mantie aplecat peste toiagul său.

— Deschiderea partidei de la Reykiavík, zâmbi Yngvar. Când au demarat în sfârşit după toate complicaţiile. Spasski avea albele.

— Jucaţi şah, constată amabil doctorul Bonheur venind lângă el.

— Jucam. Nu mai am timp. Ştiţi... Dar campionatul mondial din Islanda a fost tare. Nişte chestii nemaipomenite. L-am urmărit cu sufletul la gură. Pe atunci.

Yngvar ridică regina.

— Încântător, murmură el, admirând capa presărată cu pietre albastre şi coroana înconjurată de cristale.

— Dar cam nepotrivită pentru joc, răspunse medicul cu un râset scurt. Eu prefer o tablă clasică din lemn. Pe asta am primit-o cadou când am împlinit patruzeci de ani. N-o folosesc, de fapt. E decorativă.

— Eu credeam că unul din simptomele tulburării bipolare este incapacitatea de a te concentra, nu-i aşa? întrebă Yngvar, punând cu precauţie regina la locul ei. Nu e ceva foarte compatibil cu şahul.

— Aşa este.

Medicul dădu din cap.

— O repet. Mats Bohus este un tânăr cu totul special. Nu poate mereu să joace. Dar, în perioadele lui bune, poate să-i facă mare plăcere o partidă. Este mai bun decât mine. Se întâmplă să treacă pe aici pentru a juca, chiar şi atunci când nu este spitalizat. Se amuză să mă vadă că pierd, dacă e cazul.

Râseră un pic şi unul, şi celălalt. Sigmund Berli căsca mai să-i trosnească fălcile.

— Despre ce e vorba mai exact? se interesă doctorul Bonheur, pe un ton deodată complet diferit; Yngvar înţepeni.

— Aş prefera să n-o spun încă.

— Mats Bohus este într-o situaţie dintre cele mai vulnerabile.

— Înţeleg şi respect lucrul ăsta. Dar şi noi suntem într-o... situaţie vulnerabilă. În alt fel, bineînţeles.

— Are vreo legătură cu moartea Fionei Helle?

Sigmund se trezi brusc.

— De ce întrebaţi asta?

— Ştiţi fără îndoială că Mats a fost adoptat.

— Da...

Yngvar ezită.

— Îi adora emisiunile, continuă doctorul Bonheur cu un zâmbet uşor. Le înregistra. Şi le punea din nou, iar şi iar. N-a ştiut nimic despre adopţie înainte de a împlini optsprezece ani. În momentul acela, tatăl lui adoptiv a murit, iar mama lui a hotărât să-i povestească adevărul. I se întâmpla uneori să fie obsedat de poveşti ca acelea ale oamenilor care veneau la „Fiona i farta". Mama lui a murit şi ea, de altfel. Cu aproximativ un an în urmă. Mats spunea întruna că voia să ştie de unde venea. Cine este, cum zicea el.

— Şi a reuşit?

— Să afle cine e?

— Da.

Un zâmbet rapid trecu pe faţa doctorului Bonheur.

— Am încercat să-l fac să vadă că răspunsul care îl va ajuta să se înţeleagă pe el însuşi se afla în viaţa lui cu părinţii adoptivi. Nu căutând persoana care-l adusese pe lume.

— Dar şi-a regăsit rădăcinile biologice?

— Nu, din câte ştiu eu. Unul dintre infirmierii noştri i-a arătat cu siguranţă cum să procedeze pentru a afla. Dar cred că n-a mers până la capăt.

— De ce aţi întrebat dacă vizita noastră are vreo legătură cu Fiona Helle? vru să ştie Sigmund Berli, frecându-se la ochi.

Medicul răspunse, continuând să-l privească pe Yngvar:

— După cum văd, am nimerit-o.

Ridică un pion, reflectă o clipă şi îl puse la locul lui. Yngvar puse mâna pe aceeaşi piesă.

— Cum se manifestă boala? întrebă el, manevrând cu prudenţă toiagul pionului.

— În ultimele douăsprezece luni, intervalele dintre faze s-au scurtat. Este în mod evident obositor pentru el. A fost foarte euforic o vreme, înainte de Crăciun. Apoi a avut o perioadă destul de bună. În data de...

Traversă încăperea şi se aplecă asupra biroului. Răsfoi un vraf de hârtii. Degetul lui urmări pe o pagină, apoi se opri.

— În data de 12 ianuarie, dimineaţa, a venit aici, precizează el.

— Devreme?

Medicul dădu câteva pagini.

— Da. Foarte devreme. A ajuns pe la ora şapte, de fapt. Foarte deprimat.

— Credeţi că...

Yngvar puse pionul jos şi aruncă o privire la ceasul de la mână.

— ... s-a trezit deja?

— Ştiu că e treaz. Se trezeşte de obicei pe la cinci. Stă singur în sala de activităţi până când sosesc şi ceilalţi. Preferă în mod clar să fie singur. În orice caz, când este atât de deprimat ca acum.

— Putem să...? întrebă Yngvar, ridicând braţul spre uşa închisă.

Doctorul Bonheur încuviinţă din cap şi o luă înainte. Încuie uşa după ei şi îi conduse până la ascensor. Nimeni nu spuse nimic. Intrară.

— E de datoria mea să vă avertizez că...

Ascensorul se opri. La jumătatea culoarului, doctorul se întoarse către ei şi continuă:

— E de datoria mea să vă avertizez că Mats Bohus are... o înfăţişare mai specială.

— Aha! încuviinţă Yngvar uimit.

— O problemă metabolică l-a făcut foarte masiv. Gras. În plus, s-a născut cu buză de iepure. Operată bineînţeles, dar cu o reuşită relativă. I s-a propus de mai multe ori o nouă intervenţie. Nu vrea.

Fără să aştepte reacţia lor, o luă înainte. Deschise o uşă şi intră.

— Salut, Mats! Ai o vizită.

Chiar în mijlocul camerei, Mats Bohus era aşezat pe un scaun rustic din lemn, la o masă de plastic. Fesele îi atârnau de o parte şi de alta a scaunului şi părea să aibă probleme în a-şi ţine coapsele sub tăblia mesei. Purta nişte pantaloni de jogging largi. O serie de animale frumoase erau aşezate în faţa lui. Apropiindu-se, Yngvar văzu o lebădă. O girafă. Doi lei cu coama zbârlită şi gura căscată. Elefantul era galben şi strălucitor, cu trompa ridicată şi cu urechi mari, transparente.

— Ce faci? se interesă Yngvar cu voce scăzută; el ajunsese la masă, pe când ceilalţi doi erau tot lângă uşă.

Mats Bohus nu răspunse. Degetele lui lucrau rapid cu ceea ce părea a fi hârtie de mătase. Yngvar se uită cum confecţionează un cal, cu detalii mergând până la copite şi o coadă ridicată.

— Yngvar Stubø, se prezentă el, în cele din urmă. Sunt de la poliţie.

Mats Bohus se ridică. Yngvar fu surprins să vadă cu câtă uşurinţă împinse scaunul, puse calul jos, între lei şi girafă, făcu un pas în lateral şi se întoarse spre poliţist.

— Trebuia să veniţi, zise el fără să zâmbească. Dar v-a luat ceva timp.

Cicatricea de deasupra buzei era groasă şi roşie. Întinsă. Se vedea un incisiv, deşi gura era închisă. Nasul îi era mic, bărbia informă, pliurile guşii acopereau un gât invizibil.

Ochii erau cei ai Fionei Helle. Uşor oblici, de un albastru intens, cu gene lungi, negre.

— Nu-mi pare rău, declară Mats Bohus. Nu trebuie să credeţi că-mi pare rău.

— Înţeleg.

— Nu. Nu cred. Mergem?

Era deja la jumătatea drumului spre uşă.

unsprezece

Line Skytter intră cu paşi târşâiţi în biroul ei. Papucii de casă îi erau prea mari. Halatul de baie trebuie că fusese cumpărat pentru altcineva. Era suflecat la mâneci vreo douăzeci de centimetri.

— Chiar dacă eşti cea mai bună prietenă a mea, începu ea aşezându-se pe patul pentru musafiri, sper că n-ai hotărât să aterizezi în fiecare sâmbătă dimineaţa la ora şapte şi jumătate ca să te foloseşti de calculatorul meu. De altfel, n-o ai pe Kristiane la tine acum? Ce-ai făcut cu ea?

— E la vecinii de dedesubt, murmură Inger Johanne. La Leonard.

Un blocnotes uzat era pus lângă tastatură. Deşi ştiuse întotdeauna unde era, nu-l mai deschisese de ani de zile. Treisprezece, gândi ea. Se mutase de trei ori de atunci. De trei ori găsise blocnotesul într-o cutie de pantofi plină cu mici secrete: un inel de alamă din copilărie, de când se logodise, la cinci ani, cu cel mai frumos băiat de pe stradă; cartonaşul pe care Kristiane îl avusese în jurul braţului la maternitate, *Fiica lui Inger Johanne Vik*; o scrisoare de dragoste de la Isak; cameea brună a bunicii ei.

Blocnotesul.

De trei ori se hotărâse să-l arunce. De fiecare dată, se răzgândise. Caietul galben, cu spirală, cu o inimă micuţă desenată pe pagina a doua, o însoţea. În inimă, scrisese altădată un W. Ce pueril! *Era* o copilă, gândi ea. O copilă de treizeci şi trei de ani.

— Ce cauţi? vru să ştie Line.

— N-ai de unde să ştii. Dar îţi mulţumesc că m-ai lăsat să vin încă o dată. Calculatorul nostru e o epavă. Un cuib de viruşi şi lent ca naiba.

— E o plăcere pentru mine. În orice caz, aproape că nu ne mai vedem.

— Am născut acum o lună, Line! Timp de şaisprezece săptămâni înainte de asta, m-am târât ca o vacă, cu o sacrocoxalgie şi cu probleme legate de somn!

— Tu ai avut mereu tulburări de somn, îi replică veselă Line. Nu poţi să rămâi aici astăzi? Vom putea merge în oraş după ce termini. Să facem un pic de shopping. Să mergem la o cafea. Fumatul este interzis aproape peste tot, aşa că n-o să ai probleme cu Ragnhild.

Aruncă o privire afară. Căruciorul era chiar sub fereastră.

— Oricum, ei dorm tot timpul. La vârsta asta.

— Cum să nu! E drăguţ că-mi propui aşa ceva, dar trebuie să mă întorc.

— Unde e Yngvar? Şi cum *vă* mai merge? E nebun după Ragnhild? Pun pariu că...

Inger Johanne scoase un geamăt şi-i aruncă lui Line o privire pe deasupra ochelarilor.

— Sunt încântată că am putut veni aici, preciză ea, apăsând cuvintele. Dar când decid să-mi deranjez prietena fără copii, petrecăreaţă, sâmbătă dimineaţa devreme, o

fac de fapt fiindcă sunt ocupată cu lucruri importante. Crezi că o să pot lucra în linişte un pic şi că vom putea discuta după?

— Fără probleme, bombăni Line, ridicându-se. Doamne, eşti...

— Line!

— Bine, bine. Mă duc să fac cafea. Dacă vrei şi tu, n-ai decât să spui.

Uşa se trânti un pic prea tare. Inger Johanne se ridică şi aruncă o privire spre cărucior. Nicio mişcare. Niciun zgomot. Uşurată, se lăsă să cadă iar pe scaun.

Era încă o femeie care tocmai născuse şi avea nevoie de odihnă, gândea ea de fiecare dată când Line o suna, când sora ei o agasa sau când Yngvar îi dădea prudent de înţeles că o ieşire ar fi fost plăcută. Un pic într-o seară, poate, sau la o cafea, duminica? Abia ce întreba şi o vedea cum ridică din umeri, că el şi lăsa baltă subiectul. Să vorbim despre altceva. Şi ea uita. Până la următorul telefon, când cineva cerea cu insistenţă să o vadă pe Ragnhild, să vină să-i salute.

Trebuia să găsească modalitatea de a reveni la nopţi normale.

Trebuia să doarmă.

Degetele îi alergară pe tastatură.

www.fbi.gov.

Navigă direct până la arhivă. În mare parte fiindcă nu ştia exact ce căuta. Sub o imagine cu *Star Spangled Banner*[46] fluturând, John Edgar Hoover era descris ca un şef imparţial, exemplar, competent, democratic, şi asta pe durata a aproape jumătate de secol. Chiar şi acum,

[46] „Drapelul înstelat" (în engleză, în orig.).

când noul mileniu începuse, la mai mult de treizeci de ani de când şeful depravat o mierlise, el era aclamat de patrioţi drept un creator responsabil şi vizionar al FBI-ului modern, organizaţia poliţienească cea mai puternică din lume.

Ea zâmbi. Şi fu surprinsă că râde.

Entuziasmul. Siguranţa. Siguranţa americană de neclintit care se răspândea atât de repede. Era tânără, îndrăgostită şi aproape că devenise una dintre ei.

Blocnotesul era tot închis.

Dădu click pe link-ul *The Academy*. Fotografia proprietăţii, situată într-un frumos parc cu arbori îngălbeniţi de toamnă, îi strânse stomacul. Inger Johanne nu voia să-şi amintească de Quantico, Virginia. Refuza să se gândească la Warren, parcurgând clasa cu paşi repezi, nu voia să-şi amintească şuviţa grizonantă şi stufoasă care îi venea în ochi atunci când se apleca asupra studenţilor, cel mai adesea asupra ei, citând din Longfellow, cu o clipire insinuantă la ultimul vers. Inger Johanne îi auzea râsul, gros, violent, contagios. Chiar şi râsul îi era american.

Blocnotesul era tot închis.

Deschiderea acestui carneţel, cu adresele lui periculoase, ar fi repus în mişcare mecanismul timpului. Timp de treisprezece ani, ea ferecase lunile de la Washington, săptămânile de la Quantico, nopţile cu Warren, picnicurile scăldate în vin după care făceau baie goi în râu, şi acea întâmplare catastrofală, dezgustătoare, care sfârşise prin a distruge totul, zdrobind-o aproape.

Nu voia să facă asta.

Apucă micul caiet galben. Nu mirosea a nimic. Cu vârful limbii, atinse spirala. Metal rece, dulceag.

Fotografia cu *The Academy* acoperea jumătate de ecran.

Auditoriumul. Capela. Hogans Alley. Zilele obositoare, berea de seară. Cinele cu Warren, mereu în întârziere, cu mintea în altă parte în timp ce se servea cu un *pint*. Îi părăseau pe ceilalţi, plecând fiecare în câte-o parte, la interval de câteva minute, ca şi cum nimeni nu bănuia nimic.

Blocnotesul avea să rămână închis. Nu era necesar să-l deschidă.

Căci îşi amintea.

Acum, ştia ce căutase de când Yngvar se întorsese în acea seară de 21 ianuarie, exact cu o lună înainte, pentru a-i vorbi despre acel cadavru lipsit de limbă descoperit la Lørenskog. Povestea o atinsese într-un mod foarte vag, ca o pânză argintie de păianjen într-un pod de casă întunecat. O tulburase la moartea lui Vibeke Heinerback şi o marcase îngrozitor cu treizeci şi şase de ore mai înainte, când Vegard Krogh fusese găsit mort, cu un stilou de firmă înfipt adânc într-un ochi.

Şi povestea era acolo.

O privire în obiectul secret, uitat, era de ajuns.

Ragnhild plângea. Inger Johanne vârî carneţelul în geantă, se deconectă cu o viteză record de la paginile de web vizitate, îşi şterse din minte toată povestea şi îşi puse haina îndreptându-se spre uşă.

— Ei drăcie! şopti Line, care se îmbrăcase între timp. Pleci deja?

— Mii de mulţumiri încă o dată pentru ajutorul tău, răspunse Inger Johanne sărutând-o pe obraz. Trebuie s-o tai. Ragnhild plânge!

— Dar poţi să...

Uşa se trânti.

— Doamne! murmură Line Skytter, întorcându-se cu paşi lenţi în camera de zi.

Nu-şi văzuse niciodată prietena într-o asemenea stare.

Liniştita, amabila, previzibila Inger Johanne.

Plictisitoarea Inger Johanne.

*

Se împlinea o lună de când Mats Bohus era în spital. Fix o lună. Lui îi plăceau mult cifrele. Numerele nu se ciondăneau. Datele se succedau, în mod plăcut, fără să existe vreun motiv de discuţie. Sosise cu patru săptămâni şi trei zile mai devreme. Era ora şapte fără cinci dimineaţa când ajunsese în sfârşit la intrare. Rătăcise prin Oslo toată noaptea. O pisică îl urmase până la ultimul tronson, de la Bislett, unde Mats se oprise o clipă pentru a privi spre fereastra lui. Nu era nimeni acolo sus. Era complet întuneric. Bineînţeles că nu era nimeni, era apartamentul lui şi el locuia singur. Era complet singur şi pisica era gri. Mieuna. Mats detesta pisicile.

Era evident că vor veni.

El nu citea ziarele.

Nu, în situaţia actuală. Ninsoarea părea că n-are de gând să se oprească niciodată. Noaptea, când ceilalţi dormeau, putea privi fulgii dansând în lumină. De fapt, nu erau albi. Mai degrabă gri sau bleu-fosforescent. Din când în când, cineva venea să vadă ce mai făcea. Ziceau că nu mai ningea. Ei nu-l vedeau, pur şi simplu.

— Mats Bohus, începu tipul cel înalt, adresându-i-se, iată-l pe avocatul tău, Kristoffer Nilsen. Pe doctorul Bonheur îl

cunoşti bine, cred. Colegul meu se numeşte Sigmund Berli. Ai nevoie de ceva?

— Da. Am nevoie de multe lucruri.

— Vreau să zic, vrei cafea sau ceva de genul ăsta? Ceai?

— Nu, mulţumesc.

— Apă, poate?

— Da, mulţumesc.

Stubø apucă o carafă şi îl servi. Paharul era mare şi Mats Bohus îl goli dintr-o înghiţitură.

— Ăsta nu este un interogatoriu obişnuit, reluă poliţistul. De acord? Deocamdată, nu eşti acuzat de nimic.

— Bine.

— Dacă, după aceea, va fi necesar să fii examinat, toţi parametrii legaţi de... boala ta vor fi evaluaţi. Luaţi în considerare. Ceea ce mă interesează, deocamdată, este pur şi simplu să discut cu tine. Să obţin câteva răspunsuri.

— Înţeleg.

— Iată de ce medicul tău este prezent şi, din raţiuni de siguranţă, l-am chemat pe maestrul Nilsen. Dacă nu-l apreciezi... — Yngvar Stubø zâmbi — vei avea pe altcineva. Mai târziu. Dacă se dovedeşte că e necesar.

Mats Bohus dădu din cap.

— Din câte am înţeles, ai descoperit relativ târziu că ai fost adoptat.

Mats Bohus dădu din nou din cap. Bărbatul căruia i se spunea Stubø se aşeză chiar în faţa lui, în locul medicului. La biroul medicului. Ceea ce era o impertinenţă. Era o masă personală, pe care se afla o ramă de argint cu fotografiile soţiei lui şi ale celor trei copii. Alex Bonheur era aşezat în colţul ferestrei. Nu părea să fie o situaţie prea plăcută. În spatele lui, prin geam, Mats Bohus vedea cum se crapă de ziuă, tiptil, într-o licărire de un gri mat.

— Poţi să-mi vorbeşti un pic despre asta?

— De ce?

— Mă interesează.

— Nu cred.

Mats Bohus luase tura când intrase. O ascundea în mâna lui dreaptă.

— Ba da. În ciuda aparenţelor, da.

— Bine. Am fost adoptat. N-am ştiut nimic despre asta înainte de a împlini optsprezece ani. Atunci a murit tatăl meu. În ziua aia. În ziua aniversării mele. Nu e mare lucru de povestit.

— Ai fost şocat? Surprins? Trist?

— Nu prea ştiu.

— Încearcă.

— Ce să încerc?

— Să-ţi dai seama. Ce ai simţit.

Mats se ridică. Ochii tipului îi ardeau corpul, aşa cum îl stigmatizau privirile oriunde s-ar fi dus. Toată lumea îl fixa, în afară de Alex, care îi zâmbea uşor şi clătina din cap. Mats trase de pulover.

— Nu ştiu ce ştiţi despre boala mea, începu el traversând încăperea. Dar, pentru informaţia dumneavoastră, senzaţiile cu care mă confrunt pentru moment sunt cât se poate de suficiente. Nu pot să spun că mă impresionaţi în mod deosebit.

— Bine... Există ceva anume care te decepţionează?

— Nu ştiu dacă am chef să rămân.

Ajunsese la uşă. Puse o mână pe clanţă. Şi o deschise pe cealaltă încet. Văzu tura neagră.

— Tactica nu e un domeniu complet necunoscut pentru mine, declară el. Şi a dumneavoastră este execrabilă.

— Ai sugestii ca să mi-o ameliorez? întrebă Stubø cu un zâmbet.

— Încetaţi să mă trataţi ca pe un idiot.

— Nu asta era intenţia mea. Dacă te-am tratat ca pe un idiot, îmi pare rău.

— Iar începeţi.

— Acum ce mai e?

— Folosiţi tonul ăsta. Tonul ăsta gen „bietul monstru".

— Termină.

Stubø se ridică. Se duse la tabla de şah. Poliţistul era la fel de înalt ca el. Mută calul.

— Este complet aberant, reacţionă Mats.

— Aberant? Eu decid asta.

— Nu. Este o partidă bine definită. Deschiderea...

— Nimic nu este definit, Mats Bonus. Tocmai acest lucru e fascinant la toate jocurile.

Mats Bohus dădu drumul la clanţă. Îl durea capul. Durerea venea adesea la ora asta. Când locul se anima şi când deveneau prea numeroşi. Încăperea era prea aglomerată. Avocatul stătea într-un colţ, cu mâinile la spate. Se ridica pe vârful picioarelor şi se lăsa iar să cadă. Sus. Jos. Te făcea să te gândeşti mai mult la un poliţist nervos decât la o persoană delegată să-l asiste.

— Ştiu ce încercaţi să faceţi, reluă Mats, întorcându-se spre Yngvar Stubø.

— Încerc să discut.

— *Rahat.* Încercaţi să-mi câştigaţi încrederea. Să vorbiţi despre lucruri anoste. În introducere doar. Vreţi să creaţi o atmosferă destinsă. Să instauraţi un climat de securitate. Să mă faceţi să cred că, de fapt, vreţi să mă ajutaţi.

— Vreau să te ajut.

— Şi-ncă cum. O să mă arestaţi, bineînţeles. Credeţi că stilul dumneavoastră simpatic dă roade. Treptat, o să aduceţi vorba despre adevăratul subiect al acestei probleme. Tipul ăla...

Un arătător scurt şi gros tremură, îndreptat spre Sigmund Berli, care era aşezat pe un scaun şi căsca întruna.

— ...o să joace poate rolul de *bad guy*, încet-încet. Dacă tactica dumneavoastră gentilă nu funcţionează. E destul de uşor de ghicit.

Poliţistul avea o mică tăietură în spatele urechii. Crusta semăna cu un Y, ca şi cum începuse să-şi graveze numele pe ţeastă, înainte de a găsi altceva mai bun de făcut.

— Astea nu sunt decât tâmpenii, conchise Mats Bohus.

Tura era placată cu metal la nivelul crenelurilor. Un minuscul personaj înarmat cu o arbaletă ţintea de la unul din ele, stând în genunchi. Mats luă cu grijă soldatul în miniatură.

— Nu vă amintiţi ce v-am spus când aţi venit?

— Ba da.

— Ce? Ce am zis?

Yngvar Stubø îl studia pe tânăr. Nu părea să mai aibă de gând să plece. Uşa era tot închisă şi Mats Bohus era întors către ceilalţi.

— Ai zis că nu regreţi nimic.

— Exact. Cum aţi interpretat chestia asta?

— Ca pe o mărturisire.

— A ce?

— Nu sunt în întregime sigur.

— Am ucis-o. La asta făceam referire.

Avocatul deschise gura şi înaintă cu un pas, ridicând braţele într-un avertisment mut. Apoi se opri, iar maxilarul

i se înălţă cu un plescăit perceptibil. Doctorul Bonheur nu avea nicio reacţie, sătea doar cu braţele încrucişate pe piept. Sigmund Berli părea pe punctul de a se ridica, dar se răzgândi şi se prăbuşi iar, cu un geamăt, pe scaun.

Nimeni nu vorbea.

Mats Bohus traversă încăperea pentru a se aşeza în fotoliu. Yngvar îl urmări din ochi. Era o estetică stranie în modul în care se deplasa tânărul. Se legăna. Carnea se rostogolea în mod aerodinamic spre înainte, unduindu-se, ca o balenă în adâncuri.

— Mi-am ucis mama.

Vocea îi era diferită. Se vedea că făcuse un efort puternic. Cicatricea de pe buza superioară părea mai roşie, mai întinsă; el şi-o umezi cu limba. Braţele îi atârnau lipsite de forţă de o parte şi de cealaltă a fotoliului.

Liniştea era desăvârşită.

Yngvar se aşeză şi el la rândul său. Şi se aplecă peste birou.

Mats Bohus nu împlinise încă douăzeci şi şase de ani. Abia dacă distingeai o oarecare pilozitate facială. Pielea lui era netedă. Nu avea coşuri şi nici altă cicatrice în afară de acea tăietură lată şi roşie de deasupra gurii. Ochii îi erau neobişnuit de mari.

— Nu mă voia, continuă el. Nu m-a vrut când m-am născut şi nu m-a vrut nici după aceea. În emisiunile ei... În interviuri, spunea că nu va putea niciodată să iasă nimic rău din reîntregirea familiei. Toţi ceilalţi au beneficiat de ajutorul Fionei Helle. Mie, în schimb, propriului ei fiu, n-a ştiut decât să-mi întoarcă spatele. Minţise. Nu mă voia. Nimeni nu mă vrea. Nici măcar eu nu mă vreau.

— Mama ta te voia, răspunse Yngvar. Adevărata ta mamă şi tatăl tău. Ei te voiau.

— Nu erau cei adevăraţi. Aşa s-a dovedit.
— Eşti prea inteligent ca să gândeşti cu adevărat aşa.
— Ei au murit.
— Da. E adevărat.

Yngvar ezită o secundă înainte de a continua.

— Şi ceilalţi?

Mats Bohus plângea. Lacrimi mari, rotunde se formau în gene înainte de a se desprinde şi de a curge în jos pe obraji. Se aplecă încet în faţă, dădu la o parte hârtiile şi fotografiile de familie de pe birou şi îşi ascunse faţa în braţe. Paharul căzu fără să se spargă.

— Ceilalţi, repetă Yngvar Stubø. Vibeke Heinerback şi Vegard Krogh. Ei ce au de făcut?

— Nu mă vreau, plângea Mats. Nu... nu... mă... vreau...

— Nu înţeleg deloc ce se întâmplă, interveni Axel Bonheur pe un ton tranşant. Mai întâi, mă simt obligat să vă spun că acest... interogatoriu trebuie să înceteze imediat. Nu e corect să continue. Pe de altă parte...

Puse uşor o mână pe spatele lui Mats Bohus. Tânărul reacţionă printr-un hohot de plâns sonor.

— Nu văd cum poate să existe o legătură între...

— Înţelegeţi cu siguranţă, îl întrerupse calm Yngvar. Chiar dacă Mats nu citeşte ziarele, presupun că dumneavoastră o faceţi. Aşa cum ştiţi, se vorbeşte de mai multe crime cu caracteristici identice şi...

— Este exclus, interveni doctorul Bonheur, aruncându-i o privire plină de reproş tânărului avocat, care nici nu închisese gura, nici nu găsise ce să spună. Mats Bohus se află la noi din 21 ianuarie.

Sigmund Berli încercă să reflecteze. Neuronii lui dormeau. Era atât de obosit, încât cu greu reuşi să se ridice, dar trebuia să gândească, aşa că strigă:

— Tipul ăsta este spitalizat cu acordul lui! Probabil că poate foarte bine să intre şi să iasă de aici, nu? Din când în când...

— Nu, răspunse doctorul Bonheur. A stat aici tot timpul.

Urmă o tăcere stânjenitoare. Avocatul închisese în sfârşit gura de-a binelea. Sigmund ţinea mâna ridicată parcă în semn de protest, fără a reuşi să spună ceva. Yngvar închise ochii. Chiar şi plânsetele lui Mats Bohus încetaseră. Pe culoar, dincolo de uşa închisă, auziseră paşi mergând încolo şi-ncoace; cineva vorbise, se auzise un ţipăt desluşit. Acum, nu se mai auzea niciun sunet.

Sigmund fu cel care îndrăzni în cele din urmă să întrebe:

— Sunteţi sigur? Complet, complet sigur?

— Da. Mats Bohus a sosit la spital pe 21 ianuarie, la ora şapte dimineaţa. De atunci, n-a mai ieşit. Pot să v-o garantez.

Sigmund Berli nu se simţise niciodată mai treaz.

*

Sâmbătă seara, la televizor, era un program jalnic. Ceea ce îi convenea lui Inger Johanne. I se întâmpla să aţipească, dar gândurile ei, care se transformau atunci în vise absurde, o trezeau brusc.

Kristiane îşi petrecea seara la vecini. Era pentru prima oară că dormea la un prieten. Leonard se prezentase cu o invitaţie scrisă, o pagină A4 redactată cu litere mari, drepte. Inger Johanne se gândise că fata face pipi în pat. Se gândise la Sulamit, care trebuia să fie considerat un canar pentru ca ea să poată adormi. Ezitase.

— Camionul de pompieri poate foarte bine să fie un canar pentru o noapte, dacă trebuie, admisese Leonard.

Gitta Jensen zâmbise, la jumătatea scărilor:

— E adevărat. Leonard chiar îşi doreşte asta. Şi, cu Ragnhild şi insomniile... Ne-am gândit că ar putea fi o idee bună şi pentru dumneavoastră.

— Vreau, hotărâse Kristiane. Voi dormi în patul suprapus. Deasupra.

Kristiane avu permisiunea să meargă şi Inger Johanne regretă că o lăsase.

Fetiţei putea să-i fie frică. Era atât de sensibilă la schimbări. Îi trebuiseră luni de zile să se înveţe cu noua casă. În fiecare noapte, fără excepţie, o lungă perioadă, se trezise şi se dusese să caute camera adulţilor în locul în care se aflase în fostul lor apartament. Aici, nu găsea decât un perete şi plânsetele ei descumpănite nu încetau decât atunci când putea să adoarmă pe o salteluţă alături de patul lui Yngvar.

Kristiane avea să facă pipi în pat. O să-i fie ruşine şi va fi mâhnită. În ultimul timp, începuse să înregistreze mai multe lucruri din mediul înconjurător, să devină mai conştientă de faptul că era diferită. Era un progres, dar şi o durere insuportabilă.

În orice caz, pentru Inger Johanne.

Yngvar sunase. Fusese scurt. O prevenise, pur şi simplu, că avea să se întoarcă târziu.

Inger Johanne stinse televizorul. Tăcerea fu prea intensă şi îl deschise din nou. Se străduia să audă zgomotele de dedesubt. Probabil se culcaseră deja. Îşi dorea mai mult decât orice să meargă să o aducă pe Kristiane. Să o ia pe genunchi, să îi vorbească despre lucruri ciudate, neînsemnate. Să o înfăşoare uşor pe puştoaica de nouă ani

într-un înveliş care să fie invizibil şi nimeni altcineva în afară de mama ei să nu ştie. Ar putea să joace amândouă şah după regulile Kristianei, lăsându-l pe cal să galopeze unde vrea el, cu condiţia să poată mânca pionul la cină. Ar putea să se uite la un film. Să stea treze împreună.

Lui Inger Johanne îi era frig. Să se înfăşoare într-un pled nu ajuta la nimic. În acea dimineaţă, într-un cadru care nu era al ei, îndrăznise să arunce o privire în acel carneţel închis de atâta vreme. Întorcându-se acasă, răvăşită şi la capătul puterilor, plânsese. Era forţată să facă ceva. Şi nu voia. Se simţea deplorabil, umilită. Şi îi era frig.

Măcar de s-ar întoarce Yngvar cât mai curând!

O puse pe Ragnhild pe pieptul ei. Bebeluşul cântărea aproape cinci kilograme şi pielea ei făcea pliuri de grăsime pe dosul mâinilor. Timpul trecea cu o viteză nebunească. Puful închis la culoare îi dispăruse practic de pe cap. În locul lui, ai fi zis că părul îi devenise blond. Privirea fetiţei o întâlni pe a ei şi, chiar dacă toată lumea susţinea că era prea devreme ca să faci vreo afirmaţie sigură, Inger Johanne se gândi că ochii ei aveau să fie verzi. În bărbie, avea o gropiţă ca şi Yngvar.

Trebuia să se întoarcă de-acum. Era deja ora unsprezece.

Mâine, urmau să meargă să ia masa în familie. Inger Johanne nu era sigură că vor reuşi să iasă din casă.

Un sunet la uşa de jos o făcu să o strângă instinctiv pe Ragnhild mai tare la piept. Copilul lăsă sânul din gură şi începu să plângă.

Zornăit de chei. Paşi grei pe scară.

Avea să poată în sfârşit să-i descrie lui Yngvar cu ce se confruntau.

Un singur ucigaş.

O singură persoană care îi asasinase şi îi mutilase pe Fiona Helle, pe Vibeke Heinerback şi pe Vegard Krogh. Exista o schemă, contururile de neînţeles ale unui plan care nu-i spuneau deocamdată decât un lucru: crimele fuseseră comise de una şi aceeaşi persoană.

Şi că alte asasinate aveau să urmeze.

Yngvar stătea în uşă. Umerii lui rotunzi sub palton.

— El era. Mats Bohus. A mărturisit.

— Ce?

Inger Johanne se ridică de pe canapea. Tremura şi fu cât pe ce să scape fetiţa. Se lăsă uşor să cadă la loc.

— Atunci... Dar... este o uşurare enormă, Yngvar!

— Şi-a ucis mama.

— Şi?

— Pe Fiona Helle.

— Şi...

— Niciun „şi". Nimic altceva.

Yngvar îşi scoase paltonul şi îl aruncă pe jos. Se duse în bucătărie. Inger Johanne auzi uşa frigiderului deschizându-se, apoi închizându-se. Auzi cum deschide o cutie de bere.

Yngvar se înşela, era sigură.

— I-a ucis şi pe ceilalţi, nu? Tot el.

— Nu.

Yngvar traversă încăperea şi se opri în spatele canapelei. Cu o mână pe umărul ei şi cu cealaltă ţinând berea. Bău. Înghiţiturile lui erau sonore, aproape ostentative.

— Nu există un ucigaş în serie, declară el, ştergându-se la gură cu mâna după ce îşi goli cutia. Numai o nenorocită de serie de crime. Trebuie să fi fost o potrivealã. Mă duc să mă culc, draga mea. Sunt complet epuizat.

— Dar..., începu ea.

El se opri la uşă şi se întoarse pe jumătate.

— Vrei să te ajut cu Ragnhild?

— Nu e necesar. O să... Dar, Yngvar...

— Da?

— Dacă minte cumva? El...

— Nu minte. Deocamdată, explicaţiile lui coroborează perfect cu descoperirile pe care le-am făcut la Fiona. Am reuşit să negociem o nouă întrevedere, în seara asta, cu mari eforturi. Cu siguranţă, nu foarte oportună din punct de vedere strict medical, dar... Are cunoştinţă de detalii care n-au fost date publicităţii. Avea un mobil solid. Fiona Helle nu voia să mai audă de el. Aşa cum ai zis şi tu. L-a respins categoric. Mats Bohus afirmă că ea manifesta repulsie faţă de el. Repulsie, a repetat. Iar şi iar. Chiar a... — Yngvar îşi frecă faţa cu mâna stângă şi inspiră profund — ... a avut grijă de cuţit. Cel cu care i-a tăiat limba. El a ucis-o, Inger Johanne.

— Poate să mintă în privinţa celorlalte! Poate să-şi asume răspunderea uciderii mamei lui şi să mintă în privinţa...

Yngvar strânse mâna în jurul cutiei goale de bere.

— Nu. N-am văzut niciodată un alibi mai bun. N-a părăsit incinta spitalului din 21 ianuarie.

Fixă cu o privire resemnată cutia de bere, ca şi cum uitase că o strivise. Înălţă capul cu un aer absent.

— Voiai să zici ceva? o întrebă.

— Ce?

Inger Johanne o sprijini pe Ragnhild pe umăr şi o înveli mai bine cu pledul.

— Păreai că vrei să-mi spui ceva când am intrat, continuă Yngvar căscând puternic. Despre ce era vorba?

Ea îl aşteptase ore în şir, uitându-se după el pe fereastră, pândind telefonul, privind cu regularitate la ceas. Nerăbdătoare şi speriată, fusese grăbită să-i împărtăşească povara a ceea ce văzuse şi de care îşi amintea. Aşadar, toată chestia asta nu era decât o întâmplare.

Nu putea fi o întâmplare.

— Nimic, răspunse ea. Nu era nimic.

— Atunci, mă duc să culc.

Şi Yngvar ieşi.

*

Duminica de 22 februarie abia începuse. Străzile oraşului erau neobişnuit de liniştite. Nu era aproape niciun pieton în Karl Johan, deşi cluburile de noapte şi unele puburi aveau să mai rămână deschise câteva ore. Rafale furioase de zăpadă veneau dinspre fiord şi-i descurajau pe majoritatea să-şi caute o altă sursă de băutură. În staţia de taxi de la Nationaltheatret, unde ambianţa obişnuită la ora asta era mai degrabă constituită din îmbrânceli şi schimburi verbale vehemente, nu era aproape nimeni. Doar o tânără cu o fustă mult prea scurtă şi pantofi nepotriviţi stătea încovoiată în faţa vântului şi rostea fraze furioase vorbind la telefonul mobil.

— O să treci mai uşor prin Dronning Mauds gate, îl sfătui unul dintre poliţişti, strecurându-i o bucată de hârtie în buzunar.

— Nu e mai bine să...

— Dronning Mauds gate, repetă celălalt, prost dispus. De ani de zile bat străzile astea, da sau nu?

Cadetul cedă. Era prima lui gardă cu o matahală aşezată pe scaunul pasagerului. Auzise mai demult că cel mai

bine era să facă ciocu' mic şi să se supună întocmai ordinelor pe care le primea. Îşi terminară tura în tăcere.

— Acolo, aprecie cel mai tânăr îndreptând maşina către un troian de zăpadă din Huitfeldts gate. N-o să găsim un loc mai bun de parcare.

— La naiba, bombăni celălalt, chinuindu-se să iasă din vehiculul prea strâmt. Dacă avem probleme la plecare, să te descurci singur. Eu o să iau un taxi. Să fie foarte clar. Nici să nu te gândeşti că eu....

Restul frazei dispăru într-un bombănit şi în vânt.

Cadetul porni pe urmele colegului său.

— Noroc chior, explică tipul mai în vârstă în timp ce deschidea cu un şperaclu uşa imobilului în doar câteva secunde. Ia te uită, uşa era deschisă! Nici nu mai e nevoie de aprobarea vreunui imbecil de jurist aici. Hai, vino, agent Kalvø.

Petter Kalvø avea douăzeci şi nouă de ani şi mai afişa încă un soi de corectitudine juvenilă. Părul des îi era tăiat scurt, hainele bine întreţinute. În comparaţie cu bărbatul prea puţin îngrijit, în jeanşi şi bocanci Doc Martens demodaţi, care mergea înaintea lui spre ascensor, Petter Kalvø părea că tocmai fusese admis la West Point. Ajuns în apropierea scării, el se opri în poziţie de drepţi, cu mâinile la spate.

— Chestia asta nu e tocmai regulamentară, declară cu o voce tremurată. Eu nu pot să...

— Termină.

Uşile ascensorului se deschiseră. Colegul lui intră târşâindu-şi picioarele, iar Petter Kalvø îl urmă cu ezitare.

— Ai încredere în mine, zise tipul mai în vârstă. N-o să supravieţuieşti în jobul ăsta fără s-o iei pe scurtătură din când în când. Trebuie să-i luăm prin surprindere, înţelegi? Altfel...

Îi făcu cu ochiul. Privirea lui era înfricoşătoare; avea un ochi căprui şi unul albastru, ca un câine husky.

Ajunseră la etajul trei. Poliţistul sictirit bătu cu pumnul într-o uşă verde înainte de a se mai uita o dată la bucăţica de hârtie, prinsă în piuneze de pervaz, pe care era scris, cu litere stângace, un nume.

— Ulrik Gjemselund, citi el. Am nimerit bine.

Făcu deodată doi paşi înapoi. După care se izbi puternic cu umărul în uşă. Dinăuntru, se auziră ţipete. Poliţistul îşi luă din nou avânt şi dădu o lovitură de picior. Uşa cedă, scoasă din cadru şi din balamale. Ca-ntr-un ralanti, ea căzu încet în holul de la intrare.

— Aşa se procedează, conchise poliţistul cu un zâmbet larg înainte de a intra. Ulrik! *Ulrik Gjemselund!*

Petter Kalvø rămase pe culoar. Sudoarea i se scurgea pe sub cămaşa Burberry. *E nebun*, gândi el, uluit. *Tipul ăsta e complet ţicnit. Toţi ceilalţi mi-au zis să fac ce-mi cere. Mi-au zis că nu pot decât să mă supun ca şi cum nu s-ar întâmpla nimic. De la suspendarea lui, aproape nimeni n-a mai vrut să lucreze cu tipul ăsta. I se spune lupul solitar; un individ care n-are nimic de pierdut. Dar eu, eu am de pierdut. Eu nu vreau să...*

— Agent Kalvø! zbieră colegul lui din interiorul apartamentului. Fă-te-ncoace! Mişcă-ţi fundul, fir-ar să fie!

El intră fără tragere de inimă. După toate aparenţele, în salon era un televizor. Se apropie tiptil.

— Ia te uită la papiţoiul ăsta.

Un bărbat de douăzeci şi ceva de ani era ghemuit într-un colţ, lângă o combină stereo, sub un raft de cărţi care se întindea de jur împrejurul camerei, sub tavan. Era gol şi îşi acoperea sexul cu mâinile. Spatele şi umerii îi erau încovoiaţi, părul până la umeri îi era în dezordine.

— Totul e sub control, anunţă colegul lui Kalvø. Tu poţi să rămâi aici şi să stai cu ochii pe băiatul ăsta în timp ce eu dau o raită prin casă. Se uită cu atâta atenţie la bijuteriile lui de familie, încât ai putea crede că îi e frică să nu i le şterpelim. Dar n-o să ţi le luăm. Linişteşte-te.

Ultima remarcă îi era adresată locatarului apartamentului, care era tot înţepenit în colţul său.

— Luaţi ce vreţi, bâigui el. Luaţi ce... Am bani în portofel. Puteţi să luaţi...

— Stai calm, îl întrerupse Petter Kalvø.

Făcu un pas în direcţia bărbatului gol, care ridică un braţ pentru a-şi proteja faţa.

— Nu i-ai spus?! exclamă Kalvø, surprins de propria-i furie. Pentru numele lui Dumnezeu, nu i-ai spus că suntem de la poliţie?

Tânărul se cutremură.

— Relaxează-te, mieună colegul lui. Bineînţeles că i-am zis. Tipul ăsta e probabil tare de urechi. Nu-l lăsa s-o şteargă.

Agentul de poliţie Petter Kalvø încercă să gândească limpede. Îşi aranjă cu prudenţă reverul hainei şi trase de cravată, ca şi cum era cu atât mai important, în timpul acestei îngrozitoare percheziţii ilegale, să fie corect îmbrăcat. Trebuia să facă ceva. Să oprească chestia asta. Trebuia să se opună acestui poliţist mult mai în vârstă decât el. Să cheme pe cineva. Să tragă semnalul de alarmă. Să protesteze. Putea să iasă, de exemplu, să meargă la maşină şi să cheme o patrulă.

— Relaxează-te, murmură el, încercând mai degrabă să se silească să zâmbească. Face el ca toţi dracii, dar nu e periculos.

Vocea îi era stinsă, neconvingătoare. El era primul care-şi dădea seama de asta. Mai făcu un pas înspre tip, care coborâse în cele din urmă braţul.

— Vrem doar să controlăm dacă...

— Amator! se plânse colegul său din uşă. Ulrik Gjemselund este un amator remarcabil, din câte văd eu!

În mâna dreaptă ţinea un pliculeţ de pulbere albă.

— Rezervorul de apă al toaletei, detalie el cu un plescăit al limbii. Este primul loc unde căutăm, Ulrik. Chiar primul loc. Arată-mi un apartament unde cred eu că găsesc prafuri şi mă duc la budă cu ochii închişi, ridic capacul rezervorului şi arunc o privire. E plictisitor de moarte.

Îşi trecu o mână peste barba roşcată cu pete gri la colţurile buzelor. Capul i se clătină lent dintr-o parte în alta în timp ce deschidea pliculeţul, îşi băgă un deget mijlociu murdar în praful alb şi gustă.

— Cocaină, declară el cu surpriză prefăcută. Şi eu care eram convins că-ţi păstrai amidonul de cartofi în veceu. Sau heroina, sau ceva de genul. Şi, când colo, e ascunzătoarea pentru o cantitate frumuşică din haşişul ăsta pentru bogătani. Oh, pentru Dumnezeu! *Stai liniştit!*

Tânărul se ridică în picioare, terorizat. Era cât pe ce să se prăbuşească, stând pe vine, continuând să-şi acopere cu mâinile părţile ruşinoase. Plângea acum fără să se mai ascundă.

— Stai calm, puştiule! Rămâi acolo! Nu-ţi lua tălpăşiţa!

Poliţistul scotoci prin sertare şi dulapuri. Lăsă mâna să-i alunece pe rafturi şi prin spatele cărţilor. Degetele îi trecură peste rame cu fotografii şi pe sub scaune. Se opri lângă o consolă PC, în colţul de lângă bucătărie. Patru cutii închise ermetic de la Ikea erau stivuite peste

imprimantă. O deschise pe prima şi îi goli conţinutul pe podea.

— Ia să vedem, începu el cu satisfacţie. E câte ceva pe aici. Cinci prezervative...

Rupse capătul unui ambalaj şi-l duse la nas.

— Banană, pufni el. Ia te uită!

Degetele i se plimbară pe grămada de pe jos. Găsi o ţigară în formă de trompetă.

— Caută şi vei găsi, cită el. Eşti un băieţel şmecher.

Trase pe nas noua lui doză.

— Calitate proastă, se strâmbă el. În mod evident, nu te pricepi deloc la marijuana. Ruşine să-ţi fie!

O altă cutie fu golită.

— Nimic interesant aici, constată poliţistul, uitându-se la un pachet de cărţi de joc înainte de a apuca a treia cutie.

Aceasta era goală, cu excepţia unui plic.

— Trond Arnesen, citi el cu voce tare. Ăsta e un nume care mi-e cunoscut.

Puştiul din colţ îşi pierdu controlul. Făcu patru paşi, se opri brusc şi se trânti la pământ cu mâinile pe faţă.

— Vă rog, hohoti el. Nu vă atingeţi de asta. Nu sunt droguri. Asta... asta nu-i nimic. Nu...

— Interesant, răspunse poliţistul desfăcând plicul. Mă faci curios.

Mai erau alte cinci plicuri mai mici în interior, legate cu un elastic de păr. Toate îi erau adresate lui Ulrik Gjemselund; majuscule neutre, uşor înclinate spre stânga. Nimic la expeditor. Poliţistul trase o foaie din cel de deasupra şi citi.

— Asta, de exemplu, murmură el, aranjând cu grijă scrisoarea în plicul ei. Trond Arnesen. Trond Arnesen... De ce cunosc eu numele ăsta?

— Sincer acuma, reluă tânărul care nu mai plângea. Lăsaţi-le. Sunt lucruri personale, OK? N-aveţi nici cel mai afurisit de drept să veniţi aici şi să...

Poliţistul fu incredibil de rapid şi de prompt. Înainte ca Petter Kalvø să fi avut timp să înţeleagă ce se petrece, colegul lui traversase camera din patru paşi mari, îl ridicase pe bărbatul gol, apucându-l zdravăn de mijloc şi îl azvârlise în locul lui precedent, în colţul sufrageriei. Degetul arătător se înfipse adânc în obrazul stâng al lui Ulrik Gjemselund.

— Acum, o să mă asculţi, bombăni el, apăsând şi mai tare.

Era mai înalt decât celălalt cu un cap şi jumătate.

— Eu decid ce este interesant aici. Tu trebuie să stai cât mai liniştit posibil şi să faci ce-ţi cer eu. De treizeci de ani mă bălăcesc în rahatul ăsta pe care tu şi alţii ca tine îl fabrică. Pentru o leafă. O nenorocită de leafă. Sunt sătul până peste cap de snobi...

Arătătorul lui părea că vrea să-i străpungă obrazul pentru a intra în gură.

— Cred că trebuie să..., începu Petter Kalvø. Eu cred că poate...

— Gura! şuieră colegul său. Trond Arnesen este tipul care trebuia să se însoare cu Vibeke Heinerback. Sunt aproape convins că băieţii de la Romerike şi Kripos se vor bucura să pună mâna pe aceste scrisori.

Îi dădu drumul. Ulrik Gjemselund se prăbuşi. O duhoare de excremente se răspândi în încăpere.

— Şi uite că face pe el acum! exclamă poliţistul cu resemnare. Du-te şi te spală! Găseşte-ţi nişte ţoale! Vii cu noi.

— Mă duc cu el? Ca să nu...

— N-o să sară de la etajul trei. Ar muri. Nu e chiar atât de idiot.

Ulrik Gjemselund porni spre baie, cu picioarele depărtate. Lăsa dâre în urma lui şi Petter Kalvø făcu involuntar un pas în lături în momentul în care tânărul trecu pe lângă el şi intră în baie. Auziră hohote înăbuşite de plâns şi apa care curgea.

— Bagă bine la cap, Petter.

Poliţistul mai în vârstă puse mâna pe umărul coechipierului său, într-un gest pe jumătate ameninţător, pe jumătate complice.

— Uşa de jos era deschisă, începu el cu voce scăzută. OK? Şi în ceea ce priveşte necesitatea intrării în acest apartament... — făcu un semn din cap către culoar — ... am auzit ţipete, ca şi când cineva era brutalizat. Un viol, probabil. De acord?

— Dar el... era singur totuşi!

— N-am ştiut asta decât după. Ţipetele erau de-a dreptul sinistre, îţi aminteşti. Îţi aminteşti, nu-i aşa? Într-adevăr, tipul ăsta şi-o freca, făcând un tărăboi imposibil, dar noi n-aveam de unde s-o ştim.

— Nu ştiu cum...

— N-ai nevoie să ştii nimic, Petter. Am găsit ceea ce căutam, nu? Am găsit un pliculeţ de cocaină, un joint jalnic şi un pachet de scrisori care se pot dovedi a fi de nepreţuit.

Ulrik Gjemselund reveni din baie cu un prosop în jurul taliei.

— Hainele mele sunt în cameră.

— Atunci du-te şi le ia.

— Ascultaţi! Trond n-are nimic de-a face cu... Trond nu se droghează. Pe cuvânt de onoare. El nu ştie că...

— Hai! Du-te. Îmbracă-te.

Îl urmară pe Ulrik Gjemselund într-o cameră în dezordine şi aşteptară în timp ce îşi scotea un slip, un tricou, un pulover roşu, nişte jeanşi şi şosete. Se îmbrăcă rapid. Poliţistul mai în vârstă trase o pereche de cizme de pe un raft şi le aruncă pe podea.

— Poftim! Pune-ţi astea.

— Trebuie să mă duc iar la toaletă, răspunse Ulrik, ţinându-se cu o mână de burtă.

— Atunci, du-te!

Tânărul trecu cu toată viteza pe lângă ei.

Se făcu linişte. Poliţiştii examinară stricăciunile din holul de la intrare. Dat fiind că balamalele fuseseră smulse, era zadarnic să încerci să montezi uşa la loc.

— Nu putem abandona un apartament deschis, murmură Petter Kalvø.

Celălalt ridică din umeri.

— Luăm cu noi tot ce e de valoare, răspunse el. Punem uşa la locul ei şi lăsăm totul aşa.

— Dar...

— Glumesc, pufni cel mai în vârstă. Cheamă o patrulă. Cere-le să aducă un lăcătuş, un tâmplar sau Dumnezeu ştie ce trebuie ca să repare chestia asta.

Auziră apa de la closet. Apoi zgomotul unui dulap care se deschidea şi se închidea.

— Între noi fie vorba, şuşoti Petter Kalvø, despre ce fel de scrisori e vorba?

Celălalt bătu uşor cu palma în buzunarul de la piept.

— Scrisori de dragoste, răspunse el pe acelaşi ton, cu un zâmbet până la urechi. Dacă e să dăm crezare acestor scrisori, Trond şi Ulrik şi-o trăgeau destul de des. Şi Trond care urma să se însoare în vara asta... Cam jenant!

— Ce facem cu uşa ? se plânse Ulrik, care ieşea din baie cu cizmele în picioare. Nu putem, aşa...

— Vino, îl întrerupse poliţistul apucându-l de braţ. Ai griji mai mari decât o afurisită de uşă. Şi să nu crezi că n-am înţeles ce-ai făcut adineauri în baie. Ştii, nu te-apuci să cauţi prin dulapuri în timp ce te caci.

— Eu...

— Tacă-ţi fleanca! Câteva pastile în stomac nu te salvează. Nu scapi tu aşa uşor!

Apoi izbucni într-un râs asurzitor şi îşi împinse prizonierul în faţa lui, către ascensor.

*

Cina de la părinţii ei se terminase şi Inger Johanne trebuia să recunoască fără plăcere că fusese reuşită. Mama ei fusese cât de binedispusă putuse. Caldă, veselă şi preocupată fără încetare de copii. Tatăl ei părea în cea mai bună formă, cum de mult nu mai fusese. Mânca bine şi, pentru prima dată, nu se atinse de vin. Desigur, Isak se simţea ca la el acasă ajungând să fie exasperant, dar Kristiane era ca întotdeauna fericită să-i aibă pe toţi în jurul ei.

— Dragii mei, striga ea tăvălindu-se pe jos, cu braţele ridicate, chiar în toiul mesei. Dragii mei. Dam-di-rum-ram. N-am făcut pipi în patul lui Leonard.

Chiar şi mezina Maria, sora cu trei ani mai mică, fără copii, omisese să facă vreun comentariu legat de jerseul şi pantalonii din velur demodaţi ai lui Inger Johanne. Ea purta o ţinută de un verde intens care cu siguranţă nu fusese cumpărată din Norvegia, iar coafura trebuie că necesita un efort de o oră dimineaţa pentru a fi făcută şi un altul la fel de lung seara pentru a fi desfăcută. Ochelarii

lui Inger Johanne nu scăpară totuşi de comentariile perfecţioniste ale surorii ei.

— Într-adevăr, ai fi fost perfectă cu nişte ochelari cu rame foarte subţiri, subliniase Maria cu un zâmbet, aranjându-i o şuviţă. Ai încercat?

— Mie mi se pare că ochelarii ei sunt foarte OK, replicase Yngvar, servindu-se pentru a treia oară cu friptură. În plus, mi se pare o tâmpenie să dai banii pe astfel de lucruri atâta timp cât Ragnhild o să vrea în curând să pună mâna pe ei. Ăştia sunt nişte ochelari buni, zdraveni.

Isak glumise cu Ragnhild şi susţinuse că fetiţa râdea. Yngvar nu zicea mare lucru, dar atingea uşor cu mâna, din când în când, genunchiul lui Inger Johanne. Tatăl adresase mulţumiri pentru masă stăpânei casei, şi asta cu lacrimi în ochi. Totul era ca altădată. Niciunul dintre ei nu băgase de seamă că Inger Johanne verificase de mai multe ori în timpul cinei aleea din faţa casei şi că tresărise când sunase telefonul.

Se apropia miezul nopţii.

Numai ideea că se apropia ora normală de culcare o trezea de-a binelea. Căsca şi aţipea toată ziua, dar, imediat ce venea noaptea, îi era imposibil să se poată odihni cu adevărat. În primele săptămâni de la naştere, frica era concretă: se gândea la Kristiane de câte ori vedea bebeluşul. Îşi amintea de acea fetiţă ciudată ai cărei ochi nu căutau niciodată pe nimeni şi nimic. Când Ragnhild mânca, Inger Johanne îşi amintea încordată de un trupuşor flasc, fără vlagă, cu pumnii mereu strânşi şi cu buzele învineţite de bizare crize de plâns răguşit.

Or, Ragnhild era sănătoasă. Ea ţipa şi era mâncăcioasă, dădea din mâini şi din picioare, dormea cum trebuie şi n-avea nicio problemă.

Dar copiii sănătoşi puteau să moară şi ei. Subit, fără nicio explicaţie.

Am nevoie de ajutor, gândi Inger Johanne apucând un clasor. *Poţi să te ţicneşti dacă nu dormi. Nu fumez, nu beau aproape nimic. Trebuie să-mi revin. N-o să moară. N-o s-o găsesc moale şi fără viaţă în pătuţul ei; are o suzetă şi doarme cu ea pe burtică. Aşa cum mi s-a spus s-o culc.*

Yngvar renunţase. Nu-i mai cerea să-i urmeze exemplul în momentul când se culcau. I se întâmpla şi lui să se trezească noaptea. Stătea aşezat acolo, pe canapea, o clipă; căsca şi se întorcea să se culce.

Ceva nu e-n regulă, gândi Inger Johanne. *Nu cu Ragnhild. Nimic nu e în neregulă cu Ragnhild. Dar e ceva ce nu merge. Cineva ne face zile fripte. Asemenea coincidenţe, aşa ceva nu există. E prea asemănător, coincide prea mult.*

Parcurse fără interes clasorul care grupa note informative cu privire la cele trei crime. Cele care se intercalau erau scrise cu roşu. Smulse cu un gest hotărât paginile despre Fiona Helle. Apoi se răzgândi şi încercă să le pună la loc. Degeaba. Găurile erau rupte. Se duse să caute o rolă de scotch într-un sertar din bucătărie. Începu să repare cu obstinaţie ceea ce stricase, înainte de a arunca rola pe jos şi de a-şi acoperi faţa cu mâinile.

Nu mai pot. E cineva afară.

— Vino-ţi în fire, îşi zise cu dinţii strânşi. Stăpâneşte-te, Inger Johanne Vik.

— Bine, de acord.

Yngvar era din nou în picioare. Fără să spună mai mult, se duse în bucătărie.

Un parfum de cafea se răspândi şi Inger Johanne Vik închise ochii. Yngvar putea să vegheze şi să facă de gardă. Numai cu condiţia să o aibă pe Ragnhild în pat cu ea

ar putea să doarmă. Dar bebeluşul putea să moară dacă îl lăsa să doarmă lângă ei. Asta scriau medicii în periodicele puse pe noptieră, publicaţiile medicale şi revistele pentru părinţi îngrijoraţi. Ragnhild trebuia să doarmă singură şi Inger Johanne trebuia să rămână trează pentru a supraveghea, căci era cineva afară care le voia răul.

Adormi.

— Am adormit!

Tresări când el încercă să întindă o pătură peste ea.

— Dormi mai departe, şopti el.

— Nu. Stau trează acum.

— Ai nevoie de ajutor.

— Nu.

— Riscul de moarte subită al sugarului este...

— Nu pronunţa acest cuvânt!

— Riscul nu este *stricto sensu* complet nul atâta vreme cât Ragnhild nu are mai mai mult de un an.

Se aşeză greoi alături de ea. Nu era decât o ceaşcă pe măsuţa joasă şi o împinse în momentul în care ea întinse mâna pentru a o apuca.

— Nu poţi să faci noapte albă după noapte albă până când Ragnhild o să împlinească doi ani!

— Am făcut o descoperire.

— Şi o s-o ascult cu plăcere mâine, răspunse el trecându-şi o mână peste cap, încă neobişnuit cu noua lui tunsoare. Când copiii vor fi culcaţi şi va rămâne o porţie decentă din ceea ce se cheamă zi.

Ea luă ceaşca. Yngvar clătină din cap şi se trânti cu resemnare pe canapea. Ea bău. Yngvar închise ochii.

— Această serie de crime are nişte similitudini absurde cu ceva, începu ea ezitând, ca şi când ar fi tatonat terenul. Ceva ce eu am...

Yngvar ocupase toată canapeaua. Zăcea cu braţele peste pernele de la spetează, cu picioarele depărtate. Capul îi atârna pe spate şi gura era larg deschisă, ca şi cum dormea adânc.

— Nu te mai prosti. Nu dormi.

Ochii lui se deschiseră. Apoi se mijiră înspre tavan, fără ca vreun sunet să-i iasă din gură.

— Un curs, completă rapid Inger Johanne înainte de a mai bea un pic de cafea.

— Ce?

— Am auzit vorbindu-se despre aceste crime în timpul unui curs. Acum treisprezece ani.

El reuşi să se ridice dintre perne.

— Ai auzit vorbindu-se despre aceste crime acum treisprezece ani, repetă cu o voce neutră. Foarte bine.

— Nu despre aceleaşi crime, bineînţeles.

— Până aici, te-am urmărit.

Vocea lui era foarte însufleţită acum.

— Ci despre unele care seamănă ci acestea.

— Pot să-mi recuperez ceaşca, draga mea?

Îi aruncă un zâmbet liniştitor, ca şi cum ea nu era în toate minţile şi trebuia adusă la realitate printr-o acţiune concretă, cotidiană. Ea se ridică, cu mâinile lipite de ceaşcă.

— Ieri, m-am dus la Line, continuă ea. Calculatorul nostru e...

— Ştiu, o întrerupse el. Am promis să-l repar. Unul din băieţii de la slujbă... E doar...

— Am făcut un soi de *sentimental journey*[47], dacă pot spune aşa.

[47] „Voiaj sentimental" (în engleză, în orig.).

Pe fruntea lui apărură trei riduri foarte clare când se aplecă în faţă.

— Ce vrei să spui?

— Am de mult sentimentul că există ceva familiar în această problemă. În uciderea Fionei Helle, a lui Vibeke Heinerback şi a lui Vegard Krogh. Numai că nu reuşeam prea bine să sesizez ce anume. Ideea, vreau să zic. Amintirea. Dar trebuia să fie ceva care...

Se aplecă asupra cafelei. Aburul îi învălui faţa.

— Ceva care ce?

— Trebuia neapărat să fie vorba de lucruri auzite la Washington. Sau Quantico. Era ceva foarte îndepărtat. Foarte... Uitat, la mii şi mii de kilometri depărtare. Şi aveam dreptate. N-a trebuit să caut mult. Când am văzut... Numai fotografia... Uită c-am spus asta.

Îşi dădu părul după ureche. Nu voia să lase să-i scape căldura ceştii şi o ţinu din nou cu amândouă mâinile, cu spatele întors la Yngvar.

— Iubito, începu el, ridicându-se.

— *Stai jos*!

— Bine, răspunse el fără entuziasm.

— Am avut doar nevoie să văd fotografia cu *The Academy*, reluă ea cu o voce atât de scăzută, încât lui îi era greu să distingă cuvintele, şi mi-am amintit. Mi-am amintit cursurile. Acele zile lungi, obositoare, exigente, amuzante...

Se apropie de reflexia propriului chip în geam, ca şi cum era mai sigur să-şi vorbească sieşi.

— Acum, ştiu chiar despre ce curs era vorba. *Behavioral science*[48]. Warren ne distra cu un curs pe care îl numise *Proportional retribution*[49].

---

[48] „Ştiinţa comportamentală" (în engleză, în orig.).

[49] „Riposta proporţională" (în engleză, în orig.).

Pentru o clipă, lui Yngvar i se păru că vede umbra unui surâs.

— Ne distra, repetă ea. Asta făcea el, de fapt. Noi râdeam. Toată lumea râdea când Warren voia să râdem. Era o zi de iunie. Mai era puţin până la vacanţă. Era cald. Îngrozitor de apăsător şi cald. Aparatul de aer condiţionat din amfiteatru era stricat. Transpiram. Dar nu şi Warren. El părea mereu proaspăt, mereu... *cool*. În toate sensurile termenului.

Se întoarse uşor în partea opusă. Şi lăsă ceaşca jos. Era goală şi o ţinea de toartă cu degetul arătător.

— Mă străduiesc atât de mult să uit, continuă ea fără să-l privească. Aşa că probabil nu e surprinzător că am probleme atât de mari în a-mi aminti de asta. Chiar dacă...

Ochii i se împăienjeniră. Îşi dădu capul pe spate pentru a împiedica lacrimile să-i curgă. Yngvar manifestă intenţia de a se ridica.

— Nu! zise ea sec.

Apoi zâmbi brusc şi-şi trecu dosul mâinii peste ochiul stâng.

— Cursul trata despre răzbunători sensibili la teza „Ochi pentru ochi, dinte pentru dinte". Criminali dotaţi cu o înclinaţie excesivă pentru sancţionarea reparatorie. Şi pentru simbolistică mai ales. Lui Warren îi plăceau la nebunie lucrurile astea. Îi plăcea tot ce era violent. Clar. Exagerat.

— Aşază-te, Inger Johanne.

Yngvar bătu uşor cu palma perna de lângă el.

— Nu. Vreau să rămân în picioare. Trebuie să povestesc acum. Cât timp am forţa s-o fac. Sau... — din nou acel surâs rapid, uşor — ... cât timp nu am forţa să mă împiedic s-o fac.

— Cu toată sinceritatea, nu prea înţeleg despre ce vorbeşti, Inger Johanne.

— El a vorbit despre cinci cazuri, continuă ea ca şi cum nu-l auzise. Unul dintre ele era... Era vorba despre unul din acei excentrici pe care nu-i găseşti decât în Statele Unite. Un intelectual cam dezaxat. Ecologist. Avea o grădină magnifică, pe care o apăra cu dinţii şi cu ghearele. Nu-mi amintesc din ce trăia, dar probabil că avea mulţi bani, fiindcă grădina lui era considerată o bijuterie în tot cartierul. Un vecin a intentat un proces împotriva lui pe un motiv de delimitare a hotarului. Pretindea că gardul îi încălca terenul cu câţiva metri. Judecătorul i-a dat dreptate vecinului, după o lungă tevatură juridică. Nu-mi amintesc în detaliu. Important este că...

Rămase nemişcată, cu vârful limbii vizibil şi cu capul aplecat într-o parte.

— Ai auzit ceva?

— Nu. Nu poţi să...?

Îşi înghiţi saliva şi scoase un lung oftat înainte de a continua:

— Ideea e că vecinul a fost găsit mort chiar imediat după hotărârea definitivă. Limba îi fusese tăiată şi depusă într-un pliculeţ frumos, confecţionat dintr-o copertă *House & Garden*. O revistă. Despre...

— Despre case şi grădini, completă Yngvar cu o politeţe exasperată. Nu poţi să ai amabilitatea să stai jos? Ţi-e frig. Vino aici.

— Tu n-asculţi ce spun?

— Ba da, dar...

— I-a fost tăiată limba! Şi înfăşurată cu multă grijă! Modalitatea cea mai evidentă, simbolică în vulgarul...

— Sunt sigur, o întrerupse el cu o voce înăbuşită, că exemple de cadavre mutilate în felul acesta sunt peste tot în lume, Inger Johanne. Fără să aibă vreo legătură oarecare cu uciderea Fionei Helle. Chiar tu ai spus-o: mai demult, nu-ţi aminteşti dacă...

— Ceea ce este sinistru este faptul că îmi *amintesc* de asta, replică ea cu vehemenţă. Îmi amintesc de asta acum! Nu vrei să încerci să înţelegi, Yngvar?! Să înţelegi cât de *dificil* este să te constrângi să rememorezi lucruri pe care ai încercat cu atâta disperare să le uiţi? Răul îngrozitor pe care asta îl poate face...

— Mi-e greu să înţeleg ceva ce n-am putut să ştiu niciodată, replică Yngvar, regretând-o imediat. Vreau să spun... Văd bine că e dureros pentru tine. Nu e dificil să...

— Nu încerca! aproape că strigă ea. Nu voi vorbi niciodată, *niciodată*, despre ceea ce s-a întâmplat. Încerc doar să-ţi explic de ce acest caz a rămas ascuns ochilor mei. El a fost incredibil de aproape, atât de...

Yngvar se ridică. O apucă de încheieturi şi simţi cât de mult slăbise. Ceasul ei, prea strâmt pentru a mai fi purtat în timpul ultimelor luni de sarcină, ameninţa acum să-i alunece pe mână. Ea îl lăsă să o ţină fără să opună rezistenţă. Yngvar îi puse o mână pe spate. Vertebrele îi ieşeau în afară prin pulover.

— Trebuie să mănânci, murmură el cu faţa în părul ei încâlcit. Trebuie să mănânci şi să dormi, Inger Johanne.

— Şi tu, tu trebuie să m-asculţi, îl imploră ea. Nu poţi doar să-mi asculţi povestea? Fără să întrebi ce... Fără să amesteci totul...

Se îndreptă cu fermitate şi puse amândouă mâinile pe pieptul lui Yngvar.

— Nu poţi evita să întrebi ce legătură are asta cu mine? Să uiţi de chestia asta şi doar să mă asculţi?

— Este dificil, la un moment dat, va trebui să...

— Niciodată. OK? Niciodată. Ai promis că...

— Trebuia să ne căsătorim a doua zi, Inger Johanne. Mi-era teamă că vei anula toată căsătoria dacă nu acceptam exigenţele tale. Totul este diferit acum.

— Nimic nu este diferit.

— Ba da. Suntem căsătoriţi. Avem un copil. Eşti pe cale să devii... Eşti tulburată, Inger Johanne. Suferi din cauza a ceva ce refuzi să mă laşi să văd. Pur şi simplu, nu sunt de acord.

— Trebuie să fii.

Yngvar îi dădu drumul. Rămaseră aşa, foarte aproape unul de celălalt, dar fără să se atingă. El era aproape cu un cap mai înalt decât ea. Inger Johanne îl privi. Ochii ei aveau o nuanţă închisă pe care el nu o recunoscu şi pulsul i se acceleră când i se păru că vede timp de o fracţiune de secundă ceva ce semăna cu... ura.

— Inger Johanne, murmură el.

— Te iubesc, răspunse ea cu voce scăzută. Dar *trebuie* să laşi asta deoparte. Poate că într-o zi voi fi capabilă să-ţi povestesc ce s-a întâmplat între mine şi Warren. Dar nu acum. Nu prea curând, Yngvar. Am petrecut aceste ultime săptămâni luptându-mă să ies din uitare. Călătoria a fost grea. Nu mai pot. Vreau să mă întorc. La viaţa asta, aici. Cu tine şi copiii. Noi.

— Evident, şopti el cu o voce răguşită; inima îi bătea la fel de tare.

— Am adus o poveste şi mi-ar plăcea s-o pot spune. Las restul deoparte până la noi ordine. Poate pentru foarte

mult timp, poate pentru totdeauna. Dar tu trebuie... trebuie să asculţi ce am de spus.

El înghiţi şi clătină din cap.

— Ne aşezăm? propuse cu o voce aspră.

— Nu fi aşa, replică Inger Johanne, trecându-i o mână prin păr. Nu poţi să...?

— M-ai speriat, o întrerupse el fără să o slăbească din ochi.

Erau ca de obicei acum. Prietenoşi. Ochii lui Inger Johanne erau calzi, sinceri.

— N-am vrut.

— Ne aşezăm?

— Nu poţi evita să...

— Să ce?

— Îmi pare rău dacă te-am speriat. Ăsta nu-i un motiv ca să mă tratezi ca pe o simplă musafiră.

Timp de o clipă, privirea ei fusese ostilă. Nu duşmănoasă, cum simţise el mai întâi, ci agresivă şi ostilă.

— Baliverne, zâmbi el. O să-mi spui despre chestia asta... Te las... pe tine şi pe Warren deoparte. Povesteşte.

Se duse să mai aducă o ceaşcă, le umplu pe amândouă cu cafea şi se aşeză pe canapea, bătând uşor cu palma perna vecină cu a lui, într-un gest de încurajare.

— Hai, vino, o invită el cu o veselie afectată.

— Eşti sigur? îl întrebă ea, luând ceaşca de cafea, fără să se aşeze.

— Absolut.

Zâmbetul lui era la fel de neconvingător.

— Bine, încuviinţă ea încet. Al doilea caz se referea la o crimă petrecută într-un orăşel din California. Sau... Ba da, în California. Un politician local a fost sufocat, la

propriu, cu citate biblice. Ţintuit de perete, cu gura astupată cu hârtie înmuiată. Smulsă din biblia nefericitului.

Inger Johanne îşi lăsă privirea să rătăcească prin cameră, ca şi cum avea nevoie să se sprijine pe ceva tangibil şi familiar înainte de a-şi continua povestirea. Întunericul învăluia casa ca un strat izolant; liniştea era atât de profundă, încât Yngvar avea impresia că poate auzi vuietul propriilor gânduri. I se învălmăşeau în cap, dezorientate, fără formă. Ce era asta? Ce istorie absurdă îi povestea ea? Cum adică trei crime din Norvegia anului 2004 puteau să aibă legătură cu un curs ascuns şi uitat, ţinut în Statele Unite în urmă cu treisprezece ani?

Biblia atunci. Coranul astăzi.

Limbi în pachete frumoase. Şi altădată, şi acum.

— De ce a fost ucis? fu tot ce găsi de spus.

— Un pastor care conducea parohia lui de ţicniţi considera că acest membru al consiliului municipal merita moartea fiindcă susţinea rasismul nelegiuit. El a convins un membru al comunităţii să comită crima. Un tarat. Care s-a amuzat ca un preafericit pe toată durata procesului... după cum ni s-a spus.

Rasism, gândi Yngvar.

Vibeke Heinerback nu era rasistă. Vibeke Heinerback se ocupa de politica economică. În timpul anchetei, abia dacă abordaseră problema. Căutaseră mobilurile crimei în politică; în reduceri nepopulare şi în lupte înverşunate pentru putere. Rasismul fusese rapid înlăturat ca mobil potenţial în ciuda Coranului. Tânăra şefă a partidului evitase întotdeauna subiectul şi era suficient de abilă pentru a răspunde într-un mod pe cât de general pe atât de inocent ori de câte ori jurnaliştii îi puneau cuţitul la gât,

atunci când nu se mulţumeau cu un limbaj de lemn despre statisticile privind imigraţia şi problema resurselor.

— Dar Vibeke Heinerback avea colegi de partid, ezită Yngvar, despre care nu putem şti cu siguranţă că ar vrea să fie diplomaţi cu noii noştri compatrioţi.

Nu se atinsese de cafea. Se aplecă asupra mesei joase. Mâna îi tremura.

— Astea sunt două cazuri. Ai zis că aţi auzit vorbindu-se de cinci.

— Un jurnalist a fost bătut măr. Dezgropase o poveste cu nişte fraude într-o firmă de pe Coasta de Est, nu-mi amintesc exact despre ce era vorba. Dar lucrul acesta l-a costat viaţa.

— Dar n-a fost ucis cu... un *stilou*?

— Nu.

Ea schiţă un zâmbet.

— Cu o maşină de scris. Un Remington, una mare, veche...

Yngvar nu mai asculta.

O maşină de scris în cap. Un stilou în ochi. Doi jurnalişti, atunci şi azi, asasinaţi cu instrumentele lor de lucru. Doi oameni politici, atunci şi acum, crucificaţi şi profanaţi cu scrieri religioase. Două limbi. Doi pretinşi mincinoşi.

— Futu-i... şopti el.

Inger Johanne apucă o păpuşă de şifon roşu de pe etajera de lângă televizor. Îi lipsea un braţ. Faţa îi era de un gri murdar şi părul roşcat era la fel de decolorat ca şi rochia ei, aproape roz după nenumărate spălări în maşină.

— Asta mi s-a povestit într-o zi călduroasă de început de vară, în urmă cu mulţi ani, conchise ea cu o voce calmă, trecându-şi degetele peste picioarele ridicol de lungi

ale păpuşii. Cazuri interesante prin ele însele. Arhivele criminale americane sunt pline de poveşti mai spectaculoase decât acestea.

Aruncă brusc păpuşa în cutia cu jucării.

— Ceea ce este interesant pentru noi este că cineva, din această ţară, pune în scenă toate astea din nou. Dar nu trebuie să ne îngropăm în trecut, ci să ne concentrăm pe Fiona Helle, Vibeke Heinerback şi Vegard Krogh. Pe ziua de azi. Pe propriile noastre cazuri. Nu crezi?

El dorea să dea din cap în semn că da. Mai mult decât orice, voia să zâmbească şi să fie de acord. Povestirea era destul de utilă aşa cum o prezentase ea. Fără prea multe amănunte, imprecisă. Puteau să fie mulţumiţi cu asta.

Dar ştiau amândoi că era imposibil.

Ea îi oferise informaţii importante, înfigându-i în acelaşi timp un ghimpe în inimă. În zilele următoare, Yngvar avea să răscolească cerul şi pământul pentru a găsi cel mai mic detaliu despre aceste cazuri. Trebuia să ia legătura imediat cu organismele internaţionale. Aveau nevoie de cópii, de rapoarte ale proceselor, ale audierilor poliţiei. Aveau nevoie de nume şi de date.

Aveau nevoie de ajutorul lui Warren.

— Cred, începu el ezitând o clipă înainte de a continua, cred că o să ne oprim aici în seara asta. Mâine va fi o zi încărcată.

— Ştiu, răspunse ea lăsându-se pe vine; Jack se trezise şi se freca de picioarele ei. Nu înseamnă mare lucru, nici unii, nici alţii. Culcă-te, du-te!

— Vino şi tu cu mine.

— N-are niciun rost, Yngvar. Du-te şi culcă-te!

— Nu fără tine.

— Nu vreau. Nu pot.

— Ţi-e foame?

— Ştiu că o să vorbeşti cu Warren. Înţeleg că o să fii nevoit.

— Fac o omletă?

— Semeni cu mama. Crezi că mâncarea rezolvă toate problemele.

Ea îşi înfundă nasul în mirosul cald şi puternic de câine murdar.

— Nu te purta de parc-aş fi o idioată, Yngvar.

El fu din nou lăsat fără replică.

— Înţeleg foarte bine ce trebuie să faci cu indicaţiile pe care ţi le-am dat, continuă ea. Nu cer mulţumiri pentru că m-am întors într-un trecut pe care doresc să-l uit, dar pot pretinde măcar puţin respect. Să te prefaci că totul e bine şi că doar ţi-am dat ceva idei cu o povestire numai bună ca să dormi, mi se pare că... nu e foarte elegant.

Luă câinele în braţe şi îşi ascunse faţa în blana lui.

Ar fi trebuit să fim fericiţi, gândi el. *Ar fi trebuit să ne bucurăm de Ragnhild. De progresele Kristianei. Unul de celălalt. Ne simţim bine amândoi. Toţi patru. În dimineaţa aia, acum o lună — parc-a trecut o eternitate —, când Kristiane credea că o să avem o moştenitoare a tronului. Nu eram mulţumit? Fericit? Copilul era sănătos. Tu erai un pic îngrijorată, dar foarte fericită. Voiam să întorc acele ceasornicului în celălalt sens şi să uit aceste lucruri ciudate şi secrete care creează distanţă între noi. Privirea ta era ostilă şi acum te îndepărtezi, dispari.*

— Nu mă amesteca în asta, îi ordonă Inger Johanne. Tu trebuie s-o faci, dar pe mine lasă-mă complet în afara acestei chestii, OK?

El dădu aprobator din cap.

Jack începu să dea din labe, voia să coboare.

— Nu-i place să fie ţinut în braţe, explică Yngvar.

— Mats Bohus este exclus?

— Ce?

— Sunteţi sută la sută siguri că Mats Bohus nu poate fi în spatele tuturor acestor crime?

— Da.

Regele Americii întinse brusc labele şi căzu cu un zgomot înfundat. Schelălăi uşor şi se duse într-un colţ, cu coada între picioare.

— Ce poate fi? se întrebă Inger Johanne, aşezându-se pe cealaltă canapea.

— Poate vrei să spui cine? îi sugeră el pe un ton neutru.

— Mda... şi cine, şi ce în acelaşi timp.

— N-am forţă pentru asta.

— Pentru ce?

— Pentru răceala ta.

— Nu sunt rece.

— Ba da.

— Eşti exasperant. Tu vrei să fiu veselă, caldă şi prezentă tot timpul. Este imposibil. *Grow up*[50]! Suntem doi adulţi, cu probleme de adulţi. Nu e neapărat grav.

Ea spuse „nu e neapărat grav". Yngvar voia să audă „nu e grav". El îşi împreună mâinile şi îşi examină falangele, care îi albiseră. Încă paisprezece luni şi va face cincizeci de ani. Vârsta se contura cu tot mai multă claritate; pielea era uscată şi flască pe dosul mâinii, chiar şi când îşi încleşta degetele.

— Oare cineva ar putea orchestra toate astea? întrebă ea cu ezitare.

— Termină, murmură Yngvar, deschizându-şi palma dreaptă.

---

[50] „Maturizează-te!" (în engleză, în orig.).

Ea se uită la Jack, care se tot învârtea pe perna lui, fără a-şi găsi locul.

— Oare cineva din exterior ar putea manipula alte persoane pentru a le face să comită crime? continuă ea mai mult pentru sine, ca şi cum gândea cu voce tare. Cineva care cunoaşte aceste cazuri din trecut şi care încearcă, dintr-un motiv sau altul, să recreeze...

Câinele se culcă în sfârşit.

— O să înnebunesc, murmură ea.

— Mergem la culcare.

— Da.

— Ai zis cinci.

— Cinci ce?

— Cinci crime. Cursul trata despre cinci crime. Toate exemplele a ceea ce Warren numea... *Proportional revenge*?

— *Retribution.*

— Despre ce sunt ultimele două cazuri? se interesă el fără să-şi ia ochii de la mână.

Inger Johanne îşi scoase ochelarii. Camera deveni neclară şi ea îşi şterse încet lentilele, cu ochii închişi.

— Cine a fost ucis? vru el să ştie. Şi cum?

— Un sportiv.

— Ce i s-a întâmplat?

— A primit o suliţă în inimă.

— O suliţă... din aia care se foloseşte la probele de aruncări?

— Da.

— De ce?

— Vinovatul era un concurent. Credea că-i va fi luată o bursă sportivă într-una din şcolile din Ivy League. Ceva de genul ăsta. Nu-mi amintesc prea bine. Sunt obosită.

— Atunci nu putem decât să rămânem aici, complet dezorientaţi... şi să aşteptăm ca un star din sport să fie lovit într-o manieră nu prea rafinată.

Ea continua să-şi şteargă ochelarii cu poala cămăşii, nonşalantă, fără entuziasm.

— Şi ultima? continuă el cu o voce aproape stinsă.

Inger Johanne îşi ridică ochelarii înspre lampadar şi închise un ochi. Îl miji spre lumină, uitându-se prin cele două lentile de mai multe ori. Înainte de a-şi pune ochelarii. Şi de a ridica din umeri.

— Ştii, acum, cred c-o să încerc să dorm. E...

— Inger Johanne, o întrerupse Yngvar înainte de a bea restul de cafea dintr-o singură înghiţitură.

Ceaşca ateriză cu zgomot pe masă.

O lumină puternică apăru pe tavan. Fasciculul merse încet de la bucătărie până în imediata apropiere a uşii care dădea spre balcon, pe peretele de sud. Duduitul unui motor de camion făcu geamurile să vibreze.

— Camionul de gunoi, se ambală Yngvar. Acum?

Dacă n-ar fi fost atât de obosit, ar fi văzut-o probabil pe Inger Johanne ţinându-şi răsuflarea. Dacă ar fi privit-o în loc să meargă la fereastră pentru a vedea cine îşi permitea să lase un camion cu motorul pornit într-un cartier de vile în toiul nopţii, ar fi remarcat poate că gura ei era întredeschisă, buzele palide. Ar fi văzut că era încordată, cu ochii aţintiţi spre intrare; către camera copiilor.

Dar Yngvar era la fereastră, cu spatele întors la Inger Johanne.

— E maşina viitorilor bacalaureaţi, constată el cu resemnare când vacarmul se pierdu în cele din urmă în josul străzii Hauges. În februarie. Începe din ce în ce mai devreme.

Ezită o clipă, înainte de a se reaşeza pe canapea, chiar în faţa lui Inger Johanne.

— Ultima, insistă el. Ce s-a întâmplat cu ultima?

— N-a reuşit. Warren a integrat exemplul pentru că...

— Pe cine a încercat să asasineze, Inger Johanne?

Ea se întinse spre cele două ceşti şi se ridică. El o apucă de mijloc în momentul în care trecu prin dreptul lui.

— N-are nicio importanţă, răspunse ea. N-a reuşit.

Gestul ei brusc de a se elibera era inutil.

— Inger Johanne, începu el fără să o urmeze; auzi ceştile aterizând la locul lor în maşina de spălat vase. Începi să devii destul de nesuferită.

— Fără îndoială.

— Pe cine a încercat să ucidă? repetă.

Auzi cu surprindere gâlgâitul maşinii de spălat vase. Îşi ridică mâneca puloverului şi se uită la ceas. În curând, avea să fie unu şi jumătate. Inger Johanne scotocea prin sertare şi dulapuri.

— Ce faci? bombăni ducându-se la ea.

— Ordine, răspunse ea simplu.

— Acum? întrebă Yngvar cu arătătorul întins spre ceasul de perete. Începi să te obişnuieşti să trăieşti într-o vilă, din câte văd.

— Este o casă duplex, rectifică ea. Asta o clasează cu greu în categoria „vile".

Sertarul cu tacâmuri ajunse pe podea zornăind. Inger Johanne căzu în genunchi şi încercă să adune furculiţe şi cuţite, linguri şi alte ustensile.

— Era un tată de familie... zise ea într-un hohot de plâns, căutat pentru fraudă de asigurare după un incendiu la domiciliu. El a... A dat foc casei poliţistului. Domiciliul anchetatorului. În timp ce toată familia dormea.

— Vino aici.

El o cuprinse cu braţul, drăgăstos, cu fermitate, şi o ridică. Ea se împotrivi.

— Nimeni n-o să dea foc acestei case, murmură el. Nimeni nu va putea vreodată să dea foc casei noastre.

doisprezece

De mai multe secole, oamenii mergeau pe străzile înguste, printre casele joase şi strâmbe, lipite unele de altele. Scările erau întortocheate, formând mici unghere. Picioarele bătuseră treptele de piatră, în acelaşi loc, an după an, lăsând un drum atât de lucios, încât ea se ghemui de mai multe ori pentru a atinge piatra. Adânciturile netede erau reci. Îşi duse degetele la gură şi simţi gustul de sare pe vârful limbii.

Se aplecă deasupra zidului, la sud. Ceaţa gri-albăstruie topea la un loc marea şi cerul. Nu se zărea niciun orizont, nimic, doar o perspectivă infinită care îi dădea ameţeală. Nici măcar acolo sus, în vârful muntelui, nu era vânt. O umiditate acidă înconjura cetatea medievală Eze. Era singură.

Vara, probabil că acest loc era insuportabil. Chiar şi cu descurajantele obloane trase la ferestrele şi uşile magazinelor închise pentru iarnă, urmele turismului estival erau clare. Buticuri de suvenire se succedau în şir neîntrerupt şi, în minusculele pieţe din centrul oraşului, vedea cicatricele lăsate de picioarele scaunelor şi de nenumăratele ţigări strivite pe pavaj. Plimbându-se singură pe

zidul de apărare orientat spre mare, îşi imagina zgomotul hoardelor din sezonul cald; japonezi vorbăreţi, nemţi gălăgioşi, cu pete de roşeaţă pe faţă.

Devenise o călătoare acum. De-adevăratelea. Încet-încet, găsise drumurile, învăţând să evite rutele principale, fără trotuare şi periculoase, cu perpetua lor circulaţie asurzitoare.

Noua ei haină *duffel coat* era călduroasă fără să fie grea. O cumpărase de la Nisa, odată cu trei perechi de pantaloni, patru pulovere, câteva cămăşi şi un taior despre care nu ştia prea bine dacă va îndrăzni să-l poarte. Sosise în Franţa chiar înainte de Crăciun, având în bagaje două perechi de pantofi. Care erau acum la pubela de gunoi din stradă. Cu o seară înainte, îi vârâse cu hotărâre într-un sac de plastic, pe care îl lăsase într-un container, deşi una din perechi o cumpărase abia de şase luni. Erau maro şi solizi. Pantofi comozi, care avantajau cel mai bine o femeie ajunsă la vârsta maturităţii.

Duffel coat-ul era bej, iar pantofii sport Camper erau comozi. Vânzătoarea nici măcar n-o privise ciudat când voise să-i încerce. Alături de ea, pe un taburet galben-deschis, un puşti de optsprezece ani îşi punea aceiaşi pantofi. Încrucişându-şi privirea cu a ei, îi zâmbise politicos. Dăduse din cap cu subînţeles. Ea cumpărase două perechi. Îi ţineau bine piciorul.

Călătorea.

Mersul facilita reflecţia. În timpul acestor lungi plimbări dificile pe malul mării, în munţi şi dincolo de colinele abrupte dintre Nisa şi Cap-d'Ail simţise cel mai bine că viaţa devenise vie. Din când când, mai ales seara, la întoarcere, simţea oboseala în muşchi ca o rememorare binecuvântată a propriei forţe. Putea să se dezbrace şi să

străbată locurile goală; reflexul trimis de vintre îi confirma schimbările prin care trecea. Bea vin, dar niciodată mult. Aprecia mâncarea, fie că o făcea ea însăşi sau că o savura într-un restaurant în care era recunoscută, mereu recunoscută, acum, de chelneri politicoşi care-i trăgeau scaunul şi îşi aminteau că îi plăcea să bea o cupă de şampanie înainte de masă.

În aceste ultime zile, încercase sentimentul de recunoştinţă.

Făcuse fără întrerupere drumul de la Copenhaga, unde maşina aştepta într-un parking anonim în timp ce ea mergea dus-întors la Oslo. Lista pasagerilor feribotului era o glumă. Călătorea sub numele de Eva Hansen şi nu-şi părăsise cabina. Nici la dus, nici la întors. După o noapte la hotel, putuse să suporte treizeci şi cinci de ore la volan, fără ca nici măcar să se simtă realmente obosită. În timpul scurtelor pauze, mici abateri de la drumurile naţionale pentru a face plinul cu benzină, pentru a mânca în hanul vreunui neamţ ipocrit sau în vreun sat de pe malurile Rhônului, simţise dureri musculare. Dar niciodată nevoia de a dormi.

Îi înapoie maşina chelnerului marocan de la Café de la Paix. Îl plătise bine fiindcă se obosise să o închirieze în numele lui. Probabil nu crezuse complet explicaţia pe care i-o dăduse; era foarte răcită când avusese nevoie de maşină şi dorea să evite să meargă până la Nisa. Dar fiindcă el trebuia să se întoarcă în Maroc ca să lucreze într-un restaurant pe care tatăl lui tocmai îl deschisese, luă banii zâmbind, fără nicio întrebare.

Se întoarse acasă pe jos. Şi adormi, strecurându-se în cearşafurile curate, cufundându-se în unsprezece ore de somn fără vise.

În toţi aceşti ani de pregătire minuţioasă, de căutări meticuloase şi de *research* conştiincios, nu văzuse totuşi altă plăcere în munca ei decât tocmai aceasta: era munca ei. O necesitate pentru a putea face slujba pentru care era plătită. Era competentă şi niciodată luată prin surprindere. Nimeni nu putea spune că ratase, că lucrase de mântuială, că cedase facilităţii sau că atinsese pragul cel mai de jos al urii.

Totuşi, era recunoscătoare faţă de aceşti ani morţi.

Ei îi aduseseră ştiinţă şi competenţă.

Deşi cartoteca era în Norvegia, şi-o amintea destul de bine. Enormul dulap din metal conţinea informaţii despre oamenii pe care-i observase. Cunoscuţi şi necunoscuţi. Celebrităţi mai mici sau mai mari chiar alături de poştaşul din Otta care-i burdușea cutia de scrisori cu broşuri publicitare în ciuda semnului clar care arăta că acest gen de lucruri nu erau bine-venite. Înregistrase slăbiciunile şi micile obişnuinţe ale acelor oameni, le observase nevoile şi dorinţele, le clasase viaţa sentimentală, secretele şi rutina în dosare şi stocase totul într-un uriaş dulap metalic gri.

Ea nu dădea greş. Secretul, în meseria ei, era să ştie. Iar memoria ei n-o trăda niciodată.

Anii morţi nu fuseseră pierduţi. Le era recunoscătoare în prezent. Putea să asambleze un AG-3 cu ochii închişi şi să pornească o maşină în treizeci de secunde. Îi trebuia mai puţin de o săptămână pentru a-şi procura un paşaport fals şi cunoştea piaţa scandinavă de heroină atât de bine, că asta i-ar fi adus încuviinţări din cap din partea poliţiei. Cunoştea oameni pe care nimeni altcineva nu voia să-i cunoască şi îi ştia bine; dar niciunul n-o cunoştea pe ea.

Vremea se răcea. Un vânt înşelător mătura colinele de sus în jos, risipind ceaţa de deasupra mării. *Duffel coat*-ul n-o proteja destul de bine şi ea coborî în grabă drumul de munte. Era prea frig ca să parcurgă pe jos lungul traseu până acasă. Dacă autobuzul venea conform orarului, ar putea să-l prindă. În caz contrar, putea să-şi permită un taxi.

Devenise mai generoasă în ultima vreme.

O pată de culoare apăru brusc pe cer, la nord. O siluetă se legăna ritmic sub o parapantă portocalie. O altă pânză apăru deasupra colinei, colorată în roşu şi galben, cu un text scris cu verde, imposibil de citit. O turbulenţă bruscă lovi pânza. Aceasta căzu cu cincizeci–şaizeci de metri înainte ca parapantistul să reuşească să preia controlul şi să alunece lent în vale, sub ea.

Îl urmări din ochi şi râse încetişor.

Credeau că sfidează destinul.

Sporturile extreme o şocaseră întotdeauna, în primul rând fiindcă practicanţii lor i se păreau patetici. Bineînţeles, nu le era dat tuturor să aibă o viaţă pasionantă. Dimpotrivă. Marea majoritatea a celor şase miliarde de persoane de pe pământ, mare parte dintre europeni şi aproape toţi norvegienii duceau o viaţă lipsită de peripeţii. Lupta pentru viaţă consta în a găsi destulă hrană pentru a supravieţui, a asigura sănătatea copiilor, a alege o slujbă mai bună sau maşina cea mai nouă din împrejurimi; existenţa era şi rămânea o bagatelă. Faptul că nişte tineri insolenţi şi viciaţi găsesc necesar să sfideze moartea prin salturi şi plonjări, pe faleze abrupte şi cu viteze nebuneşti, era o expresie a decadenţei occidentale pe care ea o dispreţuise întotdeauna.

Dezgust.

Simţeau dezgust faţă de viaţă fiindcă se credeau demni de altceva, ceva mai bun decât ceea ce era viaţa pentru strivitoarea majoritate: un interval de timp insignifiant legând naşterea de moarte.

Au impresia că pot fugi de absurditatea vieţii, gândi ea. *Aruncându-se de pe Trollvegen sub o pânză înşelătoare. Traversând un pol al Pământului. Escaladând un munte inaccesibil. Vor să meargă mai sus, mai departe, cu şi mai multă îndrăzneală. Nu văd plictisul care îi urmăreşte fără încetare, înveşmântat în cenuşiu, cu un zâmbet neghiob pe buze. Nu-l văd înainte de a fi aterizat, înainte de a fi în siguranţă. Atunci, repetă isprava, fac altceva, tot mai periculos, tot mai primejdios până când înţeleg că viaţa nu se lasă sfidată sau până când întâlnesc moartea într-o tentativă de a demonstra contrariul.*

Parapantiştii erau aproape jos, îşi pregăteau aterizarea pe un povârniş presărat cu şiruri lungi de butuci de vie pitici. I se părea că le aude râsetele. Iluzie, bineînţeles, vântul sufla în direcţia proastă şi scobitura văii era departe. Totuşi, îi văzu pe cei doi bărbaţi bătându-se pe spate, sărind în sus de exaltare. Două femei urcau alergând colina terasată în întâmpinarea lor. Îşi agitau braţele, fericite.

Ea continua să simtă repulsie faţă de acest joc mortal.

Participanţii nu-şi riscau decât propria lor viaţă.

Să mori nu era nimic altceva decât sfârşitul plăcut al plictisului. Să mori îţi dădea pe de altă parte o reputaţie exagerată, fiindcă textul necrologurilor era elogiul, nu adevărul. Dacă mureai tânăr, viaţa nu avusese timp să te facă bătrân şi urât, gras sau rahitic. Cel care nu îmbătrânea lăsa în urma lui amintirea unei tragedii; o poveste

înfrumuseţată, conciliatoare, în care melancolicul devenea palpitant şi urâtul, frumos.

Vegard Krogh, gândi ea muşcându-şi limba.

Nu va mai citi nimic despre el. Articolele erau mincinoase. Jurnalişti şi cunoştinţe, prieteni şi familie contribuiau toţi la zugrăvirea portretului artistului Krogh. Un campion fără compromisuri şi inflexibil al autenticului şi al adevărului. Un suflet complicat, un soldat de temut în serviciul culturii importante, incoruptibile.

Înjură cu voce tare şi coborî drumul în fugă. Autobuzul părăsea staţia, dar şoferul opri când o văzu. Plăti şi se lăsă pe un scaun liber.

Se va întoarce în curând în Norvegia, chiar o va face.

În orice caz, trebuia să plece din casa din Villefranche. Contractul fusese prelungit până la 1 martie, nu mai mult. Peste o săptămână, va fi fără locuinţă, asta dacă nu se va întoarce acasă.

Se gândi la apartamentul ei, mobilat cu gust şi prea mare pentru o persoană. Doar dulapul metalic din dormitor distona cu stilul plăcut copiat dintr-o revistă pentru interioare. Esenţialul fusese cumpărat de la Ikea, dar achiziţionase şi lucruri mai elegante de la reduceri.

Nu se potrivea cu acel apartament.

Primea rar musafiri şi n-avea nevoie de tot acel spaţiu. Când era acasă, stătea majoritatea timpului într-un birou în dezordine şi, în consecinţă, nu prea se bucura de aspectul agreabil al restului apartamentului. De fapt, nu se simţise niciodată acasă; avea impresia că locuieşte la hotel. În cursul numeroaselor ei voiaje în Europa, i se repartizaseră pur şi simplu camere de hotel mai personale, mai călduroase şi mai confortabile decât propriul ei salon.

Nu se potrivea cu Norvegia, punct. Această ţară nu era făcută pentru oameni ca ea. Gândirea egalitară a maselor o sufoca. Elita strictă şi ermetică îi dădea impresia că era exclusă. Norvegia nu era destul de diversă pentru o tipă ieşită din comun ca ea, care nu era apreciată la justa ei valoare şi alesese, aşadar, să se protejeze într-o mantie anonimă de inaccesibilitate. De invizibilitate. Nu voiau s-o vadă. Aşa că ea nu se va arăta în faţa ochilor lor.

Autobuzul rula spre vest balansându-se. Suspensiile franţuzeşti erau mult prea slabe. Greaţa o obliga să închidă ochii.

Riscul morţii numai un act de bravură nu era. Riscul la care se expuneau ei, aceşti căţărători pe piscuri şi aceşti acrobaţi ai aerului, aceşti vâslaşi solitari în bărcuţele lor fragile în Atlantic şi aceşti motociclişti imprudenţi care fac ture în faţa unui public captivat, aşteptând ca lucrurile să se transforme într-o catastrofă, era limitat de timpul acordat voiajului; trei secunde sau opt săptămâni, un minut sau poate un an.

Ea îşi asuma riscul pentru toată viaţa. Suspansul creat de faptul de a nu ateriza niciodată, de a nu ajunge niciodată la ţintă era cel care o făcea unică. Riscul creştea în fiecare zi, după cum voia ea. Era acolo în permanenţă, intens, viu: riscul de a fi prinsă şi demascată.

Îşi sprijini fruntea de geam. Se făcea seară. Luminile erau aprinse de-a lungul plajei, departe, în jos. O ploaie fină întuneca asfaltul.

Nimic nu-i dădea de înţeles că ancheta avansa. În ciuda pistelor pe care le lăsase, invitaţia clară prin motivul ales, poliţia orbecăia, divaga. Era agasant şi o făcea să continue. Bineînţeles, era o încălcare a contractului faptul că această femeie tocmai născuse un copil. Momentul nu

era bine ales, o ştia încă din clipa în care începuse totul, dar existau nişte limite pe care nici măcar ea nu le putea controla.

Era poate mai bine să se întoarcă. Să urmărească mai de aproape.

Să-şi asume riscuri mai mari.

Autobuzul se opri şi ea coborî. Ploaia se înteţise, aşa că începu să alerge. Era joi, 24 februarie, seara.

treisprezece

— Cineva poate fi în spate şi e posibil să tragă sforile, remarcă Yngvar Stubø, îndopându-se cu pui în sos de iaurt. Asta e ultima ei teorie. Eu, unul, nu prea mai ştiu ce să cred.

Zâmbi cu gura plină.

— Cum aşa? vru să ştie Sigmund Berli. Cum se poate să existe cineva care să împingă alte persoane să comită crimele, în ce fel? Să le păcălească?

Rupse o bucată de naan, o ţinu între degetul mare şi arătător şi o examină cu scepticism.

— Asta este un soi de azimă sau ce?

— E naan. Încearcă. Teoria ei nu este cu totul idioată. Vreau să zic, e logică, bineînţeles. Într-un fel. Dacă plecăm de la principiul că Mats Bohus a ucis-o într-adevăr pe Fiona Helle, dar pe niciunul din ceilalţi doi, aproape că putem crede că se află cineva în spatele ansamblului. O mână de regizor. Cineva care are un mobil suprem, am putea zice. Dar, în acelaşi timp...

Sigmund mesteca, mesteca. Fără a reuşi să înghită.

— Ei, fir-ar să fie! murmură Yngvar aplecându-se deasupra mesei. Revino-ţi! De treizeci de ani sunt restaurante

indiene în Norvegia! Te comporţi ca şi cum ai mânca o bucată de şarpe! E pâine, Sigmund, nimic altceva decât pâine!

— Ăla de colo nu e indian, bombăni colegul lui cu o mişcare a capului în direcţia chelnerului, un bărbat între două vârste cu barbă bine îngrijită şi zâmbet afabil. E paki.

Mânerul cuţitului lui Yngvar lovi cu zgomot în masă.

— Termină! şuieră el. Îţi datorez mult, Sigmund, dar nu destul pentru a-ţi accepta tâmpeniile. Ţi-am spus de mii de ori: ţine pentru tine porcăriile astea...

— Pakistanez, voiam să zic. Îmi pare rău. Dar pakistanez este, nu indian. Şi stomacul meu nu suportă condimentele atât de puternice.

O grimasă exagerată îi apăru pe faţă în timp ce îşi punea o mână pe stomac, cu un gest teatral.

— Ai comandat un platou puţin condimentat, bombăni Yngvar servindu-se cu raita[51]. Dacă nu suporţi asta, înseamnă că nu suporţi nici *fårikål*[52]. Mănâncă.

Sigmund înfipse cu precauţie furculiţa într-o bucată mică. Ezită. O duse încet la gură. Mestecă.

— Pur şi simplu, nu reuşesc să pun totul cap la cap, continuă Yngvar. E prea... ne-norvegian, într-un anumit sens. Non-european. Să te poţi folosi de oameni nefericiţi ca elemente ale unui mare joc criminal.

— Acum, tu trebuie să încetezi, răspunse Sigmund, care înghiţi înainte de a mai lua un pic. Nimic nu mai este norvegian. Din punct de vedere criminal, se-nţelege. Situaţia nu este mai puţin bună aici ca în altă parte a

[51] Salată de iaurt combinată cu diverse legume sau fructe tăiate.

[52] Tocăniţă de miel cu varză, una din principalele mâncăruri tradiţionale norvegiene.

lumii. Şi asta de o eternitate. Sunt toţi aceşti... Se opri, reflectă şi continuă:... ruşi. Şi aceşti imbecili de gangsteri din Balcani. Tipii ăştia n-au nicio ruşine. Respiră răutate.

Expresia lui Yngvar îl făcu să ridice mâna.

— Nu e vorba totuşi de rasism, ci despre descrierea realităţii! protestă el energic. Aceşti oameni sunt ca noi! Aceeaşi rasă şi tot restul. Dar tu ştii foarte bine cum...

— Stop. Nu există niciun străin în povestea asta. Victimele sunt sută la sută norvegiene. Blonde de fapt, toate. Acelaşi lucru e valabil pentru nefericitul vinovat pe care l-am găsit. Uită de ruşi. Uită de Balcani. Uită...

Tresări şi îşi duse mâna la falcă.

— M-am muşcat, murmură. Nu e prea plăcut.

Sigmund îşi apropie un pic scaunul de masă. Îşi puse şervetul pe genunchi şi apucă furculiţa şi cuţitul ca şi cum voia să atace din nou tot meniul.

— Recunoaşte că e destul de sinistru cursul lui Inger Johanne, reluă Sigmund fără să se lase intimidat de reproşurile lui Yngvar. Un pic cam în genul *X-Files*. Bucle temporale, genul ăsta de chestii. Tu ce crezi?

— Nu mare lucru, mărturisi Yngvar.

— Dar ce?

— Poate fi o coincidenţă, bineînţeles.

— O coincidenţă, pufni Sigmund. Asta-i bună! Acum treisprezece ani, în celălalt capăt al planetei, nevastă-ta aude vorbindu-se de crime în mod clar simbolice şi acelaşi *modus operandi* apare, cu exact aceeaşi simbolistică, în Norvegia, în 2004! *De trei ori!* Şi tu vorbeşti de o coincidenţă! Asta să i-o spui lui mutu'!

— Atunci, poate ai tu o explicaţie. Tu care te uiţi la *X-Files*, vreau să zic.

— Nu mai rulează. O dăduse pe absurd, către sfârşit.

— Dar ce crezi despre chestia asta?

Yngvar se servi din nou dintr-un bol de ceramică. Orezul se lipea de lingură. O scutură. Cocoloşul alb şi lipicios căzu în sos cu un pleoscăit. Cămaşa lui se acoperi cu pete roşiatice.

— Cred că există un imbecil undeva, răspunse calm Sigmund. Un imbecil care a urmat acelaşi curs. Pe care chestia asta l-a amuzat. Care a îmbrăţişat ideea de a se juca cu noi.

Yngvar simţi un curent de aer rece în spate.

— Bun, articulă el rar, încetând să mai mănânce. Şi mai ce?

— Simbolistica e prea prezentă. În cazurile originale, ucigaşii erau nişte amărâţi naivi, în orice caz dacă e să dăm crezare celor ce ai povestit până aici. Idioţii aleg o simbolistică de o evidenţă extremă. Dar omul nostru numai idiot nu este. Omul nostru este...

Zâmbetul lui Sigmund era aproape copilăresc acum, vedea o recunoaştere nouă şi ciudată în ochii mijiţi şi în uşoarele clătinări din cap ale lui Yngvar.

— Dacă plecăm de la principiul, continuă Sigmund, că Inger Johanne are dreptate şi că există o persoană undeva care trage sforile pentru ca alţii să ucidă... — un rid separă sprâncenele care i se uneau deasupra nasului — ... şi o face într-un mod cu totul particular, atunci e clar că nu suntem în faţa unei persoane cu talente limitate. Ci dimpotrivă.

Tăcură. Erau acum singurii clienţi. Chelnerul dispăruse într-o încăpere din spate. Nu se auzea decât o slabă melodie orientală transmisă de un difuzor, în celălalt capăt al camerei. Notele ei ascuţite îţi supărau auzul.

— Ei drăcie, zise în cele din urmă Yngvar, ridicând paharul cu un gest de apreciere. Nu e atât de rău. Dar,

dacă acest Mister X a urmat acelaşi curs, trebuie obligatoriu să fie vorba de o persoană pe care Inger Johanne o cunoaşte...

— Nu, îl întrerupse Sigmund mai încercând o bucată de pâine. Deşi am terminat de mult şcoala de poliţie, mi-au mai rămas ceva amintiri. Cursurile erau aceleaşi de la un an la altul. Profii repetă figura, asta-i tot. Am împrumutat notiţele de la un amic care era cu un an înaintea mea. Copie la indigo. În tot cazul, pâinea asta-i bună.

— Încearcă tandoori[53], îl sfătui Yngvar. Uiţi că n-avem de-a face cu orice profesor. Warren Scifford este legendar. El nu...

— Ca şi cum profii buni erau mai puţin buni decât cei proşti în privinţa asta, i-o tăie Sigmund, examinându-şi furculiţa înainte de a o înfige prudent în carne. Dimpotrivă, aş zice. Dacă un curs este un succes, există cu atât mai puţine motive de a-l modifica. Studenţii vin şi pleacă. Profii rămân. Apropo, i-a pus Dumnezeu mâna-n cap?

— Lui Warren?

— Da.

— Nu. Dacă nu mai mănânci, o iau eu bucuros...

— Te rog...

Sigmund îşi împinse farfuria în cealaltă parte a mesei.

— FBI-ul şi-a văzut mandatul modificat după 11 septembrie, e tot ce se poate spune, explică Yngvar. Acum, nu e imposibil să se ocupe de antiterorism şi black-out[54]. Să-l găseşti pe Warren e mai dificil decât ai crede. În trecut,

---

[53] Pui tandoori — gătit într-un cuptor special de pământ numit „tandoor".

[54] Black-out — măsură de apărare antiaeriană care constă în cufundarea unui oraş sau a unui loc în obscuritate totală.

puteam să dau un telefon şi să vorbesc cu el în treizeci de secunde. Acum... Ridică din umeri. Pun pariu că e prin Irak, conchise el pe un ton glumeţ.

— Irak? Dar FBI-ul are o jurisdicţie limitată! Nu se presupune că stau pe teritoriul lor propriu? Statele Unite intra-muros?

— În principiu: da. În fapt: hmm... Din nou o uşoară ridicare din umeri. Cu competenţele lui Warren... Am impresia că aveau nevoie de el în acest infern.

— Ce ştie să facă, de fapt?

Yngvar izbucni în râs şi se şterse la gură cu un şervet scrobit.

— Întreabă mai degrabă ce *nu* ştie tipul ăsta să facă. La bază, are un doctorat în sociologie. Pe de altă parte, este jurist. În plus e legat de ceea ce este fără îndoială cea mai bună organizaţie poliţienească de mai bine de treizeci de ani. Tipul e un star.

— Şi acum este în Irak, aşadar.

— Nu *ştiu* dacă este în Irak, rectifică Yngvar. Dar, luând în considerare ce se întâmplă acolo cu soldaţii americani, nu m-ar surprinde să fi avut nevoie de cei mai buni oameni ai lor la faţa locului. Fie că sunt oameni ai FBI-ului sau ai altora. Dar nu sunt disperat să-l găsesc.

Chelnerul se întorsese. Omise politicos să remarce că Yngvar avea două farfurii în faţa lui.

— Altceva de băut?

— Apă, răspunse sec Sigmund, punând coatele pe masă.

— Da, cu plăcere, răspunse Yngvar înainte de a-l felicita pe chelner pentru calitatea mâncării. O *Farris* pentru mine. Albastră, mulţumesc.

Îşi pipăi cu limba rana din interiorul obrazului.

— Mă doare, bombăni el.

— Crezi în teoria mea? vru să ştie Sigmund. În cea a lui Inger Johanne?

— Nu reuşesc prea bine..., ezită Yngvar, să-mi imaginez cum ar fi posibil să manipulezi oameni în felul acesta. Pe de altă parte...

Chelnerul umplu paharele, zâmbi şi se retrase.

— Asta poate pentru că nu îndrăznesc complet, mărturisi Yngvar înainte de a bea. Dacă voi aveţi dreptate, asta înseamnă că ancheta o să fie... şi mai dificilă. Înseamnă, între altele, că adevăratul comanditar n-are nevoie să aibă o legătură manifestă cu victimele. Ci doar cu ucigaşii. Şi, pentru moment, n-am pus mâna decât pe unul.

— Un sonat care fredonează într-un azil, suspină Sigmund.

Furculiţa ridicată ameninţător de Yngvar îl făcu să rectifice rapid:

— Un bolnav mental spitalizat, vreau să zic. Ce trebuie să facem, după părerea ta? Trebuie să urmăm această teorie?

— Orice-ar fi, trebuie s-o notăm undeva în capul nostru. Fiindcă oricum trebuie să continuăm să căutăm legături între cele trei victime, munca suplimentară nu se va dovedi insurmontabilă dacă-l integrăm şi pe Mats Bohus în peisaj.

— Uite, vezi? Asta n-o mai înţeleg foarte bine. El n-a fost ucis, el e...

— E singurul lucru pe care-l avem dacă tu şi Inger Johanne aveţi dreptate. În timp ce continuăm să căutăm legături între Fiona Helle, Vibeke Heinerback şi Vegard Krogh, o să vedem totodată şi dacă există o relaţie ascunsă între Mats Bohus şi ultimii doi. *Long shot*[55], dar totuşi. Problema

[55] „Bătaie lungă" — cu referire la o armă de foc (în engleză, în orig.).

e că Mats Bohus nu mai este un interlocutor valabil. Este complet terminat. Întrevederea de sâmbătă l-a dat gata. Doctorul Bonheur avea dreptate. Şi acum, trebuie să plătim oalele sparte: tipul e la izolare. Nu va fi uşor de descoperit cu cine a avut contacte, ca să zic aşa.

Apucă ultima bucată de pâine şi şi-o vârî în gură.

— Tot mai mi-e foame, murmură el. Mergem?

— Poate să luăm o cafea, răspunse Sigmund.

— Te avertizez. Cafeaua nu e tocmai...

Mobilul sună. Yngvar scoase telefonul, făcându-i semn chelnerului că dorea nota de plată.

— Stubø, răspunse.

Un minut şi jumătate mai târziu, când închise fără să fi zis altceva decât da şi mmm, părea cu adevărat neliniştit. Ochii îi erau mai speriaţi ca niciodată şi gura avea o expresie de oboseală îngrijorată.

— Ce s-a întâmplat? se interesă Sigmund.

Yngvar plăti şi se ridică.

— Ce s-a întâmplat, pentru Dumnezeu? se impacientă Sigmund în timp ce ieşeau în Arendalsgata; un autobuz trecu cu zgomot pe lângă ei.

— Trond Arnesen a minţit, răspunse Yngvar, luând-o spre Myrens Verksted, unde maşina era parcată în faţa fostelor clădiri industriale.

— Ce?! strigă Sigmund, mergând cu paşi grăbiţi alături de el.

Un camion se oprise la semafor. Vacarmul era asurzitor.

— Trond Arnesen nu este atât de inocent cum îl credeam, zbieră Yngvar drept răspuns. Avea o relaţie.

Semaforul se făcu verde, camionul demară şi dispăru în direcţia Torshov.

— Poftim?

— Cu un bărbat, preciză Yngvar, traversând strada în pas alergător. Cu un tânăr.

— Asta, eu mereu am spus-o, zise Sigmund, lungind pasul pentru a-l ajunge din urmă pe colegul său. Nu conta niciodată pe un poponar.

Yngvar nu se obosi să răspundă.

El crezuse cu toată tăria în nevinovăţia lui Trond Arnesen.

*

Inger Johanne fu trezită de paşi pe scară. O cuprinse frica. Ragnhild era întinsă pe ea, între braţul ei stâng şi corp. Copilul dormea adânc. Afară era încă lumină. Trebuie că era ziuă. După-amiază. Cât timp fusese inconştientă? Cineva se apropia.

— Dormeai? E foarte bine.

Mama ei îi zâmbi şi se duse spre canapea.

— Mamă, gemu Inger Johanne. M-ai speriat! Nu poţi să...

— Oh, ba da, pot, răspunse ferm mama ei; Inger Johanne remarcă atunci că nu-şi scosese paltonul. Mi-am permis să folosesc cheia pe care aţi lăsat-o la noi. Ca să fiu sinceră, mi-era puţin teamă că n-o să vrei să-mi deschizi dacă sunam şi mă vedeai pe fereastra de la bucătărie.

— Dar, evident, aş fi...

Inger Johanne făcu un efort să se ridice de pe canapea fără să o trezească pe Ragnhild.

— Oh, nu, buna mea prietenă. Cu siguranţă n-ai fi deschis. Cât timp ai dormit?

Inger Johanne aruncă o privire la ceasul de mână.

— Douăsprezece minute, căscă ea. Ce faci aici?

— Relaxează-te, răspunse mama ei, dispărând în bucătărie.

Inger Johanne o auzi scotocind prin dulapuri şi sertare. Uşa frigiderului se deschise, apoi se închise. Auzi apoi clinchet de sticle şi zgomotul surd al congelatorului care se deschidea. Se ridică în picioare.

— Ce faci? bombăni ea.

— Împachetez.

— Împachetezi...

— E bine că ai asemenea rezerve de lapte în dulapuri. Acolo...

Degetele ei pricepute ambalară în hârtie de ziar sticlele congelate.

— Mamă, ce *pui la cale*?

— Nu poţi să fii o fată drăguţă şi să găseşti câteva haine? Pijamaua ei. Scutece. Nu, de altfel, tatăl tău a cumpărat deja. *Libero*, nu-i aşa? Fă doar o geantă mică, du-te! Dar nu uita mai ales de suzete şi suplimente, te rog.

Inger Johanne încercă să schimbe poziţia în care ţinea bebeluşul. Copilul mişcă din pleoape şi scânci.

— Nu pleci cu Ragnhild, mamă.

— Ba da, chiar asta o să fac.

Mama ei aranja deja sticlele bine izolate într-o geantă frigorifică cu logoul Coca-Cola.

— Nici nu se pune problema.

— Acum o să mă asculţi, Inger Johanne.

Mama ei trase din nou fermoarul Eclair cu o mişcare plină de furie şi puse geanta pe corpul central. Îşi trecu apoi degetele prin părul grizonant, înainte de a-şi încrucişa privirea cu cea a fiicei ei şi de a declara:

— Asta eu hotărăsc, de fapt.

— Tu nu poţi...

— Taci!

Vocea era tranşantă, dar scăzută. Ragnhild nu reacţionă.

— Sunt conştientă că mă găseşti, ca să zic aşa, imposibilă, Inger Johanne. Noi două n-am fost întotdeauna cele mai bune prietene. Dar sunt mama ta şi nu sunt nici pe departe atât de idioată cum mă crezi. Nu numai că am putut să văd că erai extenuată în timpul cinei de duminică, dar am zărit, de asemenea, ceva ce nu pot interpreta decât ca... frică.

Inger Johanne trase aer în piept pentru a protesta.

— Taci! se răsti mama ei. N-am intenţia să te întreb de ce anume ţi-e frică. Oricum, tu nu-mi spui niciodată nimic. Dar cu somnul, pot să te ajut. O iau pe fetiţă cu mine acasă şi tu te duci să te culci. Este... — ochii ei căutară ceasul de perete — două şi jumătate. I-am cerut lui Isak să se ducă s-o ia pe Kristiane de la şcoală. Yngvar zice că o să lucreze până seara târziu. Îşi va petrece noaptea la noi, astfel ca tu să nu fii deranjată. Tu... — îndreptă un deget arătător tremurător spre fiica ei — tu du-te şi culcă-te! Nu eşti atât de tâmpită ca să nu înţelegi că Ragnhild este pe mâini bune la mine. La noi. Poţi să dormi douăsprezece ore în şir. Sau poţi să citeşti toată noaptea, dacă asta te face mai fericită. Dar eu cred... Draga mea.

Inger Johanne îşi ascunse faţa în trupul fetiţei. Simţi mirosul blând de lenjerie curată şi suspină. Cu o mână, mama ei îi mângâie părul şi cu cealaltă eliberă uşor bebeluşul.

— Vezi, eşti complet epuizată. Du-te şi culcă-te, o să găsesc eu singură ce am nevoie.

— Eu pot... Tu nu poţi...

— Am crescut doi copii. Am luat examenul la şcoala mamelor. M-am ocupat mereu de casă. Pot să am grijă de un bebeluş timp de o noapte sau două.

Tocurile răsunară pe parchet când mama ei dispăru cu paşi hotărâţi spre camera copiilor. Inger Johanne vru să alerge în urma ei, dar nu reuşi.

Somn. Multe, multe ore de somn.

Puţin a lipsit să nu se culce chiar pe jos. Apucă o sticlă pe jumătate plină de pe blatul de lucru şi bău. Apoi se duse cu paşi târşâiţi în cameră. Abia dacă avu forţa să-şi smulgă hainele. Pielea ei întâlni cearşafuri curate. Camera era rece. Plapuma caldă. Timp de câteva minute, auzi pălăvrăgeala şuşotită a mamei ei cu fetiţa. Paşi care mergeau de colo-colo, în baie, se întorceau în bucătărie, în camera lui Ragnhild.

— Pudra, murmură Inger Johanne, nu uita pudra pentru funduleţ.

Dar ea dormea deja şi nu se trezi decât după şaisprezece ore.

*

— Eu nu sunt aşa, se apără Trond Arnesen pierdut. Eu nu sunt aşa, de fapt!

Cinci plicuri strânse cu un elastic vechi de păr erau puse pe masă între inspectorul principal Yngvar Stubø şi el. Toate îi erau adresate lui Ulrik Gjemselung. Majusculele drepte erau identice cu cele care ornau pagina de gardă a unui Filofax[56] aşezat alături de pachetul de scrisori.

[56] Marcă englezească de obiecte de papetărie de uz organizatoric (agende, calendare etc.).

— Trond Arnesen, citi Yngvar Stubø lovind cu degetul arătător pe foaie. Ai un scris caracteristic. Eşti de acord să spunem că o analiză grafologică nu e necesară în cazul de faţă, nu-i aşa? Eşti stângaci?

— Eu nu sunt aşa! Trebuie să credeţi ce spun!

Yngvar se lăsă cu scaunul pe spate. Îşi încrucişă mâinile la ceafă. Îşi trecu degetele mari peste piele. Cei câţiva milimetri de păr îi înţepau degetele. Lăsă speteaza scaunului său să se lovească ritmic de perete. Îl studie pe tânăr fără să spună nimic. Expresia feţei lui era neutră, goală, ca şi cum aştepta ceva sau pe cineva şi se plictisea.

— Trebuie să mă credeţi, insistă Trond. N-am fost niciodată cu... un alt tip. Pe cuvânt de onoare! Şi în seara aia, în seara aia, era *chiar prima oară*! Urma să mă însor şi...

Lacrimi mari îi şiroiau pe obraji. Mucii îi curgeau dintr-una din nări. Se şterse cu o mânecă, dar nu reuşi să se oprească din plâns. Hohotele lui te făceau să te gândeşti la cele ale unui copil mic. Yngvar se balansa fără oprire pe scaun. Scaunul lovea peretele. Poc! Poc! Poc!

— Puteţi să vă opriţi? Vă rog!

Yngvar continua să se balanseze. Tot nu spunea nimic.

— Am băut prea mult, povesti Trond. Eram beat criţă încă de la ora nouă. Trecuse mult timp de când nu-l văzusem pe Ulrik şi... pe la zece şi jumătate, aveam nevoie de un pic de aer proaspăt. Am ieşit din pub ca să-mi limpezesc gândurile. Şi nu trebuia să mă duc. Huitfeldts gate, vreau să zic. Atunci...

Scaunul lui Yngvar se izbi de podea. Tânărul făcu un salt de toată frumuseţea. Paharul de plastic din care băuse se răsturnă. Poliţistul luă iar în mână scrisorile. Scoase elasticul şi se uită din nou la fiecare plic fără să deschidă

niciunul. Apoi puse iarăşi elasticul la loc cu precauţie şi aranjă întreg pachetul într-un dosar gri. Trond nu-l mai recunoştea pe poliţistul amabil de la reconstituire. Ochii lui nu exprimau nimic, iar el nu spunea aproape nimic.

— A fost destul de dificil, continuă el pe un ton neutru, inspirând cu un sughiţ. Ulrik era... El zice că... De fapt, aveam de gând s-o spun. Voiam să spun adevărul, dar când mi-am dat seama că ceea ce credeaţi era că mi-am petrecut toată seara la Smuget, n-am înţeles foarte bine de ce... M-am gândit....

Îşi dădu deodată capul pe spate.

— Nu puteţi să spuneţi ceva? se plânse el, aplecându-se brusc în faţă cu amândouă palmele puse pe masă. Nu puteţi să vorbiţi?

— E rândul tău să vorbeşti.

— Dar n-am nimic altceva de spus! Chiar îmi pare rău că nu v-am spus totul imediat, dar eu... o iubeam pe Vibeke! Îmi lipseşte îngrozitor. Urma să ne căsătorim şi eu eram... Nu mă credeţi!

— În acest moment, nu este interesant ce cred eu, răspunse Yngvar, trăgându-se de lobul urechii. Dar mi-ar plăcea mult să ştiu cât timp ai lipsit de la acea petrecere a burlacilor.

— O oră şi jumătate, v-am zis. Între zece şi jumătate şi douăsprezece noaptea. Pe cuvânt de onoare. Întrebaţi-i şi pe alţii, întrebaţi-l pe fratele meu.

— Este evident că s-au înşelat ultima oară când li s-a pus întrebarea. Sau au minţit, toţi. Au jurat că nu ai lipsit.

— Au crezut că eram acolo! Pentru Dumnezeu, era o harababură imposibilă, iar eu n-am lipsit decât puţin timp. Ar fi trebuit s-o spun imediat, dar eram... mi-a fost ruşine. Urma să mă căsătoresc.

— Ştim, replică Yngvar cu duritate. Ne-ai repetat-o de nu ştiu câte ori.

— Ar fi trebuit s-o spun, se plânse tânărul. Era atât de... Mi-am zis...

— Ţi-ai zis c-o să scapi aşa, pur şi simplu, completă Yngvar Stubø; vocea lui avea o nuanţă particulară. Aşa e?

Se ridică, îşi puse mâinile la spate şi începu să se plimbe ca un leu în cuşcă prin încăpere. Trond se chirci; îşi lăsă capul în jos şi îşi rotunji umerii, ca şi cum se temea de lovituri.

— Ceea ce este interesant..., începu Yngvar; vocea lui căpătase o nuanţă pretins paternă, o tonalitate pe jumătate amicală, pe jumătate autoritară. Ceea ce este interesant este că tocmai mi-ai spus ceva ce noi nu ştiam.

Tânărul nu mai plângea. Îşi şterse nasul şi lacrimile cu poala cămăşii şi păru pentru o clipă mai mult debusolat decât descumpănit.

— Nu înţeleg ce vreţi să spuneţi, răspunse el, privindu-l pe poliţist drept în ochi. Aţi vorbit în mod evident cu Ulrik şi, în seara aceea...

— Te înşeli. Ulrik nu vrea să ne vorbească. Este într-o celulă din Grønland[57] şi tace. Şi are dreptul, dacă se poate spune aşa. Să tacă, vreau să spun. Aşa că, despre faptul că tu ai minţit în privinţa alibiului tău, noi nu ştiam absolut nimic. Până acum.

— Într-o celulă? Ce a făcut? Ulrik?

Yngvar se opri la un metru de tânăr. Îşi puse cotul drept în mâna stângă şi îşi frecă gânditor linia nasului.

— Nu eşti chiar atât de prost, Trond.

---

[57] Referire la comisariatul principal din Oslo situat în cartierul Grønland (Østkant).

— Eu...

— Tu, ce?

— Sincer, n-am nicio idee despre ce e vorba.

— Mmm. Bine. Vrei, aşadar, să mă faci să cred că tu n-ai fost cu Ulrik decât... într-un mod superficial, ca să zic aşa...

Yngvar făcu un semn din cap către dosar. Scrisorile abia dacă se vedeau. Faţa i se împurpură.

— ... Fără să bănuieşti nici pe departe legătura pe care o avea Ulrik cu stupefiantele prohibite, continuă Yngvar. Cu tot respectul pe care ţi-l datorez, mi-e greu să cred aşa ceva.

Ca într-o străfulgerare, Trond păru să-l fi văzut pe dracul în persoană, cu coarne în frunte şi coadă incandescentă. Ochii lui erau holbaţi, gura căscată şi mucii începuseră iar să-i curgă fără ca el să manifeste dorinţa de a-i şterge. Cuvintele se topeau în silabe lipsite de sens. Yngvar îşi muşcă gânditor falangele, dar nu păru că vrea să-l ajute.

— Stupefiante, articulă în cele din urmă Trond. N-aveam nicio idee despre aşa ceva. Pe cuvânt de onoare!

— Am o puştoaică acasă, explică Yngvar, începând să se plimbe cu paşi târşâiţi, în lung şi-n lat, prin sala îngustă de audieri. Face în curând zece ani şi are o imaginaţie de invidiat.

Se opri şi zâmbi.

— Minte fără încetare. Tu spui „pe cuvânt de onoare" mai des decât ea. Asta nu-ţi întăreşte atât de mult credibilitatea.

— Mă dau bătut, murmură Trond, şi ai fi putut crede că o gândea cu adevărat; se prăbuşi pe scaunul lui şi repetă: Mă dau bătut.

Braţele i se mişcau fără vigoare de-a lungul corpului, capul îi atârna pe spate, cu ochii închişi. Era aşezat cu picioarele depărtate, ca un adolescent deşelat.

— Şi nu ştiai probabil nici că Ulrik se prostituează, continuă calm Yngvar, fără să părăsească din ochi silueta dezarticulată pentru a nu lăsa să-i scape nicio emoţie.

Nicio reacţie. Cu gura întredeschisă, cu genunchii depărtaţi unul de altul şi cu mâinile balansându-se ritmic, Trond Arnesen nu mai mişca.

— Din categoria cea mai selectă, preciză Yngvar. Dar asta, tu n-o ştiai, bineînţeles. Pentru că tu nu plăteai, desigur, niciodată.

Nici acum tânărul nu reacţionă. Rămase mult timp aşezat fără să se mişte. Chiar şi mâinile îi erau imobile. Doar o tresărire a pupilelor arăta că ascultase. În acea sală mică de audieri, nu se auzeau decât respiraţia regulată a lui Yngvar şi adierea uşoară a ventilaţiei.

— N-ar fi trebuit să scrii aceste scrisori, zise Yngvar cu o voce scăzută şi plină de o furie stăpânită, fără să înţeleagă prea bine de ce. Dacă nu le-ai fi scris, totul ar fi fost bine. Ai fi la tine. În casa ta. Ai fi avut simpatia tuturor. Mai devreme sau mai târziu, ţi-ai fi putut relua viaţa. Eşti tânăr. În şase luni, răul ar fi rămas în urmă şi tu ai fi putut să mergi înainte. Dar a trebuit să scrii scrisorile astea. N-a fost foarte inteligent, Trond.

Iată că sunt rău, gândi el, scoţând un trabuc gros din tabachera de aluminiu din buzunarul de la piept. *Îl pedepsesc pentru propriile mele decepţii. De ce anume sunt decepţionat? Pentru că m-a minţit? Pentru că avea secrete? Toată lumea are secrete. Nu există viaţă fără ruşine, fără pată sau defect. Nu-l pedepsesc pentru imoralitatea lui, am văzut prea multe şi am înţeles destule. Sunt decepţionat pentru că m-a tras pe*

sfoară. O singură dată am ales şi eu să am încredere. Viaţa mea profesională se derulează în mijlocul minciunilor şi înşelătoriilor altora, al deturnărilor şi trădărilor. Şi totuşi, era ceva la băiatul ăsta, la acest bărbat încă necopt. Ceva naiv. Autentic. Dar m-am înşelat şi îl pedepsesc pentru asta.

Îşi mirosi trabucul. Deschise tabachera şi inspiră.

Trond se ridică încet de pe scaun. Ochii îi erau plini de lacrimi. Un firicel subţire de salivă îi curgea din colţul stâng al gurii. Răsuflă între două sughiţuri de plâns.

— N-am plătit niciodată, declară el, ascunzându-şi faţa în mâini. Nu ştiam că se lăsa plătit de alţii. Nu ştiam că mai avea pe alţii... în afară de mine.

Lacrimile îl podidiră cu totul. Nu se lăsă consolat de nimic, nici de mâna ezitantă a lui Yngvar care-l bătu pe umăr, nici de îmbrăţişarea mamei lui care fu chemată o jumătate de oră mai târziu, răvăşită şi terorizată, nici de îmbrăţişarea greoaie şi bărbătească a fratelui său în parcare, înainte de a-l ajuta să se aşeze pe bancheta din spate a maşinii.

— Este major de mult timp, răspunse Yngvar la numeroasele întrebări ale mamei. O să-l întrebaţi pe el despre ce este vorba.

— Dar... Trebuie să-mi spuneţi dacă... el este... el e cel care...

— Trond n-a ucis-o pe Vibeke. De asta puteţi fi sigură. Dar nu se simte bine. Aveţi mare grijă de el.

Yngvar rămase în parcare mult timp după ce farurile din spate ale maşinii lui Bård Arnesen dispăruseră. Temperatura scăzu cu unul-două grade în timp ce el era acolo, fără palton; începuse să ningă. Stătea aproape nemişcat, fără să le răspundă la salut oamenilor care părăseau clădirea şi care-i făceau un semn din cap înainte de

a se aşeza dârdâind în maşina lor, pentru a merge la familia lor, la propria viaţă imperfectă.

În clipe ca acelea, îşi amintea de ce pasiunea pe care o simţise altădată pentru această meserie fusese redusă la o senzaţie sufocată şi doar trecătoare de satisfacţie. Încă mai considera că ceea ce făcea era important. Munca lui îi aducea în continuare porţia de provocări cotidiene. Avea multă experienţă şi ştia că e preţioasă. Intuiţia îi devenise şi ea mai puternică şi mai precisă odată cu trecerea anilor. Yngvar Stubø era un campion demodat al justiţiei şi ştia că n-ar putea niciodată să fie altceva decât poliţist. Totuşi, nu mai simţea nici triumf, nici bucurie debordantă rezolvând un caz, aşa cum se întâmpla în tinereţe.

Cu timpul, îi era din ce în ce mai greu să se împace cu toate consecinţele fiecărei anchete. Răscolea vieţi, răsturna destine. Dezvăluia secrete. Feţe ascunse ale vieţii oamenilor erau scoase din sertare şi din dulapuri uitate.

În vara următoare, Yngvar Stubø avea să împlinească cincizeci de ani. Douăzeci şi opt îi petrecuse ca poliţist şi ştia că Trond Arnesen nu era vinovat de uciderea logodnicei lui. Yngvar întâlnise mulţi ca el de-a lungul anilor, cu slăbiciunile şi minciunile lor; oameni obişnuiţi care avuseseră nenorocul să-şi vadă luminat fiecare colţişor întunecat al vieţii lor.

Trond Arnesen mintea când se simţea ameninţat şi se arăta gata de fugă când credea că asta putea să-l coste. Era ca majoritatea oamenilor.

Ningea mai abundent şi temperatura continua să scadă.

Yngvar înţepenise acolo şi simţea ce bine era să fie cu capul gol, îmbrăcat subţire, într-un spaţiu descoperit, la cheremul vremii urâte.

Simţea ce bine era să-i fie frig.

*

Kari Mundal, fosta primă doamnă a partidului, se opri un moment, cum îi era obiceiul, şi privi faţada înainte de a urca scara de piatră. Era mândră de sediile partidului. Spre deosebire de soţul ei, care credea că ar fi un al şaptelea tată detestat dacă nu se ţinea la distanţă, doamna Mundal trecea pe acolo de mai multe ori pe săptămână. În majoritatea timpului, o făcea fără un scop precis şi se întâmpla pur şi simplu să vină doar pentru a-şi lăsa pachetele în cursul vastelor şi frecventelor ei expediţii prin buticurile din centrul oraşului. Şi se oprea mereu pentru a se bucura de priveliştea acestei faţade renovate. Toate detaliile îi plăceau; galeriile de-a lungul fiecărui etaj, statuetele de sfinţi în fiecare nişă de deasupra ferestrelor. Avea o slăbiciune deosebită pentru Ioan Botezătorul, situat foarte aproape de uşă, care pleca ochii asupra ei, cu un miel mai ceva ca unul adevărat în braţe. Scara era largă şi întunecată şi ea respira greu în momentul în care puse mâna pe clanţă, deschise şi intră.

— Eu sunt, gânguri ea, m-am întors!

Recepţionera zâmbi. Se ridică pe jumătate pentru a arunca o privire pe deasupra biroului ei înalt şi făcu un semn aprobator din cap.

— Drăguţe. Dar chiar trebuia să le purtaţi pe vremea asta?

Kari Mundal îşi studie noile botine, întinse un picior în faţa ei, răsuci glezna şi scoase un uşor plescăit din limbă.

— Bineînţeles că nu. Dar sunt încântătoare, nu-i aşa? Ce târziu ai rămas, dragă! Ar trebui să pleci acasă.

— Sunt multe întâlniri astăzi, răspunse femeia mare, grea, înzorzonată cu ochelari nu prea potriviţi. Mi-am zis că e mai bine să mai rămân încă un pic. Oamenii intră şi ies în viteză şi nu au grijă să închidă uşa cu cheia după ei. Atâta vreme cât sunt eu aici, nu e foarte grav.

— Eşti într-adevăr o angajată tenace. Dar nu mă aştepta, te rog. S-ar putea să plec realmente foarte târziu. Voi fi în Sala Galbenă, dacă e ceva.

Se aplecă, luându-şi o mină de conspiratoare.

— Dar nu vreau să fiu deranjată, şopti ea.

Cu mâinile pline de pungi, se îndepărtă, mergând cu paşi mărunţi şi grăbiţi pe pardoseala cu motive în spirală. Ca întotdeauna, aruncă o privire spre deviza partidului şi afişă un zâmbet larg, înainte de a se îndrepta spre ascensoare.

— Ai găsit tot ce doream? întrebă ea pe neaşteptate, întorcându-se din nou către uşă.

— Da, răspunse impozanta femeie din spatele ghişeului ei. Totul ar trebui să fie acolo. Subanexele şi tot. Hege, de la contabilitate, a rămas până târziu astăzi; n-aveţi decât să treceţi s-o vedeţi. N-am vorbit cu nimeni altcineva despre asta.

— Mulţumesc mult. Eşti o scumpete.

Rudolf Fjord întârziase câteva minute pe palierul de la primul etaj care dădea spre foaierul unde lustrele erau aprinse, scăldând sala într-o lumină galbenă, blândă. Se retrase în tăcere spre perete, lângă un palmier impresionant plasat lângă uşa biroului su. Frica pe care reuşise să şi-o refuleze, angoasa îngropată în ziua în care primise încrederea fără rezerve a partidului ţâşniră din nou, aşa cum ştia c-o vor face, deşi îl rugase pe Dumnezeu să le împiedice să revină şi să-l domine.

— Apreciez discreţia ta, o auzi el strigând, înainte ca un declic şi un şuierat abia perceptibil să-l informeze că ascensorul urca.

*

Văduva lui Vegard Krogh deschise şi afişă un zâmbet silit. Yngvar Stubø telefonase înainte şi remarcase că vocea ei era extraordinar de plăcută. Îşi imaginase o femeie brunetă. Înaltă, poate, cu o gură mare şi gesturi lente. Era mică de înălţime şi blondă, cu părul drept prins în două codiţe amărâte. Puloverul ei părea scos dintr-o capsulă temporală din anii '70, maro cu dungi portocalii şi cu şireturi la gât.

— Drăguţ din partea dumneavoastră că mă primiţi, mulţumi Yngvar, întinzându-i paltonul.

Ea îl conduse în salon şi îl invită să se aşeze pe o canapea în culori deschise. Yngvar mută o pernă, ridică o carte şi se aşeză. Privirea lui făcu rapid înconjurul camerei. Rafturile erau arhipline, în dezordine. Un coş cu ziare dădea pe dinafară; remarcă două exemplare din *Information* şi o ediţie jerpelită din *Monde diplomatique*. Masa de sticlă dintre canapea şi două scaune de salon desperecheate era murdară şi un pahar cu picior cu resturi uscate de vin roşu stătea în echilibru în vârful unui teanc de reviste necunoscute.

— Îmi pare rău pentru dezordine, se scuză Elsbeth Davidsen. N-am avut efectiv energia să fac curat în ultima vreme.

Vocea ei nu se potrivea cu restul. Era profundă şi melodioasă şi făcea ca acele două codiţe să aibă un efect comic. Faţa nu îi era machiată, iar ochii erau cei mai albaştri

pe care Yngvar îi văzuse vreodată. El îi adresă un zâmbet înţelegător.

— Mi se pare un loc plăcut, răspunse el sincer. Cine e autorul?

Făcu o mişcare din cap în direcţia unui tablou de deasupra canapelei.

— Inger Sitter, murmură ea. Pot să vă ofer ceva de băut? N-am prea multe chestii de genul ăsta aici, dar... Cafea? Ceai?

— O cafea ar fi perfect. Dacă nu vă cer prea mult.

— Oh, nu! Am făcut acum o jumătate de oră.

Femeia arătă spre un termos Alessi şi se duse să aducă o ceaşcă.

— Vă place cu lapte sau cu zahăr? întrebă din bucătărie.

— Cu ambele, răspunse el râzând. Dar soţia mea nu-mi dă voie, aşa că o beau neagră.

Când reveni, observă că avea o siluetă drăguţă sub ţinuta mizerabilă. Jeanşii ei aveau nevoie să fie spălaţi şi pantofii trebuie că aparţinuseră cândva lui Vegard. Dar talia îi era subţire, gâtul lung şi fin. Mişcările îi erau graţioase când puse ceştile pe masă şi le umplu.

— Credeam că am terminat cu dumneavoastră, declară ea fără agresivitate. Mă întreb, aşadar, ce mai vreţi de la mine. Un coleg, un jurist, mi-a zis că e destul de neobişnuit să mergeţi să vedeţi oamenii la ei acasă. A zis...

Un zâmbet de nepătruns. Un deget subţire trecu încet peste sprânceană. Privirea ei era aproape provocatoare atunci când o întâlni pe cea a poliţistului.

— ... că poliţia arestează oamenii pentru a-i face să se îndoiască. La comisariat, dumneavoastră sunteţi pe propriul teren, nu eu. Aici, eu sunt cea în siguranţă. Nu dumneavoastră.

— Nu mă simt în mod special ameninţat pe canapea, răspunse Yngvar gustând cafeaua. Dar prietenul dumneavoastră are dreptate. Puteţi deci să trageţi concluzia următoare: scopul meu nu este să vă fac să vă îndoiţi. Sunt mai mult în căutarea...

— Unei conversaţii, completă ea. Vă aflaţi oarecum în încurcătură şi dumneavoastră sunteţi genul de poliţist care trenează un pic pe ici, pe colo pentru a-şi face o idee mai bună despre ansamblu, pentru a avea o perspectivă mai largă. Pentru a descoperi noi unghiuri de incidenţă, dacă aşa ceva există. Piste şi indicii pe care nu le-aţi văzut.

— Mmm! făcu el uimit. Nu sunteţi prea departe de adevăr.

— Amicul meu. Vă cunoaşte. Sunteţi destul de celebru.

Ea râse scurt. Yngvar Stubø îşi reprimă dorinţa de a întreba cine era acel prieten.

— Nu îl înţeleg foarte bine pe soţul dumneavoastră.

— Nu îl numiţi „soţul meu". Vă rog. Ne-am căsătorit dintr-un singur şi unic motiv: se părea că trebuia să luăm în considerare adopţia dacă voiam să avem copii. Spuneţi Vegard, mai degrabă.

— Bine. Nu îl înţeleg foarte bine pe Vegard.

Din nou acel râs; grav, scurt.

— Puţini oameni se pot lăuda cu asta.

— Şi dumneavoastră?

— Eu nu, în orice caz. Vegard era înconjurat de o mulţime de oameni în acelaşi timp. Toţi suntem, într-un fel, dar el stătea... mai rău decât majoritatea. Sau mai bine. Totul depinde de modul în care alegeţi să vedeţi lucrurile.

Ironia era clară. Yngvar fu din nou frapat de vocea ei. Elsbeth Davidsen jongla cu un vast spectru de expresii;

minuscule mişcări elocvente ale feţei şi prudente, dar totuşi perceptibile, modificări ale vocii.

— Povestiţi-mi cum le vedeaţi.

— Să povestesc? Să vorbesc despre Vegard...

Ea îşi trecu neglijent degetele peste o porţiune deşirată a jeanşilor, la nivelul genunchiului.

— Vegard *voia* o grămadă de lucruri. În acelaşi timp. Voia să fie original, literar şi alternativ. Inovator şi provocator. Unic. Dar avea totodată nevoie şi de o recunoaştere greu compatibilă cu scrierea de eseuri şi de texte inaccesibile.

Fu rândul lui Yngvar să râdă. Punându-şi ceaşca pe masă şi lăsându-şi privirea să parcurgă încă o dată camera, îşi dădu seama că îi plăcea mult această femeie.

— Vegard avea un mare talent, continuă ea gânditoare. Într-o vreme. N-aş spune că şi l-a... irosit. Dar... a rămas un tânăr furios prea mult timp. Cândva, era plin de farmec. De forţă! Am fost fascinată de ceea ce era puternic şi fără compromis în ceea ce făcea. Dar n-a depăşit niciodată complet acest stadiu. El credea că se luptă cu toţi ceilalţi şi n-a vrut niciodată să admită că, de-a lungul anilor, se luptase doar cu el însuşi. Lovea fără noimă, fără a descoperi că ţintele loviturilor lui îşi continuaseră drumul de mult timp. Devenise...

Yngvar nu reacţionase în faţa faptului că, până acum, această femeie păruse să nu simtă nimic legat de moartea brutală a soţului ei, survenită doar cu două săptămâni în urmă. O strategie pertinentă, gândi el, ţinând cont de circumstanţe. Discuta cu un poliţist necunoscut. Putea totuşi să-i vadă buza inferioară tremurând.

— De fapt, era destul de patetic, zise ea înghiţindu-şi saliva. Şi, mai exact, era insuportabil să fii martor la aşa ceva.

— Pe cine avea ciudă, în primul rând?

— Pe toţi cei care cunoşteau succesul pe care credea că-l merită el. De care se considera... deposedat, într-un anumit fel. Văzut din acest unghi, Vegard era un clişeu clasic al artistului: neînţelesul. Respinsul. În acelaşi timp... În acelaşi timp, încerca să fie unul dintre ei. Mai mult decât orice, încerca să fie *unul dintre ei*.

Ea se aplecă în faţă şi adună o hârtie căzută pe jos. I-o întinse.

— S-a întâmplat cu o zi sau două înainte de moartea lui, explică, trăgând de una din codiţe. Nu-l văzusem niciodată pe Vegard atât de fericit.

Invitaţia era galben-crem, ornată cu o frumoasă monogramă regală. Yngvar încercă să-şi reprime un zâmbet şi o puse cu precauţie pe masa de sticlă.

— Nu vă fie teamă s-o citiţi, îl invită ea cu tristeţe. Ne-am certat urât din cauza acestei invitaţii. Nu reuşeam să înţeleg de ce dădea o asemenea importanţă faptului de a intra în acest cerc. Părea aproape obsedat de ideea de a fi în sfârşit „ceva", cum zicea el.

Degetele ei desenară nişte ghilimele.

— Vă certaţi mult?

— Da. În ultimii ani, în orice caz. După ce lucrurile începuseră să bată pasul pe loc de-a binelea pentru Vegard şi nu mai puteai efectiv să-l califici drept tânăr şi promiţător. Am fost foaaarte... — ea ţinu degetul mare şi arătătorul la un milimetru unul de altul — aproape de divorţ. De mai multe ori.

— Totuşi, voiaţi copii.

— Nu toată lumea vrea?

El nu răspunse. Un scandal subit izbucni pe scară. Ceva greu căzu şi două voci furioase răsunară prin pereţii

de beton. Yngvar avu impresia că recunoaşte limba urdu[58].

— E simpatic aici, în Grønland, declară ea sec. Dar amestecul cultural e uneori prea mare. În tot cazul, pentru noi, cei care n-avem posibilitatea de a cumpăra un apartament în noile imobile.

Vocile slăbiră în intensitate şi dispărură. Numai freamătul monoton al oraşului mai răzbătea prin ferestrele deteriorate şi umplea tăcerea dintre ei.

— Dacă ar trebui să menţionaţi unul, zise într-un târziu Yngvar. Un duşman de-al lui Vegard... O persoană care avea cu adevărat motive să-i vrea răul, cine ar fi?

— Este imposibil, răspunse ea fără să ezite. Vegard a rănit infinit de mulţi oameni şi a semănat intrigi cu atâta generozitate, încât nimeni nu poate fi arătat mai mult decât altcineva. De altfel...

Îşi trecu din nou mâna peste porţiunea deşirată din jeanşi. Pielea de dedesubt era albă ca zăpada lângă ţesătura albastră.

— După cum v-am zis, nu sunt convinsă că forţa lui de a adresa injurii era la fel de vie. Uneori, putea să fie foarte pertinent în criticile lui. În ultima vreme, era vorba, repet, mai ales de... intrigi.

— Este posibil totuşi, încercă din nou Yngvar, de a arăta cu degetul... un grup, atunci... Un grup având motive mai întemeiate decât altele de a se simţi insultat? Jurnaliştii din presa de scandal? Personalităţile de la televizor? Politicienii?

— Autorii de romane poliţiste!

În sfârşit un zâmbet larg, sincer. Dinţii ei erau mici, de un alb perlat, cu un mic spaţiu la mijloc, sus. O

[58] Limba oficială în Pakistan.

gropiţă apăru pe unul din obraji, o umbră slabă a râsetelor uitate.

— Ce?

— Acum câţiva ani, când toate găselniţele lui încă mai atrăgeau atenţia, a scris o pastişă comică despre trei bestselleruri din anul acela. O chestie idioată. Dar destul de amuzantă. Asta i-a dezlănţuit apetitul. Într-un fel, asta a fost ocupaţia lui timp de mai mulţi ani. Să-i atace pe autorii de romane poliţiste, vreau să zic. Inclusiv în circumstanţe cu totul nepotrivite. Un soi de versiune personală la „De altfel, cred că ar trebui să distrugem Cartagina"[59].

Din nou, degetele ei desenară nişte ghilimele în aer. O ţeavă de eşapament pocni afară, sub fereastra salonului. Yngvar auzea un câine lătrând în curte. Îl durea spatele, îl dureau umerii. Ochii îi erau uscaţi şi se frecă la ei cu pumnii ca un copil somnoros.

Ce se întâmplă? se întrebă el. *Ce fac? Vânez fantome şi umbre. Fără să găsesc nimic. Nu există nicio legătură, niciun punct comun, nicio parte în care s-o iau. Nici măcar o cărare invizibilă sub ierburile înalte. Lovesc în ceaţă fără să ajung nicăieri, fără să văd altceva decât alte tufişuri inaccesibile. Fiona Helle era populară. Vibeke Heinerback avea opozanţi politici, dar niciun duşman. Vegard Krogh era un Don Quijote ridicol în război cu scriitorii, într-o epocă de fanatisme, despoţi şi catastrofe gata să cadă pe capul nostru. Ce naiv...*

— Trebuie să plec, murmură el. Este târziu.

— Deja?

Părea decepţionată.

---

[59] Afirmaţie atribuită lui Cato cel Bătrân, pe care acesta o rostea în încheierea fiecărui discurs ţinut în faţa Senatului Romei; expresia e folosită azi pentru a desemna o idee fixă, obsesivă.

— Vreau să zic... bineînţeles.

Se duse să-i aducă paltonul şi se întoarse înainte ca el să fi reuşit să se ridice din pernele adânci.

— Îmi pare rău pentru dumneavoastră, declară Yngvar, recuperându-şi paltonul şi îmbrăcându-se. Pentru ceea ce s-a întâmplat şi pentru că v-am plictisit în felul acesta.

Elsbeth Davidsen nu răspunse. Îl conduse tăcută în vestibul.

— Vă mulţumesc că m-aţi primit.

— Eu vă mulţumesc, răspunse ea cu gravitate, întinzând mâna. A fost o întâlnire plăcută.

Yngvar îi simţi căldura palmei catifelate şi uscate şi i-o ţinu un pic prea mult. Apoi se întoarse şi plecă. Câinele din curte avea companie. Animalele făceau un tărăboi care îl urmări până când ajunse la maşina lui, un grup de case mai încolo. Cele două oglinzi retrovizoare erau sparte şi i se gravase un mesaj de adio din cartierul Østkant din Oslo pe portierele din dreapta: *Fuck you, you fucker.*

Cel puţin, era ortografiat corect.

paisprezece

— Dacă pot să-mi permit, Inger Johanne, arăţi foarte bine în seara asta. Trebuie s-o recunosc. *Skål!*

Sigmund Berli îşi ridică paharul de coniac. Nu părea să fie jenat de faptul că era singurul care bea. Pete roşii îi apărură ca o erupţie în jurul ochilor şi afişă un zâmbet larg.

— Incredibil ce poate să facă o noapte bună de somn, constată Yngvar.

— Aproape optsprezece ore, murmură Inger Johanne. Nu cred c-am mai dormit atâta din liceu.

Stătea în spatele lui Sigmund şi întreba, prin gesturi şi grimase, în ce scop fusese adus colegul acasă la ei în timpul săptămânii.

— Sigmund este văduv temporar, răspunse vesel Yngvar cu voce tare. Şi tipul ăsta nu ştie să consume hrana dacă nu i-o pui gata pregătită în faţă.

— Măcar dacă mi s-ar servi chestii ca asta în fiecare zi, zise cu regret Sigmund, înăbuşindu-şi un râgâit. N-am mâncat niciodată o pizza ca asta. Facem Grandiosa de obicei. E greu să faci pizza? Crezi că poţi să-mi dai reţeta şi să i-o strecor soţiei mele?

Apucă ultima bucată în momentul în care Yngvar se ridică să ducă tava.

— Nu vrei mai degrabă o bere? propuse Inger Johanne cu resemnare, aruncând o privire la sticla de alcool din colţul ferestrei. Dacă vrei să mănânci mai mult, vreau să zic. Nu este mai... potrivit?

— Coniacul merge cu aproape orice, răspunse Sigmund cu satisfacţie înainte de a înghiţi restul de mâncare. Dumnezeule, ce bine e să fiu aici... Mulţumesc.

— Te rog, răspunse Inger Johanne cu o voce posacă. Îţi mai e foame?

— Gata cu mâncarea! zise invitatul, făcând pizza să se ducă pe gât cu restul de alcool.

— Doamne..., murmură Inger Johanne, ridicându-se pentru a merge la toaletă.

Sigmund avea dreptate. Somnul îi făcuse bine. Pungile de sub ochi nu mai erau atât de albăstrii, chiar dacă erau mai evidente decât şi-ar fi dorit în lumina puternică de deasupra oglinzii. În dimineaţa asta, îşi acordase timp să facă o baie. Să-şi pună o mască de păr. Îşi tăiase unghiile şi şi le dăduse cu lac. Când se simţise, în sfârşit, în stare să se ducă să o ia pe Ragnhild, se întinsese în pat şi dormise încă o oră şi jumătate. Mama ei ceruse să o recupereze pe fetiţă weekendul următor. Inger Johanne refuzase, dar zâmbetul bunicii trădase hotărârea acesteia.

Ce se întâmplă cu mamele? se întrebă Inger Johanne. *Oare voi fi şi eu aşa? Atât de imposibilă, de fermă în planurile mele, atât de agresivă şi capabilă să-mi citesc copiii? Ea este singura persoană căreia pot să-mi încredinţez fetiţele fără teamă, fără ruşine. Ea mă readuce la stadiul de copil. Trebuie; trebuie să pot renunţa la responsabilitate, la pretenţii,*

măcar din an în paşte. Nu vreau să ajung ca ea. Am nevoie de ea. Ce se întâmplă cu mamele?

Lăsă apa rece să-i curgă pe mâini mult, mult timp.

Mai mult decât orice, voia să se culce. Era ca şi cum somnul bun din ultima noapte îi reamintise corpului că era posibil să doarmă; şi el cerea mai mult, cu insistenţă. Dar nu era nici ora nouă. Îşi şterse cu grijă mâinile, îşi puse iar ochelarii şi se întoarse fără tragere de inimă în bucătărie.

— Tu ce crezi despre asta, Inger Johanne?

Faţa visătoare a lui Sigmund îi zâmbea, în expectativă.

— Ce cred despre ce? răspunse ea, încercând să-i întoarcă zâmbetul.

— Cred că trebuie să fie mai uşor acum să stabileşti un profil al criminalului. Dacă luăm în serios toate teoriile tale, adică.

— Toate teoriile mele? Nu am chiar aşa multe.

— Nu mai căuta nod în papură, interveni Yngvar. Sigmund are dreptate, nu?

Inger Johanne apucă o sticlă de apă minerală şi bău. Apoi înşurubă dopul la loc, stătu un pic pe gânduri şi zâmbi scurt.

— În tot cazul, am în mod clar mai multe informaţii ca data trecută. Aici, sunt de acord.

— Haide!

Sigmund împinse hârtia şi creionul în direcţia ei. Ochii îi străluceau, era nerăbdător ca un puşti. Inger Johanne privi cu oarecare agasare paginile albe.

— Fiona Helle este problema, începu ea rar.

— De ce? vru să ştie Yngvar. Nu este ea singura care *nu este* o problemă pentru noi? În cazul ei, avem un vinovat,

mărturii şi un mobil de aur care susţine mărturiile vinovatului.

— Just, răspunse Inger Johanne, aşezându-se pe taburetul liber de la bar. Din acest punct de vedere, ea nu se potriveşte.

Apucă trei foi şi le aranjă una lângă alta pe blatul de lucru. Scrise cu markerul FH pe prima, apoi o împinse deoparte. O luă pe a doua, notă pe ea VH cu majuscule şi o puse în faţa ei. Molfăi o clipă stiloul înainte de a mâzgăli VK pe ultima foaie, pe care o alinie după celelalte două.

— Trei crime. Dintre care două neelucidate.

Vorbea cu ea însăşi. Băgă capătul creionului în gură. Se gândi. Bărbaţii nu ziceau nimic. Deodată, ea scrise datele — marţi, 20 ianuarie, vineri, 6 februarie şi joi, 19 februarie — sub iniţiale.

— Nu în aceleaşi zile, murmură ea. Intervalele nu sunt regulate.

Gura lui Yngvar se mişca în timp ce el calcula.

— Şaptesprezece zile între prima şi a doua crimă, concluse el. Şi treisprezece între a doua şi a treia. Treizeci între prima şi ultima.

— Măcar asta-i o cifră rotundă, încercă Sigmund.

Inger Johanne îndepărtă foaia pe care notase FH. Apoi o luă iar.

— E ceva ce nu se potriveşte, declară ea. Ceva ce, efectiv, nu se potriveşte.

— N-am putea încerca să plecăm de la ideea că cineva orchestrează toate astea? se impacientă Yngvar, împingând iar foaia la locul ei. Să ne imaginăm că Mats Bohus a fost influenţat de cineva. Aceeaşi persoană care i-a influenţat pe alţii pentru ca aceştia să-i asasineze pe Vibeke Heinerback şi Vegard Krogh. Putem...

Inger Johanne strâmbă din nas.

— Pare o nebunie, îl întrerupse ea. Nu înţeleg...

— Dar putem încerca, insistă Yngvar. Pe cine vezi în stare de aşa ceva? Ce fel de persoană poate...

— Trebuie să fie vorba de o persoană care să aibă o cunoaştere cu totul excepţională a psihologiei umane.

Părea din nou să vorbească cu ea însăşi.

— Un psihiatru sau un psiholog. Un poliţist experimentat, poate. Un preot bolnav. Nu...

Degetele ei băteau în pagina marcată cu iniţialele Fionei Helle. Îşi muşcă buza.

Clipi din ochi, îşi potrivi ochelarii.

— Nu reuşesc, pur şi simplu..., începu ea cu calm, să văd legătura reală aici. Nu dacă... Şi dacă...

Se ridică brusc. Dosarul conţinând notiţele era pus pe un raft de lângă televizor. Îl parcurse cu frenezie în timp ce se întorcea la bar şi scoase fotografia Fionei Helle. Aşezându-se iar pe scaun, puse poza chiar sub pagina cu iniţialele victimei.

— Acest caz este complet *clean cut.* Fiona Helle şi-a trădat fiul. Nu prea poţi să-i reproşezi ce s-a întâmplat în 1978, când Mats Bohus s-a născut şi când mama Fionei a luat o decizie care avea să fie fatidică pentru trei generaţii. Dar, cu siguranţă, nu sunt numai eu cea care am înţeles, într-un fel, reacţia violentă a lui Mats Bohus vizavi de ceea ce s-a întâmplat atunci. Fiecare crede ce vrea despre această tendinţă stranie pe care se pare că o au sute de persoane de a-şi regăsi originile, dar...

Ochii ei nu voiau să părăsească poza. Inger Johanne îşi scoase ochelarii, ridică fotografia, o studie.

— Este vorba de vise şi de aşteptări mari, continuă ea cu jumătate de voce. Adeseori, în tot cazul. Când lucrurile

merg aiurea şi când viaţa devine prea grea, ideea că există ceva, undeva, veritabilul tău eu, adevărata ta viaţă, poate fi foarte atrăgătoare. Chestia asta devine ceva liniştitor. Un vis şi, pe undeva, o obsesie. Viaţa lui Mats Bohus a fost mai dificilă decât a multor oameni. Respingerea finală şi categorică a mamei lui a fost probabil... strivitoare. De data asta, ea putea să-i ofere totul, dar nu i-a dat nimic. Mats avea un mobil ca s-o ucidă. Şi a ucis-o.

Puse gânditoare fotografia pe foaie. Şi le prinse împreună cu o agrafă. Ca şi cum ceilalţi nu mai erau acolo, rămase un moment privind poza starului de televiziune, ochii ei fascinanţi, nasul drept şi gura senzuală, provocatoare.

Sigmund aruncă pe furiş o privire înspre sticla din colţul ferestrei. Yngvar înălţă capul.

— Şi dacă..., reluă Inger Johanne; entuziasmul i se simţea acum în voce... Şi dacă ne imaginăm că *nu* e vorba de trei crime în serie?

— Ce? reacţionă Yngvar.

— Poftim? zise Sigmund, umplându-şi paharul cu coniac.

— Ar trebui poate..., începu Yngvar.

— Stai! îl întrerupse ea sec.

Aranjă foile în piramidă. Puse palmele pe faţa Fionei Helle.

— Cazul ăsta e rezolvat. O crimă. O anchetă. Un suspect. Suspectul are un mobil. Mărturiile lui sunt susţinute de alte fapte ale cazului. *Case closed.*

— Nu înţeleg unde vrei să ajungi, interveni Yngvar. Ne întoarcem de unde am plecat? Crezi că nu sunt decât coincidenţe şi că e vorba de trei ca...

— Şi toată simbolistica? îl întrerupse Sigmund. Cursul pe care l-ai auzit în urmă cu treisprezece ani şi care...

— Stai! Stai!

Inger Johanne se ridicase. Începu să se învârtească prin cameră. Oprindu-se din când în când lângă fereastră. Privea cu ochii pierduţi în stradă, ca şi cum aştepta pe cineva fără prea mare speranţă.

— Limba este. Limba tăiată este punctul de plecare. Cheia.

Se întoarse către cei doi bărbaţi. Pete circulare îi apărură pe obraji, până la ochelari, care i se aburiseră. Yngvar şi Sigmund erau complet tăcuţi, profund concentraţi, ca spectatorii unei cascadorii periculoase care se defăşura în faţa ochilor lor.

— Noi eram deja în acel punct încă din ziua cu numărul unu, reluă Inger Johanne pe un ton crispat. Chiar în prima zi. Când Fiona a fost descoperită, cu limba tăiată şi frumos ambalată, noi eram acolo. Am zis că era foarte simplu. Un simbol prostesc, uşor de înţeles, parcă luat dintr-o carte de succes despre indieni. Chiar tu ai zis-o, Yngvar, nu demult... Ai zis că există cu siguranţă nenumărate exemple în istoria lumii de cadavre cu limba amputată. Ai dreptate. Ai perfectă dreptate. Uciderea Fionei Helle n-are nimic de-a face cu acel curs la care am asistat, într-o călduroasă zi de vară, într-un amfiteatru din Quantico. Este atât de... — îşi puse mâinile pe faţă şi se clătină de la stânga la dreapta — banal, continuă cu o voce parţial înăbuşită. Atât de evident. Doamne!

Yngvar nu o părăsea din ochi, debusolat.

— Nu mă întrerupe, se rugă ea. Lasă-mă să continui!

Sigmund nu mai bea. Gura îi era uşor întredeschisă, buzele roşii, umede. Privirea i se plimba de la Inger Johanne

la Yngvar şi de la Yngvar la Inger Johanne. Jack, Regele Americii, venise în salon. Chiar şi câinele era înţepenit, nemişcat, cu gura închisă şi nările fremătânde.

— Aceste trei cazuri..., continuă în cele din urmă Inger Johanne lăsând mâinile în jos, au toate o serie de puncte comune. Dar în loc să săpăm în căutarea altor puncte comune, ar trebui să ne întrebăm: ce le distinge? Ce face cazul Fionei Helle atât de diferit de celelalte două?

Yngvar n-o scăpase din priviri de când începuse să se plimbe încolo şi-ncoace prin încăpere. Nu-şi îngădui decât atunci să apuce sticla de apă. Mâinile îi tremurau uşor când deşurubă dopul.

— Este rezolvat, zise el.

— Exact!

Inger Johanne întinse amândouă mâinile spre el.

— *Exact! A putut fi rezolvat!*

Jack dădu din coadă şi gemu, învârtindu-se printre picioarele ei. Ea îl călcă din greşeală pe labă când plecă iar în viteză spre blatul de lucru. Câinele scânci.

— În cazul uciderii Fionei Helle, aţi găsit răspunsuri, continuă ea, fără a-şi face griji pentru câine, luând iar fotografia. Aţi muncit din greu, v-aţi împotmolit şi v-aţi rătăcit. Dar răspunsul era acolo. În raportul autopsiei, erau informaţii care au condus la o bătrână şi la o poveste tristă, care la rândul ei a condus la Mats Bohus. La asasin. Mobil şi posibilitate. Totul era acolo, Yngvar. Totul. Aşa cum se întâmplă în general. Aşa cum se rezolvă în general cazurile de crimă în această ţară.

Sigmund luă paharul şi bău.

— Hei, interveni el. Şi eu sunt aici.

— Dar uită-te la celelalte cazuri, continuă Inger Johanne, împingând poza un pic mai departe pe blatul

de lucru înainte de a lua foile marcate cu VH şi VK. Ai văzut vreodată în cariera ta cazuri mai lipsite de suspecţi ca astea? Atât de pline de piste false şi de cotituri, încât e o adevărată harababură? Trond Arnesen... — îi rosti numele, arătând spre blatul de lucru — un copil. Nu este nici el atât de inocent pe cât pare, nu mai mult ca altul. Dar nu a ucis-o, bineînţeles că nu. Alibiul lui stă în picioare, chiar şi cu un interval de o oră sau două rămas neacoperit.

— Rudolf Fjord rămâne însă un nume interesant, obiectă Sigmund.

— Rudolf Fjord, oftă ea. Doamne! Probabil că nici el nu-i un înger. Îngerii nu există. Nicăieri...

Yngvar puse o mână pe a ei; ea se sprijinise de blatul de lucru, cu pumnii strânşi în jurul celor două foi de hârtie. El îi mângâie braţul încordat.

— În aceste două cazuri, reluă ea eliberându-se, nu veţi reuşi niciodată altceva decât să călcaţi în picioare viaţa oamenilor. Dat fiind că poliţia nu renunţă niciodată, o să daţi peste cap destinele persoanelor care au avut relaţii tot mai îndepărtate cu victimele. Când veţi abandona, după ce o să recunoaşteţi în sfârşit că nu veţi găsi niciodată criminalul, veţi fi făcut atâtea stricăciuni, veţi fi nenorocit atâtea existenţe, atâtea...

— Trebuie să te calmezi, Inger Johanne. Aşază-te! Presupun că vrei să te înţelegem. Atunci, va trebui să iei virajele un pic mai încet.

Ea se aşeză cu reticenţă. Îşi dădu zadarnic părul după ureche. Îi cădea la loc în mod sistematic, iar bretonul devenise prea lung.

— Ai nevoie de un pahar, hotărî Sigmund. Asta-i tot.

— Nu, mersi.

— E vorba de vin, precizează Yngvar. În orice caz, eu o să iau un pahar.

O maşină trecu în viteză. Jack înălţă capul şi mârâi. Yngvar se duse să ia un pahar din dulapul din colţ, se întoarse şi clătină din cap satisfăcut. Cu calm, fără să pronunţe niciun cuvânt, aşeză trei pahare pe masă şi deschise sticla.

Umplu un pahar pentru el şi unul pentru Inger Johanne.

— Sunt de acord cu distincţia pe care o faci, încuviinţă el. Cazul Fionei Helle este unul mai... normal, dacă se poate spune aşa. Decât celelalte două.

— Normal, normal..., repetă iritat Sigmund, umplându-şi ochi paharul. Nu e normal să tai limba din gura oamenilor.

Yngvar ignoră remarca, bău o înghiţitură, îşi puse paharul pe masă şi îşi încrucişă braţele pe piept.

— Doar că nu înţeleg legătura pe care o vezi în...

Zâmbi amabil, ca şi cum îi era teamă să n-o provoace. Dar asta o provocă.

— Ascultă, începu ea tot pe un ton mai ridicat decât ar fi fost normal, cu un pic de frică amestecată cu înflăcărare şi furie. Primul caz le-a declanşat pe celelalte două. Numai aşa se potrivesc lucrurile.

— Declanşat..., repetă Yngvar.

— Declanşat?

Sigmund părea mai prezent şi împinse uşor paharele.

— Nimic nu face să corespundă cu celălalt, explică ea. Aşa cum văd eu lucrurile, prima crimă a avut loc exact aşa cum se vede. Fiona Helle a destrămat visele lui Mats Bohus. El a ucis-o, i-a tăiat limba şi a despicat-o în două

ca simbol a ceea ce simţea: ea minţea despre lucrurile cele mai importante ale vieţii. Ea pretindea a fi salvarea oamenilor care-i solicitau atenţia, cea care ajuta persoanele în dificultate. Dar, când propriul său fiu a avut nevoie de ea, s-a dovedit că totul nu era decât faţadă. O enormă minciună, aşa cum obligatoriu trebuie c-a văzut-o el.

Jack lătră. În acelaşi timp, ca şi cum era o legătură de la cauză la efect, fereastra de la bucătărie se deschise încet. Un curent de aer rece stinse lumânarea. Yngvar se ridică, înjurând.

— Trebuie să schimbăm ferestrele astea, bombăni el, împingând geamul spre pervaz, înainte de a scăpăra un chibrit şi de a aprinde din nou lumânările.

— Atunci, trebuie să fi fost cineva, undeva, reluă Inger Johanne imperturbabilă; privirea îi era aţintită într-un punct nedeterminat de pe perete. Cineva care a asistat la cursul lui Warren despre *Proportional retribution*. Şi care are de gând apoi să-l copieze. Şi care o face.

În încăpere se făcu linişte.

Tăcerea se prelungea.

Flăcările lumânărilor continuau să pâlpâie uşor în curentul de aer. Jack se culcase, în sfârşit. Sigmund respira cu gura deschisă. Un plăcut miros de coniac plutea între cele trei persoane instalate în faţa blatului de lucru al bucătăriei.

Aşa trebuie să fie, gândi Inger Johanne. *Cineva s-a lăsat... inspirat. A profitat de şansa pe care o avea atunci când o crimă a fost comisă şi când o limbă a fost tăiată şi împachetată. Prima piesă era pusă. Mats Bohus era un declanşator ignorant, întâmplător.*

Continuau să fie tăcuţi.

N-am auzit niciodată de aşa ceva, îşi zise Yngvar. *În toţi aceşti ani, cu toată experienţa mea, cu tot ce am citit şi studiat, n-am auzit niciodată, niciodată de o asemenea întâmplare. Nu poate fi adevărat. Pur şi simplu, nu poate fi adevărat.*

Tăcerea se prelungea.

Este o femeie fantastică, gândi Sigmund. *Dar, de data asta, a luat-o razna de-a binelea.*

— Bine, încuviinţă în cele din urmă Yngvar. Şi mobilul pentru o asemenea chestie care ar fi?

— N-am nici cea mai vagă idee, răspunse ea.

— Încearcă, o provocă Sigmund.

— Nu cunosc mobilul.

— Dar ce gen de tipi...

— Trebuie să fie de o inteligenţă cu mult deasupra mediei. Să aibă cunoştinţe cu mult, mult deasupra mediei. Trebuie...

Ea se apropie aproape imperceptibil de masă şi de cei doi.

— E vorba despre o persoană care cunoaşte munca poliţiei ca nimeni altcineva. Munca de anchetă, pe plan tehnic şi tactic. Procedurile şi obişnuinţele. N-aţi găsit încă nici cel mai mic indiciu biologic important. Nimic. Pun pariu că nici n-o să găsiţi nimic. Pe plan tactic, sunteţi în punctul mort absolut. Este, în mod evident, un om fără...

Îşi scoase ochelarii cu un aer absent.

— Un om fără empatie. O persoană rănită. Care suferă de tulburări de personalitate. Dar bine adaptată, după toate aparenţele. N-are neapărat cazier. Şi nu reuşesc să-mi scot din cap ideea că...

Privirea pe care i-o aruncă lui Yngvar, neclară, scrutătoare, era impregnată cu o disperare crescândă.

— Probabil e poliţist, termină ea, tulburată. Sau cineva care... Cum poate *să ştie* atâtea? Probabil că a asistat la cursul lui Warren? Nu din întâmplare alege aceeaşi simbolistică?

Îşi ţinu răsuflarea. Apoi expiră lent, printre dinţii strânşi.

— Căutăm o persoană al cărei domeniu de activitate este crima, zise ea cu o voce neutră. Cu o bază de cunoştinţe, competentă.

— Atunci, până la urmă, n-a incitat alte persoane să ucidă? întrebă Sigmund. Am abandonat această teorie?

— A făcut-o el însuşi. Categoric.

Inger Johanne nu-l slăbea din ochi pe Yngvar.

— Nu are încredere în nimeni, continuă ea. Îi disprețuieşte pe ceilalţi. Duce o viaţă pe care unii ar califica-o drept solitară, fără a depăşi totuşi limitele. În fond, oamenii nu îl interesează. Actele lui sunt atât de oribile prin ele însele, copia simbolisticii este atât de dementă, încât...

Îşi trecu încet cu mâna peste blatul de lucru şi închise ochii.

— Nici măcar n-are nevoie să aibă ceva special de-mpărţit nici cu Vibeke Heinerback, nici cu Vegard Krogh.

— În ceea ce-l priveşte pe acesta din urmă, murmură Yngvar, ucigaşul era probabil singurul, eventual. Care nu-i purta sâmbetele, vasăzică. Dar, dacă este aşa, care ar fi mobilul? Ce mama dracului de mobil ar putea să aibă ca să...

— Stai!

Inger Johanne apucă mâna lui Yngvar şi o strânse.

— Mobilul nu e în mod necesar acela de a-i atinge pe Vibeke sau Vegard, repetă ea foarte repede, cu înflăcărare,

ca pentru a face să-i revină cu forţa o idee care-i scăpase. Se poate să fi fost aleşi pentru singura şi unica raţiune că erau celebri. Asasinul voia ca aceste crime să atragă atenţia, aşa cum a făcut-o prima, cea a Fionei Helle! Acest caz a...

— Vegard Krogh nu era o celebritate, se amestecă Sigmund. Eu, de exemplu, habar n-aveam cine era tipul ăsta înainte să moară.

Inger Johanne lăsă mâna lui Yngvar. Îşi puse ochelarii. Ridică paharul de vin şi bău.

— Nu greşeşti, recunoscu ea. Nu greşeşti absolut deloc. Nu înţeleg prea bine cum...

— Era destul de cunoscut în unele medii, rectifică Yngvar. Avusese o emisiune de televiziune şi...

— Sigmund are dreptate, i-o tăie Inger Johanne. Este un punct slab al teoriei mele faptul că Vegard Krogh nu a fost mai cunoscut. Pe de altă parte...

Se opri cu o expresie gânditoare, ca şi cum încerca să sesizeze un concept prea vag şi imprecis pentru a fi împărtăşit celorlalţi.

— Dar mobilul, repetă Yngvar. Dacă scopul iniţial n-a fost să-i atingă pe Vibeke sau Vegard, atunci care a fost acesta? Să se joace cu noi?

— Şşşt! *Şşşt!*

Inger Johanne era din nou prezentă, cu simţurile alerte.

— Aţi auzit? Vine din...?

— Nu e decât Kristiane, răspunse Yngvar. Mă duc eu la ea.

— Nu. Lasă-mă pe mine.

Inger Johanne încercă să nu facă zgomot ieşind pe culoar; Ragnhild putea să mai doarmă o oră înainte de a

fi hrănită. Sunete pe care Inger Johanne nu le înţelegea se auzeau din camera Kristianei.

— Ce face fetiţa mea? şopti ea deschizând uşa.

Kristiane era aşezată în mijlocul patului. Se îmbrăcase cu nişte colanţi şi cu un pulover de schi. Pe cap, purta o pălărie de fetru; o pălărie verde de tirolez, cu pene, pe care Isak i-o adusese odată de la München. Patru păpuşi Barbie zăceau în pat în jurul ei. Puştoaica avea un cuţit în mână şi zâmbea uitându-se la mama ei.

— Ce... Kristiane! Ce...

Inger Johanne se aşeză pe pat şi luă cu prudenţă cuţitul din mâna fiicei sale.

— Dar nu trebuie... Este periculos...

Abia atunci văzu capetele păpuşilor. Faimoasele Barbie erau decapitate. Părul le era tăiat de la rădăcină şi era împrăştiat pe plapumă ca nişte tufe decorative de Crăciun.

— Ce ai... Inger Johanne se bâlbâia. De ce ţi-ai distrus păpuşile?

Vocea ei căpătă un ton mai furios decât şi-ar fi dorit. Kristiane izbucni în plâns.

— De-aia, mămico. Doar fiindcă mă plictiseam.

Inger Johanne puse cuţitul jos. O trase pe fiica ei mai aproape, o urcă pe genunchi, îi dădu jos pălăria ei ridicolă şi o strânse în braţe. Lăsându-se într-o parte, apoi în cealaltă. Îi sărută părul ciufulit.

— Nu trebuie să faci lucruri din astea, draga mea. Nu trebuie să ai asemenea idei.

— Asta doar fiindcă mă plictiseam de moarte, mămico.

Fereastra era deschisă. Camera era îngheţată. Inger Johanne îşi simţea pielea ca de găină pe tot corpul. Aruncă atunci resturile de păpuşi într-un colţ, împinse cuţitul

un pic mai departe sub pat şi ridică plapuma. Se întinse cu copilul alături de ea, cu pântecul lipit de spatele fiicei ei. Inger Johanne rămase aşa, şoptind cuvinte dulci în urechea Kristianei, până când somnul o cuprinse, în sfârşit pe fetiţa în lacrimi.

*

Kari Mundal numai priceputã la contabilitate nu era. Totuşi, mintea îi mergea, bunul simţ îi era dezvoltat şi cam ştia ce căuta. Nu fiindcă i se spusese, ci fiindcă, în cursul săptămânilor de după moartea lui Vibeke Heinerback, ea profitase de lungile plimbări pe jos — între ora şase şi zece mai precis şi momentul în care se întorcea la soţul ei şi la o cafea proaspăt făcută, cincizeci de minute mai târziu — pentru a reflecta.

La origine, Vibeke Heinerback era proiectul lui Kari Mundal. Această femeie în vârstă era cea care descoperise talentul tinerei atunci când Vibeke n-avea decât şaptesprezece ani. Nişte potenţiali moştenitori ai tronului intraseră în partid şi-l părăsiseră în ultimii cincisprezece ani. Unii îl atacaseră fără ocolişuri pe bătrânul rege Kjell Mundal pe la spate. Au fost expulzaţi. Alţii căzuseră în hiperliberalism, imposibil de conciliat cu tentativele perseverente ale partidului de a fi noul partid popular, partidul poporului însuşi, prin intermediul reglementărilor stricte în sectoarele vitale ale societăţii. Precum emigraţia.

Au fost ejectaţi şi liberalii; şi mai era Vibeke Heinerback.

Kari Mundal o dibuise. Această fată de şaptesprezece ani, originară din Grorud[60], mesteca gumă şi avea părul

[60] Cartier periferic din Oslo, situat la zece kilometri nord-est de centrul oraşului.

decolorat prins într-o coadă de cal ridicolă. Dar privirea îi era albastră şi vioaie, mintea brici. Fu chiar frumoasă când Kari Mundal o coafă diferit şi o îmbrăcă în haine roz-pastel.

Ea i-a fost loială lui Kjell; extraordinar de loială. Mereu.

Pe Vibeke nu era uşor să ţi-o apropii. Chiar şi după mai mulţi ani de contact aproape zilnic, Kari şi Vibeke nu au fost niciodată intime. Nu pe plan personal. Poate diferenţa de vârstă era cea care complica lucrurile. Pe de altă parte, Vibeke nu se destăinuia multora, după cum vedea Kari Mundal. Nici măcar acelui fanfaron de logodnic pe care şi-l găsise. Băiatul ăsta n-avea gusturi, considera doamna Mundal, care avea însă inteligenţa să-şi ţină gura. În orice caz, ei se înţelegeau bine. Faptul era consumat deja.

Pe plan politic, lucrurile erau diferite. În măsura în care Vibeke Heinerback putea lăsa să se ghicească cum vedea ea viitorul ei politic şi pe cel al partidului, acesta era împreună cu Kjell şi Kari Mundal. Toţi trei elaboraseră de mult timp o strategie pe termen lung pentru partid: să susţină programul fără să consulte baza. Scopul era deja parţial atins când Vibeke îi succedase, în urale, lui Kjell Mundal la conducerea partidului. După alegerile parlamentare din 2005, mişcarea trebuia, pentru prima oară în istorie, să se plaseze bine şi Bătrânul îşi făcuse come-back-ul politic în calitate de ministru. În 2009, ţara ar trebui să fie pregătită pentru o femeie prim-ministru încă tânără, ieşită din rândurile partidului.

Rudolf Fjord putea să le facă probleme.

Ei văzuseră asta încă din vara precedentă, când un îngrijorător val de bunăvoinţă îl potopise pe bărbatul din

aparatul administrativ al partidului. El era popular în teritoriu. Călătorea mult, politica de tip comunal era punctul lui forte. Era uşor să promiţi miliarde atâta timp cât erai în opoziţie, iar Rudolf era un as în materie. Pentru o vreme, s-a crezut că lupta dintre cei doi candidaţi pentru conducerea partidului avea să fie mai îndârjită decât o dorea cuplul Mundal. Dar Kari găsi mijloacele de a rezolva situaţia. Ea şopti câteva vorbe bine alese în nişte urechi la fel de bine alese despre relaţiile lui Rudolf cu femeile şi jocurile erau făcute. Bărbatul părea cu totul incapabil să aibă o legătură. Era ceva dubios în felul lui de a apărea la premierele şi reuniunile celebrităţilor; mereu cu o fată nouă la braţ. Asta nu-l avantaja deloc pe un bărbat de vârsta lui.

Vibeke socotea că Rudolf era necesar partidului şi părea totuşi mulţumită să-l aibă ca vicepreşedinte. Kari Mundal, cu nasul ei ascuţit, antrenată şi programată pe durata unei întregi generaţii pentru a fi cea mai apropiată consilieră a lui Kjell Mundal, înţelese însă că Vibeke ascundea ceva. Ea părea să stea la pândă când Rudolf era în apropiere. O licărire în privire; o vigilenţă pe care niciodată Kari nu reuşise s-o sesizeze complet şi pe care Vibeke evitase să i-o explice de puţinele ori când Kari îi pusese întrebări mai precise.

— Ar trebui să se considere fericit că toată lumea este destul de mulţumită de noua casă ca să n-o mai examineze pe toate părţile, zisese Vibeke în timpul ultimei lor conversaţii. Rudolf a făcut treabă bună ca şef al comitetului de construcţie, dar ar trebui să fie atent!

Ea spumega spunând asta. Rudolf Fjord participase la o dezbatere televizată, în cursul căreia încălcase în mod evident un acord stabilit între ei. Se înţeleseseră asupra

unei linii provizorii amicale cu privire la guvernare, fiindcă bugetul de stat avea să fie fără întârziere revizuit. Aveau un plan. Un acord. El îl încălcase, iar ea repetase cu o privire neagră de furie:

— Tipul ăsta trebuie să fie atent. Pot să-l strivesc. Ca pe un păduche, dacă vreau. Chestia asta îi mocneşte sub picioare. Sau chiar deasupra capului, ca să fiu mai precisă.

Apoi trebuise s-o şteargă la o întâlnire şi Kari nu ştiuse la ce făcea referire. Două săptămâni mai târziu, şi fără ca ele să se fi revăzut, ea era moartă. Când Kari îl confruntase pe Rudolf cu declaraţia lui Vibeke, în timpul ceremoniei de comemorare din casa lor de la Snarøya, el protestase, spunând că nu înţelegea despre ce vorbeşte. Dar pomeţii lui se acoperiseră de pete roşii şi părea să se simtă cumplit de rău când se întâlniseră cu poliţistul rătăcit pe hol.

Doar cu trei zile mai înainte, trecând pe la Rudolf Fjord, în Frogner[61], pentru a depune câteva hârtii din partea lui Kjell, ea descoperise în sfârşit un posibil sens al celor spuse de Vibeke chiar înainte de moartea ei. Rudolf fusese enervat că venise şi era nerăbdător s-o vadă plecând. Ea îl întrebase dacă poate merge la toaletă. El îşi privise nervos ceasul, dar fără să o poată refuza. Şi acolo, lăsând apa caldă să curgă pe mâinile ei slabe şi noduroase pline de spumă, înţelesese ea unde să caute.

Chiar deasupra biroului lui Rudolf Fjord era serviciul contabilitate. Numele era înşelător; nu era un serviciu, ci doar o cameră mică şi drăguţă cu hârtii de culoarea cojii de ou şi cu dulapuri din lemn de cireş. Lumina cădea prin fereastra mare care dădea spre curte

[61] Unul dintre cartierele cele mai elegante din Oslo.

deasupra biroului pe care-l ocupa temporar Hege Hansen pentru a ţine socotelile, atât pe cele ale partidului, cât şi pe cele ale societăţii de exploatare Huset i Kvadraturen A/S.

— Chestia asta îi mocneşte sub picioare, bombănise Vibeke. Sau chiar deasupra capului, ca să fiu mai precisă.

Era târziu şi clădirea era goală. Kari Mundal băuse un termos întreg de ceai. Cifrele şi coloanele nu-i erau familiare. Ea nu se ocupa nici măcar de propria declaraţie de avere. Kjell avea răspunderea unor astfel de lucruri. Curiozitatea o făcuse totuşi să parcurgă cifrele contabile pentru o colosală activitate de curăţenie; de la un dosar la altul, de la tomul cel mare la cea mai mică anexă. Din când în când, se oprea, îşi potrivea ochelarii puşi chiar pe vârful nasului ascuţit, îşi mijea ochii câteva secunde în plus pe vreo factură, înainte de a da uşor din cap şi de a continua.

Apoi se opri.

Div. lucrări de instalaţii
Pstark. Faianţă
Arm. mm.
Lucr. Se ok 03.
Cor. 342 293
TVA 82 150,32
De plată: 424 443,32

Dintre toate anexele absconse şi în tot cazul insignifiante examinate în ultimele cinci ore, aceasta era cea mai groaznică. Faianţă şi lucrări de instalaţii nu puneau probleme, dar îi trebui câteva clipe ca să înţeleagă că arm. trebuie că însemna armătură şi că era un spaţiu între se

şi ok 03. Cineva văzuse lucrarea şi o găsise ok în 2003[62]? Ce însemna Pstark? Post-scriptum tark? Şi de ce un PS figura aproape la începutul unei facturi?

TVA-ul fusese revendicat şi plătit.

Se ok 03.

Se ok, se gândi Kari Mundal.

Septembrie — octombrie 2003[63], poate? Ciudat mod de a abrevia.

Se gândi din nou la toamna trecută, când totul părea să bată pasul pe loc în privinţa imobilului. Pivniţa, acoperişul şi faţada erau principalele probleme. Aleseseră cea mai proastă vopsea. Piatra nu respira şi trebuiseră să ia totul de la capăt. Pe de altă parte, ceva şchiopăta şi în legătură cu evacuarea. După o aversă diluviană, pivniţa fusese inundată. Parchetul de la parter trebuise să fie scos şi înlocuit din cauza stricăciunilor cauzate de umiditate, o operaţiune pe cât de lungă, pe atât de costisitoare, care anula proiectele de inaugurare cu mare pompă a clădirii în perioada sărbătorilor.

Toaletele erau terminate încă de la jumătatea lui iunie.

Pstark.

Philippe Starck.

Când ei înşişi făcuseră curăţenie în casa cea mare din Snarøya, mezina o sufocase cu produsele magazinelor de amenajări interioare. Schimbă-ţi modul de a gândi, mamă, repeta ea întruna, arătându-i căzi ca nişte hârdaie pe care Kari Mundal nu le suporta şi toalete semănând

---

62 *Se* — „a vedea" în norvegiană.

63 Respectiv *september* şi *oktober* în norvegiană.

cu nişte ouă. Ea n-avea deloc chef să se simtă ca o găină ori de câte ori se ducea la budă, ăsta fusese argumentul pentru a-i închide gura fiicei sale.

Reşedinţa din Kvadraturen fusese renovată de o mână delicată, atentă la detalii. Toaletele erau în stil retro, cu rezervoare în plafon acţionate de mânere din porţelan suspendate la capătul unor lanţuri aurite.

La Rudolf, în schimb, în baia lui refăcută de la zero, totul fusese făcut în spiritul timpului. Philippe Starck. Ea se dusese acolo, o văzuse şi ceea ce tocmai descoperise îi făcu palmele să transpire; bău cu hotărâre restul de ceai cald.

Scoase atunci anexa din dosar şi se duse să caute cheia de la sala cu fotocopiatoare. Când deschise uşa, liniştea de pe culoar era compactă ca un zid. Ezită o clipă; ascultă. Se părea că era singură.

Rudolf putea să o fi omorât pe Vibeke?

Nu pentru un troc echivalent cu o factură de 424 443,32 de coroane[64]. El n-ar fi putut face asta. Sau da?

Ştia el că ea ştia? Îl ameninţase? Oare din acest motiv totul mersese atât de bine, înainte de alegeri, când Rudolf îşi retrăsese candidatura, contrar tuturor aşteptărilor, şi le ceruse partizanilor săi să o susţină pe Vibeke?

Rudolf Fjord nu putuse s-o ucidă pe Vibeke. Sau poate da?

Kari Mundal vârî copiile într-o poşetă maro mică înainte de a pune toate hârtiile la loc şi de a părăsi în linişte somptuosul imobil din Kvadraturen.

*

[64] Aproximativ 53 200 de euro.

Femeia care-şi petrecuse iarna pe Coasta de Azur se întorcea în Norvegia. Într-un fel, se bucura. La început, nu recunoscu senzaţia. Care amintea de un eveniment rar din copilăria ei, imprecis şi nedeterminat; nici măcar nu era sigură că-l găsea plăcut. O stare de agitaţie, gândi ea, o senzaţie inconfortabilă de a vedea timpul trecând prea încet. Nu zâmbi decât atunci când avionul se ridică brusc spre cer şi când putu să vadă curba alungită a Golfului Îngerilor dispărând sub pătura albastră de nori. În acel moment, înţelese că ceea ce simţea era speranţă.

Era vineri, 27 februarie, şi avionul nu era decât pe jumătate plin. Avea la dispoziţie un rând de locuri numai pentru ea şi acceptă atunci când stewardesa îi oferi vin. Era prea frig. Strânse sticla între coapse şi îşi lăsă scaunul pe spate. Închise ochii.

Nu exista cale de întoarcere.

Totul avea să fie mai dens acum. Mai intens.

Mai periculos şi mai bun.

*

Ulrik Gjemselund era mort de frică. Matahala de poliţist nebun care îl arestase cu aproape o săptămână în urmă venise personal să-l vadă la închisoare. Ulrik încercase să protesteze. Prefera să putrezească în celula lui decât să-şi petreacă timpul cu un zdrahon sictirit căruia i se rupea în mod evident de tot şi de toată lumea. Şi în special de Ulrik Gjemselund şi de drepturile lui într-un stat de drept, totuşi!

Dumnezeule mare, gândi el în momentul în care fu împins într-o sală de audieri a comisariatului din Oslo. *Aveam un pic de cocaină şi un nenorocit de joint. O săptămână! O*

săptămână! Oare când au de gând să mă lase să plec? De ce oare avocata mea nu face nimic? A promis că o să ies preventiv înainte de weekendul ăsta. Trebuie să-mi găsesc un avocat nou. Vreau unul dintre barosani. Vreau să ies. Acum.

— Te surprinde, cu siguranţă, să fii reţinut aşa de mult timp, exclamă poliţistul, cu o veselie neaşteptată, arătând cu degetul spre un scaun. Înţeleg. Dar, ştii, există multe lucruri de care poţi să-i convingi pe judecătorii de la Palatul de Justiţie. Când nu eşti mulţumit de nimicurile pe care le aduni. Odată...

El izbucni într-un râs sonor şi închise uşa, după care se aşeză pe un scaun care păru că n-o să-i suporte greutatea.

— ... am mai prins un rahat cu ochi ca tine. Nu era foarte diferit. L-am săltat cu trei grame de haşiş în buzunar. Trei grame, înţelegi? A stat două săptămâni aici. În curte. Nici măcar n-a avut loc într-o celulă decentă. Cinşpe zile a stat. Pentru trei grame! Şi asta numai fiindcă nu înţelegea că...

Se aplecă deodată în faţă şi zâmbi. Dinţii îi erau regulaţi, uimitor de albi.

— ... că, de fapt, sunt un tip simpatic.

Ulrik îşi înghiţi saliva.

— Simpatic, repetă poliţistul. Sunt cel mai bun prieten al tău din lume, în momentul de faţă. Şi, ştii, o să fiu decepţionat când...

Îşi trecu o mână prin păr, afişând un aer rănit.

—... dacă o să mă trimiţi la plimbare. Sau dacă n-o să vrei să-mi răspunzi la întrebări, sau mai ştiu eu ce.

Ulrik îşi făcea de lucru cu mâneca de la pulover. Un fir atârna. Îl rula între degete şi încerca să-l strecoare printre două ochiuri.

— Avocata ta ţi-a promis cu siguranţă marea cu sarea, continuă poliţistul. Ştii, aşa sunt toţi. Dar, pentru ea, tu nu eşti decât unul dintre mulţi alţii. Un rahat cu ochi. Ea are altceva mai bun de făcut decât...

— O să cer un alt avocat, declară Ulrik, apropiindu-se un pic de perete. Îl vreau pe Tor Edvin Staff.

Poliţistul izbucni din nou în râs.

— Tor *Erling* Staff, rectifică el cu un zâmbet larg. Îmi imaginez că trebuie să aibă lucruri mult mai pasionante cu care să-şi bată capul. Dar ascultă...

Se aplecă atât de mult peste masă, încât Ulrik putu să-i simtă răsuflarea. Usturoi şi tutun vechi. Prizonierul îşi rezemă capul de perete şi strânse cu amândouă mâinile marginea mesei.

— Te întrebi desigur de ce te reţin aici, continuă bonomul redevenit conciliant, aproape prietenos. Şi înţeleg. Nu se poate spune că ai fi ucis pe cineva. Dar o să-ţi spun ceva. E vorba de ceea ce eu numesc... *frumoasa ecologie a criminalităţii.*

Îşi îndreptă spatele. Avea un aer mirat, ca şi cum nu percepea în întregime sensul a ceea ce tocmai spusese. Ulrik reveni cu picioarele scaunului pe podea şi îndrăzni din nou să respire.

— Mişto expresie, aprecie bărbatul cu satisfacţie. *Frumoasa ecologie a criminalităţii.* Este prima oară că o folosesc. Ştii, totul se leagă. Acolo, afară.

Agită mâna spre un loc imprecis din perete, ca şi cum natura sălbatică era ascunsă chiar în spatele plăcilor de ipsos.

— Dacă sunt mulţi ţânţari, asta înseamnă hrană pentru păsări. Dacă păsările au ce mânca, fac ouă. Care sunt mâncate de şerpi şi de jderi. Dacă sunt mulţi jderi, industria

blănurilor o duce bine. Când industria blănurilor o duce bine... De altfel, ei au specia aia de jderi domesticiţi? Vizoni, aşa e?

Pentru o clipă, îşi miji gânditor ochii către Ulrik. Ochiul albastru era aproape închis. Cel căprui observa. Ridică din umeri şi dădu vioi din cap.

— Vezi unde vreau să ajung, afirmă el. Totul se leagă. Cu criminalitatea, este acelaşi lucru. Cel mai de căcat junkie este legat de cel mai rău spărgător de bănci, de criminalul cel mai violent. Sau aş spune mai exact că... *faptele* se leagă. Există o reţea, înţelegi? O reţea incredibil de fină de...

Se chirci, ridică din coate şi tăie aerul, ca şi cum se juca, prefăcându-se că sperie un copil.

— Răutate, zise el. Tu cumperi droguri. Pentru asta, trebuie ca nişte oameni să le bage în ţară. Ei câştigă mulţi bani. Devin lacomi. Fură. Ucid, la nevoie. Vând droguri. Unii tineri devin dependenţi. Jefuiesc doamne bătrâne pe stradă.

Era tot ca un crab uriaş. Degetele lui se agitau în faţa ochilor lui Ulrik. Unghiile erau roase până la sânge.

Tipul ăsta e sărit de pe fix, îşi zise Ulrik. *Oare ştie cineva că sunt aici? A încuiat uşa. Este închisă.*

— Şi ajungem aici, conchise bărbatul redevenit deodată normal, la motivul pentru care n-am lăsat un papiţoi ca tine să se întoarcă în lumea cea mare imediat ce am aflat informaţii despre tine, sâmbăta trecută. Înţelegi, acum?

Ulrik nu îndrăznea să răspundă. Oricum, asta n-avea, în mod evident, niciun fel de importanţă.

— Căci, atunci când numele lui Trond Arnesen a apărut, chestia a căpătat dimensiuni un pic mai importante

decât niţel praf de înger şi o ţigară de haşiş, continuă poliţistul. Pentru că totul...

Se opri şi îl încurajă cu un gest circular făcut cu mâna dreaptă.

— ... se leagă, murmură Ulrik.

— Bine! Exact! Ajungem la ceva, băiete! Şi să vezi ce am găsit la tine zilele trecute. Ştii, a trebuit să mă duc iar acolo. În frumosul tău apartament pe care nu l-ai primit de la stat.

Îşi pipăi buzunarul de la spate. Apoi faţa i se lumină şi scoase un carneţel din buzunarul de la piept.

— Asta! exclamă el mulţumit. Deci... Mi-am dat seama că e mica ta contabilitate.

Ulrik deschise gura pentru a protesta.

— Ciocu' mic! şuieră tipul. Băgam d-ăştia ca tine la zdup înainte ca taică-tu să aibă păr la coaie! Ăsta e carneţelul tău şi ăştia sunt clienţii tăi.

Degetul lui arătător lovea nişte iniţiale scrise pe marginea unei pagini deschise la întâmplare.

— Sunt numere de telefon şi alte fleacuri, am identificat deja o bună parte din ele. Ciudate, de altfel, micile secrete pe care le ascund oamenii. Dar nu mai există efectiv mare lucru care să mă surprindă.

Plescăi din limbă şi clătină din cap.

— Dar nu tot, reluă el deodată. Îmi lipsesc trei nume. Vreau să ştiu cine este AC. Şi APL, ca şi RF. Şi Ulrik...

Se ridică încet. Îşi netezi mustaţa, se dădu înapoi. Se trase de lobul urechii. Zâmbi şi deveni brusc grav. Palmele lui aterizară amândouă, cu forţă, pe masă. Ulrik sări, la propriu, de pe scaun.

— Să nu-mi torni prostii acum! Nici măcar să nu încerci. Ăştia sunt clienţii tăi şi vreau să ştiu cine sunt, OK? Putem

să stăm aici până mâine-dimineaţă, dar o să fie al naibii de neplăcut. Pentru amândoi. Dar mai ales pentru tine. Aşa că vorbeşte. Dă-i drumul.

Mâna lui se aşează cu grijă pe ceafa lui Ulrik. Strânse. Nu prea tare. Strânsoarea slăbi, dar mâna rămase, enormă, arzătoare.

— Nu ne face să pierdem vremea.

— Arne Christiansen şi Arne-Petter Larsen, rosti Ulrik cu răsuflarea tăiată.

— RF. Cine este RF?

— Rudolf Fjord, şopti Ulrik. Dar nu l-am mai văzut de mult timp. De doi sau trei ani. Cel puţin.

Mâna urcă cu precauţie pe partea din spate a capului şi dispăru.

— Bun băiat. Ce spuneam?

Ulrik îl privi fără să spună nimic; sângele îi zvâcnea în tâmple şi transpira.

— Ce ţi-am povestit? repetă bărbatul cu amabilitate. Nu trebuie să fii atât de obtuz.

— Totul se leagă, răspunse foarte repede Ulrik.

— Totul se leagă, aprobă tipul. Să nu uiţi chestia asta. Pentru altă dată.

*

— Tipul ăsta ar fi putut mărturisi şi că Maica Tereza a comis o triplă crimă, observă Sigmund Berli sceptic, lovind cu degetul arătător în raportul redactat de poliţie în urma audierii lui Ulrik Gjemselund. Sau să recunoască faptul că Nelson Mandela e vinovat de genocid. Sau să spună că Isus...

— Ajunge, m-am prins, Sigmund. De la început, de fapt.

Mergeau pe stradă. Yngvar insistase să treacă mai întâi prin parcul Frogner. Sigmund tot protestase. N-aveau mult timp la dispoziţie. Fulguia. Era un ger de crăpau pietrele. Sigmund avea pantofi nepotriviţi, iar nevastă-sa îi făcea scene pentru toate aceste ore suplimentare. El nu înţelegea de ce trebuiau să irosească douăzeci de minute într-un parc plin de statui urâte şi de câini vagabonzi în călduri.

— Trebuie să iau aer, îl informă Yngvar. Trebuie să reflectez, OK? Şi numai asta nu pot să fac atunci când îţi turuie gura ca unui ţânc de cinci ani. Pune-ţi botniţă acum. Profită de exerciţiu. Amândoi avem nevoie de aşa ceva.

Inger Johanne se înşală, gândi el, mărind pasul. Simţea o durere necunoscută sub stern. Nu se îndoise niciodată de capacităţile soţiei lui. Le admira. Avea nevoie de asta. Avea nevoie de ea, iar ea se topea sub ochii lui. Instinctele ei nu-şi atingeau scopul. Intelectul îi era slăbit de nopţile de nesomn şi de un sugar lacom. *Teoria ei nu ţine. Dacă ucigaşul ar fi vrut să facă tămbălău, să atragă atenţia, nu l-ar fi ales pe Vegard Krogh. Vibeke Heinerback, da, de acord. Toată lumea o cunoştea. Dar Vegard Krogh? Un artist ratat, un bufon vag intelectual? De a cărui existenţă nu ştia aproape nimeni? Inger Johanne se înşală, iar noi suntem în rahat. N-avem nicio idee unde suntem. Sau încotro mergem.*

— De ce nu-l convocăm pur şi simplu la secţie pe tipul ăsta? începu iar să trăncănească Sigmund prost dispus.

Făcea mici salturi cu picioarele lui scurte alături de colegul său.

— De ce trebuie să mergem în mod sistematic să-i vedem pe oameni la ei acasă? Fir-ar să fie, Yngvar, cheltuim prosteşte bişţarii contribuabililor cu timpul ăsta pierdut aiurea!

— Impozitele oamenilor se duc pe lucruri mai rele decât tentativa noastră de a găsi o ieşire din încurcătura în care suntem. Termină acum, aproape că am ajuns.

— Eu nu-l cred pe Gjemselund ăsta. Rudolf Fjord nu e homo. Nu pare. De ce ar plăti ca să şi-o tragă cu un tip? Ha? Un tip înalt şi frumos ca el care *place* femeilor! Nevastă-mea citeşte genul ăsta de reviste, ştii, cu poze de la premiere, petreceri şi alte cele, şi ăsta, îţi spun eu, nu e un homo.

Yngvar se opri. Inspiră adânc. Aerul rece îi sfâşie gâtul.

— Sigmund, începu el calm. Uneori, am impresia că eşti o vită care mestecă fân! Fiindcă ştiu că nu e adevărat, nu pot decât să-ţi cer...

Îşi încălzi urechile cu mâinile amândouă. Respiră profund încă o dată şi urlă brusc:

— ... *să taci naibii din gură!*

Apoi continuă să meargă.

Trecură de porţile bogat decorate care dădeau spre Kirkeveien. Două autocare cu turişti erau parcate de-a curmezişul, chiar în faţa grilajului. Yngvar îşi strânse şi mai mult fularul la gât. Un grup de africani în ţinută tradiţională, cu veşminte largi şi colorate, urcau la bordul unuia dintre autocare. De ce veneau turiştii în Norvegia era ceva de neînţeles, gândi Sigmund. În februarie, când zăpada era peste tot şi ţi se topea sub picioare, era de neconceput.

— În tot cazul, trebuie să recunoşti că rochiile astea sunt ridicole, bombăni el.

— Cu o bucată de piele pe cur, un bolero roşu-aprins şi pantofi cu catarame de argint nici tu n-ai părea mai elegant, să ştii, replică Yngvar. Dar asta nu te împiedică să

te plimbi îmbrăcat în *bunad*[65], din câte-am văzut. Trebuie să fie vorba de un soi de chestie oficială. Cât e ceasul?

— E aproape şase, se plânse Sigmund. Am îngheţat boc-nă. Dar să ştii că ăsta nu-i un bol...bolero. Este o vestă din lână.

Unsprezece minute mai târziu, Yngvar îşi plimba de-getele pe un şir de nume gravate pe o plăcuţă metalică, lângă o uşă vopsită gri.

— Rudolf Fjord, murmură el, apăsând pe un buton.

Nu răspunse nimeni. Sigmund îşi lovi tălpile una de alta, bombănind câteva cuvinte de neînţeles. O tânără îşi făcu apariţia, cu o geantă pe umăr. Scoase o legătură de chei şi îi zâmbi radios lui Yngvar.

— Bună ziua, îl salută ea ca şi cum îl cunoştea.

— Bună ziua, răspunse el.

— Intraţi?

Ea ţinu uşa, iar el o apucă. Femeia era roşcată. Lăsă în urma ei un miros de aer proaspăt şi de parfum fin în momentul în care dispăru în pas alergător pe scară, fre-donând ca o adolescentă.

— Weekend plăcut, ciripi ea.

Auziră o uşă deschizându-se, apoi închizându-se.

— Bine, iată-ne aici, constată Sigmund, ridicând ochii spre etaje.

— Etajul trei, îl informă Yngvar, îndreptându-se spre un ascensor închis cu un grilaj din fier forjat. Nu sunt sigur că ne suportă greutatea la amândoi.

— Max. 250 de kilograme, citi Sigmund pe o plăcuţă emailată. Încercăm?

---

[65] Costum popular norvegian, care variază mai mult sau mai puţin de la o zonă la alta.

Zis şi făcut. Imediat. Ascensorul scrâşni şi gemu, apoi se opri la jumătatea scării de la etajul al treilea. Yngvar se chinui să deschidă uşa. Grilajul se înţepeni în partea de jos.

— Cred că voi coborî pe scară, gemu Yngvar când reuşi în sfârşit să iasă.

Imobilul era frumos, chiar dacă ascensorul era dintre cele mai vechi. Scara era largă şi acoperită de covoare. Ferestrele care dădeau înspre curte aveau bucăţi dreptunghiulare de sticlă albastră şi roşie care aruncau pete de culoare pe ziduri. La etajul trei, erau două uşi. Un tablou cu geam şi înrămat era atârnat între ele, un peisaj ocru-brun din Europa meridională.

Yngvar nici măcar n-a avut timp să sune la Rudolf că uşa de vizavi se deschise dintr-odată.

— Bună ziua, îi salută o septuagenară.

Avea o frumuseţe tipică oamenilor din Vestkant, gândi Sigmund. Slabă şi destul de mică de înălţime. Cu părul bine îngrijit. Fustă şi pulover, o pereche de pantofi drăguţi din piele. Ea îşi frânse mâinile, dând impresia că se simte foarte rău.

— N-am absolut deloc intenţia să mă amestec, începu ea.

Abia atunci remarcă Yngvar că, în ciuda aparenţei demodate, aproape supuse, ochii îi erau vioi. Cei doi bărbaţi fuseseră cântăriţi şi măsuraţi mult timp.

— Sunteţi prieteni de-ai lui Fjord? Colegi, poate?

Zâmbetul era autentic şi îngrijorarea, vizibilă în ridul de deasupra ochilor, părea sinceră.

— Trebuie să mărturisesc că ascultam să văd dacă vine cineva. Pentru prima oară sunt recunoscătoare că s-a făcut atâta zarvă.

Un deget subţire terminat cu o unghie îngrijită arătă ascensorul.

— Înţelegeţi, Rudolf este o comoară pentru acest imobil. Veghează. Se ocupă de tot. Când mi-am rupt piciorul, înainte de Crăciun... — ridică cu greu piciorul stâng; era frumos, delicat şi întreg — a trecut să mă vadă în fiecare zi, fără excepţie, şi mi-a făcut cumpărături. Suntem buni vecini, Rudolf şi cu mine. Dar acum sunt... Scuzaţi-mă.

Cu gesturi ferme, ea scoase lanţul de siguranţă şi făcu câţiva paşi în direcţia celor doi bărbaţi.

— Halldis Helleland, se prezentă ea.

Cei doi bărbaţi îşi murmurară şi ei numele de familie.

— Sunt teribil de îngrijorată. Ieri-seară, Rudolf s-a întors pe la ora nouă. Eu m-am întors în acelaşi timp. Fusesem la teatru cu o prietenă. Eu şi Rudolf discutăm mereu un pic atunci când ne întâlnim. Uneori, intră la mine să bea o ceaşcă de cafea. Sau un păhărel. Este mereu atât de...

Seamănă cu o hermină, îşi zise Yngvar. *O hermină vioaie şi curioasă, cu mâini agitate şi o privire care fuge dintr-o parte în alta. Care înregistrează tot.*

Ea îşi aranjă părul, tuşi uşor.

— ... simpatic, termină ea.

— Dar ieri nu? se interesă Yngvar.

— Nu! Abia dacă mi-a răspuns. Părea palid. L-am întrebat dacă e bolnav, dar a negat. Se întâmplă...

Zâmbetul o întineri cu zece ani pe Halldis Helleland. O sclipire de aur străluci în şirul ei de dinţi bine îngrijiţi, iar gropiţele din obraji erau adânci.

— Este un bărbat în puterea vârstei, iar eu sunt o văduvă nu prea tânără. Înţeleg perfect că nu e la fel de plăcut pentru el să-şi petreacă timpul cu mine. Dar...

Ea ezită.

— Comportamentul lui nu era obişnuit, o ajută Yngvar. Era foarte diferit de cum este el de obicei.

— Exact, aprobă doamna Helleland cu recunoştinţă. Şi, de atunci, mărturisesc cu ruşine că ascult la uşă.

Ea îl privi pe Yngvar drept în ochi.

— Nu e frumos, bineînţeles, dar aici se aude *foarte* tare prin pereţi şi am sentimentul că trebuie toţi... să fim responsabili unii faţă de ceilalţi.

— Sunt perfect de acord, încuviinţă Yngvar. Şi ce aţi auzit?

— Nimic, răspunse ea cu indignare. Tocmai asta-i problema! Aud adesea paşi. Muzică. Televizorul, poate. Singurul lucru...

Ridul îşi făcu din nou apariţia pe fruntea ei.

— Telefonul a sunat, declară ea cu fermitate. De patru ori. A sunat, iar şi iar.

— Poate că a ieşit din nou, sugeră Sigmund.

Halldis Helleland îl ţintui cu o privire încărcată de reproş, ca şi cum el ar fi insinuat că ea dormea în post. Arătă cu degetul către cele două ziare de lângă ştergătorul de picioare.

— Ediţia de dimineaţă şi cea de seară, atacă ea pe un ton elocvent. Omul ăsta este un maniac al ziarelor. Dacă nu cumva a fugit discret azi-noapte, în timp ce dormeam, este acasă. Şi nici măcar nu iese să-şi ia ziarul!

— Este foarte posibil să fi făcut aşa, obiectă Yngvar. Poate că a ieşit azi-noapte.

— Sun la poliţie, declară ea. Dacă nu puteţi înţelege că îl cunosc destul de bine pe Rudolf Fjord ca să ştiu că ceva nu e-n regulă, chem forţele de ordine.

Făcu stânga-mprejur şi se îndreptă cu paşi mici şi repezi spre uşa ei.

— Aşteptaţi, îi strigă calm Yngvar. Doamnă Helleland, noi suntem de la poliţie.

Femeia se răsuci spre ei.

— Ce?

Îşi trecu apoi foarte repede mâinile peste părul alb şi zâmbi uşurată.

— Bineînţeles, adăugă ea. E vorba despre povestea asta îngrozitoare cu Vibeke Heinerback. Chestia asta l-a marcat mult pe Rudolf. Sunteţi aici ca să culegeţi informaţii, normal. Dar atunci...

Capul ei se clătină într-o parte, apoi în cealaltă, cu repeziciune. Acum, semăna de-a binelea cu o hermină, cu nasul ei ascuţit şi cu ochii mici şi vioi.

— Atunci, o să intrăm, hotărî ea. O să vă cer să-mi arătaţi legitimaţiile. O clipă, mă duc să aduc cheia.

Înainte ca poliţiştii să aibă timp să deschidă gura, ea dispăru.

— Nu prea-mi place chestia asta, mărturisi Yngvar.

— Ce? se interesă Sigmund. Are cheia! Şi, orice-ai crede tu, ceea ce zice doamna asta e plin de bun-simţ.

— Nici nu vreau să mă gândesc la ce-o să găsim.

Halldis Halleland se întorsese. Aruncă o privire la legitimaţiile pe care cei doi bărbaţi i le prezentaseră şi clătină din cap.

— Rudolf şi-a renovat baia toamna trecută, explică ea, introducând cheia în broască. A fost o chestie cu adevărat adorabilă din partea lui. Cu muncitorii care intrau şi ieşeau, era mai bine ca eu să am cheia. Nu ştii niciodată pe cine poţi conta. Aşa că încă o mai am. Poftim!

Uşa era deschisă.

Yngvar intră.

Era întuneric pe culoar. Toate uşile de la celelalte camere erau închise. Yngvar pipăi cu mâna în căutarea unui întrerupător şi îl găsi.

— Salonul este pe aici, explică doamna Helleland cu o voce inexpresivă.

Se fofilă pe sub braţul lui Yngvar şi se duse spre capătul holului. Se opri în faţa unei uşi duble.

— Poate e mai bine să..., începu ea, făcându-i un semn din cap lui Yngvar.

El deschise.

O lustră aterizase pe masă. Ghirlandele de cristale erau amestecate unele în altele.

O bucată de sticlă rătăcită atârna de colţul mesei. De cârligul din plafon, unde se aflase în mod evident lustra până la o dată foarte recentă, în centrul unei enorme rozete de ipsos, Rudolf Fjord se balansa la capătul unei bucăţi de funii. Limba îi era albastră şi umflată. Ochii deschişi. Corpul îşi încetase balansarea.

— Acum, o să vă întoarceţi în apartamentul dumneavoastră şi o să aşteptaţi acolo, ordonă Yngvar.

Halldis Helleland nu se aventurase încă până în salon.

Fără să pună nicio întrebare, fără a încerca să arunce nici măcar o privire în cameră, ea se supuse. Uşa de la apartament rămase deschisă în urma ei. Îi auziră paşii când traversă palierul. Uşa ei se închise cu zgomot.

— Dumnezeii mă-sii..., înjură Sigmund Berli, înaintând până la cadavru.

Ridică puţin cracul pantalonilor lui Rudolf Fjord şi puse un deget pe pielea albă.

— Complet rece.

— Vezi vreo scrisoare?

Yngvar nu se mişca. Era complet imobil, observând mişcarea pe care Sigmund o provocase. Cadavrul se învârtea cu o lentoare înspăimântătoare în jurul propriei axe.

Un scaun răsturnat zăcea pe jos.

În orice caz, Inger Johanne are dreptate într-o privinţă, gândi Yngvar. *Are dreptate când spune că acest caz costă scump. Costă mult prea scump. Înaintăm cu greu, la întâmplare. Scormonim o bucată de viaţă a unei persoane aici, tragem un fir dincolo. Şi merge. Nu găsim ceea ce căutăm. Dar putem merge înainte. Rudolf Fjord n-a putut. Cine l-a prevenit? Ulrik? Oare Ulrik e cel care l-a sunat pentru a preveni un fost client, pentru a-i spune că secretul lui era dat în vileag? Că nu-i mai servea la nimic să se umfle în pene cu damele şi să se dea drept bărbat monden?*

— Nu e nicio scrisoare; în orice caz, nu aici.

— Mai caută.

— Dar am...

— Mai caută. Şi sună la poliţie, la urgenţe. Imediat.

Rudolf Fjord n-a ucis-o pe Vibeke, gândi Yngvar; abia dacă avea forţa să se mişte. *Lua cina cu nişte colegi de partid la Bærum în momentul în care a fost comisă crima. Alibiul lui era valabil. N-a fost niciodată suspectat. Totuşi, n-am putut să-l lăsăm în pace. N-am putut niciodată să lăsăm pe nimeni în pace.*

— Nu e nicio scrisoare aici, se enervă Sigmund. S-a sinucis fiindcă îi era frică să nu fie prins cu mâţa-n sac. Nu e mare lucru de presupus, probabil.

— Şi dacă se întâmplă să fie vorba tocmai despre faptul că Rudolf Fjord l-a plătit pe amantul lui Trond Arnesen ca să aibă relaţii cu el, completă Yngvar îndreptându-se spre cadavrul care încetase să se rotească în jurul lui,

trebuie să nu vorbim despre chestia asta. Există nişte limite în privinţa prejudiciilor pe care le poţi aduce vieţii oamenilor şi...

El ridică ochii spre faţa lui Rudolf Fjord. Bărbia lată, masculină, părea mai groasă, iar ochii îi erau injectaţi de sânge. Îţi evoca un peşte din adâncuri aruncat pe o plajă.

— ... renumelui lor postum, termină el. O păstrăm pentru noi, OK?

— OK, consimţi Sigmund. E-n regulă. Poliţia din Oslo e pe drum. Au zis că ajung în zece minute.

Le trebuiră opt.

*

Patru ore mai târziu, când Kari Mundal ridică receptorul, agasată că e sunată la ora zece şi jumătate, vineri seara, nu-i trebui decât un minut pentru a se prăbuşi încet într-un fotoliu de lângă mica bibliotecă din lemn de mahon din hol. Ea ascultă mesajul secretarului partidului şi abia dacă reuşi să răspundă într-o manieră adecvată la puţinele întrebări pe care acesta le avea de pus. Când conversaţia fu în sfârşit terminată, ea rămase aşezată. Fotoliul nu era confortabil, locul unde se afla era în acelaşi timp întunecat şi răcoros. Totuşi, ea nu reuşi să se ridice.

Îl sunase pe Rudolf Fjord cu o seară în urmă. Nu se putuse stăpâni să n-o facă. După ce nu dormise în noaptea de miercuri spre joi, în timpul căreia avantajele şi inconvenientele faptului de a da alarma i se învălmăşiseră în cap, ea luase decizia.

Fatală, din câte înţelegea acum.

Fără să ştie prea bine dacă voia să continue afacerea, ea îi telefonase. Fără să fi calculat dacă partidul şi, în consecinţă, Kjell Mundal, ar suporta un asemenea scandal, ea îi mărturisise ceea ce ştia.

Eram într-o asemenea stare de furie, gândi ea auzindu-şi propria respiraţie, rapidă şi profundă. *Eram decepţionată şi furioasă. Nu gândeam limpede. Voiam doar să nu creadă că pericolul trecuse. Trebuia să ştie că secretul lui nu dispăruse în mormântul lui Vibeke. Eram atât de furioasă... Şi teribil de decepţionată.*

— Ce s-a întâmplat, draga mea?

Kjell Mundal venise din salon. Lumina cădea pe uşile duble, aproape orbind-o. Bărbatul nu era decât o siluetă întunecată, ţinând o pipă într-o mână şi un ziar în cealaltă.

— Rudolf a murit, răspunse ea.

— Rudolf?

— Da.

Bărbatul se apropie. Ea îşi auzea în continuare propria respiraţie, pulsul. El aprinse lumina şi pe ea o dureră ochii. Plângea.

— Ce tot spui? întrebă, apucând-o de mână.

— Rudolf s-a sinucis, şopti ea. Nu se ştie exact când. Ieri, probabil. Nu se ştie. Nu ştiu.

— Sinucis? *Sinucis?*

Kjell Mundal urla.

— Dar de ce naiba s-ar sinucide idiotul ăsta?

Nu se găsise nicio scrisoare, spusese secretarul partidului. Nici în apartament, nici în calculator. O să caute în continuare, bineînţeles, dar deocamdată n-au găsit nimic.

— Nimeni nu ştie nimic, reluă Kari Mundal, dându-i drumul la mână. Nimeni nu ştie încă nimic.

Sper că n-ai scris o scrisoare, Rudolf. Sper că mama ta, biata femeie, nu va şti niciodată de ce ţi-a fost atât de frică pentru a nu mai dori să trăieşti.

— Am nevoie să beau ceva, murmură Kjell Mundal, înjurând în gând. Şi nu sunt singurul.

Ea îl urmă, fără să mai adauge vreun cuvânt.

Seara fu foarte plină, alternând între telefoane şi numeroase vizite. Nimeni nu remarcă totuşi că, pentru prima oară în viaţa ei lungă, această femeie vioaie era complet tăcută. Toată lumea vorbea, unii cădeau pradă disperării. Alţii plângeau. Oamenii veniră şi plecară până la o oră înaintată din noapte. Kari Mundal prepară cafea şi ceai, băuturi mai puternice şi tartine sărate imediat după miezul nopţii. Dar nu pronunţă niciun cuvânt.

În zori, după ce Kjell adormise în sfârşit, ea se ridică din pat şi coborî la parter. În poşeta ei, într-un compartiment al portofelului burduşit, se afla o copie a unei facturi incomplete. Ea o scoase şi se duse la şemineu. Acolo, aprinse un băţ de chibrit. Când focul îi ajunse la degete, dădu drumul hârtiei.

Două zile mai târziu, ea pretextă că are din nou nevoie să consulte arhivele contabilităţii. Găsi imediat ceea ce căuta. Factura originală fu ruptă în bucăţele mici şi dispăru în vasul toaletei de la etajul doi; toaletă în stil vechi, cu rezervorul în perete şi cu mâner din porţelan atârnat de un lanţ aurit.

Nu s-a găsit niciodată vreo scrisoare de sinucidere. O vreme, câţiva poliţişti din Oslo au crezut că ştiu de ce Rudolf Fjord se spânzurase în salonul lui, doar la puţin timp după ce fusese ales, cu surle şi trâmbiţe, în postul de conducător al unuia dintre principalele partide

politice din Norvegia. N-au spus niciodată nimic despre asta. După câţiva ani, episodul dispăruse pentru ei, era uitat.

O doamnă în vârstă, din Snarøya, la vest de Oslo, era singura care cunoştea adevăratul motiv al acestei sinucideri.

Ea n-avea să-l uite niciodată.

cincisprezece

— *Skuddår*[66], strigă Kristiane. Pac! Pac!

— Nu cu arme false în casă, bombăni Inger Johanne, luându-i spatula cu care se juca, împungând aerul.

— Serios acum, nu poţi numi asta o armă falsă, observă Yngvar cu agasare.

— Pac! Pac! Ce e ăla un *skuddår*?

— Este un an bisect care conţine o zi ca asta, răspunse Yngvar, lăsându-se în genunchi. 29 februarie. Zilele ca astea nu îşi arată vârful nasului decât o dată la patru ani. Sunt poate prea timide?

— Timide, repetă Kristiane. *Skuddår. Kluddesår.* Pac!

Ea îşi dădu atunci o şuviţă de păr după ureche, exact cum făcuse mama ei mai înainte.

— Dar care e explicaţia ştiinţifică? întrebă ea cu gravitate. Vreau să înţeleg, să nu-mi spuneţi prostii.

Adulţii schimbară o privire; cea a lui Inger Johanne îngrijorată, cea a lui Yngvar mândră.

— Este că... Pământului îi trebuie mai mult de 365 de zile pentru...

— Pentru a se roti în jurul lui?

---

[66] *Skudd* — „foc de armă" în limba norvegiană.

— Pentru asta îi trebuie o zi.

— Pentru a se roti în jurul Soarelui?

Inger Johanne zâmbi şi răsuci o cârpă.

— Pentru a face o rotaţie completă în jurul Soarelui, îi răspunse ea Kristianei cu siguranţă în glas. Numim deci asta un an, care este un pic mai lung decât... Aşa că trebuie să adunăm orele în plus şi să facem o zi, din când în când. O dată la patru ani. Şi mai e o chestie cu Gregorius şi Iulius, dar nu-mi mai amintesc ce.

— Tu ştii multe lucruri, comentă Kristiane. O să mă joc de-a *skuddår* la Leonard. Astăzi, tata vine să mă ia. Tu nu eşti tatăl meu.

— Nu, dar te iubesc mult.

Fetiţa plecă în fugă, cu Jack pe urmele ei. Picioruşele ei coborâră scara şi uşa se trânti cu putere. Yngvar gâfâi şi se ridică cu o expresie de mândrie.

— Nu ştiu de câte ori va trebui să repete că nu sunt tatăl ei. Şi va trebui să reglăm rapid povestea asta cu dreptul la vizită. În iarna asta, a fost o harababură imposibilă. Nu trebuia să plece la Isak vineri?

— Ce te-a apucat? întrebă Inger Johanne, mângâindu-l cu o mână pe cap. E doar ceea ce s-a petrecut cu Rudolf Fjord sau e...

— Doar? *Doar?*

Îşi retrase capul, un pic prea brutal.

— Nu este *doar* când munca ta constă în a trimite oamenii la moarte, crede-mă!

— N-ai trimis pe nimeni la moarte, Yngvar. Şi tu o ştii foarte bine.

El se aşeză pe taburetul de bar cel mai apropiat. O tijă de ţelină pe jumătate ronţăită rămăsese într-o farfurie murdară. O luă şi o vârî în gură.

— Nu ştiu, răspunse el, ronţăind.

— Dragule, murmură ea, şi el nu se putu stăpâni să nu zâmbească.

Îl sărută pe ureche, pe gât.

— Nu ucizi pe nimeni, şopti ea. Tu duci păianjenii în grădină când îi prinzi. Rudolf Fjord s-a sinucis. El a ales moartea. Singur. În mod evident, nu este... — se ridică şi îl privi în ochi — nu este vina ta. Şi tu o ştii.

— Îmi lipseşti, declară el, mestecându-şi bucata de ţelină.

— Îţi lipsesc? Inepţii. Sunt aici!

— Nu în întregime. Niciunul dintre noi nu este în întregime aici. Nu ca înainte.

Totul va fi bine, gândi ea. *În curând. Când voi reîncepe în sfârşit să dorm. Nu mult, ci mai mult. Intrăm în primăvară. Ragnhild creşte, devine mai puternică. Totul o să fie bine. E suficient ca acest caz să treacă şi ca tu...*

— Te-ai gândit să-ţi iei concediu? întrebă ea pe un ton glumeţ, începând să îngrămădească vasele murdare în maşina de spălat vase.

— Concediu?

— Concediul tău de paternitate, pe bune.

— Ca şi cum mi-aş putea permite...

El mesteca, iar şi iar, uitându-se la legătura verde care se împuţina.

— Aş putea să-mi reiau eu serviciul, continuă ea. N-ar fi super să te debarasezi de cazul ăsta? Să-l uiţi? Să laşi alte persoane să-l preia, să-i laşi pe alţii...

— Nu spune prostii!

El se scărpină între picioare.

— Nu e ciudat..., începu el mijind ochii. Nu e ciudat să alegi mai degrabă moartea decât să...

— Nu schimba subiectul. Te-ai gândit la asta?

— Tu ai dreptul la cea mai mare parte a concediului, Inger Johanne. Aşa este drept şi rezonabil. Tocmai ai născut şi alăptezi. Este bine pentru Ragnhild. Aşa că e bine pentru noi.

Ca pentru a sublinia că discuţia era încheiată, el aruncă tija de ţelină spre gunoi, în dulapul deschis sub chiuvetă. Şi rată lovitura.

— Nu e uimitor, reîncepu el deschizându-şi palmele, ca un tip să aleagă să se sinucidă pentru că riscă să fie demascat ca fiind homosexual? În 2004? Dumnezeule, dar găseşti aşa ceva peste tot! La slujbă, ai zeci de lesbiene şi nu par să se simtă persecutate sau agresate, sau...

— Despre asta, *a priori* tu nu ştii nimic, îl întrerupse Inger Johanne, adunând ţelina de pe jos. Nu le cunoşti foarte bine.

— Avem un *ministru de Finanţe homo* în această ţară, fir-ar să fie! Nimeni nu se stresează din cauza asta!

Inger Johanne zâmbi. Ceea ce îl irită.

— Ministrul de Finanţe este un bărbat... *stilat,* din Vestkant, răspunse ea. Discret, profesionist şi, conform puţinelor lucruri care se ştiu despre el, un talentat bucătar. Trăieşte de o eternitate cu acelaşi bărbat. Este *puţintel*... Ţinu degetul mare foarte aproape de arătător, într-un gest exagerat... diferit, adăugă ea, de unul care plăteşte băieţi tineri, afişându-se cu blondine la braţ de fiecare dată când o cameră de filmat este prin apropiere.

Yngvar nu zise nimic. Îşi puse capul pe braţe.

— Nu poţi să dormi un pic? întrebă ea cu blândeţe, punându-i o mână pe spate. N-ai închis un ochi toată noaptea.

— Nu sunt obosit.

— Cum eşti, atunci?
— Mâhnit.
— Pot să fac ceva pentru tine?
— Nu.
— Yngvar...
— Cel mai rău dintre toate este că Rudolf a fost radiat din acest caz foarte devreme, se înfierbântă el îndreptându-se. Alibiul său era valabil. Nimic nu arăta că el era în spatele tuturor acestor lucruri. Dimpotrivă, dac-ar fi să-i credem pe colegii lui din Parlament, părea complet distrus. De ce n-am vrut să-l lăsăm în pace pe tipul ăsta? Ce ne privea pe noi cu cine şi-o pune?
— Yngvar, încercă ea din nou, apucându-i cu amândouă mâinile muşchii de la ceafă.
— Ascultă-mă, o întrerupse el, respingând-o.
— Ascult. Dar, pur şi simplu, este cam complicat să răspunzi când ceea ce spui nu este foarte... raţional. Aveaţi toate motivele să fiţi cu ochii pe Rudolf Fjord. În special, din cauza disputei lui cu Kari Mundal. În timpul comemorării, la...
— Îmi amintesc, mersi, i-o tăie el sec. Dar n-au trecut mai mult de cinci zile de când, chiar aici, tu făceai profilul unui ucigaş care nu are *în mod strict* nimic de-a face cu Rudolf Fjord! Atunci de ce a trebuit să urmăresc...
— N-ai crezut în acest profil, răspunse ea simplu, scoţând detergentul de vase. Nici în momentul ăla, nici acum. Şi sincer cred că ar trebui să încetezi să te lamentezi.
— Să mă lamentez? *Să mă lamentez?*
— Da. Te lamentezi. Îţi plângi de milă. Termină!

Ea porni maşina de spălat vase, puse cutia cu detergent pe un raft într-un dulap de deasupra blatului de

lucru şi se întoarse spre el. Îşi puse mâna dreaptă pe şold şi zâmbi larg.

— Nesuferito, murmură el, întorcându-i zâmbetul fără tragere de inimă. În plus, chiar tu ai zis că profilul tău era vulnerabil. Vegard Krogh nu corespundea, nu era destul de cunoscut.

Inger Johanne îl adună pe Sulamit, aruncat pe jos. Ochii camionului îşi pierduseră pupila şi o fixau cu o privire goală. Se jucă absentă cu scara ruptă.

— M-am gândit un pic, începu ea.

— A, da?

— Îţi aminteşti... Îţi aminteşti când eram aici cu Sigmund? Nu marţea trecută, ci acum câteva săptămâni?

— Bineînţeles.

— M-a întrebat care ar fi cel mai rău asasin pe care mi-l pot imagina.

— Da.

— Şi eu i-am răspuns că, probabil, un soi de asasin fără mobil.

— Da?

— Aşa ceva nu există.

— Bun. Ce înţelegeai prin asta, atunci?

— Voiam să spun... Vreau să spun că raţionamentul meu se susţine, dacă pot să spun aşa. Cel care îşi alege victimele complet la întâmplare, fără a avea un mobil pentru fiecare crimă luată izolat, o să fie foarte greu de găsit. Presupunând ca o serie de alţi factori să fie îndepliniţi, bineînţeles. Ca persoana în cauză să-şi facă treaba bine, pur şi simplu.

— Da...

Yngvar clătină din cap şi-şi duse o mână la stomac. Ea îl puse pe Sulamit jos, cu zgomot.

— Nu ţi-e foame. Ai mâncat acum mai puţin de-o oră. Aşa că ascultă.

— Ascult.

— Problema este că e greu să-ţi imaginezi o listă complet aleatorie de victime, continuă Inger Johanne, luând loc pe un taburet de bar vecin cu al lui. Nu funcţionăm totuşi niciodată în gol! Nu suntem niciodată imparţiali, avem fiecare *likes and dislikes*[67]...

Îşi împreună mâinile, lipindu-şi vârfurile degetelor. Figura semăna cu un cort şi ea îşi vârî nasul înăuntru.

— Dacă ne imaginăm..., continuă ea cu o voce nazală, un asasin care ia hotărârea să ucidă. Din Dumnezeu ştie ce motiv. Putem reveni la asta. Dar se hotărăşte să ucidă. Nu pentru că vrea să ia viaţa cuiva, ci pentru că...

— E greu să-ţi imaginezi că o persoană poate fi ucisă cu sânge rece fără ca ucigaşul ei să-i dorească realmente moartea.

— Totuşi, asta o să facem, se impacientă ea.

Îşi împreună mâinile complet şi strânse atât de tare, încât falangele i se albiră.

— Asasinul ar alege-o pe prima într-un mod destul de liber. Ca atunci când eram mici şi când învârteam un glob pământesc închizând ochii. Locul unde puneai degetul...

— ... era locul unde trebuia să te duci peste douăzeci şi cinci de ani, completă el. Chiar am citit o carte pentru copii despre asta. *Promisiunea de care eşti legat!*

— Îţi aminteşti ce se întâmpla adesea a doua oară când încercai?

— Trişam, zâmbi el. Deschideam foarte uşor ochii pentru a zări un loc mai interesant decât cel al amicului meu.

---

[67] Simpatii şi antipatii (în engleză, în orig.).

— Eu ţineam ochii deschişi şi ţinteam, recunoscu Inger Johanne. Voiam să merg în Hawaii.

— Şi vrei să spui că...

— Am citit, răspunse ea, mângâindu-i spatele cu mâna, că ziarele califică aceste asasinate drept crime perfecte. Nu e de mirare când vezi cât de neputincioasă e poliţia. Eu cred totuşi că ar trebui să schimbăm optica sau, mai degrabă, să constatăm că vorbim de *ucigaşul perfect*. Dar...

Îşi muşcă buza inferioară şi întinse braţul pentru a apuca o caperă dintr-un bol.

— Ceea ce vreau să spun este că acest gen de lucruri nu există, reluă ea studiind tija. Ucigaşul perfect este complet deconectat de orice context. El nu simte nimic, nici frică, nici angoasă, nici ură şi în niciun caz iubire. Oamenii au tendinţa să-şi imagineze asasinii ca fiind nebuni de legat, nişte oameni perfect insensibili, total incapabili să se situeze în raport cu alte fiinţe vii. Ei uită că însuşi Marc Dutroux, arhetipul monstrului pedofil, era căsătorit. Hitler a condamnat şase milioane de evrei la suferinţe atroce şi la moarte, dar se spune că îşi adora câinele. Te poţi gândi că, probabil, era drăguţ cu el.

— Avea un câine?

Ea ridică din umeri.

— Aşa cred. Cunoşti punctul meu de vedere, în orice caz.

— Nu.

Ea se ridică încet. Continua să mestece capera recalcitrantă. Aruncă o privire prin cameră şi se duse până la cutia cu jucării a Kristianei.

— Sunt cineva care a luat hotărârea să ucidă, începu ea înghiţind, înainte de a-i opri protestul. Uită o clipă pentru ce.

Luă o minge roşie şi o ţinu în sus, în faţa ei, în mâna dreaptă, într-un gest teatral, precum Hamlet cu craniul său. Yngvar râse scurt.

— Nu râde, îl rugă ea cu o voce stinsă. Iată globul meu. Ştiu multe lucruri despre crimă. E domeniul meu. Cunosc legătura dintre mobil şi explicaţie. Ştiu că scap mai uşor dacă nimeni nu poate dovedi că există o legătură între mine şi victimă. Iată de ce rotesc globul...

Închise ochii şi împunse cu degetul cauciucul roşu.

— Am ales o victimă la întâmplare. Şi o ucid. Totul merge bine. Nimeni nu e pe urmele mele. Prind gustul. Deschise ochii. Dar, într-un fel, m-am schimbat. Orice acţiune, orice eveniment ne influenţează. Simt că... am reuşit. Vreau să o iau de la capăt. Mă simt... vie.

Rămase nemişcată. Yngvar deschise gura.

— Şşşt! spuse ea deodată. Şşşt!

Auzeau copiii alergând dintr-o cameră în alta la etajul de dedesubt. Jack lătra agitat. O voce de adult, nedesluşită şi furioasă, răzbătea prin pardoseală.

— Ar trebui, poate, să mă duc s-o iau, sugeră Yngvar. Ai zice că...

— Şşşt, repetă ea.

Privirea îi era pierdută în depărtare şi înţepenise în acea poziţie comică şi teatrală, cu un picior pus elegant în faţa celuilalt. Mingea era tot în mâna ei dreaptă.

— Vie, repetă ea, ca şi cum gusta cuvântul.

Apucă deodată mingea cu amândouă mâinile şi o aruncă la pământ. Obiectul sări spre şemineu şi răsturnă o plantă fără ca Inger Johanne să pară îngrijorată.

— Vie, repetă ea pentru a doua oară. Crimele lui sunt un fel de... de sport extrem!

— Ce?

Yngvar n-o slăbea din ochi pe Inger Johanne. Încerca să vadă în ea, să-şi croiască un drum dincolo de acea privire străină, înspăimântătoare, de acel comportament neobişnuit; ea era ca în transă.

— Sporturile extreme, repetă ea fără a-i da atenţie, sunt un mod de a te simţi viu. Aşa le descriu adepţii lor. Descărcarea de adrenalină. Efortul susţinut. Senzaţia de a sfida moartea şi de a triumfa asupra ei. De fiecare dată. Să fii la un pas de moarte devine un mod de a simţi prezenţa vieţii. Mai puternic, zic ei. Mai bine. Noi, ceilalţi, ne întrebăm: de ce? De ce te străduieşti să te caţări în vârful Everestului când traseul este presărat cu cadavre, la propriu şi la figurat? Ce motive îi împing pe unii să se arunce de bunăvoie din înaltul falezelor mexicane, când o infimă eroare de apreciere a curenţilor duce la o ciocnire brutală cu muntele?

— Inger Johanne..., începu Yngvar ridicând mâna.

— Ei spun că asta le dă senzaţia că trăiesc, răspunse ea la propriile-i întrebări.

Tot nu se uita la el. În loc de asta, luă păpuşa de cârpe a Kristianei de pe pervazul ferestrei. O trase de picioare, apoi o strânse la piept, puternic şi îndelung.

— Inger Johanne, încercă el din nou.

— Nu înţeleg nimic, şopti ea. Dar asta e explicaţia lor. Asta spun când totul s-a terminat şi când zâmbesc în faţa camerelor, a colegilor. Îi dau cu tifla vieţii. Râzând. Şi o iau de la capăt. Încă o dată. Şi încă o dată...

El se ridică. Se duse la ea. Îi smulse păpuşa şi o luă în braţe. Nu ştia dacă plânge şi nu spunea nimic.

— Ca şi cum viaţa n-ar avea destulă valoare prin ea însăşi, murmură ea lipită de pieptul lui. Ca şi cum latura

trivială a omului n-ar fi destul de sordidă. Ca şi cum să iubeşti, să ai copii, să îmbătrâneşti n-ar fi destul de înspăimântător.

Ea îl respinse. El nu voi să-i dea drumul, dar ea perseveră şi reuşi să-l îndepărteze. Îl privi drept în ochi, continuând.

— Îi vezi peste tot, Yngvar. Chestia asta ia amploare, în forme mereu noi. *Jackass-stunts* pentru tineri. Se inflamează şi se aruncă de pe acoperişul caselor cu bicicleta. Oamenii se plictisesc. *Oamenii se plictisesc de moarte!*

Aproape că striga şi se repezi cu mâna la pieptul lui Yngvar.

— Ştiai că unii joacă un fel de ruletă rusească cu SIDA? continuă ea cu o voce tremurătoare. Alţii îşi stimulează orgasmul strangulându-se. Se întâmplă să moară înainte de a juisa. Să moară!

Râdea acum, cu febrilitate. Se întoarse spre corpul central şi se cocoţă pe un taburet. Îşi cuprinse faţa cu mâinile.

— Moartea este singura noutate veritabilă pentru oamenii de astăzi, declară ea. Nu-mi amintesc cine a spus asta, dar e adevărat. Moartea este lucrul cel mai excitant, fiindcă este singurul pe care nu-l vom înţelege niciodată. Singurul despre care nu ştim nimic.

— Crezi, aşadar, rezumă Yngvar într-o tentativă de a o aduce cu picioarele pe pământ, că avem de-a face cu un criminal care... se plictiseşte?

— Da. Mobilul nu este *cine* este ucis, ci ca *nişte oameni* să fie ucişi.

— Inger Johanne...

— Asta trebuie să fie, insită ea. A ucide este actul cel mai extrem dintre toate actele extreme. Acest asasin este...

Corespunde, Yngvar. Chestia asta se potriveşte cu teoria conform căreia el n-are nimic de-a face cu uciderea Fionei Helle. El era chiar acolo, undeva. Se plictisea. Şi apoi, Mats Bohus îşi ucide mama, într-un mod oribil, şi Norvegia sare în aer. Crima asta avea tot: o victimă celebră; caracteristici rituale; o simbolistică puternică. Scandalul a fost formidabil. Mi-e greu să-mi imaginez ceva mai excitant, mai *declanşator* decât o crimă ca asta. Mai ales pentru că avea similitudini frapante cu prima crimă dintr-o altă serie, dintr-o altă poveste a...

— Dar ascultă un pic ce spui, insistă la rândul lui Yngvar, care ridicase vocea. Dacă rezumăm profilul tău, avem următoarele lucruri: A. — îşi puse arătătorul drept pe vârful degetului mare de la mâna stângă — asasinul ştie aproape tot ce trebuie ştiut despre crimă. B. La un moment dat, a auzit cursul lui Warren despre *Proportional retribution.*

— Sau a auzit vorbindu-se despre el, rectifică Inger Johanne.

— Ceea ce ridică problema de a şti dacă este norvegian, adăugă Yngvar cu o grimasă. Această persoană comite aceste crime ca un fel de divertisment, un mod de a ieşi dintr-o viaţă plictisitoare, goală de conţinut. El îşi alege...

— ... victimele dintr-un unghi de atac riscant, pentru a încerca, adăugă ea, cu obrajii roşii şi ochii strălucitori. În orice caz, prima crimă. N-avea decât un imperativ: persoana în chestiune trebuia să fie celebră. Voia să facă vâlvă. Este suspansul pe care îl caută. Se joacă, Yngvar.

— Şi iată-ne ajunşi din nou în punctul de plecare, concluse el, frecându-şi bărbia cu descurajare. Vegard Krogh nu era celebru.

— Era suficient, îl corectă ea cu înflăcărare. S-a făcut destulă vâlvă şi în jurul persoanei lui, din nefericire! Mai ales fiindcă era numărul trei într-o serie de crime în care victimele erau celebrităţi. Asasinul o ştia. Ştia că Vegard Krogh era destul de cunoscut şi de aceea a renunţat la... tragerea la sorţi!

— Ce?

— Numai un computer poate face o alegere perfect aleatorie, Yngvar. Oamenii se lasă dirijaţi, în mod conştient sau inconştient. Vegard Krogh a fost ales pentru că...

Rămase din nou cu privirea pierdută. Apucă o şuviţă de păr, o mestecă. Vacarmul de la etajul inferior se calmase de mult. Copiii fuseseră trimişi să se joace afară, în ploaie. Yngvar auzea în continuare hărmălaie în grădină.

— Asasinul îi dorea moartea, termină ea vorbind rar. Mobilul era înainte de toate... jocul. Provocarea de a ucide şi de a nu se lăsa prins. Dar asasinul s-a lăsat tentat, de data asta. Să aleagă pe cineva căruia îi voia răul.

— Toată lumea îi voia răul lui Vegard Krogh, gemu Yngvar. Şi profilul tău nu se potriveşte niciuneia din persoanele pe care le-am abordat, interogat sau suspectat cât de puţin în acest caz. Ştii câte sunt în total? Câte audieri de martori avem?

— Multe, aş spune.

— Mai multe sute! Aproape o mie! Şi nici măcar unul nu corespunde descrierii tale... Ce facem, atunci? Unde este criminalul, ce trebuie să facem ca să...

— Nu capitulează. Nu încă. Nu putem decât să aşeptăm, după toate probabilităţile.

— Să aşteptăm ce?

— Să aşteptăm...

— Cea mai bună mamă din lume! strigă Kristiane.

Era îmbrăcată cu haine de stradă. Cizmele îi erau ude. Se auziră lipăind în momentul în care traversă camera alergând şi se aruncă pe genunchii mamei ei. Jack o urmă. Chiar în mijlocul încăperii, între salon şi bucătăria deschisă, animalul se opri şi se scutură. O burniţă fină de noroi se ridică în jurul lui. Nisip şi pietriş zornăiră pe parchet.

— Cel mai bun câine din lume, continuă Kristiane. Cea mai bună Kristiane din lume. Şi tata. Şi Yngvar. Şi casa. Şi...

— Bună ziua la toată lumea! Am intrat direct. Bagajul ei e pregătit?

Isak râse şi mângâie câinele care scheuna şi dădea din coadă.

— Am fost cu vaporul, explică el şi sunt la fel de ud ca şi Kristiane. Sinistră vreme pentru sportul cu vele! Este un frig imposibil. Grozav vânt! Dar a început să plouă. Ce porcărie! Hai, fetiţo! O să facem carting azi! O să ne distrăm!

Traversă încăperea cu încălţările murdare. Luă camionul de pompieri de pe jos, zâmbi prosteşte şi îl vârî în buzunar.

— Salut, mamă! Salut, Yngvar!

Puştoaica îşi urmă tatăl ţopăind. Yngvar şi Inger Johanne îi ascultară, fără să spună nimic, cum cotrobăiau prin camera Kristianei. Yngvar puse mâna pe coapsa lui Inger Johanne când aceasta vru să meargă să-i ajute. Cinci minute mai târziu, auziră maşina lui Isak, un Audi TT, accelerând energic pe Hauges vei.

— Pun pariu că a uitat pijamaua şi periuţa de dinţi, bombăni Inger Johanne, încercând să ignore oftatul resemnat al lui Yngvar, care îi răspunse:

— Poţi cumpăra periuţe de dinţi de la orice staţie de benzină. Şi poate să doarmă într-un tricou. Isak s-a gândit la Sulamit, e lucrul cel mai important. Nu face atâta...

Ea se ridică brusc şi se duse spre baie.

Sunt plictisitoare, gândi, vrând să pună lenjeria murdară în maşină. *Nu sunt nici pasionantă, nici elegantă. O ştiu. Mă simt responsabilă şi rareori sunt impulsivă. Sunt plictisitoare.*

Dar în orice caz, nu mă plictisesc niciodată.

*

Bărbatul aşezat în fotoliu, cu o ţintă fixată la buzunarul de la piept cu ajutorul unui ac de siguranţă, era un star nepopular. Părul lung îi era prins într-o coadă de cal. Implantul lui forma un vârf diabolic pe frunte. Transpiraţia abundentă de deasupra ochilor îi dădea un aspect de om primitiv. Sprâncenele i se împreunau; un vierme gras i se târa pe faţă. Nasul îi era rafinat, drept şi subţire. Buzele cărnoase. O ţăcălie ascuţită, nu prea potrivită, chiar sub gură. Limba îi era abia vizibilă între caninii ascuţiţi. Colţurile gurii îi atârnau într-o strâmbătură neelegantă. O găleată de tablă era agăţată deasupra capului său, cu fundul bătut în cuie de perete.

Håvard Stefansen era biatlonist[68] profesionist. Până atunci, cea mai mare realizare a lui ca senior fusese să câştige două medalii de argint, la individual, la campionatul mondial. În sezonul trecut, obţinuse trei victorii în cupa mondială. Dat fiind că n-avea decât douăzeci şi

[68] Practicant al biatlonului — sport constând din două probe atletice combinate: parcurgerea a 20 de km pe schiuri şi tragerea la ţintă a 20 de focuri în diverse puncte de pe traseu.

patru de ani, era una dintre cele mai mari speranţe norvegiene la J.O. de la Torino din 2006.

Asta doar dacă putea să se stăpânească, îl avertizase public antrenorul echipei naţionale cu numai şase săptămâni înainte.

În cursul ultimelor două sezoane în echipa de seniori, Håvard Stefansen fusese de patru ori exclus din lot şi din competiţii. Era un învingător arogant şi un rău perdant. În general, când o cursă mergea prost, arunca vina în mod deschis pe alţi concurenţi. Se dopau. Trişau. Îi trata cu dispreţ atât pe străini, cât şi pe propriii lui coechipieri. Håvard Stefansen era un bădăran egocentric şi nimeni nu accepta să împartă o cameră cu el. Ceea ce părea să-l lase rece.

Publicul nu-l aprecia nici el şi nu avusese vreodată sponsor personal. Cultul de sine şi tatuajele ameninţătoare nu-şi aveau locul în sportul pe care-l alesese. În timpul curselor, era primit cu strigăte de ostilitate sau cu tăcere şi într-un fel părea să fie apreciat. El mergea tot mai repede, trăgea mai bine de la o lună la alta şi nu făcea nimic pentru a-şi ameliora imaginea de ticălos.

Acum, era prea târziu.

Era marţi, 2 martie, seara, şi ţinta de pe inima bărbatului fusese atinsă de un „adevărat" zece. Privirea lui era sticloasă. În momentul în care Yngvar Stubø se aplecă asupra cadavrului, i se păru că vede uşoare vânătăi pe pleoape, ca şi cum îi fuseseră deschise cu forţa.

— N-a fost ucis aici, îl informă un agent al poliţiei din Oslo, al cărui păr de un roşcat strălucitor se iţea zburlit de sub glugă. Pare oarecum clar. A fost înjunghiat în spate. În timp ce dormea, presupun. Nicio urmă de luptă, dar patul este plin de sânge. Urmele sunt clare până aici.

Din câte se pare, hainele au fost aruncate pe el la întâmplare. Cred că a fost ucis în somn, târât până aici, îmbrăcat şi pus în acest fotoliu.

— Gaura? bâigui Yngvar; capul i se învârtea.

— E glonţ de vânătoare. S-a tras asupra lui cu o puşcă cu aer comprimat. Este, pur şi simplu, un fel de pas de tir acoperit.

El întinse un deget spre găleată şi spre ţinta fixată în faţa ei.

— Dar numai pentru puştile cu aer comprimat, bineînţeles. Loviturile sunt oprite în găleată. Arma nu face decât un poc! Asta explică de ce nimeni n-a auzit nimic. Dacă tipul ăsta ar fi fost în viaţă în momentul loviturii, l-ar fi durut destul de tare. Dar nu mai mult. Asta, în schimb...

Bărbatul care tocmai se prezentase ca fiind Erik Henriksen arătă mâna dreaptă a lui Håvard Stefansen. Zăcea pe coapsă, pe jumătate deschisă. Degetul arătător dispăruse. Nu mai rămăsese decât un ciot sfâşiat.

— Degetul care apasă pe trăgaci, explică Henriksen. Şi priveşte...

El se duse la capătul celălalt al culoarului. Salopeta din hârtie îi foşnea în timp ce se deplasa. O puşcă cu aer comprimat era fixată, cu sfoară şi bandă adezivă, de un şevalet. Ţeava stătea în echilibru pe o coadă de mătură pusă pieziş. Înţepenit pe trăgaciul puştii îndreptate spre inima lui Håvard Stefansen, se afla degetul arătător al victimei. Era albăstrui, iar unghia un pic prea lungă.

— Trebuie să ies, se scuză Yngvar. Îmi pare rău. Trebuie....

— Chiar dacă ne priveşte pe noi, îl informă Erik Henriksen, mi-am zis că ar fi mai bine să puteţi vedea asta, la Kripos. Aminteşte în mod suspect de...

Un sportiv, gândi cu disperare Yngvar. *Asta aşteptam. N-am putut să fac nimic. Nu puteam să supraveghez toate vedetele sportive ale ţării. Nu puteam să trag semnalul de alarmă. S-ar fi declanşat panica. Inger Johanne credea, gândea, simţea, dar nu ştiam nimic sigur. Ce-ar fi trebuit să fac? Ce trebuie să fac?*

— Cum a intrat criminalul? reuşi să întrebe Yngvar, hotărându-se să reziste. Prin efracţie? Pe fereastră?

— Suntem la etajul patru, remarcă Henriksen pe un ton care trăda agasarea; tipul ăsta de la Kripos nu era pe măsura legendei legate de numele lui. Dar priveşte.

Chiar dacă apartamentul se afla într-un cartier destul de vechi, uşa părea nouă, prevăzută cu broască solidă şi modernă. Henriksen se servi de stilou pentru a indica locurile.

— Un truc vechi, într-un fel. Introduci bucăţi mici de lemn în broască şi aici...

Stiloul trecu pe zăvor.

— Este înţepenit. Beţe de chibrit, după câte se pare.

— Drace! O şmecherie ordinară, banală.

— Deocamdată, se crede că uşa era deschisă în timp ce Håvard Stefansen era acasă şi nu dormea încă. Cineva a stricat broasca. Apartamentul este destul de mare pentru a fi posibil să faci ceea ce ai de făcut afară în timp ce el mănâncă, de exemplu. Fiindcă este la ultimul etaj, riscul de a fi prins în flagrant delict este mai mic.

El îşi băgă stiloul în buzunarul de la piept al salopetei albe.

— Nu se ştie exact dacă Håvard Stefansen a încercat să încuie înainte de a se culca. Un tip cu gura mare ca el, într-un apartament plin de arme, nu e poate prea paranoic. Dar, dacă a încercat, i-a fost probabil greu s-o facă.

Prinde curaj, gândi Yngvar, care închise ochii simţind o durere la ceafă. *Îndrăzneşte să facă tot mai multe lucruri. Are nevoie de mai mult. Ca alpinistul, care trebuie să meargă tot mai sus, să escaladeze pante mai abrupte, să trăiască mai periculos. Se apropie. Victima asta îi era superioară. A ştiut-o şi şi-a luat precauţii. L-a ucis pe Håvard Stefansen în somn. Un simplu atac pe la spate. Fără simbolistică, fără fineţe. Asta n-are nicio importanţă pentru el; noi suntem cei care trebuie să înţelegem mesajul. Lumea din jur. Nu defunctul. Noi trebuie să fim şocaţi de acest tablou; sportivul care îşi ţinteşte atent propria-i inimă împietrită. Pe noi vrea să ne provoace. Pe noi. Pe mine?*

— Oare tipul ăsta doarme cu părul strâns în coadă de cal? se interesă Yngvar, ca să zică ceva.

— Arată bine!

Agentul de poliţie Henriksen ridică din umeri.

— E posibil ca ucigaşul să-i fi pus elasticul. Pentru a-l face... să fie el însuşi, într-un fel. Să întărească iluzia. Şi i-a reuşit figura, ca să zic aşa. Fir-ar al...

Îşi opri înjurătura la timp. Poate din respect pentru mort. Un coleg băgă capul pe uşa din casa scărilor.

— Hei! şopti el. Erik! Femeia este aici. Cea care ne-a anunţat. Cea care a găsit cadavrul.

Erik Henriksen clătină din cap şi ridică o mână, dând de înţeles că vine imediat.

— Ai văzut destul? vru el să ştie.

— Mai mult decât destul, răspunse Yngvar înainte de a părăsi apartamentul.

O femeie aştepta pe palier. Era înaltă şi solidă. Părul şaten îi cădea în bucle groase şi dezordonate. Pielea avea un reflex care sugera că petrecuse mult timp în aer liber. Vârsta îi era greu de ghicit. Purta jeanşi şi un pulover

mare, verde. Lumina plafonierei era reflectată de ochelarii ei mici, aşa că era greu să-i vezi ochii. Yngvar avea impresia că recunoaşte personajul.

— Iat-o pe Wencke Bencke, spuse poliţistul care îi anunţase. Locuieşte la etajul de dedesubt. Urca în pod ca să depună câteva valize. Uşa era deschisă, aşa că a...

— Am sunat, îl întrerupse ea. Văzând că nimeni nu-mi răspunde, mi-am permis să arunc o privire înăuntru. Presupun că acum ştiţi ce am văzut. Am sunat imediat la poliţie.

— Wencke Bencke, repetă Erik Henriksen, scoţându-şi gluga ridicolă. Autoarea de romane poliţiste Wencke Bencke?

Ea zâmbi enigmatic şi clătină din cap.

Nu către Henriksen, care pusese întrebarea. Acest zâmbet nu-i era destinat poliţistului în uniformă, care părea pe punctul de a scoate hârtie şi stilou pentru a cere un autograf.

Pe Yngvar îl privea ea. Spre el se întoarse când întinse mâna:

— Yngvar Stubø, nu-i aşa? Sunt încântată că pot, în sfârşit, să vă cunosc.

Strângerea de mână era puternică, aproape dură. Mâna ei era mare şi lată. Pielea, extraordinar de caldă. El îi dădu drumul repede ca şi cum îl frigea.

şaisprezece

Ucigaşul de celebrităţi devenise un monstru.

Sigur, presa se mai calmase un pic după ce poliţia descoperise că asasinul Fionei Helle era un pacient al unui spital de psihiatrie, cu un mobil pe care toată lumea putea să-l înţeleagă. Pentru o scurtă perioadă, se pare că până şi jurnaliştii credeau că nu se află în faţa unei contaminări. Nu era vorba poate de un criminal în serie, recunoşteau comentatorii, ci mai degrabă de o înfricoşătoare juxtapunere de crime oribile, izolate. Când Rudolf Fjord se sinucisese, mass-media fusese uimitor de discretă, coperţile care anunţau acest deces tragic, aproape sobre.

În momentul în care Håvard Stefansen fu găsit asasinat şi aşezat cu o ţintă în piept în micul său poligon de tir interior, Norvegia îşi ieşi din nou din minţi.

Psihologii se întoarseră în arenă, urmaţi de detectivi particulari şi de somităţi ale poliţiilor străine, de cercetători şi analişti în criminalistică. Experţii desenau şi explicau, în coloanele ziarelor, în emisiuni televizate. După douăzeci şi patru de ore, criminalul în serie era din nou în conştiinţa tuturor. Era un monstru. Un psihopat

insensibil. În câteva zile, ucigaşul de celebrităţi căpătă amploarea unui personaj mitic, cu trăsături al căror echivalent nu-l găseşti decât în literatura ocultă şi gotică.

Familia regală plecă în străinătate, fără ca Palatul să poată da informaţii precise referitor la data întoarcerii. Zvonurile spuneau că supravegherea Storting-ului fusese dublată, chiar dacă şeful serviciului de securitate, reţinut şi grav, refuza orice comentariu. Premierele teatrale erau anulate. Datele concertelor, la fel. O căsătorie, despre care se vorbise mult, între două personalităţi, una din politică şi cealaltă din viaţa economică, fu anulată cu trei zile înaintea ceremoniei şi amânată pentru la toamnă, anunţă logodnicul laconic, precizând că dragostea era mereu înfloritoare.

Oamenii normali, marea majoritate, cei care nu-şi văzuseră niciodată numele în ziar, nici figura în vreo revistă color, îşi aruncau biletele de cinema la coşul de hârtii şi hotărau să nu se aventureze în centrul oraşului în weekendul viitor, indiferent de planurile pe care şi le făcuseră. O atmosferă de şoc şi de curiozitate, de îngrijorare şi tensiune, de plăcere răutăcioasă şi de tulburare neprefăcută îi împingea pe oameni să rămână printre ai lor.

Era mai sigur.

Inger Johanne Vik şi Yngvar Stubø erau şi ei acasă. Era joi, 4 martie, şi ceasul arăta aproape opt şi jumătate. Ragnhild dormea. Televizorul era aprins. Sonorul era dat încet; niciunul dintre ei nu se uita.

Abia dacă schimbaseră câteva cuvinte în două zile. Simţeau amândoi o frică prea mare pentru a putea fi împărtăşită cu celălalt. Nu mai rămânea decât un caz din cursul lui Warren despre *Proportional retribution*, iar Inger Johanne şi Yngvar se adresau unul celuilalt cu o amabilitate

rece şi afectată. Viaţa în această casă dublă din Tåsen era foarte plină. Angoasa putea să se ascundă în cotidian.

Pentru o vreme, în orice caz.

Yngvar monta nişte etajere în baie. Trecuseră şase luni de când stăteau în debara. Inger Johanne se aştepta să o audă plângând pe Ragnhild dintr-o secundă în alta; loviturile de ciocan puteau să trezească şi morţii. Dar ea n-avea forţa să-i vorbească. Frunzărea o carte pe canapea. Îi era imposibil să citească.

— *RedaksjonEN*[69] se va prelungi cu o oră în seara asta, anunţă crainicul.

Inger Johanne luă telecomanda şi dădu sonorul mai tare. Genericul defilă pe ecran.

Prezentatorul era îmbrăcat în negru, ca pentru o înmormântare. Nu zâmbea, aşa cum o făcea altădată la începutul emisiunilor. Inger Johanne nu-şi amintea să-l mai fi văzut pe acest prezentator cunoscut purtând cravată.

Şefa poliţiei era şi ea îmbrăcată festiv. Uniforma atârna cam lălâie pe ea; această femeie atât de zveltă deja devenise şi mai slabă în ultimele săptămâni. Stătea încordată şi dreaptă pe scaunul ei, de parcă era la pândă. Pentru prima oară, îi era greu să răspundă clar la întrebările puse.

— Yngvar! Ar trebui să vii.

Lovituri înfierbântate în baie.

— Yngvar!

Se duse după el. Era în patru labe şi încerca să separe două rafturi cu lovituri de ciocan.

— Porcăria dracului! bombăni el printre dinţi. Instrucţiunile astea sunt total aberante.

---

[69] *Redaksjonen*: „redacţia", dar, cu accentul pe ultima silabă, se poate înţelege „Redacţia (numărul) unu".

— E o ediţie specială despre cazul tău.

— Nu e cazul *meu*. Nu sunt posesorul lui.

— Nu spune prostii! Hai, vino! Vino să vezi. Oricum nu mai poţi salva etajerele astea.

— Uite, bodogăni el descumpănit, arătând pardoseala. Am spart o bucată de gresie. Îmi pare rău. Nu credeam că...

— Vino, repetă ea simplu, întorcându-se în cameră.

— ... Şi avem în mod evident multe piste în acest caz, declară şefa poliţiei la televiziune. Sau, aş zice mai degrabă, în aceste cazuri. Ele nu sunt încă lipsite de ambiguitate. Vom avea nevoie de timp ca să triem totul. Vorbim de un ansamblu de cazuri foarte important.

— Piste, murmură Yngvar, sosit în spatele lui Inger Johanne, şi care se lăsase să cadă pe cealaltă canapea. Arată-mi-le atunci. Arată-mi aceste piste!

Îşi şterse faţa cu poala cămăşii şi luă o cutie de bere de pe măsuţa joasă.

— Înţelegeţi..., începu prezentatorul aplecându-se în faţă şi făcând un gest larg cu braţele, că oamenii sunt îngrijoraţi? Îngroziţi? După patru crime oribile? În timp ce ancheta pare *înţepenită complet într-un punct mort?*

— Permiteţi-mi să rectific, răspunse directoarea poliţiei, tuşind cu pumnul strâns dus la gură. Vorbim despre trei cazuri. Trei. Uciderea Fionei Helle, din punctul de vedere al poliţiei şi al ministerului public, este elucidată. Mai este o parte a anchetei şi aici, dar problema examenului psihiatric se va rezolva în...

— Trei cazuri, o întrerupse prezentatorul. Foarte bine. Ce date aveţi, aşadar, în privinţa lor?

— Vă cer să înţelegeţi că nu pot da detalii despre anchetele în curs. Singurul lucru pe care pot să-l spun în seara asta este că ne folosim de toate mijloacele...

— Să înţeleg, i-o tăie prezentatorul. Îmi cereţi *să înţeleg* că sunteţi cu mâinile goale? Că oamenii trebuie să se baricadeze în case şi...

— Îi e frică, remarcă Yngvar, bând ultima înghiţitură de bere trezită. Tipul ăsta nu se pierde niciodată cu firea. Stilul lui nu e să atragă în cursă şi să amăgească? Să zâmbească şi să lase oamenii să cadă singuri în ridicol?

Ca răspuns, Inger Johanne dădu sonorul şi mai tare.

— E mort de frică, murmură Yngvar. El şi alte câteva mii de norvegieni care se uită la chestia asta.

Arătă înspre televizor cu cutia de bere goală.

— Şşşt.

— Vino aici, o invită el.

— Ce?

— Nu vrei să vii? Aşază-te lângă mine!

— Eu...

— Te rog.

Şefa poliţiei putu în sfârşit să plece. În timp ce se făcea rotaţia persoanelor intervievate în platou, încercară să difuzeze un reportaj despre imobilul în care Håvard Stefansen fusese găsit ucis şi mutilat cu două zile mai înainte. Banda video se blocă. Mişcarea de la poarta mare până la o fereastră de la etajul patru înţepeni, devenind un plan fix, neclar, cu o femeie privind ofuscată printre perdele, la etajul doi. Sunetul se pierdu. Se auziră fluierături. Prezentatorul îşi făcu brusc reapariţia pe ecran.

— Ne pare rău pentru aceste probleme tehnice. Şi acum, cred că vom...

— Vom fi mereu un cuplu de îndrăgostiţi, şopti Yngvar, mirosind părul lui Inger Johanne; ea se cuibărise lângă el şi trăsese pledul peste amândoi.

— Poate, răspunse ea, mângâind uşor cu un deget antebraţul lui Yngvar. Dacă promiţi că nu te mai ocupi niciodată de activităţi manuale.

— Bine aţi venit în studioul nostru, Wencke Bencke.

— Ce? exclamă Yngvar.

— Şşşt!

— Mulţumesc, răspunse Wencke Bencke fără să zâmbească.

— Sunteţi autoarea a nu mai puţin de şaptesprezece romane poliţiste, începu prezentatorul. În toate e vorba despre crime în serie. Sunteţi considerată o expertă în materie şi sunteţi unanim recunoscută pentru documentările şi *research*-urile de mare amploare. În poliţie deopotrivă, din câte am constatat noi astăzi. Sunteţi jurist de formaţie, nu-i aşa?

— Exact, confirmă ea, cu aceeaşi gravitate. Dar, în prezent, n-a mai rămas mare lucru din jurista care eram. Scriu romane din 1985.

— Suntem deosebit de mulţumiţi să vă avem în seara asta alături de noi, întrucât n-aţi mai dat de doisprezece ani interviuri aici, în ţară. E vorba, bineînţeles, de nişte circumstanţe tragice care v-au constrâns să reveniţi. Dar permiteţi-mi totuşi să vă pun câteva întrebări mai puţin serioase, în introducere: câte persoane *aţi suprimat* în toţi aceşti ani?

Se aplecă spre ea, în expectativă, ca şi cum ar fi aşteptat să i se împărtăşească un mare secret.

— Nu prea mai ştiu, răspunse ea cu un zâmbet; dinţii îi erau extraordinar de albi şi de regulaţi pentru o femeie care avea probabil vreo patruzeci şi cinci de ani. Le-am pierdut şirul. Dar, în definitiv, calitatea primează aupra cantităţii, chiar şi în domeniul meu. Mă concentrez pe fineţuri, nu pe număr. Îmi găsesc... plăcerea, ca să zic aşa, într-un stil original.

Îşi ridică şuviţa de pe frunte. Aceasta căzu imediat la loc.

Inger Johanne se eliberă din braţele lui Yngvar, care era pe punctul de a o sufoca.

Luase în mână *Dagbladet*, de pe măsuţa joasă, şi se uită la ceva înainte de a arunca ziarul pe jos. Ea se răsuci spre el.

— Ce se întâmplă? vru să ştie.

— *... Aţi găsit, aşadar, ultima victimă*, se auzi la televizor, *... vecinul dumneavoastră de palier. De pe poziţia dumneavoastră de expertă necontestată în acest domeniu, ce poate fi în spatele...*

— Ce ai, iubitule?

— *... o dorinţă de a fi văzut ca altceva decât...*

— Yngvar!

Pielea lui era jilavă. Cenuşie.

— Yngvar! ţipă ea, sărind de pe canapea. Ce ai?

— *... Amintirea unor cazuri din alte locuri decât de pe continentul nostru. Nu numai în Statele Unite, dar şi în Anglia, şi mai ales în Germania, cunoaştem...*

Inger Johanne ridică mâna. Lovi. Pocnetul palmei pe obrazul lui îl făcu în sfârşit să deschidă ochii.

— Ea este, zise el.

— *... Să fim prudenţi în a trage nişte concluzii care să ne ducă...*

— Ce-i cu tine? strigă Inger Johanne. Am crezut că ai făcut un accident vascular cerebral! Ţi-am zis de o mie de ori să slăbeşti, să nu te mai atingi de zahăr şi...

— Ea este, repetă el. Ea, acolo.

— *... Dat fiind că am fost în străinătate în ultimele luni şi că n-am urmărit acest caz decât pe internet şi prin intermediul câtorva ziare, aş zice că...*

— Ţi-ai pierdut minţile? Ai luat-o razna cu totul? De ce...

El avea în continuare degetul îndreptat spre ecranul televizorului. Culoarea îi revenea în obraji. Respiraţia i se calma. Inger Johanne se întoarse încet spre televizor.

Wencke Bencke purta ochelari fără ramă. Lumina puternică din studio se reflecta în lentile şi te împiedica să-i vezi ochii. Hainele îi erau un pic prea strâmte, ca şi cum şi le cumpărase în speranţa că va mai pierde din greutate. O broşă mică era prinsă la reverul taiorului. Un lănţişor subţire din aur îi strălucea la gât; părea destul de bronzată pentru acest anotimp.

— Constat asta cu o oarecare tristeţe, răspunse ea la o întrebare pe care Inger Johanne nu o auzise. Când poliţia nu pare încă să aibă nici cea mai mică idee despre ceea ce se întâmplă, cred că acest caz are foarte, foarte puţine şanse să fie rezolvat.

— Chiar credeţi asta? o întrebă prezentatorul, incitând-o, cu un gest al mâinii, la un răspuns mai detaliat.

— Nu înţeleg, începu Inger Johanne, întoarsă din nou spre Yngvar şi încercând să-i capteze atenţia.

— Te rog, o imploră el. Lasă-mă să ascult ce spune!

— O să încheiem aici această parte a emisiunii, anunţă prezentatorul. Permiteţi-mi să vă întreb, în concluzie, pe baza evenimentelor îngrozitoare din ultimele săptămâni: nu vă plictisiţi niciodată să scrieţi povestiri şi să creaţi divertisment plecând de la crime şi criminali?

Wencke Bencke îşi aranjă ochelarii. Nasul ei era prea mic pentru faţa lată, iar ochelarii ameninţau tot timpul să alunece.

— Ba da, recunoscu ea. Mă plictisesc. Mult, uneori. Dar să scriu romane poliţiste e singurul lucru pe care ştiu să-l fac. Încep să îmbătrânesc şi...

Ea ridică un deget arătător scurt şi aruncă o privire înspre cameră. Ochii îi deveniră dintr-odată foarte limpezi. Erau căprui şi străluciră într-un zâmbet care făcu să-i apară în obraji gropiţe adânci.

— ... plata cu ora îţi provoacă ameţeală, bineînţeles. Asta ajută.

— Atunci, mulţumim...

Clic.

Inger Johanne lăsă telecomanda din mână.

— Ce vrei să spui? murmură ea. M-ai speriat îngrozitor, Yngvar. Am crezut că ai dat în primire.

— Wencke Bencke a ucis-o pe Vibeke Heinerback, răspunse el, strivind cutia de bere în mâini. Ea l-a trimis pe Vegard Krogh *ad patres*. Ea l-a asasinat pe vecinul ei. Håvard Stefansen. Ea este ucigaşa de celebrităţi. Aşa trebuie să fie.

Inger Johanne se aşeză încet pe măsuţa joasă. Casa era scufundată în tăcere. Nu se auzea niciun zgomot afară. Vecinii de dedesubt erau plecaţi. Inger Johanne şi Yngvar erau singuri, şi o lumină se stinse în casa din faţă.

Deodată, răsunară plânsete în camera copiilor; un ţipăt sfâşietor, dureros, scos de un sugar de şase săptămâni.

*

Wencke Bencke trecu încet de uşile turnante ale clădirii NRK-ului. Seara de marţi era răcoroasă. Sufla un vânt rece. Privind spre cer, ea văzu planeta Venus strălucind într-o pată de un albastru profund, între nori întunecaţi care se risipeau. Le zâmbi jurnaliştilor şi îi lăsă pe fotografi să-i facă mai multe poze, înainte de a urca în taxi şi de a-i da o adresă şoferului.

Totul era diferit acum. Mai diferit decât ar fi putut spera vreodată. O remarcase deja de vinerea trecută, la sosirea la Gardermoen, când i-a mulţumit cu un zâmbet larg stewardesei pentru călătorie. Plimbările pe care le făcea mai înainte cu pas greoi şi spatele încovoiat, le făcea acum cu spatele foarte drept. Hoinărea pe culoarele fără sfârşit, cu o geantă netaxabilă balansându-se la capătul unui braţ. Ridică privirea. Remarca detaliile acestei clădiri frumoase; enormele grinzi principale din lamele de sticlă şi jocul de culori din opera de artă de lângă scara care cobora în holul sosirilor. Îşi aşteptă calm valiza şi sporovăi cu un copil roşcat care îi privea curios PC-ul. Ea îi zâmbi tatălui puştiului şi îşi aranjă reverele noului palton Armani cumpărat de la Galeriile LaFayette din Nisa, care îi dădea o imagine la fel de nouă ca senzaţia pe care o avea despre ea.

Era puternică.

Şi nemaipomenit de sigură pe ea.

Cu mulţi ani înainte, când îşi trimisese primul manuscris şi descoperise că asta avea să facă, ea luase o decizie. Avea să devină o expertă în crime. Specialistă în asasinate. Criticii literari erau o rasă îndoielnică. Dialectica presei era previzibilă şi înspăimântătoare; te ridicau în slăvi şi apoi te demolau. Redactorul de la editură o prevenise atunci. O privise cu ochi nespus de trişti, ca şi cum Wencke Bencke, începând o carieră de autor de romane poliţiste, punea piciorul într-un purgatoriu etern. Şi, în acel moment, ea se hotărâse.

Nu va citi niciodată vreo cronică.

Nu va comite niciodată, niciodată, greşeli.

Va da lovituri perfecte. Nu se va înşela niciodată în evaluarea efectului unei arme.

Voia să ştie totul despre anatomia umană, despre folosirea armelor albe şi despre lovituri, despre rănile provocate de glonţ şi despre otrăvire. Despre anchete. Să cunoască biologia, chimia şi psihologia. Va dobândi cunoştinţe despre tot circuitul industriei criminale, de la cele mai puternice organizaţii până la junkies patetici chirciţi la baza ierahiei, cu mâna întinsă: *N-ai cumva nişte mărunţiş?*

Nu reuşi să-şi ţină promisiunea.

Citea cronicile imediat ce apăreau.

Dar nimeni n-o să spună: Wencke Bencke nu ştie despre ce vorbeşte.

Şi nimeni n-o spunea.

Din 1985, ea citise şi studiase. Efectuase cercetări pe teren. Călătorise. Observase, examinase. Încet-încet, înţelesese că teoria nu va înlocui niciodată practica. Trebuia să fie concretă. Viaţa reală era plină de detalii şi de evenimente imprevizibile. De la masa ei de lucru, era greu să-şi imagineze mulţimea de lucruri aparent insignifiante, de fapte triviale care puteau totuşi să se dovedească a fi de o importanţă determinantă într-un caz de crimă.

Începuse să adune date despre persoanele existente.

Arhivele văzură lumina zilei în 1995. În cartea la care lucra avea nevoie de un director de orfelinat şi de un poliţist cu o reputaţie îndoielnică. Fu şocată să constate cât de uşor erau de găsit. Era plictisitor să supraveghezi oamenii, bineînţeles; ore de aşteptare şi de observaţii lipsite de interes. Notiţele ei erau seci, goale de pasiune.

Dar devenea mai uşor să scrie.

Cronicile erau pozitive. A opta ei carte fu primită cu un oarecare entuziasm, aşa cum fusese şi prima. Unii critici evidenţiaseră faptul că Wencke Bencke părea mai proaspătă ca niciodată, aproape reînnoită.

Se înşelau.

Ea se plictisea mai mult ca niciodată. Trăia în afara lumii. Compila informaţii şi cifre referitoare la viaţa altor persoane, fără să participe niciodată la ea, iar arhivele ei se îngroşau. Îşi procură un dulap metalic, o mobilă ignifugă pe care o instală în cameră.

I se întâmpla să citească vreun dosar, în toiul nopţii, în pat. Era adesea agasant. Oamenii duceau existenţe atât de asemănătoare... Chestii legate de slujbă, copii, infidelităţi, chefuri. Proiecte de renovare şi de divorţuri, dificultăţi economice şi vânzări de caritate în beneficiul echipei de fotbal. Indiferent dacă personajele erau personalităţi politice sau dentişti, bogaţi sau prestatori sociali, bărbaţi sau femei, toate semănau de-ţi venea să plângi.

Sunt unică, gândi ea, lăsându-se pe confortabila banchetă a taxiului. *Şi, acum, mă văd şi ei. În sfârşit, mă văd aşa cum sunt. O expertă ieşită din comun. Nu cineva care îşi supune copia unei batjocuri arţăgoase la fiecare apariţie literară. Eu pot. Ştiu. Şi realizez.*

M-a văzut şi el. Şi îi e frică. Am simţit-o; şi-a retras mâna şi a plecat ochii. Ei mă văd, acum, dar nu aşa cum îi văd eu. Nu aşa cum cum o văd eu. Dosarul ei e gros. Dosarul ei e cel mai gros pe care îl am. O urmăresc de mult şi o cunosc.

Ei mă văd acum şi nu pot face nimic.

*

— Priveşte.

Yngvar îi arăta *Dagbladet*, deschis la pagina cinci. Era tot palid, dar nu mai avea acel aer bolnav care o speriase atât de mult pe Inger Johanne.

— Wencke Bencke, constată Inger Johanne, plimbându-se prin cameră cu Ragnhild în braţe, lipită de umărul ei. Ei, şi?

— Uită-te la broşa ei! Pe reverul taiorului.

Ea îi dădu cu precauţie copilul, luă ziarul şi făcu câţiva paşi înspre lampadar.

— Totul corespunde, explică el, legănând-o pe Ragnhild. Mult prea multe lucruri se potrivesc cu profilul pe care l-ai făcut. Într-adevăr, Wencke Bencke este specializată în crimă. O autoare de romane poliţiste recunoscută pe plan mondial! Cu mult deasupra majorităţii celor care se ocupă de ucigaşii în serie. Bizară şi arogantă, judecând după portretele care i s-au făcut, ca să nu mai spun că nu vorbeşte niciodată cu ziariştii norvegieni. Nu până-n ultima vreme, în orice caz. Trebuie că s-a întâmplat ceva. Mult timp a fost o solitară. Exact ce spuneai tu. Ce descria profilul făcut de tine.

Ragnhild mişcă din pleoape. El îi mângâie fruntea cu o mână.

— Uită-te la broşa ei.

Fotografia din *Dagbladet* nu era foarte clară. Wencke Bencke vorbea; cu gura deschisă şi ochii rotunzi ca nişte bile ascunşi în spatele ochelarilor, care-i stăteau în echilibru pe nasul cârn. Dar contururile erau clare. Broşa se distingea bine pe reverul stâng.

— Ştia cine sunt, reluă el, aproape pentru sine. Eu eram cel care o interesam.

— E mai grav decât crezi.

— Mai grav...

— Da.

— Ce vrei să spui?

Fără să răspundă, ea se duse în cameră. El o auzi căutând prin sertarele comodei. O uşă de dulap se trânti. Iarăşi paşi. Înspre debara, presupuse el.

— Uită-te la asta.

Ea găsise ceea ce căuta. I-o luă pe Ragnhild din braţe şi o puse jos, pe spate, sub baby-gym. Copilul gânguri şi îşi agită cu stângăcie mâinile în direcţia obiectelor multicolore. Inger Johanne îi întinse clasorul pe care îl găsise. Era alb şi coperta lui era ornată cu o insignă mare, rotundă.

— Logoul FBI-ului, recunoscu el, încruntând din sprâncene. Îl cunosc. Am o plăcuţă în biroul meu. Tocmai asta spuneam, din acest motiv...

Ea arătă fotografia din *Dagbladet*.

— Da. Dar e mai grav decât crezi.

Se aşeză lângă el, chiar în capătul canapelei.

— Americanii îşi adoră simbolurile, explică ea, ridicându-şi ochelarii. Drapelul. *Pledge of Allegiance*. Monumentele. Nimic nu este ales la întâmplare. Acest albastru... — arătă cu degetul spre fondul întunecat de sub emblemă — simbolizează justiţia, la fel ca balanţa de deasupra blazonului, în mijloc. Cercul conţine treisprezece stele, cele treisprezece state americane la origine. Benzile roşii şi albe, aici, sunt cele ale drapelului. Roşul este forţa şi curajul. Albul este puritatea, lumina, adevărul şi pacea.

— Ei consideră în mod evident că forţa şi curajul primează asupra adevărului şi păcii, observă Yngvar. Fiindcă există mai multe benzi roşii decât albe, vreau să zic.

Inger Johanne nu avu energia să zâmbească.

— Acelaşi lucru e şi cu *Star Spangled Banner*, continuă ea. O bandă roşie în plus. Marginea crestată a emblemei

simbolizează marile provocări cărora le face faţă FBI-ul şi puterea organizaţiei.

Ragnhild îşi mişca braţele şi picioarele, lovea cu tălpile. Siluetele de lemn se ciocneau între ele. Yngvar îşi scărpină bărbia.

— Impresionant, murmură el. Dar nu înţeleg prea bine unde vrei să ajungi.

— Vezi aceste două ramuri?

Ea lăsă să-i alunece degetul spre frunzele care înconjurau blazonul interior, roşu şi alb.

— Sunt de laur. Dacă te-ai uita cu lupa, ai putea număra exact 46 de frunze. Câte state erau în Statele Unite în 1908, când a fost fondat FBI-ul.

— Sunt la fel de impresionat. Dar...

— Atunci, uită-te la asta. (Ea ridică în lumină pagina din ziar cu fotografia lui Wencke Bencke.) Broşa ei. Ramurile de laur. Vezi?

— Nu sunt de laur.

El miji ochii.

— Nu, aprobă ea.

— Sunt... pene?

— Da.

— Pene în locul frunzelor de laur? De ce?

— Sunt pene de vultur, preciză ea.

— Pene de vultur...

— Cine foloseşte pene de vultur?

— Indienii.

— Şefii de trib indieni.

— Şefii de trib, repetă el cu o voce de robot, fără să înţeleagă.

Inger Johanne începu din nou să se plimbe prin cameră. O ridică cu grijă pe Ragnhild şi o lipi de umărul ei.

Simţi parfum de săpun şi miros de excremente. O pată maronie se întindea pe cracul pantalonului bebeluşului. Strânse copilul la piept.

— *The Chief*, zise ea. Warren Scifford. Un grup de studenţi a făcut această insignă. A fost un scandal monstruos în momentul în care s-a aflat. Nu falsifici heraldica FBI-ului. Încet-încet, aceste broşe au ajuns să aibă valoare. Oamenii le purtau prin interior, la reverul hainelor. Ca un semn de apartenenţă la cerc. Ca să arăţi că eşti unul din discipolii lui Warren. Lui... îi plăcea la nebunie chestia asta, bineînţeles. Nu voia să ştie nimic, dar... îi plăcea la nebunie chestia asta.

— Deci, asta vrea să însemne că...

— Vrea să înseamne că Wencke Bencke a auzit de Warren, într-un fel sau altul. Sau l-a cunoscut, sau l-a auzit, sau a discutat cu cineva care îl cunoştea.

— Ce înseamnă atunci...

— Că doreşte ca noi s-o vedem, conchise Inger Johanne.

— Ce?

— Ne provoacă. Ne sfidează. Apare la televizor după doisprezece ani de tăcere. Se lasă fotografiată. Vorbeşte. Îşi ucide vecinul şi apoi cheamă poliţia. Nu mai vrea să se ascundă. S-a ascuns mulţi ani şi i s-a părut insuportabil. Acum, vrea să fie sub lumina reflectoarelor, nu să fugă de ele. Şi poartă această broşă, în speranţa că va fi văzută. De noi. În speranţa c-o să înţelegem. Se joacă cu noi.

— Cu noi? Cu noi doi?

Inger Johanne nu răspunse. Se strâmbă, simţind mirosul din ce în ce mai puternic, şi plecă spre baie. El o urmă.

— Ce vrei să spui? întrebă el cu jumătate de voce.

Ea tot nu voia să răspundă. Lăsă apa să curgă şi se aplecă pentru a lua o mănuşă de toaletă, păstrând o mână

pe pântecul lui Ragnhild pe care o pusese pe masa de înfăşat. Excrementele erau verzi şi lichide şi Yngvar îşi duse mâna la nas.

— N-a dispărut o carte? vru ea să ştie.

— O carte?

— Nu te ţine de nas, Yngvar. E copilul tău.

Ea lăsă apa să curgă pe poponeaţa lui Ragnhild şi continuă:

— La Trond Arnesen. El pierduse o carte. Şi un ceas. Ceasul a apărut. Dar cartea? Dă-mi pudra!

El căută în coşul de lângă chiuvetă.

— Era o carte, răspunse el încet înainte de a se opri, cu un tub de pudră cu oxid de zinc într-o mână şi cu un scutec curat în cealaltă. Exact. Povestea asta cu ceasul m-a cam tracasat o vreme. Am uitat complet de carte. Şi mai ales când Trond a găsit afurisitul ăla de ceas. Cartea nu părea să aibă nici cea mai mică importanţă. Era un roman poliţist, cred, o carte pe care Trond pretindea c-o lăsase pe noptieră, dar...

— Wencke Bencke, i-o tăie ea. Ultimul roman al lui Bencke.

Cu mişcări extraordinar de rapide, aproape bruşte, mâinile ei strecurară scutecul pe sub fetiţă şi îl prinseră cu ariciul.

— Era prima ei crimă, reluă ea foarte repede. A fost prudentă. Vibeke Heinerback locuia într-o zonă pustie şi era singură în seara aia. Ceea ce toţi aceia care îi vizitau pagina personală ştiau. O crimă puţin periculoasă. Aproape fără niciun risc, cu condiţia să ştii ce făceai. Wencke Bencke ştie ce face. Aşa că a luat cartea. Era o semnătură, Yngvar, dar nimeni n-a văzut-o. Nimeni n-a înţeles ce semnifica. Şi data următoare...

Bebeluşul era recalcitrant. Inger Johanne nu reuşea să-i bage braţul drept în mânecă şi Ragnhild începu să ţipe.

— Lasă-mă să te ajut, îi propuse Yngvar, trecând în locul ei.

Inger Johanne se aşeză pe capacul vasului de toaletă, cu coatele pe genunchi şi cu faţa în mâini.

— Data următoare, a mers mai departe. S-a apropiat şi mai mult.

Ai fi zis că lui Inger Johanne îi era frică de propriul ei raţionament. Vocea îi era scăzută şi vorbea mai încet. Se îndreptă de spate şi îşi muşcă un deget. Yngvar îi dădu o pijama curată lui Ragnhild care gângurea cu satisfacţie când o puse pe burtă pe antebraţul lui şi o strânse la piept.

— A doua oară, continuă Inger Johanne fără să pară că trebuie să se ridice, a doua oară, l-a ales pe Vegard Krogh. Pe care îl dispreţuia. Pe care era furioasă, probabil. De ani de zile, el îşi bătea joc de ea. Lua la mişto tot ce făcea ea. Wencke Bencke ştia că... — îşi lovi fruntea cu palma — ... acea campanie *comică* a lui Vegard Krogh, gemu ea, era un deget, chiar dacă minuscul, îndreptat spre ea. Nu era ceva evident. Absolut deloc. El avea mulţi duşmani. Dar totuşi...

Ea se ridică în sfârşit. Un surâs discret îi trecu pe faţă când sărută capul copilului.

— Chiar a făcut pasul hotărâtor. Şi-a ucis vecinul şi a chemat poliţia. A fost implicată în anchetă. Este sub luminile rampei, Yngvar. Este în plină lumină. În faţa unui proiector, şi se bucură. Îşi bate joc de noi, ştie că a câştigat.

— Câştigat? N-a câştigat încă! Acum, ştim ce...

Ea puse degetul arătător pe buze pentru a-i face semn să tacă. Apoi, îşi trecu cu delicateţe mâna peste ceafa lui Ragnhild.

— Doarme, şopti ea. Du-te şi-o culcă, te rog!

Ea se întoarse în salon, luă o sticlă de vin din dulapul din colţ şi o deschise. Scoase cel mai frumos pahar de vin pe care îl avea, un pahar de cristal provenind de la reşedinţa de vacanţă a bunicilor ei. Cu mulţi ani înainte, avusese patru; pahare mari, gravate cu fineţe şi cu margine subţire, aurită. Trei se spărseseră. Acela nu fusese niciodată folosit. Cam o dată pe lună, ea îl scotea, îl ştergea de praf, studia motivul la lumina plafonierei. Îi amintea de verile lungi şi de băile în mare, de bunicul ei din partea mamei stând pe terasă cu un pahar de vin alb dulce în faţă, cu nasul înroşit de soare şi de fericire, cu firimituri de prăjitură cu migdale în barbă. O lăsa adesea să guste. Ea îşi înmuia buzele în pahar, strâmbându-se şi scuipa. Atunci, el râdea şi îi dădea o limonadă în loc, deşi nu era sâmbătă.

Ea îşi turnă vin.

— Ce înţelegi prin asta, „a câştigat"?

— Doarme?

El clătină din cap şi îşi manifestă nemulţumirea, văzând ce pahar alesese. Se duse să ia altul din bucătărie şi se servi.

— Ce înţelegi prin asta? repetă. Acum, ştim că este ea. Ştim încotro mergem. Într-un fel sau altul.

— Nu vei ajunge nicăieri, îl întrerupse ea înainte de a bea.

— Adică?

Paharul lui era intact, pe masă. Inger Johanne se întoarse spre fereastră. Grădina era tristă, cu câteva urme

de zăpadă pe peluza galbenă şi îmbibată de apă. Becurile de la felinarele de pe Hauges vei fuseseră în sfârşit schimbate. Un bărbat într-un bluzon impermeabil galben îşi plimba câinele. Acesta nu era ţinut în lesă şi o lua din când în când la fugă, adulmecând. Se opri lângă vechiul Golf al lui Inger Johanne şi ridică laba. Rămase mult timp aşa, apoi îşi urmă stăpânul, dând din coadă.

— Era în Franţa, răspunse ea. Când Vibeke Heinerback a fost ucisă. Şi când Vegard Krogh a fost asasinat în pădurricea de la Asker. S-ar zice că ai uitat.

— Bineînţeles că nu, replică el, un pic agasat. Dar tu ştii la fel de bine ca mine că *nu putea* să fie acolo. Numai dacă n-a avut un complice, un...

— Wencke Bencke n-a avut complice. Este o *loner*[70]. Ucide ca să se simtă în viaţă, pentru a-şi arăta forţa. Pentru... a-şi spori prestigiul. Pentru a arăta cât este de competentă... *inegalabilă*.

— Trebuie să te hotărăşti. Dacă era în Franţa, n-a putut să-i ucidă. Ce vrei să spui, în realitate?

— Nu era acolo, evident. Nu tot timpul. A găsit mijlocul de a face naveta. Putem să ne dăm cu presupusul despre modul în care a ajuns aici. Putem să extrapolăm, să reconstituim. Singurul lucru sigur este că nu vom găsi niciodată soluţia.

— Nu înţeleg ce anume îţi permite să spui asta, răspunse el, trecându-şi un braţ în jurul ei. Ce te face să fii atât de sigură de tine? Cum poţi...

— Yngvar, îl întrerupse ea, privindu-l.

---

[70] „Solitară" (în engleză, în orig.).

Ochii ei erau extrem de limpezi. Sprâncenele i se ridicară şi chipul i se destinse într-un zâmbet. Pielea îi era curată şi netedă, gura întredeschisă, şi simţea răsuflarea bărbatului asupra ei; vin şi usturoi. Puse degetul arătător pe gropiţa adâncă din bărbia lui.

— E ceva ce nu ţi-am spus niciodată, şopti ea, şi sper că nu voi mai avea niciodată ocazia să ţi-o repet. Sunt un *profiler*. Warren spunea adesea că sunt *profiler* de la natură. Că e ceva de care nu voi putea scăpa niciodată.

Izbucni într-un râset grav şi îşi trecu degetul peste buzele lui Yngvar.

— În toţi aceşti ani, am încercat să uit. Îţi aminteşti de reticenţa pe care o arătam acum patru ani, în primăvară? Când erau răpiţi acei copii şi tu voiai...

Nu mai vorbea în şoaptă. El îi muşcă încetişor vârful degetului.

— Lucram la cercetările mele. Eram cufundată în ele. Aveam suficient de lucru cu Kristiane şi... Şi apoi ai apărut tu. Viaţa noastră, aici, şi Ragnhild. Nu vreau nimic altceva. După părerea ta, din ce motiv am stat trează, noapte de noapte, trudind la un caz de crime cu care nu am, *stricto sensu*, nimic de-a face?

— Pentru că trebuie s-o faci, răspunse el fără s-o slăbească din ochi.

— Pentru că trebuie, încuviinţă ea. Şi îţi spun asta pentru că trebuie s-o fac: Wencke Bencke a câştigat. În toate aceste săptămâni, n-aţi găsit o singură, nici măcar *o singură* pistă care să ducă spre ea. Nimic. Nu vrea să fie demascată. Vrea să fie văzută, dar nu prinsă.

— Trebuie totuşi să încerc.

Asta suna ca o întrebare, ca şi cum el avea nevoie de binecuvântarea ei.

— Trebuie totuşi să încerci, aprobă ea. Şi speranţa ta este să o plasezi la locurile crimelor. Să dovedeşti că nu era în Franţa.

Nu vei reuşi niciodată, gândi ea încă o dată, dar fără să o spună. Îşi termină vinul.

— Copiii nu pot rămâne aici. Mai e un punct în programul lui Wencke Bencke. Trebuie să mutăm copiii.

Se duse să-i telefoneze mamei ei, deşi era aproape miezul nopţii.

*

— Vrei să-mi spui, începu şeful de la Kripos scărpinându-şi urechea cu degetul mic, că trebuie să reluăm ancheta de la zero pe baza unei cărţi dispărute şi a unui ac de siguranţă? Un *ac de siguranţă*!?!

— O broşă, rectifică Yngvar. Sau... un ac, pur şi simplu.

Şeful de la Kripos avea un foarte clar surplus ponderal. Pântecul îi atârna ca un sac de făină pe deasupra curelei strânse. Cămaşa i se căsca la nivelul buricului. În timpul dărilor de seamă făcute de Lars Kirkeland şi Yngvar Stubø, el rămăsese tăcut. Chiar şi atunci când restul micii adunări dezbătuse cazul mai mult de o jumătate de oră, şeful nu spusese nimic. Doar degetele scurte şi groase îl dăduseră de gol; bătea darabana cu nerăbdare pe masă ori de câte ori cineva vorbea mai mult de douăzeci de secunde.

Acum, bărbia lui dublă tresălta din cauza emoţiilor violente. Se ridică de pe scaun cu mare efort. Merse la *paper board*, unde numele lui Wencke Bencke era scris cu

roşu sub o linie flancată de trei date. Se opri şi-şi drese glasul de mai multe ori. Yngvar nu ştia foarte bine dacă era dispreţ sau avea dificultăţi de respiraţie. Cu mâna dreaptă, îşi netezi părul dat într-o parte pentru a-i ascunde calviţia, apoi smulse foaia de pe suport şi o mototoli tacticos.

— Lasă-mă să-ţi spun următorul lucru, atacă el, aţintind doi ochi mici şi vioi asupra lui Yngvar. Eşti unul dintre colaboratorii mei cei mai respectaţi. Din acest motiv ascult de mai bine de o oră aceste...

Trase de mustaţa care se răsucea nostim deasupra colţului buzelor şi îi dădea de obicei un aspect de unchiaş rotofei şi jovial.

— ... inepţii, continuă el. Cu tot respectul pe care ţi-l datorez.

Nimeni nu sufla o vorbă. Yngvar îşi privi colegii unul după altul. Şase dintre anchetatorii cei mai experimentaţi ai Norvegiei erau adunaţi în jurul unei mese, cu ochii plecaţi. Frământau o ceaşcă. O pereche de ochelari. Lars Kirkeland desena; o concentrare intensă se citea pe faţa lui. Doar Sigmund Berli avea capul ridicat. Era roşu la faţă şi surescitat şi părea pe punctul de a se ridica. În loc de asta, el întinse mâna ca pentru a cere cuvântul.

— Oare nu merită să încercăm? Vreau să spun, suntem blocaţi în toate celelalte direcţii! Dacă vreţi să ştiţi părerea mea, este...

— Nimeni nu vrea să ştie părerea ta, îl întrerupse şeful. Ceea ce trebuia spus în acest caz a fost spus deja. Lars a făcut o dare de seamă foarte detaliată a anchetei de până acum. Toţi care sunt aici ştiu că nu există... formulă magică în munca de poliţist. Conştiinţa, băieţi. Răbdarea. Nimeni nu ştie mai bine decât noi că munca înverşunată

şi remanierea sistematică a fiecărei descoperiri sunt singurul drum de urmat. Suntem o organizaţie modernă. Dar nu destul de modernă pentru a face abstracţie de săptămâni de muncă serioasă şi intensivă de investigaţie pentru că o femeie oarecare simte, gândeşte şi are poate impresia că crede.

— Vorbeşti de soţia mea, interveni calm Yngvar. Nu accept să o numeşti „o femeie oarecare".

— Inger Johanne *este* o femeie oarecare, replică şeful pe un ton la fel de calm. În acest context, asta este. Îmi pare rău dacă termenii folosiţi au fost şocanţi. Am cel mai mare respect pentru soţia ta şi sunt complet conştient de utilitatea pe care a avut-o în acel caz de răpiri, de acum câţiva ani. Acesta este şi motivul pentru care am fost... (Îşi trecu din nou palma peste ţeastă. Şuviţele subţiri de păr păreau desenate pe pielea cheală.) ... indulgent. Cu modul cam... uşuratic de folosire a documentelor privind acest caz. Lucrurile sunt totuşi destul de diferite acum.

— Diferite! se ambală Sigmund. Nu se ştie nimic, da? Nici cea mai mică chestie! Tot ceea ce Lars a expus este o înşiruire interminabilă de descoperiri tehnice care nu duc nicăieri şi de discuţii tactice care, până la urmă, nu spun decât un lucru: suntem complet pe lângă! Dumnezeii mă-sii, noi... (Îşi veni în fire.) Îmi pare rău. Dar ascultaţi....

Şeful ridică mâna.

— Nu. Ultimul lucru de care avem nevoie în acest moment sunt alte critici din partea mass-mediei. Dacă ne luăm de această Wencke Bencke...

Aruncă o privire spre coşul cu ziare, ca şi cum autoarea de romane poliţiste se afla acolo, cu numele scris cu marker roşu.

— Dacă *privim* numai înspre ea, o să fie o harababură monstruoasă. Este pe cale să devină extrem de populară, din câte am înţeles. Am văzut-o de două ori ieri la televizor şi, conform anunţului de la NRK , este invitata principală la „Først og sist"[71] în seara asta.

Inspiră printre dinţi. Şuieratul era enervant. Apoi plescăi uşor din limbă şi îşi răsuci mustaţa între degetul mare şi arătător.

— Şi dacă totuşi există ceva adevăr în ipotezele tale, adăugă el privindu-l pe Yngvar, în aceste teorii absurde şi foarte speculative în care e vorba despre plictiseală, atunci femeia asta va fi al naibii de greu de prins.

— *Ergo*, e mai bine să nu încercăm.

— Poţi să-ţi păstrezi sarcasmul pentru tine.

— Dar tu preferi trei crime neelucidate decât scandalul din ziare, constată Yngvar cu o ridicare din umeri. Mie îmi convine.

Şeful de la Kripos îşi trecu o mână peste imensul său abdomen. Inspiră din nou printre dinţi. Îşi ridică pantalonii, care îi căzură instantaneu sub burdihan.

— Bine, zise el în cele din urmă. Îţi las două săptămâni. Trei. Timp de trei săptămâni, nu vei avea altceva de făcut decât să recapitulezi faptele şi gesturile lui Wencke Bencke în preajma momentelor când s-au produs crimele. Nimic altceva. Mă înţelegi?

Yngvar dădu din cap.

— Fără alte şmecherii. Fără cercetări în alte părţi ale vieţii ei. Nu vreau valuri, OK? Află dacă alibiul ei are lacune, totuşi. Un sfat: începe cu ultima crimă. Cu Håvard Stefansen. Când a fost ucis, măcar ea era în zonă.

---

[71] „Primul şi ultimul."

Yngvar încuviinţă din nou.

— Dacă aud *un singur cuvânt* despre faptul că această femeie face obiectul unei anchete...

Faţa lui era stacojie, sudoarea i se prelingea în mod vizibil pe frunte.

— ... din partea altor persoane decât cele prezente aici şi care...

O palmă mică şi durdulie izbi masa.

— ... *care îşi vor ţine gura faţă de toată lumea...*

Inspiră profund şi şuieră încet printre dinţii strânşi.

— Atunci, o să mă înfurii al dracului de tare, termină el. Şi ştiţi ce înseamnă asta.

Şi toţi dădură din cap ca nişte elevi de şcoală primară plini de bunăvoinţă.

— Tu, reluă şeful adresându-i-se lui Sigmund, fiindcă vrei să fii cu orice preţ garda de corp a lui Yngvar, foarte bine, poţi să fii. Trei săptămâni. Nicio zi în plus. Şi, pe de altă parte, ancheta continuă ca înainte, Lars. Şedinţa s-a încheiat.

Scaunele hârşâiră pe podea. Cineva deschise fereastra. Unii râdeau. Sigmund afişă un zâmbet fericit şi făcu semn că se duce să dea un telefon din biroul lui.

— Yngvar, îl strigă şeful ieşind împreună cu el în momentul în care încăperea se goli.

— Da?

— Nu-mi place ultimul caz, mărturisi el cu voce joasă.

— Håvard Stefansen?

— Nu. Ultimul din cursul ăla vechi. Cel care n-a avut încă loc. Casa în flăcări a poliţistului.

Yngvar nu răspunse. Clipi doar din ochi şi privi cu un aer absent pe fereastră.

— Am cerut poliţiei din Oslo să facă nişte patrulări suplimentare, continuă şeful. Noaptea. Pe Hauges vei.

— Mulţumesc, răspunse Yngvar, întinzând mâna. Mulţumesc. Pe copii i-am evacuat.

— Bine, murmură şeful, care dădu de înţeles că trebuie să plece.

El ezită totuşi o clipă, păstrând mâna lui Yngvar într-a lui.

— Şi asta nu pentru că aş crede în *profiler*-ul tău. E pur şi simplu o măsură de securitate, OK?

— OK, răspunse Yngvar, foarte serios.

— Pe de altă parte, continuă celălalt şutind tabachera cu trabucuri din buzunarul de la piept al lui Yngvar, pe asta ţi-o confisc. Nu poţi să te abţii să nu fumezi în birou? Dacă ai şti cum mă calcă pe nervi favoritismul...

— OK, repetă Yngvar, de data asta cu un zâmbet până la urechi.

*

Credea că o să fie ceva mai *glamour*. Poate nu chiar Hollywood, cu numele starurilor în paiete pe uşile cabinelor, dar totuşi ceva cu o aură mai strălucitoare. Încăperea ştearsă de la capătul unei scări lungi n-avea mai nimic grandios, cu cafeaua caldă într-un termos cu pompă şi cu pliculeţe de ceai într-un pahar de carton. Canapelele, care semănau cu nişte bănci, erau aşezate lângă doi pereţi şi cinci persoane aşteptau Dumnezeu ştie ce. Yngvar Stubø nu-şi dădea seama ce funcţie aveau. Nu erau celebre şi nici nu făceau nimic. Erau pur şi simplu aşezate acolo, în haine de proastă calitate, sorbind cafea şi privind fără încetare la ceas. Într-un colţ al încăperii, un ecran montat oblic chiar sub plafon îţi permitea să vezi în studio. Oameni cu căşti

stereo treceau în toate direcţiile, părând să aibă o eternitate în faţa lor.

— Salut, murmură el către doi poliţişti în uniformă al căror loc nu părea să fie acolo, lângă scară; unul ascundea un biscuit la spate şi se opri din mestecat când apăru Yngvar.

Dat fiind că securitatea fusese întărită la emisiunile de la NRK, îi fusese uşor să ajungă la studio. Nu trebuise decât să-i arate legitimaţia unui puşti de la recepţie pentru a fi îndrumat în direcţia cea bună. El clătina din cap şi zâmbea, şi nimeni nu părea să-şi pună nici cea mai mică întrebare. Unii sporovăiau, în timp ce alţii alergau în stânga şi-n dreapta prin încăperea aglomerată. Un loc de unde puteai vedea monitorul era liber. Yngvar se aşeză şi luă în mână un ziar ca să nu pară că nu face chiar nimic.

— Yngvar Stubø, zise o voce; simţi o mână pe umărul lui.

Se ridică. Se întoarse spre voce.

— Wencke Bencke, răspunse el.

— Am impresia că mă urmăriţi, zâmbi ea.

— Absolut deloc. Nu sunt decât nişte măsuri de securitate întărite.

Ea ridică o mână în direcţia celor doi funcţionari.

— Asta e ceea ce se cheamă măsuri solide de securitate, răspunse ea, aranjându-şi ochelarii. Să foloseşti un anchetator de la criminalistică experimentat şi cu numeroase succese ca *bodyguard* în timpul înregistrării unei emisiuni de divertisment este impresionant. Dar poate nu e o utilizare perfect judicioasă a resurselor?

Ea zâmbea întruna. Vocea îi era amabilă, aproape veselă. El văzu totuşi, în spatele ochelarilor, o licărire care îl făcu să se redreseze.

— Ştiţi, trebuie să te foloseşti de ceea ce ai.

Transpira, îşi scoase paltonul.

— În împrejurările actuale, adăugă el.

Îşi aruncă haina pe scaunul de pe care tocmai se ridicase.

— În împrejurările actuale, repetă ea. Despre ce gen de împrejurări este vorba?

— Un asasin se plimbă în libertate.

— Sau mai mulţi, zâmbi ea. Din câte am înţeles, nici măcar nu sunteţi siguri dacă este vorba de un singur om.

— Eu sunt sigur de asta. E o singură persoană. Un bărbat sau o femeie, ca să nu facem discriminare sexuală. În împrejurările actuale.

Gropiţele îi despicară obrajii, între ochi şi bărbie.

— Este cel mai sigur, încuviinţă ea.

Nu voia să plece. Prezentatorul sosi în capul scărilor, salută în toate direcţiile, îşi lăsă nasul pudrat din nou de o femeie subţirică şi dispăru în studio. Wencke Bencke nu se mişca. Yngvar o privea în ochi.

— Ciudată broşă aveţi, remarcă el încet.

— Asta?

Se bătu uşor cu palma în piept, fără să-şi plece ochii.

— Am cumpărat-o de la un butic de vechituri din New York.

— Are o poveste destul de specială.

— Da. Tocmai de aceea am cumpărat-o.

— Atunci, cunoaşteţi... Ştiţi de ce frunzele de laur au fost înlocuite cu...

— Pene de vultur? *The Chief*, bineînţeles!

Râsul ei era blând şi grav. Zumzăitul de voci din încăpere scăzuse în intensittae, ca şi cum conversaţia fascina mai multă lume decât cele două persoane pe care le implica.

— *The Chief*, repetă Yngvar. Îl cunoaşteţi?

— Pe Warren Scifford? Nu. Ar fi o minciună gogonată să spun asta. Am auzit, evident, vorbindu-se mult de el. A trebuit să citesc tot ce a scris. O dată, am avut ocazia şi plăcerea să-l întâlnesc. La St. Olaf's College. În Minnesota. Urmam un seminar. Cu siguranţă că nu-şi mai aminteşte de mine. Dar este imposibil să-l uiţi pe Warren Scifford.

Ea îşi plecă în sfârşit ochii pe reverul taiorului. Pipăi broşa cu un deget arătător bondoc.

— N-aveţi decât s-o întrebaţi pe soţia dumneavoastră, reluă ea pe un ton glumeţ, fără să ridice capul. Warren este un bărbat pe care nu-l uiţi niciodată.

Yngvar fu cuprins de ameţeală. Ridică o mână la gât şi încercă să înghită.

— Dar... o cunoaşteţi?

Ea aruncă o privire spre plafon, ca şi cum savura cuvântul.

— Nu.

Se aplecă spre el. Faţa ei nu era decât la o palmă de cea a poliţistului.

— Ce faceţi aici, Stubø? În realitate, vreau să zic?

Tăcerea era penibilă. Se auzea numai flecăreala femeilor de la machiaj, într-o cameră alăturată. Ochii lui Bencke erau mai întunecaţi, aproape negri în spatele lentilelor strălucitoare. Avea o pată pe iris, el nu reuşea să vadă altceva decât defectul galben pal în ochiul lui Wencke Bencke.

— Va trebui să mergeţi în curând, şopti o femeie cu o cască stereo mare pe cap şi care ţinea un desfăşurător sub braţ. Peste puţin timp, începe!

Wencke Bencke se ridică. Îşi dădu la o parte şuviţa de păr de pe frunte; aceasta căzu la loc imediat.

— Veniţi? întrebă regizorul de platou, trăgând-o de mânecă.

— Sunt mulţi norvegieni la St. Olaf's, declară Wencke Bencke fără să pară că vrea să plece. Şi descendenţi ai norvegienilor. Poate din acest motiv...

— Scuzaţi-mă, dar trebuie să...

— Poate din acest motiv Warren îşi termină mereu cursurile spunând...

— Veniţi, o invită femeia cu casca, în mod clar agasată acum.

— ... că Inger Johanne este cea mai bună *profiler* pe care a întâlnit-o vreodată. Şi poate că e adevărat.

Apoi dispăru în studio. Uşa grea de metal se închise încet în urma ei.

— Totul e bine? vru să ştie cel mai tânăr dintre poliţişti. (Părea îngrijorat şi îi oferi un pahar cu apă.) Domnule inspector principal, totul e...

Dar inspectorul principal nu părăsea monitorul din ochi. Se derula genericul. Un iepure şi o broască ţestoasă parcurseră dansând un labirint psihedelic, determinându-l pe Yngvar să se sprijine de speteaza scaunului. Prezentatorul apăru în câmpul vizual al camerei de filmat într-un ropot de aplauze din partea unui public bine antrenat.

Wencke Bencke se aşeză.

Ţinuta ei era roşu-închis.

Prezentatorul râse la ceva spus de ea. Yngvar nu asculta. El fixa o broşă mică, aproape invizibilă pe ecran. Se zărea din când în când o strălucire metalică în lumina din studio, când posesoarea ei se mişca, aplecându-se în faţă şi imitându-l pe prezentator. Conversau siguri pe ei în faţa unui milion de telespectatori şi Yngvar nu auzi

nimic înainte ca bărbatul cu breton deschis la culoare să întrebe:

— Ce făceaţi acolo? Pe Coasta de Azur, în plină iarnă, vreau să zic?

— Scriam. Lucrez la un roman despre un autor de romane poliţiste care începe să ucidă pentru că se plictiseşte.

Toată lumea râde. Râdeau cei din studio; asta producea efectul unei vibraţii, al unui cutremur de pământ. Râd cei din mica încăpere în care se afla Yngvar Stubø, râd tare şi mult, iar prezentatorul râde cel mai tare şi cel mai mult timp dintre toţi.

— Spuneţi ce vreţi, reluă Wencke Bencke când se făcu din nou linişte, punând uşor o mână maternă pe coapsa bărbatului. Dacă cineva ştie totul despre arta de a ucide, noi suntem aceia. Şi mai ales... (ea zâmbi larg şi adăugă:)... ştim cum să scăpăm!

*

— La dracu', Yngvar! Asta da poveste!

Într-o casă din Sagveien, chiar în spatele fostelor filaturi pe Akkerselva, un foc trosnea vesel într-un şemineu de cărămizi. Era foarte târziu. Yngvar era răsturnat într-un fotoliu cu rezemătoare pentru cap. Închizând ochii, auzea cascada de la Mølla, unde apa se năpustea cu energie primăvăratecă spre fiord, câţiva kilometri mai la sud. Dincolo de ferestre, întunericul era şi mai apăsător din cauza ploii. Înăuntru, era cald; aproape că îl lua cu somn.

Yngvar spusese povestea care nu trebuia spusă.

— Da, recunoscu el. Este o poveste dată naibii.

Interlocutorul său se ridică şi se duse să ia două pahare din bucătărie. Yngvar auzi clinchet de cuburi de gheaţă.

— Poftim.

Bjørn Busk îi întinse un whisky cu multă gheaţă înainte de a mai pune un lemn în şemineu şi de a se instala în celălalt fotoliu.

— Inger Johanne este singură acasă?

— Nu. Îşi petrece noaptea la părinţii ei. Dar numai noaptea asta. Are o idee fixă că Wencke Bencke ştie unde ne aflăm în orice moment. Din cauza asta nu vrea să doarmă sub acelaşi acoperiş cu copiii. Dacă femeia asta are ceva de împărţit cu cineva, noi suntem ăia. Nu copiii. Noi rămânem acasă, Kristiane o să stea o vreme la Isak. Mama lui Inger Johanne se ocupă de Ragnhild. Noaptea, deci. Dumnezeu ştie cât timp o să mai putem continua aşa.

Bjørn Busk îşi puse picioarele pe un taburet capitonat şi bău o mică înghiţitură din paharul său.

— Eşti, realmente, convins, constată el gânditor.

— Că vine după noi? Nu. Dar sunt sută la sută sigur că i-a ucis pe Vibecke Heinerback, Vegard Krogh şi Håvard Stefansen. Şi asta, de fapt, eu...

Se opri şi studie ce se petrecea în lichidul auriu.

—... n-am spus-o încă niciodată, continuă el. Că sunt complet convins de vinovăţia ei, vreau să spun. Oricum, într-un caz complet lipsit de probe materiale.

— Este bine că o recunoşti tu însuţi, zâmbi Bjørn Busk. Fiindcă, din câte am înţeles, nu există nimic care să semene nici pe departe cu un motiv de a o bănui.

— Ceea ce constituie motivul prezentei vizite. În plină noapte. Pe neaşteptate.

— Nicio problemă. După plecarea Sarei, eu...

— Îmi pare rău, Bjørn. Ar fi trebuit să te sun când am aflat. Ar fi trebuit...

— Las-o baltă. Aşa-i viaţa. Fiecare are grijile lui. Treburile lui. Suntem suficient de ocupaţi cu propriile vieţi pentru a nu ne mai implica şi în problemele altora. Sunt bine, Yngvar. Într-un fel, eu... mi-am revenit. Şi apreciez mult că ai venit în seara asta.

Bjørn Busk zâmbi şi îşi puse paharul pe o măsuţă între ei. Era un tip solid, de vârsta lui Yngvar. Erau prieteni de când intraseră în prima lor sală de clasă, în 1962, cu părul tuns scurt amândoi şi cărând fiecare câte un ghiozdan albastru care se balansa pe umerii lor firavi şi bronzaţi de soarele estival.

— Se poate spune, începu el gânditor, că sistemul nostru penal nu este indulgent cu crimele fără mobil. Dacă pistele sunt puţine sau vagi, pe mobil ne bazăm. N-am văzut niciodată asta, dar... — bău, cu un nou rid pe frunte — fiindcă cetăţenii sunt foarte protejaţi împotriva unor implicări arbitrare din partea autorităţilor prin reclamarea statutului de suspect înainte ca ancheta efectivă să poată fi autorizată...

— Cazi în juridic, Bjørn. Important este că, dacă nu ai mobil, nu poţi să faci absolut nimic. Afară de cazul în care asasinul e prins cu cuţitul în mână şi plin de sânge, cu pantalonii suflecaţi până la glezne sau în faţa a trei martori cu o cameră de filmat.

— Un mod puţin exagerat de a te exprima, poate. Dar e aproape ceea ce voiam să spun.

Râseră un pic. Apoi tăcură.

— De fapt, îmi ceri să fac ceva ilegal, rezumă Bjørn.

Yngvar deschise gura pentru a protesta.

Nu ilegal, gândi el. *Îţi cer pur şi simplu să întinzi un pic coarda. Să faci abstracţie de anumite lucruri. Să-ţi asumi un risc, doar atât. În numele justiţiei.*

— Da, răspunse el totuşi. Asta fac.

— Condiţiile pentru o percheziţie oficială nu sunt satisfăcute. Nici pe departe. Nici pentru o rechiziţie foarte scurtă, ca să fiu mai precis.

— Fără decizia justiţiei, n-am posibilitatea să-i verific contul, răspunse Yngvar, care simţea căldura alcoolului arzându-i obrajii. Şi fără să-i verific contul, n-am nici cea mai mică şansă să descopăr unde era când au avut loc crimele.

— Nu poţi s-o întrebi, pur şi simplu?

Bjørn îi aruncă o privire pe deasupra marginii ochelarilor.

— S-o întreb... Ha!

— Dacă poţi să-i verifici contul, vreau să spun. Nu unde era. Aşa cum mi-o descrii, nu m-ar surprinde să-ţi zică da. Povestea ta vorbeşte de o femeie care vrea să fie văzută. Care doreşte să se arate ochilor tăi intermitent, la distanţă, şi totuşi... *acolo*. Ca un elf într-o pădure. Dacă ai văzut unul, poţi jura că ei există. Dar nu poţi niciodată s-o dovedeşti.

Focul din şemineu trosnea. Din când în când, flăcările se ridicau în limbi bleu-gălbui. O uşoară mireasmă de pin uscat ars se împletea cu cea de whisky brut; gudron şi scoarţă arsă. Bjørn luă o casetă din lemn de pe un raft şi îi deschise capacul.

— Ia unul, propuse el, şi Yngvar simţi că îi lăcrimează ochii.

— Mulţumesc. Mulţumesc mult.

Îşi preparară trabucul în tăcere. Yngvar folosi un chibrit gros şi trebui să-şi reţină un geamăt de plăcere.

— Ceea ce trebuie să ştii despre Wencke Bencke, reluă el trimiţând un rotocol de fum spre plafon, este că s-a gândit la tot. Nu ştiu dacă voi găsi ceva în extrasul ei de cont. Nu prea cred. După toate probabilităţile, a prevăzut lovitura. Nu este proastă şi îşi cunoaşte subiectul. Ar fi de neconceput să nu-şi fi acoperit urmele, începând cu urmele electronice. În schimb, dacă n-a făcut-o...

Îşi vârî trabucul în gură. Tabacul fin şi uscat i se lipi de buze. Fumul era plăcut şi aproape răcoros pe cerul gurii.

— Dacă, în ciuda tuturor aşteptărilor, a neglijat probabil un punct atât de important, a făcut-o fiindcă, de fapt, *nu l-a neglijat.*

Emise un râset scurt şi îşi studie trabucul gros şi îndesat.

— Atunci, este o parte din joc. Este atât de sigură, atât de convinsă că nu vom găsi niciodată altceva prin care s-o atacăm juridic, încât se simte la adăpost. Ştie că nu vom avea dreptul să facem verificări fără girul ei. Sau după o decizie a Curţii de Justiţie pe baza unei bănuieli valabile la orizont. N-avem niciuna, nici alta. Şi ea o ştie.

Bjørn împinse o scrumieră în direcţia lui.

— Îmi trebuie această decizie, conchise Yngvar, lovind uşor trabucul de marginea scrumierei. Ştiu că este o cerere imensă. Dar trebuie să înţelegi bine că...

Vântul îşi schimbase direcţia. Bătea acum din vest. Ploaia se transformase în averse violente de zăpadă topită. Un fulger brăzdă în albastru grădina. Copacii desfrunziţi fură vizibili pentru o clipă; foarte clari, presăraţi cu umbre plate, ca-ntr-o fotografie ratată. Tunetul urmă în secunda următoare.

— Furtuna, acum, murmură Bjørn. Cam devreme, nu? Şi cu frigul ăsta?

— Eşti judecător, reluă Yngvar mângâindu-şi trabucul. Eşti în justiţie de... cât timp?

— Optsprezece ani. Plus doi ca avocat. Douăzeci în total.

— Douăzeci de ani. În cursul acestor douăzeci de ani, ai întâlnit... răutatea? Nu vorbesc de răutatea conjuncturală; oportunismul determinat materialiceşte. Nu vorbesc de ceea ce oamenii au mai deplorabil, de slăbiciuni de caracter sau de egoism. Vorbesc de răutatea reală, autentică. Ai întâlnit-o vreodată?

— Există aşa ceva?

— Da.

Băură în tăcere. Fumul plana ca o cuvertură plăcut mirositoare pe sub plafon.

— Ai pe cineva care poate să-mi prezinte cererea? vru să ştie Bjørn.

— La ce servesc tinerii jurişti, uşor de manipulat...

Zâmbiră fără să se privească.

— Aranjează să ajungă la tribunal miercuri. Nici înainte, nici după. Măcar va fi o şansă să se afle pe biroul meu. Dar nu promit nimic.

— Mulţumesc, răspunse Yngvar, dând să se ridice.

— Mai rămâi, îl rugă Bjørn. Mai rămâi, vrei? Paharele noastre nu sunt goale, iar cutia asta e plină.

Degetele lui bătură uşor pe capac. Yngvar se trânti la loc în fotoliu. Îşi puse picioarele pe taburetul dintre ei.

— Dacă insişti..., răspunse el închizând ochii. Dacă ai curaj să mă ai aici.

— Plouă. Casa asta nu va arde la noapte.

şaptesprezece

Frica lor îi dădea o oarecare satisfacţie. Le văzuse îngrijorarea chiar dacă nu-şi mai dădea osteneala să verifice atât de des. În fiecare seară, pe la ora şapte, copilul cel mic era pus în maşină şi dus câţiva kilometri până la casa copilăriei lui Inger Johanne. Ciudata cea prostuţă, care trambala mereu o maşină de pompieri căreia n-ar fi trebuit să-i mai dea atenţie de mult, locuia la tatăl ei. Venea adesea în Hauges vei, dar, din câte înţelegea Wencke Bencke, nu dormea niciodată acolo.

Asta n-avea cine ştie ce importanţă.

Lucrurile se schimbaseră.

Cu totul.

Era duminică, 12 martie, şi ea îşi făcea ordine în apartament. În ultima vreme, fusese destul de ocupată. Nu numai că muncise pe rupte la noul ei manuscris, dar interviurile şi prestaţiile televizate luau şi ele mult timp. În ultimele zile, abia dacă trecuse pe acasă să-şi schimbe hainele, care zăceau aruncate acum pe ici, pe colo, pe fotoliile din salon sau pe jos, prin cameră.

Vechii prieteni reapăruseră. Nu numai că deveniseră mai interesanţi cu timpul, dar în orice caz îşi schimbaseră

atitudinea. Ceea ce la urma urmei nu voia să zică mare lucru. Ea ridica din umeri în faţa tuturor acestor oameni care îi băteau din nou în uşă, bucuroşi de atenţia care i se dădea lui Wencke Bencke.

Important era că o luau, în sfârşit, în serios. Era o expertă. Nu în ficţiune, ci în realitate. Nu mai era cantonată în mercantilism şi profit facil, mărci ale unei culturi făcute zob. Ea devenise forţă adversă şi sceptică. Reprezentanta critică a autorităţii, pertinentă şi elocventă.

Era aproape de nerecunoscut. Chiar şi în propriii ei ochi.

În baie, se opri. Se studie în oglindă. Părea mai în vârstă. Probabil din cauza pierderii în greutate. Ridurile nu mai desenau doar săgeţi zâmbăreţe pornind din colţul ochilor. Ele se întindeau şi pe obraji, ca şi cum pielea feţei era un pic prea grea.

Asta n-avea niciun fel de importanţă. Vârsta dădea greutate analizei, consistenţă numeroaselor comentarii pe care o rugau să le facă şi pe care ea le făcea cu plăcere. Nu mai era vorba de crime în serie. O dispariţie în Vestland, un viol sordid la Trondheim sau un hold-up senzaţional la Stavanger. Wencke Bencke era experta pe care toată lumea voia să o audă.

Şi uciderea Fionei Helle declanşase totul.

Wencke Bencke trase sertarul conţinând noua ei trusă de machiaj. Lucrurile alea îi erau puţin familiare. Încercă să tragă câteva linii cu peria de mascara pe genele scurte.

Nu reuşi.

Când se gândea la Fiona Helle, gesturile ei deveneau mereu nesigure. Încercă să respire mai calm şi deschise robinetul. Apa rece pe încheieturi îi limpezi gândurile.

De fapt, nu simţise nicio bucurie aflând de crimă din presă, într-o perioadă care i se părea acum că fusese cu o sută de ani în urmă. Senzaţia, pe moment, fusese mai mult o furie eliberatoare; faţă de victimă. Seara aceea era încă uimitor de clară pentru ea. Era într-o miercuri din ianuarie. Aerul mirosea a asfalt, o echipă de muncitori reparase şoseaua în faţa casei. Ea era agitată, dar nu reuşea să facă nimic altceva decât să se mute de pe un fotoliu pe altul în faţa ferestrei panoramice care dădea spre golf şi spre Cap-Ferrat.

Deplorabila conexiune la internet o împiedicase practic să navigheze pe sursele de informaţii norvegiene. Când în sfârşit se conectase, stătuse toată noaptea pe ele.

Se întâmpla ceva.

Acolo unde se simţea altădată agasată şi în rare ocazii provocată, simţea acum o furie zdrobitoare împotriva a tot.

Fiona Helle vindea destinul altora pentru succesul ei personal. Show-ul o atingea pe *ea*, Wencke Bencke, căci se juca, totodată, cu biologia şi minciunile unei întregi vieţi. Pe *ea* scuipa Fiona Helle atunci când îi distra pe oameni timp de o oră cu un program futil făcut din visele fragile ale oamenilor, *visele lui Wencke Bencke*, aşa cum fuseseră ele altădată, fără ca ea să fi îndrăznit vreodată s-o recunoască.

Trebuie să învăţ să fac asta, gândi ea, scufundând peria de rimel în conţinutul gras şi negru al unui cilindru argintat. *Nu sunt încă bătrână. Mai am multe de făcut. Şi mă schimb. Nu mai sunt o observatoare; sunt observată. Trebuie să învăţ să-mi îngrijesc înfăţişarea.*

În urmă cu zece ani, când veritabila ei poveste apăruse sub forma unui document îngălbenit, ea era deja terminată. Era pe cale de a deveni invizibilă. Nu-şi găsea

locul nicăieri. Nimeni nu voia să audă de ea; scria cărţi pe care toată lumea le citea, dar nimeni nu se interesa de ea. Tatăl ei era un parazit, voia bani, bani şi iar bani. Mama ei adoptivă abia dacă îi vorbea şi nu înţelegea nimic din ceea ce numea *groaznicele mâzgăleli ale lui Wencke.*

Mama ei adevărată, femeia care o adusese pe lume cu durere şi apoi murise, ar fi fost mândră de ea. Ar fi iubit-o, în ciuda trupului ei grosolan, a feţei urâte şi a naturii ei tot mai introvertite.

Mama ei i-ar fi aliniat romanele pe un raft din salon şi poate ar fi făcut un album cu tăieturi din ziare.

Ea nu avusese curajul să descopere mai multe. Wencke Bencke nu ştia nimic despre femeia moartă la douăzeci de minute după naşterea fiicei ei. În loc de asta, începuse să adune date despre alte persoane. Devenise un scriitor mai bun.

Şi devenise din ce în ce mai invizibilă.

Lumea nu o recunoştea, aşa cum nici ea nu recunoştea, evident, lumea.

Dar asta era atunci. Nu acum.

Nu servea la nimic să se machieze. Mâinile ei păreau a fi prea mari; puţin obişnuite cu pensula mică din cutia cu fard de pleoape. În plus, rujul de buze era prea violent; prea roşu.

Era un miros înţepător de asfalt, îşi amintea ea; în seara aceea, la Villefranche. Gudronul moale şi vâscos, amestecat cu marea sărată şi cu ploaia nocturnă. Se culcase după miezul nopţii, dar fără să poată dormi. Îi dădea târcoale o idee, pe care nu ştia de unde s-o apuce, şi îi trebuiseră opt zile ca să înţeleagă. Meditase la toţi anii aceia; toţi anii aceia petrecuţi într-o muncă inutilă, care nu-i adusese decât bani şi neplăcere. Şi apoi, chestia era colo, chiar în faţa ei,

ca o nouă posibilitate, strălucitoare. Toate pregătirile erau făcute. Nu mai trebuia decât să înceapă. Limba Fionei Helle fusese tăiată şi împachetată frumos. Wencke Bencke zâmbise înfrigurată citind asta, izbucnise într-un râs furios şi îşi amintise de un alt caz, dintr-o altă lume, cu şase ani mai înainte. Îşi amintea de un bărbat cu privire pătrunzătoare, cu energie extremă şi cu poveşti fascinante. Îşi amintea că ieşise în faţă, în amfiteatru, la fiecare dintre cursurile lui, cu întrebări şi comentarii judicioase. Din când în când zâmbea şi se apleca spre o brunetă drăguţă, citând din Longfellow şi aruncându-i câte-o ocheadă cu subînţeles. Wencke Bencke îi oferise o carte, cu o dedicaţie plină de respect; el o uitase în sală. Seara, îl urmărea; el se ducea în pub unde spunea poveşti, vorbind tare, înconjurat de femei care îl luau la ele acasă, cu rândul.

Ea era deja prea bătrână. Era invizibilă, iar el făcea elogiul lui Inger Johanne Vik.

Nu uitase nimic din toate astea şi înţelegea în sfârşit ce trebuia să facă. Nu mai voia să aştepte ceea ce n-avea să vină niciodată. Voia să fie cea care va provoca totul.

Reuşise.

Şi acum avea să înveţe să se machieze; să se arate într-o nouă lumină. Trebuia doar să nu se cufunde iar prea mult în amintiri, să nu se enerveze prea tare.

Uit-o pe Fiona Helle!

Wencke Bencke închise sertarul din baie şi intră în cameră. Îşi luă haine din drum. Apăreau constant haine noi în garderoba ei. Intra foarte des prin buticuri, aproape în fiecare săptămână; nu-i mai era teamă să ceară sfaturi vânzătorilor.

Vieţile a mai bine de o sută de persoane erau clasate în dulapul cu arhive de lângă peretele din fund. Ea îşi trecu

palma peste clanţa rece. Puse degetele pe încuietoare. Îşi rezemă corpul de greutatea metalului.

Obiceiurile, bune şi rele, ale oamenilor, ritmurile lor, dorinţele şi nevoile fuseseră observate, analizate şi catalogate. Wencke Bencke îi cunoştea mai bine decât se cunoşteau ei înşişi; ea era cliniciana, cea care înregistra cu sânge rece. Avea suficiente informaţii despre mai mult de o sută de persoane pentru a le suprima, abia disimulând, cu un stilou şi cu hârtie. Le cunoştea vieţile pe de rost. Când se trezise într-o dimineaţă însorită de ianuarie, la Villefranche, şi luase decizia să facă ficţiunea reală, nu se confrunta decât cu greutatea alegerii.

Ştia, în perioada aceea, că trebuia să acţioneze la întâmplare. Victimele trase la sorţi reprezentau soluţia cea mai sigură. Dar tentaţia fusese mai puternică. Vibeke Heinerback o iritase întotdeauna, deşi nu înţelegea prea bine de ce. Cel mai important lucru era ca ea să fie percepută drept rasistă. Totul trebuia să corespundă. Inger Johanne Vik trebuia să aibă o şansă de a înţelege. Dacă nu de la prima crimă, măcar la următoarea.

În plus, Rudolf Fjord avea să-şi rupă gâtul.

Tipul era patetic.

Wencke Bencke deschise dulapul metalic. Scoase un dosar. Citi. Zâmbi, constatând cât de bine îşi amintea, uşurinţa cu care putea să reînvie tot ce văzuse şi notase.

Rudolf Fjord era respingător. N-avea să suporte niciodată proiectoarele poliţiei. Dacă nu cădea din prima, mai erau destule variante de a-l distruge. Dosarul lui era aproape la fel de bogat ca şi cel al lui Inger Johanne Vik. Pentru o scurtă perioadă, avusese de gând să-l aleagă drept primă victimă. Apoi respinse ideea. Era prea simplu. Rudolf Fjord putea să-şi trăiască viaţa.

Ea avusese dreptate. Tipul nu suportase scandalul.

Wencke Bencke închise dosarul. Şi scoase altul. Mai subţire. Examină numele, dar nu-l deschise. După câteva secunde, îl aranjă la locul lui şi închise dulapul.

Vegard Krogh îşi meritase moartea. Abia dacă avea puterea să se gândească la el. Acum, el nu mai era.

Wencke Bencke se duse în salon. Era mai ordine şi un buchet de flori, care zăcea acolo de prea multe zile, degaja un miros puternic; îl primise de la Asociaţia Studenţească în urma unei dezbateri despre castrarea chimică.

Deschise uşa verandei. Aerul proaspăt îi mângâie faţa; ea avu senzaţia că îi ştergea ridurile pe care tocmai şi le examinase în lumina crudă în faţa oglinzii.

Dintr-un motiv neştiut, pe târfa din Stockholm nu putea complet să accepte că o sacrificase. O curvă mai mult sau mai puţin în Brunkebergstorg nu însemna în mod evident nimic. Totuşi, ai fi putut crede că o anumită solidaritate se crease între ele. Era poate felul în care arătau. Îi trebuise timp să o găsească; prostituatele luau înfăţişări dintre cele mai diverse. Femeia era bine făcută, în ciuda traiului prost de care aparent avea parte. Părul îi era ondulat şi uscat. Chiar şi ochelarii, atât de eleganţi, pe care probabil îi furase, semănau cu ai ei.

Şi fata se lăsase îmbrobodită.

Nu fugise cu cardul de credit. Ar fi putut să spargă câţi bani ar fi vrut până când cardul ar fi fost dezactivat şi să dispară. Dar ea crezuse în promisiunea unei sume de bani şi făcea ceea ce era prevăzut: să-şi ofere o cină bună. Să ia un taxi. Să meargă la cumpărături într-un supermarket sau două, să se întoarcă la hotel chiar înainte de miezul nopţii. Să se arate, dar fără să spună niciun cuvânt.

Când se revăzuseră a doua zi dimineaţă, târfa părea aproape fericită. Era curată. Mâncase bine. Dormise o noapte întreagă. Fără client, într-un pat cald.

Bineînţeles, nu primise bani.

Aşa cum era de aşteptat, ameninţase că merge la poliţie; nu era atât de proastă încât să nu bănuiască ceva suspect în propunerea care i se făcuse. Aşa cum era de aşteptat, nu făcuse nimic înainte de a fi primit o injecţie cu heroina pe care Wencke Bencke i-o oferise, o compensaţie bine-venită pentru o muncă bine făcută.

Aşa cum era de aşteptat, stupefiantul o ucisese.

Acum, ea era moartă, incinerată şi se odihnea, după toate probabilităţile, într-un mormânt anonim.

Stând pe terasă, Wencke Bencke se încruntă, gândindu-se iar la această prostituată care murise. Ridică faţa spre cer şi decise să nu-i mai acorde niciodată curvei nici măcar o clipă de reflecţie.

O ploaie uşoară începu să cadă. Aerul mirosea a primăvară la Oslo, a gaze de eşapament şi a gunoaie în descompunere.

Moartea lui Håvard Stefansen era pur şi simplu o necesitate. Inger Johanne Vik o decepţionase; nu înţelegea schema. Trebuia s-o facă mai clară, iar Wencke Bencke ieşise în sfârşit la lumină.

Şi se trezise acolo.

De acum înainte, oamenii o recunoşteau pe stradă. Îi zâmbeau, unii îi cereau autografe. Ediţia de sâmbătă a *VG* publicase un portret pe trei pagini despre experta în crime şi scriitoarea de succes internaţional Wencke Bencke, fotografiată în spatele PC-ului, în salonul ei de lucru în dezordine, închinând un pahar în faţa mesei enorme drăguţ aranjate şi pe terasa de unde se vedea oraşul, poze

în care zâmbea fotografului, proaspăt machiată. Primise ajutorul unui stilist.

Ei nu putuseră să vadă camera.

Intră în salon. Mirosul de flori era greţos. Duse vaza în bucătărie. Vărsă apa şi băgă buchetul într-un sac de plastic.

Cartea era aproape terminată.

Şi, jos în dulap, acolo unde nimeni nu-l va găsi înainte ca ea să moară, era dosarul cel mai important. Scrisese pe el, cu litere mari de tipar foarte ordonate: *ALIBIURI.*

Timp de şaptesprezece ani, căutase, se gândise. Un bun alibi era condiţia unei crime reuşite, fundamentul chiar al unui bun roman poliţist. Ea crea şi construia, fonda şi arunca. Dosarul se îngroşa încet. Înainte de a pleca în Franţa, le-a numărat. Treizeci şi patru de documente. Treizeci şi patru de alibiuri posibile. Utilizase deja unele, altele aşteptau un nou manuscris, o povestire mai adecvată. Niciunul dintre ele nu era perfect, căci nu exista alibi perfect.

Dar construcţiile ei erau foarte, foarte bune.

Trei dintre ele nu vor putea fi niciodată folosite în nicio carte.

Le găsise o utilizare mai bună.

Fiindcă nu erau terminate, o menţineau trează, în viaţă. În fiecare dimineaţă, simţea o frică zdravănă. Când auzea un ciocănit în uşă, când suna telefonul, când un necunoscut se oprea încet de cealaltă parte a străzii, ezita înainte de a merge către el, simţea această frică: era o rememorare a valorii pe care o căpătase viaţa.

Mergând către casa scărilor pentru a arunca florile uscate la ghenă, ea se opri şi ezită. Cartea luată din camera

lui Vibeke Heinerback era pe dulapul cu pantofi, în holul de la intrare. O răsfoise noaptea trecută. Pipăise paginile, se simţise excitată la ideea de a atinge cartea pe care tânăra politiciană o ţinuse în pat, în autobuz; poate că furase câteva clipe de lectură în timpul plictisitoarelor şedinţe în plen şi în momentele de aşteptare inutilă la Storting.

Era exemplarul lui Rudolf Fjord.

Vru să-l arunce. Îl luă cu brutalitate şi îl aruncă la ghenă împreună cu florile. Stătu nemişcată pentru a asculta zgomotul cărţii groase lovindu-se de metal, din ce în ce mai slab, până când a încetat cu un pocnet surd, aproape nedesluşit.

Putea să fie găsită. Cineva ar putea să se întrebe ce caută o carte cu ex-libris-ul lui Rudolf Fjord în ghena imobilului unde Wencke Bencke locuia şi scria cărţi. Nu o distrusese; nu rupsese pagina cu numele proprietarului ei. Ar fi trebuit s-o ardă sau s-o arunce în altă parte.

Dar atunci n-ar mai fi fost niciun suspans.

Wencke Bencke trăia într-un zbor neîntrerupt. Se aruncase de pe cea mai înaltă faleză care exista.

*

— Trei săptămâni, zise Sigmund Berli. Cele trei săptămâni s-au dus.

— Da, admise Yngvar Stubø. Şi n-avem nimic. Chiar nimic.

Două vrafuri de documente imprimate ocupau biroul din faţa lui. Unul conţinea extrasele a trei conturi ale lui Wencke Bencke pe perioada cuprinsă între 1 ianuarie şi 2 martie, dată la care Håvard Stefansen fusese ucis. Celălalt, o listă de convorbiri Telenor.

— Când Vibeke Heinerback a murit...., începu Yngvar, Wencke Bencke era la Stockholm. Aşa cum a povestit şi în multe din aceste... — lovi cu piciorul într-un teanc de ziare şi reviste aşezate pe jos — ... afurisite de interviuri. Şocul încercat aflând despre crimă... E o şmecheră extraordinară.

Trecuseră trei săptămâni de când lucrau singuri. Sigmund şi Yngvar. Obţinuseră hotărârea judecătorească ce le permitea o percheziţie oficială, pe baza unei cereri fanteziste şi în parte mincinoase. De atunci, n-o părăseau pe Wencke Bencke niciun pas, douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, trecând în viteză pe acasă pentru a-şi schimba hainele sau pentru a se odihni câteva ore chinuite, înainte de a se arunca din nou în munca minuţioasă constând în a reconstrui viaţa unei persoane pe baza banilor pe care îi cheltuia, a telefoanelor date şi a timpului petrecut pe internet.

Wencke Bencke avea mulţi bani, dar cheltuia uimitor de puţini. Îşi reînnoise un pic garderoba înainte de întoarcerea în ţară, dar, chiar şi în preajma Crăciunului, cheltuielile fuseseră aproape meschine. Suna rar şi primea rar telefoane de la alte persoane decât editori europeni. Nu vorbise cu tatăl ei de dinainte de sărbători.

La Stockolm, se întâlnise cu editorul ei, povestise ea în ziare; o călătorie rapidă pentru a organiza turneul de lansare prevăzut în toamnă. Sigmund sună şi se dădu drept jurnalist. Obţinu confirmarea vizitei şi rămase înfiorător de impasibil în faţa minciunilor repetate la care trebuise să recurgă. Yngvar, în schimb, era serios îngrijorat. Nu făceau decât să falsifice logica, să dispreţuiască tot ceea ce învăţase şi ceea ce reprezenta de o generaţie în poliţie.

Wencke Bencke devenise o obsesie.

Opt zile întregi pierduseră în tentativa de a descoperi drumurile pe care le făcuse între Stockholm şi Oslo pe 6 februarie. Zi şi noapte, ei jonglaseră cu orarele, examinaseră carduri şi studiaseră liste de pasageri pe care Sigmund le obţinuse de la companiile aeriene prin negocieri, ameninţări şi minciuni. Noaptea, stătuseră pe culoare, tapetând pereţii cu hârtiuţe galbene pe care erau notate ore. Încercaseră să le apropie unele de altele. Se chinuiseră să găsească găuri şi lacune; un minuscul crenel în zidul de ore imposibile, în extrasele de cont ale lui Wencke Bencke.

„E imposibil", fusese concluzia lui Sigmund în fiecare dimineaţă, pe la ora patru. „Pur şi simplu, este imposibil."

Ea ajunsese la hotel la ora trei după-amiază. Făcuse cumpărături într-un supermarket la ora şaptesprezece şi şaptesprezece minute. Luase un taxi chiar înainte de ora nouăsprezece. La douăsprezece fără douăzeci şi cinci, aproape în momentul în care Vibeke Heinerback fusese asasinată în locuinţa ei din Lørenskog, conform raportului autopsiei, ea plătise o notă destul de piperată într-un restaurant aflat chiar lângă Dramaten, în plin centrul Stockholm-ului.

Într-o dimineaţă, după şaisprezece ore de muncă neîntreruptă şi zadarnică, Sigmund sărise într-un avion cu destinaţia Stockholm, pur şi simplu de furie. Se întorsese cu o privire inexpresivă chiar în aceeaşi după-amiază; portarul de noapte confirmase că o văzuse pe Wencke Bencke întorcându-se la hotel în jur de miezul nopţii în seara cu pricina. Dăduse din cap când Sigmund îi arătase poza. Nu, nu schimbaseră niciun cuvânt, dar părea

să-şi amintească faptul că femeia din camera 237 se servise cu cuburi de gheaţă de la aparatul din hol. Acesta era defect şi el fusese nevoit să şteargă apa de pe jos când ea plecase. În plus, lăsase câteva haine la spălat după-amiaza. Punându-i-le în faţa uşii a doua zi dimineaţă foarte devreme, el auzise muzică dată tare în camera ei.

Plătise nota şi plecase pe la ora zece.

Singurul lucru surprinzător privind sejurul lui Wencke Bencke la Stockolm era faptul că, aparent, cheltuise mult.

În afară de asta, totul era inatacabil. Yngvar şi Sigmund puseseră totul în joc, nu mai aveau nimic. Termenul expirase.

— Ce facem? întrebă liniştit Sigmund.

— Da, ce facem...

Yngvar răsfoia absent extrasele de cont. În momentul uciderii lui Vegard Krogh, se pare că ea era în Franţa. Cu două zile mai înainte, extrăsese o sumă mare şi, timp de patru zile, nu mai fuseseră efectuate operaţiuni în cont. Debitul următor era o factură într-o pescărie din oraşul vechi, la Nisa.

Sigmund şi Yngvar se înseninaseră la descoperirea acestei plaje temporale şi îşi petrecuseră mai multe zile ca s-o examineze. Teoretic vorbind, ea avusese posibilitatea să folosească această sumă importantă de bani pentru un drum dus-întors în Norvegia. Cu excepţia faptului că numele ei nu figura pe nicio listă de pasageri, nici la vreo firmă de închiriat maşini din Nisa. La Stockholm, listele fuseseră greu de obţinut. Dar ea putuse să fure o maşină. Tot ceea ce ştiau cei doi anchetatori după trei săptămâni petrecute la birou, zi şi noapte, era faptul de

care fuseseră convinşi înainte de a începe: Wencke Bencke se afla la Oslo în momentul comiterii crimelor.

Dar tot nu ştiau cum ajunsese acolo.

Puteau să-şi continue investigaţiile, să caute mai cu atenţie.

Trebuiau s-o facă. Îşi doreau cu ardoare să continue, atât unul, cât şi celălalt.

Dar asta trebuia făcut în mod oficial.

Termenul acordat expirase deja şi colegii începuseră să-şi bată joc de ei. Afişau zâmbete largi şi idioate când Yngvar şi Sigmund se duceau să-şi ia prânzul, livizi şi traşi la faţă; aceştia mâncau în tăcere, în colţul lor.

Când Håvard Stefansen fusese ucis, Wencke Bencke lucra pe PC-ul ei, un etaj mai jos. Ea se prezentase ca martor şi explicase în termeni precişi ce făcuse. Nu văzuse şi nu auzise nimic neobişnuit, cufundată cum era în munca ei. Era de mai multe ore pe internet pentru a afla mai multe despre păianjenii sud-americani. Nu remarcase uşa deschisă decât în momentul în care îşi urca valizele în pod, după un lung sejur în străinătate. Ea băgase atunci capul pe uşă şi descoperise corpul în hol. Şi chemase poliţia. Povestea era compatibilă cu extrasul convorbirilor Telenor. Nu putea fi nicicum vorba de alibi, dar asta nu le dădea totuşi motive să continue cercetările.

Lui Wencke Bencke îi creştea cota. Era peste tot şi îşi punea mari speranţe în lansarea romanului din toamnă.

Yngvar se ridică brusc. Adună hârtiile într-un pachet gros.

— Am pierdut, declară el, aruncând toate documentele într-o cutie destinată distrugătorului de hârtii. (Apoi îşi trecu o mână prin păr.) Wencke Bencke a câştigat, adăugă

el. Singurul lucru care rezultă din aceste săptămâni de muncă asiduă este dovada că...

Izbucni într-un râs surd, grav şi parcă silit; nu voia să-şi termine fraza.

—... că această femeie este nevinovată, completă încet Sigmund. Ne-am spetit zi şi noapte timp de trei săptămâni fără a putea dovedi nimic altceva decât că... această scorpie este nevinovată. *Am dovedit nevinovăţia lui Wencke Bencke!*

— Exact asta am făcut, încuviinţă Yngvar la începutul unui căscat lung. Aşa prevăzuse ea. Asta urma să se întâmple şi ea o ştia. Iar tu...

El făcu înconjurul biroului. Pentru o clipă, se uită la Sigmund, care slăbise. Faţa îi era tot rotundă. Bărbia îi era încă plină, dar hainele îi atârnau un pic. Ridurile erau mai evidente decât înainte, la baza nasului. Ochii îi erau injectaţi de sânge şi degajă un miros acru de transpiraţie în momentul în care Yngvar îi întinse mâna şi îl ridică de pe scaun.

— Tu eşti cel mai bun prieten al meu, declară el îmbrăţişându-l. Eşti, cu adevărat, Sancho Panza al meu.

joi, 4 iunie 2004

Vara era pe aproape.

În aprilie şi mai, fusese o vreme extraordinar de caldă şi însorită. Copacii şi florile înfloriseră devreme, transformând primăvara într-un infern pentru cei alergici. Danemarca şi Spania sărbătoriseră căsătoria prinţului moştenitor. În Portugalia, se pregătea Campionatul European de Fotbal, iar atenienii se luptau din răsputeri să fie gata pentru a găzdui Jocurile Olimpice în august. Lumea era şocată de tratamentele inumane aplicate prizonierilor de la Abu Ghraib[72], dar nu destul pentru ca fotografiile să ajungă mai des pe primele pagini ale cotidienelor norvegiene. Lărgirea istorică a Europei spre Est nu trezea nici ea peste măsură interesul micii ţări bogate din marginea continentului. Era mai spectaculoasă o grevă de lungă durată în sectorul transporturilor, având ca efect magazine goale şi încăierări pentru suluri de hârtie igienică şi scutece absorbante. Rosenborg[73] mânca bătaie după bătaie,

[72] Închisoare irakiană situată în apropiere de Bagdad; „scandalul de la Abu Ghraib", din 2004, a fost provocat de difuzarea unor fotografii cu deţinuţi irakieni torturaţi cu cruzime de militarii americani.

[73] Echipă de fotbal norvegiană din oraşul Trondheim, care activează în prima ligă.

în grupa ei, şi un buget revizuit fusese adoptat fără nici cel mai mic început de patos politic. Din când în când, dacă te uitai bine, mai găseai unul sau două articole despre asasinările neelucidate ale lui Vibeke Heinerback, Vegard Krogh şi biatlonistul Håvard Stefansen. Dar nu prea des. Trecuseră cincisprezece zile de când nu mai apăruse nimic despre acest subiect.

O femeie citea ziarele aşezată pe o bancă, pe malul râului Akerselva.

Inger Johanne Vik profitase şi ea de primăvară pentru a încerca să uite. Avea o oarecare experienţă în privinţa acestor lucruri. Pe măsură ce săptămânile şi lunile treceau şi nu se întâmpla nimic, devenise insuportabil să ţină copiii ascunşi. Pentru o perioadă, casa din Hauges vei fusese ţinută sub supraveghere de poliţie. Şi acest lucru se dovedise a fi inutil, în orice caz pentru responsabilii cu bugetul restrâns al poliţiei din Oslo. Aşa că nu mai vedeai maşini de poliţie patrulând pe Hauges vei noaptea.

Şi nimeni nu încercase să dea foc casei albe, în formă de cutie, în care familia Vik şi Stubø trăia cu copiii, câinele şi vecinii lor amabili.

Încet-încet, ea începuse să doarmă. Reintra într-un ritm regulat. Şi se plimba.

Lângă ea, era un landou. Fetiţa era acoperită cu o păturică din bumbac. Dormea. Din când în când, mama ei ridica ochii la cer; după toate aparenţele, timpul frumos avea totuşi să ia sfârşit.

Îi plăceau aceste clipe. Venea aici în fiecare zi. Îşi cumpăra ziarele de la service-ul din Maridalsveien. Înainte de a ajunge sub salcie, chiar în locul unde râul făcea cotul între Sandaker şi Bjølsen, micuţa adormea. Mama avea o oră la dispoziţie.

O altă femeie venea pe jos pe cărare. Să tot fi avut vreo patruzeci şi cinci de ani. Părul i se ondula în vântul slab şi purta ochelari de soare.

Inger Johanne este teribil de previzibilă, gândi ea. *N-a învăţat nimic? Este aici în fiecare zi, fără excepţie, mai puţin când plouă. Ai zice că nu-i mai e frică. A adus înapoi copiii. Chestia asta mă agasează, am supraestimat-o...*

— Bună ziua, salută femeia, oprindu-se. Nu sunteţi Inger Johanne Vik?

Tânăra mamă ridică o privire fixă spre ea. Wencke Bencke zâmbi când femeia puse un braţ pe landou, cu degetele depărtate pe păturica croşetată.

— L-am întâlnit pe soţul dumneavoastră în mai multe rânduri, reluă scriitoarea. Vă deranjează dacă mă aşez?

Inger Johanne nu răspunse. Nu se mişcă.

— Mă numesc Wencke Bencke. În realitate, noi două avem cunoştinţe comune. În afară de soţul dumneavoastră.

Se aşeză. Braţul ei îl atinse uşor pe cel al lui Inger Johanne înainte de a se instala confortabil, cu picioarele încrucişate ferm unul peste celălalt. Laba piciorului de deasupra începu să facă mici mişcări de rotaţie.

— Ce poveste îngrozitoare, continuă ea scuturând din cap. Asasinatele astea cu celebrităţi. Am fost martor în ultimul caz. Poate vă amintiţi. De altfel, s-ar zice că victimele sunt pe cale să cadă în uitare, din nefericire.

Făcu un semn din cap înspre vraful de ziare dintre ele.

— Aşa se întâmplă. Atâta vreme cât nu sunt bănuieli concrete, ziarele nu prea mai au material pentru articolele lor. În aceste cazuri...

Din nou, semn din cap; Inger Johanne era ţeapănă, nemişcată, chiar în capătul băncii acum.

— ... au dat chix. Poliţia, adică. Ciudat. Nu există probabil nicio pistă. Au mâinile goale pur şi simplu.

Inger Johanne îşi venise în sfârşit în fire. Ea încercă să se ridice, strângând cu amândouă mâinile braţul landoului şi o geantă cu accesorii pentru bebeluş.

— Aşteptaţi, o rugă cu amabilitate Wencke Bencke, apucând-o de braţ. Nu puteţi să mai rămâneţi? Câteva minute. Noi două avem atâtea lucruri în comun. Am atâtea lucruri de povestit.

Oare rămâne din curiozitate? Sau fiindcă picioarele ei refuză să se mişte?

Inger Johanne nu zicea nimic, cu geanta pe genunchi şi cu braţul pe fiica ei.

Wencke Bencke se aşeză şi mai confortabil şi întoarse capul spre vecina ei.

— Aţi avut vreodată vreun alt suspect în afară de mine? întrebă ea cu aceeaşi amabilitate.

Nu răspunde. N-are nici cea mai mică idee despre ce trebuie să spună. Acum, nu mai e curioasă. Îi e frică. De ce nu strigă? Ce ar striga?

— Am primit această scrisoare.

Wencke Bencke scoase o foaie îndoită din buzunarul de la spate. O desfăcu şi o puse pe genunchi.

— O înştiinţare de percheziţie oficială, explică ea. Din partea tribunalului. Conform legii, cu informaţii asupra modului în care trebuie să procedez pentru a face plângere împotriva soţului dumneavoastră fiindcă şi-a băgat nasul în treburile mele.

Ea ţinu scrisoarea ridicată o clipă. Apoi scutură din cap şi o puse în geantă.

— Dar n-am curajul s-o fac. Este bine, în fond, că am fost disculpată încă de pe acum de eventualele acuzaţii ulterioare. S-ar putea zice că treaba e ca şi făcută.

Râsul ei era sumbru şi încerca să-şi dea părul la loc, după ureche.

— Călătoria aia la Stockholm trebuie că v-a deranjat, reluă ea înainte de a scoate iar scrisoarea.

O puse în palma dreaptă şi o mototoli.

— Frumos bebeluş, o felicită ea, aplecându-se asupra lui Ragnhild. O să aibă o gropiţă în bărbie.

— Plecaţi! *Plecaţi!*

Wencke Bencke se dădu uşor înapoi.

— Dar nu vreau să-i fac rău, zâmbi ea. Nu vreau să fac rău nimănui!

— Trebuie să plec, răspunse Inger Johanne, luptându-se cu frânele landoului. Nu vreau să vorbesc cu dumneavoastră.

Frânele cedaseră. Inger Johanne împinse landoul pe drum. Roţile de cauciuc scârţâiră pe asfalt. Ragnhild se trezi şi scoase un ţipăt plin de furie. Wencke Bencke zâmbi şi îşi scoase ochelarii. Ochii ei erau uşor machiaţi. Păreau mai mari şi erau mai închişi la culoare.

Nu va dispărea niciodată, îşi zise Inger Johanne. *Nu va dispărea niciodată. Numai dacă moare. Numai dacă reuşesc să...*

— De altfel, cartea mea e terminată, reluă Wencke Bencke, care se ţinuse după landou. Va fi bună. Pot să vă trimit un exemplar, când va ieşi din tipografie.

Inger Johanne se opri brusc şi deschise gura ca să strige.

— Oh, nu! i-o luă înainte Wencke Bencke, ridicând mâna într-un gest de apărare. Nu e nevoie să-mi daţi adresa. Ştiu unde locuiţi.

Făcu atunci un mic semn din cap, se întoarse cu spatele şi îşi continuă drumul; spre sud.

Postfaţă

Cartea de faţă începe cu un citat din Walter Benjamin. Acesta este reprodus din cartea *Filosofia plictiselii*, de Lars Fr. H. Svendsen (Universitets Forlaget, 1999), un eseu care mi-a fost util şi m-a inspirat în scrierea romanului *Aşa ceva nu se întâmplă niciodată.*

Îi mulţumesc lui Alexander Elgurén pentru neobositul lui entuziasm. Şi lui Randi Krogsveen pentru ajutorul lui inestimabil.

Cartea asta îţi este dedicată ţie, Tine; ca toate cărţile mele, de altfel.

Oslo, 18 iunie 2004